Tom CLANCY

Centrul de comandă

Stare de asediu

Serie creată de Tom Clancy și Steve Pieczenik

Tom CLANCY

Centrul de comandă
Nr. 6
Stare de asediu

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Piecznik

V.1.0

Traducere: FLORIN DUMITRU

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-103-065-4

TOM CLANCY'S OP-CENTER: State of Siege
RAO International
2006

Organizaţia Naţiunilor Unite – În cursul zilei de ieri, Consiliul de Securitate şi-a încheiat dezbaterile asupra textului unei solicitări adresate în scris autorităţilor irakiene de a coopera cu inspectorii internaţionali în domeniul armamentului; totuşi, textul nu prevede adoptarea unor măsuri de forţă în situaţia în care Bagdadul refuză să dea curs acestei solicitări.

Associated Press,
5 noiembrie 1998.

PROLOG

Kampong Thom, Cambodgia, 1993

A murit în braţele lui, în lumina strălucitoare a răsăritului de soare. A închis ochii încet, cu un suspin uşor şi delicat, apoi şi-a dat sufletul.

Hang Sary se uită la faţa palidă a tinerei. Se uită la praful şi firele de iarbă amestecate în părul ei ud şi la rănile pe care le avea pe frunte şi pe nas. Simţi cum îl cuprinde un val de greaţă, văzând buzele date cu ruj roşu, fardul care i se întinsese peste obraji şi rimelul scurs în dâre gri-închis de la ochi până înspre urechi.

N-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva. Nici măcar aici, în această ţară care-şi pierduse inocenţa odată cu visurile de pace.

Phum Sary n-ar fi trebuit să moară atât de tânără şi, în orice caz, nu în felul acesta. Nimeni nu merita să moară aşa, întins pe pământul gol dintr-un lan de orez bătut de vânt, în apa rece pe care sângele ei o colorase în roşu. Dar, cel puţin, Phum îşi dăduse sufletul în braţele cuiva care o iubea. Cel puţin nu-şi dăduse sufletul la fel cum probabil îşi trăise întreaga viaţă, singură şi nemângâiată. Şi, deşi Hang găsise în sfârşit ceea ce căuta neîncetat de ani de zile, ştia că acum îl aşteaptă o nouă căutare.

Hang ţinea în poală capul surorii sale. Îi atinse uşor vârful rece al nasului, linia fină a bărbiei, rotunjimea gurii. Buzele acelea care zâmbeau întotdeauna, în orice situaţie. Trupul fetei i se părea atât de mic şi de fragil!

Îi ridică mâinile din apă şi i le aşeză pe talia îmbrăcată în rochia strâmtă de lame. O strânse mai tare la pieptul lui. Se întrebă dacă o luase cineva aşa în braţe, de zece ani încoace. Oare aşa îşi petrecuse întreaga viaţă? Până la urmă se săturase de atâta mizerie şi hotărâse că moartea era mai bună?

Faţa lui Hang se întunecă, aducându-şi aminte de viaţa chinuită de care avusese parte fata. Apoi îl podidiră lacrimile. *Fusese atât de aproape şi totuşi habar n-avusese.* El şi Ty se aflau în sat, deghizaţi, de aproape o săptămână. O să-şi poată ierta vreodată faptul că fusese atât de aproape de ea şi totuşi n-

o văzuse la timp ca să o salveze?

Sărmana Ty avea să fie distrusă când o să afle despre cine era vorba. Ty plecase în recunoaştere, să vadă dacă nu putea să afle cine era vinovat de moartea fetei. Mai devreme, îl apelase pe Hang prin staţia radio şi-i spusese că, probabil, una dintre fete încercase să se facă nevăzută cu puţin înainte de răsăritul soarelui, când se schimbau gărzile. Fusese descoperită, urmărită şi împuşcată. Phum avea o rană la şold. Pesemne că alergase, iar apoi se târâse până o lăsaseră puterile. Apoi rămăsese aici, căzută la pământ, cu ochii la cerul pe care începea să apară prima geană a zorilor. Pe când era doar o copilă, Phum avea obiceiul să stea ore în şir cu ochii pierduţi în zare. Ty îşi puse întrebarea dacă acel cer şi amintirea vremurilor bune de altădată îi aduseseră surorii sale o cât de mică uşurare în clipa în care venise momentul cel mare.

Hang îşi trecu degetele tremurătoare prin părul lung şi negru al surorii sale. Auzi din depărtare nişte paşi lipăind prin apă. Pesemne că era Ty, care se apropia. O anunţase prin radio că o zărise pe tânăra evadată şi că aceasta căzuse la pământ, secerată, chiar sub ochii lui. Ty îi spusese că avea să fie acolo într-o jumătate de oră. Amândoi trăgeau speranţa că avea să le spună măcar un nume, vreun indiciu care să-i ajute să pună capăt afacerii monstruoase care irosea atâtea vieţi tinere. Dar nu se întâmplase aşa. Recunoscându-l, Phum abia mai avusese puterea să-l strige pe nume. Îşi dăduse ultima suflare cu numele fratelui ei pe buzele de un roşu-aprins, care purtau urma unui zâmbet. Nu mai avusese timp să-i spună cine era monstrul care se făcuse vinovat de această crimă abjectă.

Ty ajunse, în sfârşit, lângă el şi se uită la tânăra moartă. Îmbrăcată precum ţăranii de prin partea locului, rămase o clipă în picioare, nemişcată în bătaia vântului. Apoi trase adânc aer în piept. Se lăsă în genunchi lângă Hang şi-l luă în braţe. Stătură aşa amândoi timp de câteva minute, fără să scoată un sunet. Apoi, încet, Hang se ridică în picioare, ţinând în braţe trupul surorii sale şi se îndreptă către maşina obosită care-i servea drept avanpost.

Ştia că n-ar fi trebuit să plece din Kampong Thom. Nu tocmai acum, când se apropiaseră atât de mult de ţintă. Dar trebuia să-şi ducă sora acasă. Acolo trebuia să-şi doarmă somnul de veci.

Soarele se ridică repede şi începu să-i ardă spatele îmbrăcat în cămaşa udă. Ty deschise uşile din spate ale maşinii şi întinse o

pătură printre cutiile de carton dinăuntru. În ele se aflau arme şi echipament radio, hărţi şi documente, precum şi o bombă incendiară de mare putere. Putea fi detonată de la distanţă, iar Hang ţinea telecomanda agăţată la centură. În caz că erau prinşi, trebuia să declanşeze bomba, distrugând maşina cu tot ce se afla în ea. Apoi trebuia să-şi pună capăt zilelor cu pistolul Smith & Wesson 357 pe care-l avea la el. Ty avea să facă acelaşi lucru.

Cu ajutorul lui Ty, Hang aşează trupul surorii sale pe pătură, acoperind-o cu grijă. Înainte de plecare, mai aruncă o privire peste lanul de orez din faţa sa. Pământul acela fusese botezat cu sângele surorii sale. Dar, ca să fie iar curat ca la început, trebuia spălat cu sângele vinovaţilor.

Iar el va avea grijă de asta. Oricât de lungă avea să fie căutarea, se jură că sângele vinovaţilor va curge pe acel pământ.

UNU

Paris, Franţa
Luni, 6.13 A.M.

Cu şapte ani în urmă, în timp ce urma stagiul de pregătire pentru a face parte din misiunea UNTAC – Autoritatea de Tranziţie a Naţiunilor Unite în Cambodgia – impetuosul şi aventurosul locotenent Reynold Downer, din Batalionul 11/28 al Regimentului Regal din Australia de Vest, învăţase că era nevoie să fie îndeplinite trei condiţii pentru ca o misiune de pace a Naţiunilor Unite să poată fi trimisă în teatrul de operaţiuni. De fapt, nu era treaba lui şi nici nu-l prea interesa, dar autorităţile australiene vedeau lucrurile cu alţi ochi decât el.

În primul rând, trebuia ca toţi cei cincisprezece membri ai Consiliului de Securitate al ONU să aprobe operaţiunea, până în cele mai mici detalii. În al doilea rând, deoarece Naţiunile Unite nu dispun de o forţă armată proprie, era necesar ca statele membre ale Adunării Generale să fie de acord să contribuie cu trupele proprii şi să numească la comanda forţei armate multinaţionale un ofiţer din armatele lor. În al treilea rând, trebuia ca părţile beligerante să accepte intervenţia forţei ONU de menţinere a păcii.

Odată desfăşurată în teren, forţa de menţinere a păcii avea trei obiective. Primul obiectiv era să contribuie la realizarea şi menţinerea unui acord de încetare a focului, pentru a da părţilor beligerante răgazul de a negocia soluţii paşnice de aplanare a conflictului. Al doilea obiectiv era să creeze o zonă-tampon între facţiunile aflate în conflict. Iar al treilea obiectiv era să asigure menţinerea păcii. Acest al treilea obiectiv presupunea, în caz de nevoie, recurgerea la operaţiuni militare, dezafectarea câmpurilor de mine, astfel încât populaţia civilă să se poată întoarce în localităţile părăsite din cauza războiului şi să beneficieze de sursele de alimente şi apă existente acolo şi, de asemenea, oferirea de asistenţă umanitară populaţiei civile.

Toate aceste lucruri le-au fost expuse cu mare atenţie soldaţilor de infanterie uşoară, în timpul perioadei de pregătire de două săptămâni pe care au urmat-o la baza militară Irwin, din

Stubbs Terrace, Karrakatta. În aceste două săptămâni au primit informaţii despre obiceiurile populaţiei şi situaţia politică din regiunea respectivă, au urmat un curs intensiv de limbă, au fost învăţaţi cum să-şi dezinfecteze apa de băut şi cum să conducă un autovehicul cu viteză redusă, cu privirea permanent aţintită asupra drumului, ca să nu treacă peste vreo mină. De asemenea, au trebuit să se familiarizeze cu noua uniformă, ca să nu-i mai bufnească râsul când se vedeau în oglindă purtând pe cap bereta aceea albastră şi eşarfa reglementară.

După terminarea perioadei de pregătire şi însuşirea doctrinei Naţiunilor Unite – „jugănirea”, cum o descrisese, pe bună dreptate, comandantul lor – membrii contingentului australian au fost trimişi în cele optzeci şi şase de baze de cantonament din Cambodgia. Comandantul întregii forţe UNTAC, desfăşurată în Cambodgia din martie 1992 până în septembrie 1993, era generalul-locotenent John M. Sanderson, din armata australiană.

Statutul misiunii UNTAC a fost croit în aşa fel încât să se evite conflictele armate. Soldaţii Naţiunilor Unite nu aveau voie să facă uz de armă decât dacă erau atacaţi şi, chiar şi atunci, trebuiau să încerce să nu escaladeze ostilităţile. Moartea oricărui membru al UNTAC trebuia să fie investigată de poliţia locală, nu de reprezentanţii armatei. Respectarea drepturilor omului trebuia să fie încurajată prin educaţie, nu prin măsuri de forţă. În afară de crearea unei zone tampon între părţile aflate în conflict, printre sarcinile cele mai importante ale soldaţilor din forţa de menţinere a păcii se aflau distribuirea alimentelor şi oferirea de asistenţă medicală către populaţia locală.

Lui Downer, această misiune i se părea că seamănă mai mult cu un circ decât cu o operaţiune militară adevărată. „Haideţi, popoare din Lumea a Treia, războinice sau oprimate. Veniţi la pâine, penicilină, apă de băut.” Senzaţia de carnaval era accentuată de corturile în vârful cărora erau arborate steaguri colorate şi de localnicii timizi, care parcă nu înţelegeau ce căutau soldaţii aceia străini acolo. Deşi mulţi dintre ei acceptau ajutoarele care le erau oferite, parcă ar fi vrut să-i vadă plecaţi de acolo cât mai curând. Violenţa făcea parte integrantă din viaţa lor de zi cu zi. Străinii, în schimb, nu erau bine-veniţi.

Plictiseala era atât de mare, încât colonelul Ivan Georgiev, un ofiţer cu o funcţie importantă în armata bulgară, pusese pe picioare un bordel în toată puterea cuvântului. Georgiev se bucura de protecţie din partea Armatei Naţionale a Kampuchiei

Democrate a lui Pol Pot, care avea nevoie de valută pentru a se aproviziona cu armament şi muniţie şi care primea un sfert din câştiguri. Georgiev îşi conducea reţeaua de prostituate din nişte corturi amplasate în spatele postului său de comandă. Fetele erau aduse în tabără sub pretextul că participă la cursurile de limbi străine organizate de specialiştii UNTAC în beneficiul localnicilor, dar de fapt se ocupau de cu totul altceva, contra unor sume în valută liber-convertibilă. Aici i-a întâlnit Downer pentru prima oară pe Georgiev şi pe maiorul Ishiro Sazanka. Georgiev i-a spus că soldaţii japonezi şi australieni erau clienţii lui cei mai buni, deşi uneori japonezii le tratau cam rău pe fete, motiv pentru care era obligat să fie tot timpul cu ochii pe ei. „Nişte sadici cu politeţea în sânge”, i-i descrisese ofiţerul bulgar. Unchiul lui Downer, Thomas, care, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, făcuse parte din Divizia a 7-a australiană, ce luase parte la luptele împotriva japonezilor din Pacificul de sud-vest, nu prea ar fi fost de acord cu acea descriere. Lui japonezii nu i se păruseră câtuşi de puţin politicoşi.

Downer a dat o mână de ajutor la recrutarea unor noi participante pentru „cursurile de limbi străine”, în timp ce oamenii lui Georgiev făceau rost de fete cum ştiau ei mai bine, inclusiv prin răpire. Khmerii Roşii[1] aduceau şi ei fete, de câte ori se putea. În afară de această ocupaţie oarecum distractivă, Downer găsea că misiunea sa în Cambodgia era o totală pierdere de vreme. Regulamentele de acţiune impuse de Naţiunile Unite erau prea lipsite de fermitate, prea restrictive. Aşa cum învăţase încă din vremea copilăriei, pe care şi-o petrecuse în cartierul docurilor din Sydney, nu exista decât o singură regulă după care merita să te călăuzeşti în viaţă: cea a pumnului. Se întâmpla să dai peste vreun derbedeu care te călca pe coadă? Însemna că merită un glonţ în frunte; tot ce-ţi rămânea de făcut era să apeşi pe trăgaci şi să te duci liniştit acasă la tine. Iar dacă n-aveai nimic de împărţit cu el, îl lăsai în plata Domnului şi-ţi vedeai de treabă mai departe.

Downer luă o ultimă înghiţitură de cafea şi împinse cana grea

[1] Khmer Rouge – Khmerii Roşii, grupare politică şi mişcare de gherilă de ideologie comunistă; denumirea oficială a mişcării era Partidul Comunist din Cambodgia (mai târziu, s-a numit Partidul Kampuchiei Democrate); cunoscută şi sub denumirea de Armata Naţională a Kampuchiei Democrate; s-a aflat la putere în Cambodgia între 1975 şi 1979. (n.tr.).

peste masa melaminată. Cafeaua era bună, tare şi amară, cum îi plăcea s-o bea când era în misiune. Îi dădea energie, pregătindu-l de acţiune. De fapt, era complet inutilă aici, unde nu era nici un fel de acţiune. Totuşi, îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea gustul cafelei tari.

Australianul aruncă o privire la ceasul prins la încheietura arsă de soare. „De ce dracu' întârzie atât?"

De obicei, se întorceau pe la opt. Cât le trebuia ca să mai filmeze o dată ceva ce filmaseră oricum de şase ori până acum?

Răspunsul corect era că singurul care avea autoritatea să dea ordinul de întoarcere era căpitanul Vandal. El conducea această etapă a operaţiunii. Iar dacă ofiţerul francez n-ar fi fost atât de capabil, nici unul dintre ei n-ar fi fost aici. Cu toţii intraseră în ţară numai datorită lui Vandal, el fusese cel care făcuse rost de echipament, condusese operaţiunea de recunoaştere şi tot el avea să-i scoată de aici, ca să poată trece la etapa a doua, ce avea să se desfăşoare sub comanda lui Georgiev.

Downer pescui un biscuit negru dintr-o cutie începută şi luă o muşcătură din el, nerăbdător. Gustul biscuitelui crocant îi aduse aminte de vremurile când abia intrase în armată şi urma cursurile de instrucţie, departe, în ţinuturile sălbatice ale Australiei. Acolo, cu aşa ceva îşi potoleau foamea membrii plutonului.

Mestecând, îşi aruncă ochii roată prin apartamentul mic şi întunecat. Privirea lui albastru-deschis trecu de la bucătăria aflată în partea dreaptă, peste televizorul din partea cealaltă a camerei, până la uşa de la intrare. Vandal închiriase garsoniera cu peste doi ani în urmă. Când o alesese, francezul nu căutase să fie confortabilă. Garsoniera se afla la etajul întâi al unei clădiri de pe o stradă deocheată, ce dădea în Boulevard de la Bastille, în vecinătatea unui important *bureau de poste.* În afara amplasamentului, singurul lucru care prezenta importanţă era că se afla la primul etaj al clădirii, ceea ce le dădea posibilitatea ca, la nevoie, să poată fugi pe fereastră. Aşa cum le spusese Vandal, când cei cinci se lăsaseră convinşi să-şi bage toţi banii în această operaţiune, cea mai mare parte a fondurilor fusese folosită pentru a achiziţiona documentele falsificate, echipamentul de supraveghere şi armamentul.

Scuturându-şi firimiturile de biscuit de pe blugii uzaţi, privirea lui Downer, un tip înalt şi bine făcut, alunecă la genţile de voiaj voluminoase, aşezate una lângă alta, în spaţiul dintre televizor şi

fereastră. Cele cinci genţi burduşite cu armament se aflau în răspunderea lui directă. Vandal făcuse treabă bună: automate AK-47, pistoale, gaz lacrimogen, grenade şi un lansator de rachete. Toate fără serie şi neînregistrate, cumpărate de pe piaţa neagră, de la contrabandişti chinezi, pe care Vandal îi cunoscuse în timpul misiunii de menţinere a păcii din Cambodgia.

„Trăiască Organizaţia Naţiunilor Unite”, îi trecu prin minte lui Downer.

A doua zi de dimineaţă, puţin după răsăritul soarelui, cei cinci aveau să încarce genţile în maşina pe care o cumpăraseră din vreme. Vandal şi Downer aveau să-i conducă pe Sazanka, pe Georgiev şi pe Barone până la heliportul fabricii, iar apoi trebuiau să se pună cu toţii de acord în aşa fel încât să se poată reuni mai târziu, la obiectiv.

„Obiectivul”, se gândi Downer. Ce cuvânt obişnuit şi totuşi atât de important pentru restul operaţiunii.

Ochii australianului reveniră pe suprafaţa mesei. Lângă telefon, se afla un vas alb de ceramică. Vasul era plin cu o pastă neagră: resturile arse şi înmuiate în apă ale planurilor şi notiţelor pe care şi le pregătiseră. Erau însemnările cu amănuntele planului lor, pornind de la circulaţia curenţilor de aer la altitudinea de trei sute de metri, la ora opt dimineaţa şi terminând cu posturile ocupate de-a lungul Senei de către agenţii de poliţie. Chiar şi după ce fuseseră puse pe foc, resturile de hârtie puteau furniza autorităţilor informaţii preţioase despre planul lor, aşa că turnaseră apă peste ele, pentru a le face complet indescifrabile.

„Încă o zi de aşteptare împuţită”, îşi spuse.

După întoarcerea celorlalţi, aveau să mai petreacă o după-amiază întreagă studiind benzile video, pentru a se asigura că nu scăpaseră din vedere nici un amănunt. Punerea la punct a hărţilor avea să le mai ia încă o noapte. Apoi urma pregătirea etapei următoare: calcularea timpilor de zbor, traseele de autobuz, numele străzilor şi amplasamentul furnizorilor de armament de la New York. Ca să fie siguri că li s-au întipărit bine în minte toate detaliile. Apoi, la răsăritul soarelui, trebuiau să pună toate notele pe foc, pentru ca poliţia să nu le poată da de urmă.

Privirea lui Downer se opri la genţile aşezate pe podea. Erau aliniate în faţa canapelei, singura piesă de mobilier din cameră, în afară de masa şi scaunul pe care stătea. În fereastra camerei,

era prins un ventilator de mari dimensiuni, pe care-l lăsase să funcţioneze tot timpul, din cauza căldurii excesive. Vandal îi dăduse asigurări că vremea extraordinar de călduroasă, cu temperaturi de peste treizeci şi opt de grade, avea să le vină în ajutor. Obiectivul nu era prevăzut cu instalaţii de aer condiţionat, iar personalul avea să fie mai apatic decât de obicei, din cauza căldurii.

„Noi, în schimb, o să fim pe fază”, se gândi Downer. El şi camarazii lui aveau o misiune de îndeplinit.

Mintea lui Downer zbură la ceilalţi patru membri ai echipei, foşti militari de carieră. Îi cunoscuse pe toţi la Phnom Penh şi fiecare avea motivele lui pentru care lua parte la operaţiune.

La uşa de la intrare se auzi zgomotul unei chei introduse în broască. Downer se întinse şi trase pistolul Type 64[2], cu amortizor, din tocul agăţat de speteaza scaunului din lemn. Împinse uşor din faţa lui cutia de biscuiţi, ca să aibă cale liberă către uşă în caz că trebuia să tragă şi rămase aşezat pe scaun. În afară de Vandal, doar administratorul clădirii mai avea cheia de la apartament. De un an încoace, Downer mai trecuse de trei ori pe la apartament şi constatase că bătrânul nu urca la etaj decât dacă era solicitat de locatari, ba uneori nici atunci. Orice altă persoană n-avea ce căuta acolo şi avea să moară. Downer parcă ar fi vrut să fie vreun străin. Avea chef să apese pe trăgaci.

Uşa se deschise şi Etienne Vandal intră în cameră. Părul cam lung îi era pieptănat pe spate. Purta o pereche de ochelari de soare, iar de umărul stâng îi atârna geanta unei camere video. În urma lui îşi făcură apariţia Georgiev, complet chel şi cu pieptul bombat, Barone, scund şi oacheş şi Sazanka, un tip înalt de statură, cu umeri largi. Toţi trei erau îmbrăcaţi ca nişte turişti, cu tricouri cu mânecă scurtă şi blugi. Toţi păreau epuizaţi de căldura de afară.

Sazanka închise uşa cu grijă, fără zgomot.

Downer scoase un suspin. Puse pistolul înapoi în toc.

— Cum a mers? întrebă australianul. După atâta vreme, în vorba lui răsuna încă accentul gutural al celor din New South Wales.

— C’m a ’ers? zise Barone, maimuţărindu-i puternicul accent australian.

— Potoleşte-te, îi spuse Vandal.

---

[2] Pistol de fabricaţie chinezească, cu amortizor de sunet încorporat, calibrul 7,65 mm. (n.tr.).

— Am înţeles, să trăiţi, răspunse Barone. Ridică două degete la frunte, într-un salut relaxat adresat ofiţerului şi se strâmbă către Downer.

Downer nu-l avea la inimă pe Barone. Bărbatul mic şi obraznic se deosebea de ceilalţi din grup prin tupeul şi spiritul bătăios de care dădea dovadă în orice situaţie. Trata pe oricine ca pe un potenţial duşman. Se purta la fel chiar şi cu prietenii. Avea o înclinaţie deosebită pentru limbile străine. În tinereţe, fusese angajat ca paznic la ambasada americană, iar acum vorbea englezeşte aproape fără accent. Downer încerca să nu ia în serios obrăzniciile tânărului. Amândoi ştiau foarte bine că, dacă micul uruguayan întindea prea tare coarda, uriaşul australian, înalt de aproape doi metri, ar fi fost în stare să-l rupă în două.

Vandal puse geanta pe masă, scoase caseta din camera video şi se duse cu ea la televizor.

— N-am avut nici o problemă, spuse Vandal. Traficul este aproximativ la fel ca săptămâna trecută. Totuşi, o să comparăm înregistrările, ca să fim siguri.

— Pentru ultima oară, sper eu, zise Barone.

— Cu *toţii* sperăm că va fi pentru ultima oară, spuse Downer.

— De acord, dar eu sunt dornic de *acţiune,* răspunse fostul ofiţer, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani. Nu preciză despre ce fel de acţiune era vorba. Zidurile puteau avea urechi, chiar şi într-un apartament scăpătat, ca acela în care se aflau.

Fără o vorbă, Sazanka se aşeză pe canapea, îşi scoase pantofii de sport marca Nike şi începu să-şi maseze picioarele umflate. Barone îi aruncă o sticlă cu apă îmbuteliată, scoasă din frigiderul aflat în chicinetă. Japonezul îi mulţumi cu un mormăit. Cunoştinţele de engleză ale lui Sazanka erau foarte reduse şi de aceea evita să vorbească prea mult. Downer împărtăşea părerile unchiului său despre japonezi şi, prin urmare, era mulţumit de tăcerea lui Sazanka. În vremea copilăriei sale, portul Sydney era plin de marinari, turişti şi speculanţi japonezi, trufaşi şi aroganţi, care se purtau acolo ca la ei acasă. Din păcate pentru Downer, Sazanka era un pilot de aviaţie experimentat, iar echipa avea nevoie de el.

Barone îi dădu o sticlă şi lui Georgiev, care stătea în spatele său.

— Mulţumesc, spuse Georgiev.

Erau primele cuvinte pe care Downer le auzea din gura lui Georgiev de la cina din seara precedentă, deşi acesta vorbea o

engleză aproape perfectă. Bulgarul fusese timp de zece ani unul din informatorii din Sofia ai Agenţiei Centrale de Informaţii. De altfel, nici când erau în Cambodgia Georgiev nu se arătase prea vorbăreţ. Acolo, se ocupase de menţinerea legăturii cu informatorii din organizaţia Khmerilor Roşii, precum şi de supravegherea agenţilor infiltraţi în poliţia cambodgiană sau a observatorilor ONU pentru drepturile omului. Bulgarul prefera să asculte ce spuneau alţii. Din punctul acesta de vedere, lui Downer însuşi i-ar fi plăcut să aibă răbdarea bulgarului. Cineva care ştia să asculte cu atenţie putea afla multe amănunte valoroase în timpul unei discuţii aparent superficiale, când interlocutorii îşi dădeau drumul la gură.

— Vrei? îl întrebă Barone pe Vandal.

Francezul refuză cu o mişcare a capului.

Barone se uită la Downer.

— Ţi-aş oferi şi ţie o sticlă, dar ştiu că o să mă refuzi. Ţie îţi place caldă, ba chiar fierbinte.

— E mai bine să bei băuturi calde, răspunse Downer. Te fac să transpiri şi-ţi curăţă organismul.

— Parcă nu transpiri destul şi aşa, spuse Barone.

— Trebuie să transpiri cât mai mult, zise Downer. E semn că eşti sănătos şi în putere.

— În compania unei doamne, n-am nimic împotrivă să transpir din greu, răspunse Barone. Dar, în apartamentul ăsta, e chinul de pe lume.

— Şi aici îţi prinde bine să transpiri, zise Downer.

— Poate, dacă eşti bolnav de nervi.

Downer zâmbi.

— Păi, nu suntem cu toţii, colega?

— Destul, spuse Vandal, în timp ce dădea drumul la bandă.

Downer era şi el vorbăreţ din fire. Îi plăcea să se audă vorbind; sunetul propriei voci îi aducea alinare. În copilărie, avea obiceiul să vorbească cu sine însuşi în pat, până să adoarmă, pentru a acoperi zarva făcută de tatăl său, muncitor la docuri, de câte ori acesta venea beat, însoţit de vreo târfă pe care o cârpea prin apartamentul lor de trei parale. Iar când crescuse, rămăsese la fel de vorbăreţ.

Barone intră în cameră. Îşi desfăcu sticla de apă, luă o înghiţitură zdravănă, apoi îşi trase un scaun şi se aşeză lângă Downer. Apucă un biscuit şi începu să-l roadă, în timp ce toată lumea se instala să privească imaginile de pe ecranul

televizorului. Se aplecă înspre Downer.

— Nu prea mi-a căzut bine ce-ai zis adineauri. Un om bolnav de nervi îşi pierde controlul. Eu nu mi l-am pierdut.

— Dacă zici tu.

— *Ahşa* zic, răspunse Barone ţâfnos, imitând accentul lui Downer.

Downer nu-l luă în seamă. Spre deosebire de Barone, încerca să nu dea amploare acestor râcâieli. Nu-l obliga nimeni să-i placă de sud-american, trebuia doar să-i suporte hachiţele, pentru reuşita misiunii.

Cei trei urmăriră până la sfârşit cele douăzeci de minute ale înregistrării, apoi o puseră din nou, de la capăt. Înainte de a-i da drumul pentru a treia oară, Vandal luă loc lângă Downer şi Barone, la masa care se clătina din încheieturi. Barone urmărea cu atenţie înregistrarea. Făcuse parte din grupul de revoluţionari care puseseră bazele efemerului Consejo de Seguridad Nacional[3], care-l răsturnase de la putere pe coruptul preşedinte Bordaberry[4]. Era specialist în explozibili. În ceea ce-l privea pe Downer, punctele lui forte erau armele de foc, rachetele şi lupta corp la corp. Sazanka era pilot de avioane. Iar Georgiev era omul cu contactele pe piaţa neagră, de unde puteau obţine toate materialele de care aveau nevoie. Depozitele fostei Uniuni Sovietice îi alimentau pe clienţii din Orientul Mijlociu şi Îndepărtat, precum şi pe cei din Statele Unite. Georgiev se întorsese de curând de la New York, unde intrase în legătură cu un furnizor de arme al Khmerilor Roşii şi cu un tip care-i oferise informaţii de primă mână în legătură cu obiectivul. Toate acestea le erau necesare pentru a doua etapă a operaţiunii.

Dar celor trei nu le stătea gândul la a doua etapă. Deocamdată, trebuia să o ducă la îndeplinire pe prima. Urmăreau cu atenţie înregistrarea video, încercând să se asigure că bomba avea să le deschidă calea către obiectiv, fără a provoca alte distrugeri.

Petrecură patru ore încheiate urmărind înregistrarea video. Apoi ieşiră în oraş, pentru a se întâlni cu oamenii de contact ai lui Vandal şi a se asigura că totul era în ordine cu elicopterul, camionul şi restul echipamentului de care aveau nevoie. Apoi

---

[3] Consejo de Seguridad Nacional (sp.) – Consiliul de Siguranţă Naţională (n.tr.).

[4] Jose Maria Bordaberry – preşedinte al Uruguayului (1972–1976); înlăturat de la putere de către armată (n.tr.).

luară cina la o terasă şi se întoarseră la apartament.

Deşi erau cu toţii nerăbdători, încercară să se odihnească peste noapte. Aveau nevoie de odihnă.

În ziua următoare, trebuia să înceapă operaţiunea care avea să deschidă o nouă eră în relaţiile internaţionale. În afară de faptul că avea să schimbe lumea, atrăgând atenţia asupra unei minciuni monumentale, operaţiunea avea să-i facă nişte oameni bogaţi. Culcat în sacul său de dormit, Downer se bucura de curentul de aer care pătrundea prin fereastra deschisă. Încerca să-şi imagineze cum va fi viaţa lui, după operaţiune. O insulă proprietate personală. Poate chiar o ţară proprietate personală. Într-un sfârşit, adormi, cu gândul la câte lucruri putea face cu partea sa de pradă, în valoare de două sute cincizeci de milioane de dolari.

DOI

Baza Andrews a Forţelor Aeriene, statul Maryland
Duminică, 12.10 A.M.

Când şi-a terminat mandatul de primar al oraşului Los Angeles, lui Paul Hood i-a venit greu să părăsească biroul în care petrecuse atâta timp din viaţa lui. Momentul a fost trist, ca şi cum asista la o înmormântare. Şi-a adus aminte de întâmplările bune sau rele, de amărăciuni şi împliniri, de realizări şi eşecuri, de dragostea sau, câteodată, ura de care avusese parte.

„Ura”, se gândi şi ochii negri i se îngustară. Sufletul îi era plin de ură, deşi nici el nu ştia împotriva cui sau de ce.

Nu ura îl împinsese să-şi dea demisia din funcţia de director al Centrului de Operaţiuni, o agenţie guvernamentală a Statelor Unite specializată în gestionarea situaţiilor de criză, ci nevoia de a petrece mai mult timp în compania soţiei, fiicei şi fiului său. Nevoia de a păstra unitatea familiei. Şi totuşi, sufletul îi era plin de ură.

„Ură împotriva lui Sharon? îi trecu deodată prin minte, uşor ruşinat. Eşti supărat pe soţia ta fiindcă ţi-a cerut să alegi între ea şi Centrul de Operaţiuni?”

Încercă să găsească răspunsul la întrebare, în timp ce făcea ordine pe birou, punând documentele declasificate într-o cutie de carton. Dosarele secrete, chiar şi cele care conţineau scrisori personale, trebuiau să rămână acolo. Nu-i venea să creadă că lucrase la Centru numai doi ani şi jumătate. Puţin, dacă judecai din punctul de vedere al unui om obişnuit. În tot acest timp devenise apropiat de colegii de muncă, iar acum aveau să-i lipsească. Mai era şi ceea ce Bob Herbert, şeful compartimentului de informaţii, denumise odată „emoţia pornografică” a acestei munci. Deciziile inteligente, instinctive sau chiar disperate pe care le luase uneori, în mijlocul echipei sale, se răsfrângeau asupra vieţilor a milioane de oameni. Herbert avea dreptate când spunea că directorul Centrului de Operaţiuni nu era un dumnezeu, ci un om simplu, care era obligat să ia hotărâri extrem de importante într-o fracţiune de secundă, sub presiunea

evenimentelor.

Aveau să-i lipsească acele momente de tensiune.

Deschise o casetă mică din plastic, care conţinea o agrafă de birou pe care o primise de la generalul Serghei Orlov. Orlov era comandantul centrului de operaţiuni din Rusia, o unitate cu numele de cod Mirror Image[5]. Centrul de Operaţiuni dăduse o mână de ajutor celor de la Mirror Image, pentru a împiedica un grup de ofiţeri de armată şi de politicieni ruşi să transforme Europa de Est într-un teatru de război. Agrafa avea disimulat în interiorul ei un microfon miniatural. Fusese folosită de colonelul Leonid Rossky pentru a obţine informaţii despre potenţialii adversari ai ministrului de interne Nikolai Dogin, unul dintre organizatorii operaţiunilor de război.

Hood puse caseta de plastic în cutia de carton, apoi luă în mână o bucăţică de metal, înnegrită şi strâmbă. Metalul era dens, dar uşor, cu marginile arse şi deformate de căldură. Era o bucată din fuzelajul unei rachete nord-coreene Nodong. Se topise atunci când unitatea de asalt a Centrului de Operaţiuni, Striker[6], reuşise s-o distrugă, înainte de a fi lansată împotriva Japoniei. Adjunctul lui Hood, generalul Mike Rodgers, îi făcuse cadou fragmentul de metal, pentru a-l păstra ca amintire.

„Adjunctul meu”, se gândi Hood. În principiu, Hood avea dreptul la două săptămâni de concediu înainte ca demisia sa să intre în vigoare. Până la numirea unui nou director, Mike avea să ocupe această funcţie. Hood spera că preşedintele o să-l numească tot pe el ca director plin. Pentru Mike ar fi fost o mare dezamăgire dacă nu era el cel ales.

Hood apucă bucata de metal. Ţinea în mână un fragment din viaţa sa. Atacul împotriva Japoniei fusese oprit la timp şi dusese la salvarea a două milioane de vieţi omeneşti. În cursul operaţiunii, alte câteva fuseseră pierdute. Suvenirul acela nu era decât o bucată de metal mort, dar amintirile pe care i le reînvia erau cât se poate de vii.

Puse fragmentul de fuzelaj înapoi, în cutia de carton. Şuierul curentului de aer ce venea din gurile de aerisire de deasupra i se părea neobişnuit de puternic. Sau poate că sediul centrului era neobişnuit de liniştit? Schimbul de noapte intrase de serviciu, iar telefoanele se potoliseră. Pe coridor nu se auzea zgomot de paşi.

---

[5] Imagine în oglindă, imagine identică.

[6] Percutorul, Pumnul de Fier; de la *to strike* – „a lovi, a percuta” (n.tr.).

Hood se grăbi să scoată şi celelalte suveniruri, aflate în sertarul de sus al biroului.

Printre ele se aflau câteva ilustrate primite de la copii, mai demult, când îşi petrecuseră vacanţa la bunica lor. Asta în vremurile bune, deoarece, ultima oară, soţia lui îi trimisese acolo pentru a putea judeca lucrurile în linişte, ca să se hotărască dacă să-l părăsească sau nu. Găsi nişte cărţi pe care le citea în timpul călătoriilor cu avionul; paginile avea marginile pline de note cu lucruri de făcut odată ajuns la destinaţie sau pentru când avea să se întoarcă la birou. Dădu şi peste cheia din bronz de la un hotel din Hamburg, unde o cunoscuse întâmplător pe Nancy Jo Bosworth, o femeie de care se îndrăgostise şi cu care avusese intenţia să se căsătorească. Dar, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, Nancy dispăruse din viaţa lui, fără urmă şi fără nici o explicaţie.

Hood cântări cheia în palmă. Îşi împiedică pornirea de a o strecura în buzunar, ca şi cum l-ar fi putut face să retrăiască pentru o secundă atmosfera hotelului în care stătuse, apoi renunţă. În schimb, o aruncă în cutie. Amintirea fetei care-l părăsise cu atâta timp în urmă n-avea cum să-l ajute să-şi păstreze familia unită.

Hood închise sertarul biroului. Îi promisese lui Sharon că-i oferă o ultimă cină în oraş pe cheltuiala statului şi trebuia să se grăbească. Îşi luase deja rămas-bun de la membrii personalului, iar conducerea îi organizase o petrecere-surpriză în după-amiaza aceea. De fapt, pentru el nu fusese nici un fel de surpriză: şeful informaţiilor, Bob Herbert, uitase să scoată adresa lui Hood din lista destinatarilor, atunci când trimisese prin poşta electronică mesajele de invitaţie. Totuşi, ca să le facă plăcere, Paul se prefăcuse luat prin surprindere când intrase în sala de şedinţe. Din fericire, Herbert nu făcea prea des asemenea greşeli.

Hood deschise sertarul de jos al biroului. Scoase carneţelul de adrese, CD-ROM-ul cu jocuri de cuvinte încrucişate, pe care nici măcar n-apucase să-l deschidă vreodată şi albumul în care ţinea articolele apărute în ziare despre concertele de vioară ale fiicei sale, Harleigh. Lipsise la prea multe din acele recitaluri. La sfârşitul săptămânii trebuiau să meargă toţi patru la New York, unde Harleigh avea să cânte împreună cu un grup de tineri instrumentişti din Washington, la o recepţie organizată de ONU. Ironia făcea ca evenimentul să fie organizat cu ocazia semnării în Spania a unui important tratat de pace, la care îşi adusese

contribuţia şi Centrul de Operaţiuni, în încercarea de a pune capăt războiului civil. Din păcate, manifestarea nu era deschisă şi publicului larg, nici măcar rudelor membrilor formaţiei muzicale. Hood ar fi fost curios să vadă cum noul secretar general, doamna Mala Chatterjee, avea să se descurce cu ocazia primei sale apariţii publice. Fusese aleasă după ce Masimo Marcello Manni, fostul secretar general al ONU, murise din cauza unui atac de cord. Deşi era destul de tânără, iar experienţa sa politică era mai redusă decât a celorlalţi contracandidaţi, fusese preferată pentru fermitatea cu care milita pentru punerea în aplicare prin mijloace paşnice a programelor privind respectarea drepturilor omului. Membrii influenţi şi cu importanţă din Organizaţia Naţiunilor Unite, precum Statele Unite, Germania şi Japonia, care spera ca, prin luările ei ferme de poziţie, să exercite o presiune asupra Chinei, o sprijiniseră cu ocazia votului.

Hood lăsă în sertar cartea de telefon cu numerele agenţiilor guvernamentale, o listă cu numele şi funcţiile unor oameni politici din diferite ţări, care era adusă la zi în fiecare lună, precum şi un manual gros cu denumirile unor organisme militare. Spre deosebire de Herbert şi de generalul Rodgers, Hood nu era militar de carieră. Fusese întotdeauna conştient de faptul că nu-şi pusese niciodată viaţa la bătaie, luând parte direct la vreo acţiune militară, mai ales atunci când trimitea unitatea Striker pentru o operaţiune în teren. Darrell McCaskey, ofiţerul de legătură cu FBI-ul, avea dreptate când spunea: „Tocmai de aceea oamenii Centrului de Operaţiuni alcătuiesc o *echipă.* Fiecare îşi aduce contribuţia cu experienţa pe care o are în domeniul său”.

Pe fundul sertarului, Hood dădu peste câteva fotografii strânse laolaltă cu un elastic. Desfăcu legătura şi începu să se uite la ele. Printre instantaneele prinse cu ocazia vreunei petreceri a membrilor personalului şi câteva imagini cu preşedinţii unor state, găsi mai multe fotografii cu Bass Moore, membru al unităţii Striker, cu locotenent-colonelul Charlie Squires, comandantul Striker şi cu Martha Mackall, expertul în probleme politice şi economice al Centrului de Operaţiuni. Soldatul Moore îşi pierduse viaţa în Coreea de Nord, locotenent-colonelul Squires murise în cursul unei misiuni în Rusia, iar Martha fusese asasinată la Madrid, în plină stradă, cu numai câteva zile în urmă. Hood prinse fotografiile la loc cu elasticul şi le aşeză în cutia de carton.

Închise la loc ultimul sertar. Luă mouse-pad-ul cu imaginea oraşului Los Angeles şi cana de cafea, o amintire de la Camp

David şi le aruncă şi pe ele în cutie. Dintr-odată, îşi dădu seama că stătea cineva în stânga sa, lângă uşa deschisă a biroului.

— Ai nevoie de ajutor?

Hood zâmbi uşor. Îşi trecu mâna prin părul negru şi bogat.

— Nu, mulţumesc. Intră, te rog. Ce faci aici, la ora asta?

— Mi-am aruncat un ochi pe titlurile din ziarele care apar mâine în Orientul Îndepărtat, spuse femeia. Sunt pline de prostii.

— Cum adică?

— Nu pot să-ţi spun nimic. Nu mai lucrezi aici.

— *Touche*[7], răspunse Hood, cu un zâmbet.

Ann Farris îi zâmbi, la rândul său, intrând încet în birou. Cu ani în urmă, ziarul *Washington Times* scrisese despre ea că se afla printre cele douăzeci şi cinci de tinere divorţate, cu cea mai mare căutare printre bărbaţii din capitală. Acum, şase ani mai târziu, nimic nu se schimbase. Ofiţerul de presă al Centrului de Operaţiuni, o femeie înaltă de un metru şaptezeci, era îmbrăcată cu o fustă neagră, strânsă pe corp şi cu o bluză albă. Privirea caldă a ochilor mari, căprui-deschis, îl făcu pe Hood să mai uite de mânia care-l cuprinsese.

— Nu vreau să te bat la cap, spuse femeia cu trup înalt şi zvelt.

— Şi totuşi, iată-te aici.

— Aşa e.

— Şi nu mă cicăleşti deloc, să ştii, adăugă el.

Ann se opri lângă birou şi se uită la el. Părul lung, castaniu, îi încadra faţa, căzându-i pe umeri. Văzându-i privirea şi zâmbetul, Hood îşi aduse aminte de toate ocaziile în care, în aceşti doi ani şi jumătate, fusese alături de el, încurajându-l şi ajutându-l pe cât îi stătea în putinţă, arătându-i de fiecare dată cât de mult ţinea la el.

— N-am vrut să te cicălesc, spuse, dar nici n-am vrut să ne luăm la revedere laolaltă cu ceilalţi, la petrecere.

— Ştiu. Îmi pare bine că ai venit.

Ann se aşeză pe marginea biroului.

— Ce-ai de gând să faci acum, Paul? O să rămâi în D.C.[8]?

— Nu ştiu. Mă gândeam să mă întorc în domeniul financiar, spuse. Am câteva întâlniri după ce ne întoarcem de la New York. Dacă nu iese nimic, nu ştiu ce am să fac. Poate o să mă stabilesc

[7] „Atins”.

[8] District of Columbia – districtul Columbia, cu capitala la Washington (n.tr.).

în vreun orăşel de provincie, unde să-mi deschid o firmă de contabilitate. Să mă ocup de impozite, de piaţa financiară, de treburile casei şi să-mi cumpăr un Range Rover. Nu-i o perspectivă chiar atât de rea.

— Ştiu. Eu am dus felul ăsta de viaţă.

— Şi crezi că eu n-o să-l pot duce.

— Nu ştiu ce să spun, răspunse ea. Ce o să faci când copiii pleacă de acasă? Băiatul meu e abia în clasa a cincea şi deja mă gândesc la ce o să se întâmple când pleacă la facultate.

— Şi *ce crezi* că o să se întâmple? întrebă Hood.

— Adică, dacă nu dau peste vreun tip fermecător, de vârstă mijlocie, cu păr negru şi ochii căprui, care să-mi ofere o viaţă de vis într-o insulă din Caraibi?

— Da, spuse Hood, roşind. Chiar aşa.

— Atunci m-aş instala într-o casă din mijlocul unei insule ca Antigua sau Tonga şi aş scrie romane. Nu chestiile pe care le servesc în fiecare zi presei din Washington. Am deja nişte subiecte în minte.

Ann Farris fusese pe vremuri reporter pe teme politice şi ofiţer de presă al senatorului de Connecticut, Bob Kaufmann. În urma acestor experienţe, ar fi avut într-adevăr multe de povestit despre cum se învârteau lucrurile în lumea politicii: despre şmecheriile la care se pretau unii oameni politici, despre aventurile lor extraconjugale sau comploturile care se urzeau pe coridoarele puterii.

Hood scoase un suspin. Îşi privi masa de lucru, acum rămasă cu totul goală.

— Nu ştiu încotro o să mă îndrept. Am nişte probleme personale de rezolvat.

— Te gândeşti la soţia ta.

— Da, la Sharon, încuviinţă el, cu voce moale. Dacă reuşesc, atunci viitorul o să curgă lin, de la sine.

Hood adusese intenţionat în discuţie numele soţiei sale, deoarece simţise că Ann devenise mai insistentă decât altădată. Aceasta era ultima ei ocazie să stea de vorbă cu el aici, în atmosfera biroului care-i făcea să retrăiască amintirile unei relaţii de serviciu îndelungate, datorită căreia deveniseră foarte apropiaţi, cu toate reuşitele şi eşecurile de care avuseseră parte. Toate acestea, precum şi atracţia sexuală pe care o simţeau unul faţă de celălalt, îi copleşiră dintr-odată.

— Pot să-ţi pun o întrebare? spuse Ann.

— Sigur.

Privirea îi coborî, iar vocea îi ajunse o şoaptă.

— Cât vrei să mai aştepţi?

— Cât mai aştept? răspunse Hood, tot în şoaptă. Scutură din cap. Nu ştiu, Ann. N-am nici o idee. O măsură cu privirea, timp de câteva secunde lungi. Acum vreau să-ţi pun şi eu o întrebare.

— Te rog, răspunse. Întreabă-mă orice. Ochii ei calzi îl tulburau. Hood nu putea pricepe de ce se supunea singur la chinul acela.

— De ce tocmai eu? întrebă el.

Întrebarea o luă prin surprindere.

— De ce ţin la tine?

— Asta-i tot? Ţii la mine?

— Nu, răspunse ea în şoaptă.

— Atunci, spune-mi de ce, insistă el.

— Tot nu înţelegi?

— Nu, răspunse. Guvernatorul Vegas. Senatorul Kaufmann. Preşedintele Statelor Unite. Ai făcut parte din anturajul unora dintre cei mai puternici oameni din ţara asta. Eu nici măcar nu mă compar cu ei. *Am dat bir cu fugiţii,* Ann.

— Nu, ai plecat de bunăvoie, spuse ea. E o mare diferenţă. Ai plecat fiindcă te-ai săturat de mizerie, de imaginea de faţadă, de cuvintele goale de orice conţinut. Onestitatea ta a fost ceea ce ma atras la tine, Paul. Şi inteligenţa. Puterea ta de a rămâne cu capul pe umeri când toţi politicienii aceia plini de carismă, generalii şi preşedinţii de state îşi zăngăneau săbiile în jurul nostru.

— Înţeleptul Paul Hood, spuse el.

— Şi ce-i rău în asta? întrebă Ann.

— Nu ştiu, spuse Hood. Se ridică de pe scaun şi luă în braţe cutia de carton. Tot ce ştiu e că viaţa mea personală e dată peste cap şi că trebuie s-o pun la punct.

Ann se ridică şi ea.

— Ei, dacă ai nevoie de ajutor cu punerea la punct, te poţi baza pe mine. Dacă ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă, să ieşi la o cafea sau la cină, tot ce trebuie să faci e să-mi dai un telefon.

— Am înţeles, zâmbi Hood. Şi mulţumesc că ai trecut să mă vezi.

— Oricând, cu plăcere, răspunse ea.

Îi făcu semn să iasă prima. Ann părăsi repede biroul, fără să se

uite înapoi. Poate în ochii ei s-ar fi putut citi tristeţea sau ispita, dar Hood fu uşurat că nu-i putuse vedea privirea.

Trase uşa biroului în urma lui. Aceasta se închise încet, dar cu un sunet puternic, ca un gong de final.

În timp ce străbătea coridorul către lift, Hood primi urările de bine ale celor din echipa de noapte, aflaţi la post, în birourile lor. Rareori avea ocazia să dea ochii cu oamenii din tura de noapte, deoarece, după ora şapte seara, controlul Centrului era preluat de Bill Abram şi de Curt Hardaway. Cu toţii erau foarte tineri, specialişti energici şi de succes. În mijlocul lor, înţeleptul Paul Hood se simţi ca o relicvă a altor timpuri.

Spera că în timpul călătoriei la New York să aibă timpul necesar să se gândească la o soluţie pentru a rezolva problemele relaţiei sale cu Sharon. Ajuns în dreptul liftului, intră şi cuprinse pentru ultima oară cu privirea complexul căruia îi dedicase, în ultimii doi ani şi jumătate, atât de mult din timpul şi puterea sa de muncă, dar care îi oferise, în schimb, satisfacţii şi adrenalină. N-avea rost să se mintă pe sine însuşi: avea să-i simtă lipsa.

În timp ce se închideau uşile ascensorului, Hood simţi că-l cuprinde iarăşi enervarea. Nu-şi putea da seama dacă îl deranja faptul că părăsea centrul sau perspectiva vieţii care-l aştepta de atunci înainte. Psihologul Centrului de Operaţiuni, Liz Gordon îi spusese odată că termenul de „confuzie” fusese inventat de specialişti pentru a desemna o înlănţuire de fapte pe care mintea umană nu este încă pregătită să le înţeleagă.

Spera şi el, din toată inima, să fie adevărat.

TREI

Paris, Franţa
Marţi, 7.32 A.M.

Fiecare regiune a Parisului are atracţiile ei: monumente istorice, hoteluri, muzee, cafenele, magazine, pieţe sau, pur şi simplu, felul deosebit în care străluceşte soarele parizian. La nord-est de Sena, dincolo de Port de Plaisance de Paris de l'Arsenal, un canal destinat circulaţiei ambarcaţiunilor de agrement, lung de o jumătate de kilometru, se întinde un cartier a cărui particularitate este puţin mai specială: e plin de oficii poştale. Două dintre ele se află la o distanţă de numai câteva străzi unul de celălalt, pe Boulevard Diderot. Între ele mai există încă unul, puţin mai spre nord. În afară de acestea, mai sunt şi altele, răspândite prin întregul arondisment. Cele mai multe sunt destinate să facă faţă valurilor de turişti care vizitează Parisul pe tot parcursul anului.

În fiecare dimineaţă, la ora cinci şi jumătate, o maşină blindată a Banque de Commerce[9] îşi începe traseul pe la aceste oficii poştale. Şoferul maşinii este înarmat. Pe locul pasagerului stă un agent de securitate, iar în spate, lângă sacii cu timbre, mandate poştale şi corespondenţă, care trebuie predate către cele cinci oficii poştale, se află un al doilea agent de securitate. Gardienii poartă şi ei arme. Duba blindată preia de la oficiile poştale aflate pe traseu sacii de pânză plini cu sumele de bani încasate în ziua precedentă. De obicei, suma se ridică la echivalentul a şapte sute cincizeci de mii până la un milion de dolari, în diferite valute.

Duba urmează acelaşi traseu în fiecare zi: trece pe la fiecare oficiu de poştă, înaintând către nord-vest, iar apoi îşi face loc prin traficul aglomerat de pe Boulevard de la Bastille. După ce depăşeşte Place de la Bastille, banii sunt predaţi la un sediu al băncii, aflat pe Boulevard Richard Lenoir. Regulamentele Banque de Commerce, ca şi ale altor firme care asigură transporturi de valori, obligă maşinile să facă acelaşi traseu în fiecare zi. Astfel, şoferii ajung să cunoască bine ruta şi să-şi dea seama de orice

[9] Banca de Comerţ (fr.).

eveniment neobişnuit care ar putea interveni pe traseu la un moment dat. Şoferul este informat din vreme când sunt programate reparaţii la vreun semafor sau lucrări de asfaltare a carosabilului. În cabina dubei se află permanent în funcţiune o staţie de emisie-recepţie, iar bunul mers al transportului de valori este monitorizat de un dispecer aflat la sediul Banque de Commerce, situat de cealaltă parte a fluviului, pe rue Cuvier, lângă Jardin des Plantes.

Un alt factor de care se ţine seama, aflat în continuă schimbare, este traficul. Prin ferestrele din sticlă antiglonţ, oamenii din maşină supraveghează celelalte vehicule aflate în traficul aglomerat, care se deplasează cu viteză pe lângă masivul camion blindat, în greutate de patru tone. În Port de l'Arsenal, traficul, format în cea mai mare parte din ambarcaţiuni cu motor de şase până la cincisprezece metri, este de asemenea foarte aglomerat. În port, membrii echipajelor servesc masa ori se odihnesc, în timp ce ambarcaţiunile aşteaptă la docuri pentru a li se face plinul de carburant sau pentru diverse reparaţii.

În acea dimineaţă însorită, bărbaţii din camionul blindat nu remarcaseră nimic neobişnuit pe traseu, în afara căldurii extreme, chiar mai mare decât în ziua precedentă, deşi nu era nici ora opt dimineaţa. Chipiele de culoare cenuşiu-închis erau încinse şi îi deranjau, dar nu le dădeau jos pentru ca sudoarea de pe frunte să nu li se scurgă în ochi. Şoferul era înarmat cu un revolver MRF1; Agentul de pază de pe locul pasagerului, precum şi cel din spatele camionului, aveau puşti de asalt FAMA.

La ora aceea traficul era foarte aglomerat, din cauza camioanelor de aprovizionare, care descărcau diferite mărfuri, în timp ce automobilele făceau manevre, încercând să le ocolească. Celor din maşina blindată nu li s-a părut suspect când un camion aflat în faţa lor şi-a încetinit mersul, pentru a acorda prioritate de trecere unui Citroen. Camionul era vechi şi obosit; în spatele cabinei avea o benă din metal de un alb murdar, peste care atârna o prelată verde.

Privirea şoferului alunecă înspre stânga, către canal.

— Ascultă-mă pe mine, spuse, tare mi-ar plăcea să fiu acum pe fluviu, în barca mea cu motor. Soare, valuri, linişte.

Din mersul maşinii, ochii celuilalt priviră indiferent catargele ambarcaţiunilor de pe fluviu, care se iţeau printre copacii aflaţi pe marginea străzii.

— Eu m-aş plictisi de moarte.

— Ţie-ţi place să mergi la vânătoare. Mie, nu. Tot ce-mi doresc e să stau în bătaia vântului, cu muzica lângă mine şi cu undiţa în...

Şoferul se încruntă, înghiţindu-şi ultimele cuvinte. Bărbaţii din maşina blindată se încordară dintr-odată, văzând cum camionul din faţa lor se opreşte brusc, iar prelata din spate e trasă la o parte. În spatele prelatei se afla un bărbat. Altul coborî din cabină şi se apropie dintr-o parte. Amândoi erau îmbrăcaţi în haine de camuflaj, peste care aveau veste antiglonţ şi centuri solide. În bandulieră purtau câte o mască de gaze, iar în mâini, mănuşi groase de cauciuc. Fiecare ţinea pe umăr câte un lansator de rachete. Bărbatul din camion se înclină uşor, poziţionându-se astfel încât partea din spate a ţevii lansatorului de rachete să fie orientată către exterior. Celălalt se opri în faţa maşinii blindate, cu lansatorul aţintit asupra acesteia.

Agentul de securitate din camionul blindat reacţionă instantaneu.

— Alarmă! strigă el în microfonul staţiei de emisie-recepţie. Doi bărbaţi mascaţi au coborât dintr-un camion cu numărul 101763 şi s-au oprit în faţa noastră. Sunt înarmaţi cu lansatoare de rachete.

În secunda următoare, atacatorii apăsară pe trăgaci.

Se auzi un şuierat uşor, iar din spatele lansatoarelor de rachete ţâşni câte un şuvoi de flăcări portocalii. În acelaşi timp, ţeava fiecăruia scuipă câte un proiectil în formă de pară, cu învelişul neted din oţel. Grenadele loviră parbrizul şi explodară.

Gardianul din cabină îşi ridică arma în poziţie de tragere.

— Parbrizul nu a cedat! strigă el, triumfător.

Şoferul îşi aruncă ochii în oglinzile retrovizoare. Începu să-şi facă loc înspre dreapta, printre maşinile care veneau din spate.

— Încerc să mă strecor către nord... raportă el către sediu.

Deodată, amândoi bărbaţii scoaseră un strigăt.

Geamul antiglonţ, din plastic armat, era proiectat reziste la atacuri cu grenade de mână. Forţa acestora poate s-o perforeze sau s-o facă să crape, dar geamul nu se va sparge de tot. Totuşi, materialul poate să facă faţă la cel mult două lovituri consecutive. După aceea, nu există nici o garanţie. Persoana aflată în spatele ecranului de sticlă – şoferul unui camion sau al unei limuzine blindate, funcţionarul unei bănci, al unui penitenciar, al unui post de control, sau un agent de pază dintr-o instituţie a statului – este instruită să ceară întăriri şi să

părăsească zona în cel mai scurt timp posibil. În caz de agresiune asupra unei maşini blindate, şoferul şi agentul de pază care-l însoţeşte în cabină sunt amândoi înarmaţi. În teorie, odată ce parbrizul din sticlă armată a cedat, aceştia pot răspunde cu foc la atacul teroriştilor.

Dar grenadele trase asupra maşinii blindate a Banque de Commerce purtau o dublă încărcătură. Prima avea efect exploziv. Cea de a doua se declanşa în momentul impactului, descărcând o cantitate mare de acid sulfuric.

Grenadele făcuseră în parbrizul camionului blindat două perforaţii de aproape trei centimetri fiecare, înconjurate de fisuri radiale. Prin cele două orificii, acidul fusese împroşcat înăuntru, peste şofer şi agentul de securitate, provocându-le arsuri pe faţă şi pe toată partea de sus a corpului. În acelaşi timp, acidul s-a infiltrat prin crăpăturile din jurul perforaţiilor, dizolvând polimerii din materialul parbrizului.

Etienne Vandal şi Reynold Downer îşi dădură lansatoarele la spate. Downer sări din camion, în timp ce maşina blindată se izbea cu putere de camionul oprit în faţa ei. Camionul fu împins către dreapta, duba blindată derapă la stânga, apoi amândouă autovehiculele se opriră. Vandal şi Downer săriră pe capota maşinii blindate. Cu câte o lovitură de picior, împinseră parbrizul înspre interior. Exact cum prevăzuse Vandal, acesta se dezintegră sub forţa loviturii. Sticla era mai groasă şi mai grea decât se aşteptase Downer, iar resturile de acid muşcară din talpa de cauciuc a bocancului său, care începu să fumege uşor. Fără să-i dea atenţie, australianul scoase un pistol automat din tocul pe care-l purta la brâu. Agentul de securitate se afla exact în faţa lui, în cabină. În timp ce maşinile care treceau pe lângă ei îşi încetineau mersul, pentru ca şoferii să arunce o privire, după care demarau în viteză, Downer trase un singur foc, ţintind în fruntea agentului de securitate din faţa lui. Vandal făcu acelaşi lucru cu şoferul.

Rămas singur, gardianul din spatele camionului chemă dispeceratul, prin staţia de radio. Vandal anticipase asta, deoarece, după ce părăsise armata, în urma unei cariere impecabile, locotenentului îi fusese uşor să se angajeze ca agent de securitate pe maşinile blindate ale Banque de Commerce. Timp de aproape şapte luni de zile servise pe un vehicul blindat absolut identic. De asemenea, Vandal mai ştia că, în condiţiile de trafic aglomerat de la ora aceea, echipa de intervenţie rapidă a

poliţiei avea nevoie de cel puţin zece minute pentru a ajunge la locul incidentului. Iar până atunci, ei aveau să fie plecaţi de mult.

După ce studiaseră îndelung imaginile de pe casetele video, atacatorii ajunseseră la concluzia că Banque de Commerce nu întărise blindajul camioanelor sale de când Vandal îşi părăsise slujba. În armată, blindajul vehiculelor era reproiectat periodic, pentru a ţine pasul cu noile tipuri de muniţie, de la proiectilele perforante cu jet de plasmă, până la minele de mare putere, precum şi din necesitatea strategică de a dispune de vehicule mai uşoare şi mai rapide. În schimb, sectorul privat nu se adapta la fel de repede la aceste noutăţi.

Ferindu-se de resturile de acid care sfârâiau pe bordul maşinii, Reynold Downer se strecură în interiorul cabinei. Între cele două scaune, pe podea, se afla un spaţiu de depozitare îngust şi adânc, plin cu muniţie. Era plasat în aşa fel încât să fie uşor accesibil atât pentru cei aflaţi pe locurile din faţă ale camionului, cât şi pentru pasagerii din spate. Downer împinse către uşă cadavrul agentului de securitate şi deschise capacul rezervei de muniţie. Scoase din centura pe care o purta la brâu o bucată mică de explozibil C-4. Cu mâna dreaptă, plasă explozibilul în compartimentul de muniţie, lângă peretele metalic care despărţea cabina de restul camionului, apoi înfipse în el un detonator. Îl programă la cincisprezece secunde, puse lângă el un recipient cu gaz lacrimogen, după care închise capacul. Sărind peste cadavrul agentului de securitate, deschise uşa şi coborî din camion.

În timp ce Downer se ocupa de explozibil, Vandal se aşeză în genunchi pe capotă. Scoase un patent de la brâu şi apucă mâna dreaptă a şoferului. Cheia de la uşa din spate a camionului era legată cu o brăţară metalică de încheietura acestuia. Vandal trase înspre el braţul mortului şi tăie brăţara cu patentul. În timp tăia brăţara, încărcătura C-4 explodă. Deflagraţia produse o gaură în peretele despărţitor, spărgând, în acelaşi timp, recipientul cu gaz lacrimogen. O cantitate mică de gaz se răspândi în cabină, dar cea mai mare parte fu împinsă de explozie în compartimentul din spate al camionului.

Vehiculele aflate în trafic se opriseră departe, în spatele camionului blindat. Drumul era liber, iar complicii lor aveau să facă în aşa fel încât să împiedice accesul poliţiei. După ce îşi termină treaba, Vandal se lăsă să alunece de pe capotă şi i se alătură lui Downer, lângă uşa din spate a camionului.

Nici unul nu rosti o vorbă. Era posibil ca staţia de emisie-recepţie din camion să fi rămas în funcţiune şi să transmită ce-şi spuneau. Downer supraveghea strada, în timp ce Vandal descuie uşa. Din interiorul camionului se rostogoli peste ei un val de gaz lacrimogen. Agentul de securitate aflat înăuntrul camionului făcea eforturi disperate să respire. Încercase să-şi pună masca de gaze, aflată la îndemână, într-un cufăr cu echipament. Din nefericire, masca fusese pusă în cufăr plecând de la premisa că, în cazul unui atac, gazul va veni dinspre exteriorul maşinii, nu din interiorul acesteia. După ce gazul s-a răspândit în compartimentul din spate al dubei, agentul n-a mai fost în stare să găsească nici cufărul, nici masca. Cu o săritură, agentul aterizâ pe asfalt, iar Downer îi aplică în tâmplă o lovitură puternică de picior. Bărbatul rămase nemişcat, continuând să respire cu greutate.

În timp ce Vandal se urca în dubă, Downer începu să audă de departe zgomotul unui elicopter care se apropia. Elicopterul Hughes 500D îşi făcu apariţia de peste fluviu, unde familia lui Sazanka avea o firmă de transporturi, situată chiar pe chei. Japonezul furase elicopterul, pentru ca poliţia să nu-i poată identifica, investigând provenienţa aparatului. Când ajunse deasupra bulevardului reduse viteza. Elicopterul Hughes dispune de o stabilitate excepţională la zborul cu viteză mică, la altitudine joasă şi este uşor manevrabil. Poate transporta până la cinci pasageri, plus o cantitate importantă de încărcătură, amănunt pentru care şi fusese ales, de altfel, acest model de elicopter.

Barone, care se aflase la volanul camionului cu care veniseră, coborî şi alergă în viteză către maşina blindată. Uruguayanul îşi puse masca de gaze pe faţă, iar Georgiev deschise uşa din spate a elicopterului şi începu să coboare un cablu de al cărui capăt era atârnată o platformă de metal de trei metri şi jumătate pe doi. Extremităţile platformei erau înconjurate de nişte plase mari din nailon. În timp ce Downer stătea de pază, Vandal şi Barone începură să încarce sacii cu bani pe platforma elicopterului, prin valurile de gaz lacrimogen, care începea să se disperseze. La cinci minute de la începerea operaţiunii, Georgiev ridică în elicopter prima încărcătură.

Downer îşi privi ceasul de la mână. Erau într-o uşoară întârziere faţă de program.

— Trebuie să ne grăbim! strigă el în microfonul radioului cu

care era echipată masca de gaze.

— Stai calm, îi răspunse Barone. Suntem în grafic.

— Nu-i destul, spuse Downer. Vreau să meargă totul la secundă.

— Mai lasă-mă cu ordinele, nu tu eşti şeful aici!

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, colega, i-o tăie Downer, scurt.

Barone îi aruncă o privire urâtă prin vizorul măştii de gaze, chiar în timp ce platforma era coborâtă din nou. Bărbaţii o încărcară din nou, la repezeală. În depărtare se auzeau sirenele poliţiei, dar Downer nu se îngrijoră. Dacă situaţia degenera, îl aveau ca ostatic pe agentul de securitate, leşinat lângă duba blindată. Din elicopter, de la înălţimea de cincisprezece metri, Sazanka supraveghea cerul. Era atent ca nu cumva să-şi facă apariţia vreun elicopter al poliţiei, ceea ce i-ar fi obligat să anuleze misiunea şi să părăsească zona în grabă. Dar acesta ar fi fost semnalat imediat de radarul din cabină, de care Sazanka nu-şi dezlipea ochii. Privirea lui Downer era aţintită asupra lui Sazanka. Dacă radarul semnala vreun pericol, Sazanka trebuia să le facă semn, iar în secunda următoare s-ar fi făcut nevăzuţi.

A doua încărcătură fu trasă în sus. Mai rămânea una. În spatele lor se formase o coloană de maşini de aproape cinci sute de metri. Nimeni nu putea pătrunde prin acea aglomeraţie. Poliţia ar fi fost obligată să trimită La Brigade Equestre[10] sau să intervină cu un elicopter. Agresorii îşi continuau treaba cu repeziciune şi precizie matematică. Nici unul dintre ei nu dădea semne de panică.

Al treilea transport fu urcat în elicopter. Deodată, Sazanka ridică braţul şi descrise o mişcare circulară, indicându-le ceva aflat în stânga lor. Asta însemna că un elicopter al poliţiei se apropia dinspre vest. Georgiev coborî platforma încă o dată. Conform planului de acţiune, Barone se urcă primul, urmat de Vandal, dar bulgarul nu ridică platforma. Cei doi îşi scoaseră măştile de gaze, prinzându-şi-le la centură, după care începură să se caţere pe cablul platformei. Când ajunseră la jumătatea distanţei până la elicopter, Downer sări şi el pe platformă. Abia în acel moment Georgiev începu să tragă cablul în sus. În timp ce platforma se ridica, Downer se agăţă cu o mână de plasa de pe margine, iar cu cealaltă îşi trase de pe umăr lansatorul de grenade, aducându-l în poziţie de tragere. Îşi scoase masca de

[10] Poliţia călare (fr.).

gaze de pe faţă, ca să poată vedea mai bine şi, lăsându-se pe o parte, scoase un proiectil din geanta pe care o avea agăţată în bandulieră şi introduse grenada în ţeava lansatorului. Deasupra lui, Georgiev tocmai îi ajuta pe Barone şi pe Vandal să se urce în elicopter.

Cu o manevră bruscă, Sazanka ridică elicopterul şi-l făcu să ia altitudine, turând la maxim motoarele, care în câteva secunde împinseră aparatul până la viteza maximă de 260 de kilometri pe oră. Downer avu grijă să se aşeze în aşa fel încât ambele capete ale ţevii lansatorului de grenade să treacă prin găurile împletiturii ce înconjura platforma şi de care se agăţase cu o mână. N-avea nici un chef ca, în momentul când avea să apese pe trăgaci, flacăra loviturii să ardă plasa de susţinere, lăsându-l să aterizeze direct în braţele poliţiei.

Georgiev asigură platforma paralel cu elicopterul, trecând o coardă prin agăţătorile special prevăzute la ambele capete ale acesteia, dar nu o ridică de tot, lăsând-o să atârne la şaizeci de centimetri sub uşa deschisă din spatele aparatului de zbor. De pe platformă, Downer putea să execute foc direct asupra oricui ar fi pornit în urmărirea lor. Stătea agăţat foarte aproape sub burta elicopterului, la adăpost de curenţii de aer generaţi de palele rotorului. În plus, se afla exact în umbra aeronavei, iar unui lunetist aflat la sol sau chiar în aer i-ar fi fost foarte greu să-l ia în cătarea armei.

În timp ce erau cu toţii cu ochii în patru după eventualii urmăritori, Sazanka ridică elicopterul la trei sute de metri şi-l dirijă către nord-vest, de-a lungul fluviului. Un avion de capacitate mică îi aştepta gata pregătit de zbor, pe un aerodrom de lângă Saint-Germain. După ce toată lumea se îmbarca în avion, împreună cu sacii de bani, aveau să-şi ia zborul către sud, înspre Spania. Iar odată ajunşi acolo, în mijlocul anarhiei create de războiul civil ce sta să izbucnească, avea să le fie uşor să-şi piardă urma, iar apoi să părăsească ţara.

— Atenţie! strigă Georgiev în jos, către Downer, arătând cu mâna înspre sud-vest.

Era inutil să mai ridice privirea ca să vadă ce-i arăta bulgarul. Downer observase şi el elicopterul poliţiei care-i urmărea. Zbura la vreo şase sute de metri altitudine şi se afla la aproximativ opt sute de metri distanţă de ei. Aşa cum prevăzuse Vandal, era un echipaj al Brigăzii Speciale de Intervenţie al *Gendarmerie.*

Elicopterul alb-albastru al poliţiei se îndrepta către ei,

coborând într-un arc larg. Echipajul avea să urmeze procedura obişnuită în astfel de situaţii. Avea să-i someze prin radio, ceea ce probabil se şi întâmpla chiar în acel moment. În lipsa oricărui răspuns, echipajul poliţiei avea să rămână în contact permanent cu unităţile aflate la sol. Deşi dispunea de armament cu rază medie de acţiune, poliţia nu-şi putea asuma riscul de a-i doborî deasupra unei zone populate; în plus, poliţiştii ştiau că la bordul aparatului pe care-l urmăreau se afla un milion de dolari în diferite valute. Vor aştepta ca elicopterul Hughes să aterizeze, după care unităţile aflate la sol şi cele aeropurtate vor lansa un atac concertat asupra acestuia.

Vandal ştia că poliţia pariziană controla traficul aerian de deasupra oraşului prin radarele celor două aeroporturi aflate în vecinătatea capitalei: Charles de Gaulle, înspre nord-est, în Roissy-en-France şi Orly, aflat în sudul Parisului. De asemenea, era la curent cu faptul că, dacă un aparat de zbor cobora sub altitudinea de şaptezeci şi cinci de metri, aparatele radar deveneau ineficiente, din cauza interferenţelor provocate de clădirile din jur. Îi ceruse lui Sazanka să zboare la trei sute de metri.

Elicopterul poliţiei se apropia. Trecură în viteză peste hotelurile de pe malul de nord al fluviului. Înspre dreapta, de cealaltă parte a Senei, Downer văzu turnul Eiffel, o structură neagră şi zveltă în aburul dimineţii. Trecură chiar pe deasupra turnului.

Elicopterul care-i urmărea se apropie la patru sute de metri. Zbura la câteva zeci de metri deasupra lor. Raza de acţiune a aruncătorului de grenade era de trei sute de metri. Conform informaţiilor digitale afişate pe cătarea armei, elicopterul era încă prea departe. Downer privi în sus, către Georgiev. Vandal şi Georgiev hotărâseră, de comun acord, că era prea periculos să comunice prin radio sau prin telefoane celulare, care puteau fi interceptate uşor. Astfel, după ce-şi scoseseră măştile de gaze, erau obligaţi să comunice numai verbal sau prin semne.

— Trebuie să ne apropiem mai mult! strigă Downer.

Bulgarul îşi puse mâinile mari în jurul gurii, pentru a se putea face auzit.

— Cât de mult?

— Şaptezeci de metri în altitudine şi nouăzeci în linie dreaptă!

Georgiev dădu din cap. Cabina şi partea din spate a elicopterului comunicau printr-o uşă. Bulgarul se aplecă prin ea

şi-i transmise lui Sazanka instrucţiunile primite de la Downer.

Pilotul japonez reduse viteza şi manevră aparatul pentru a lua altitudine. Downer prinse elicopterul poliţiei în cătarea armei. Acum se aflau la aceeaşi altitudine cu urmăritorii, iar distanţa dintre ei se redusese. Platforma lui Downer se clătina din cauza curentului de aer provocat de palele rotorului, iar forţa vântului o balansa către botul elicopterului. Îi era greu să ţintească.

Downer îndreptă lansatorul asupra elicopterului de poliţie. Deşi sistemul optic de ochire al lansatorului de grenade nu amplifica deloc imaginea, Downer văzu figura unui bărbat care stătea adus de spate pe scaunul dintre pilot şi copilot şi care-i ţinea sub observaţie printr-un binoclu. Acum, când ambele aparate de zbor se aflau la aceeaşi altitudine, avea să-l descopere imediat pe Downer.

Nu mai putea să aştepte ca elicopterul poliţiei să vină mai aproape.

Australianul se ghemui pe platformă, sprijinindu-se zdravăn de împletitura acesteia, pentru a rezista reculului. Privi din nou prin sistemul de ochire, ţintind cabina elicopterului aflat în urmărire. Nu trebuia să fie o lovitură de maestru: dacă-l nimerea, era de ajuns. Apăsă puternic pe trăgaciul dur.

Grenada porni cu o explozie asurzitoare. Reculul puternic stârni un jet de aer care făcu platforma să se opintească înapoi, aruncându-l pe Downer în armătura împletită. Aruncătorul îi căzu din mână şi lovi platforma cu un zgomot metalic. Downer urmări traiectoria proiectilului, care trasă prin aer o dâră albă şi subţire.

Zborul acestuia dură trei secunde. Grenada lovi elicopterul în partea stângă şi explodă. Explozia fu urmată de o minge orbitoare de fum roşu şi negru, iar din locul impactului ieşiră câteva limbi de foc. Fumul şi cioburile de sticlă, stârnite de suflul exploziei, fură risipite de rotorul principal. O secundă mai târziu, elicopterul se înclină înspre dreapta şi începu să se răstoarne. Nu se mai auzi nici o explozie. Apoi aparatul se înclină de bot şi începu să se prăbuşească. Lui Downer i se părea că seamănă cu un fluturaş de badminton cu aripile distruse. Elicopterul de poliţie intră într-o vrie strâmbă, din cauza rotorului din coadă, care îl antrena într-o mişcare de balans necontrolată, ca şi cum elicea minusculă încerca din răsputeri să menţină în aer aeronava avariată.

Georgiev acţionă troliul ce ridica platforma. Downer se agăţă de marginea uşii deschise a elicopterului. Îi întinse bulgarului

lansatorul de grenade, în timp ce Barone îl trăgea înăuntru. Vandal ridică platforma, ajutat de Georgiev.

Barone apucase strâns mâna lui Downer. Pe faţa uruguayanului se citea furia.

— Ar trebui să-ţi dau drumul, ca să te faci pulbere de pământ, zise el.

Downer îi aruncă o căutătură urâtă.

— Mă aşteptam să mă feliciţi că am nimerit elicopterul.

— M-ai scos din minţi adineauri cu urletele tale! ţipă Barone.

Cu o smucitură, dădu drumul mâinii lui Downer.

— Nu ţi se pare că-ţi pierzi cumpătul cam repede? Altul, în locul tău, îşi făcea treaba fără multă vorbă.

— Atunci să lucrezi cu alţii data viitoare, mârâi Barone.

— Ajunge! le ordonă Vandal, peste umăr.

Georgiev şi Vandal urmăriră cu privirea elicopterul, care se prăbuşi peste o clădire de pe malul fluviului, după care sări în aer. În secunda următoare, le ajunse la urechi zgomotul îndepărtat al unei explozii. Se pregătiră să închidă uşa.

— Nemernic îngâmfat, mormăi Barone. Cu de-ăştia mi-am găsit să mă adun. O canalie cu nasul pe sus, din fundul Australiei!

Până să închidă uşa Vandal şi Georgiev, Reynold Downer îl apucă pe Barone cu amândouă mâinile de gulerul uniformei, cu atâta putere încât simţea sub unghii carnea din pieptul micului uruguayan. Barone ţipă de durere, în timp ce Downer îl smuci pe loc şi-l împinse înspre uşa încă deschisă, ţinându-l cu capul şi umerii în afara elicopterului, în golul de deasupra Parisului.

— *Doamne, Dumnezeule!* zbieră Barone.

— M-am săturat de fazele tale! îi strigă australianul. Mă călăreşti aşa de săptămâni întregi!

— *Ajunge!* le ordonă Vandal, repezindu-se la cei doi.

— N-am spus decât ce-aveam pe inimă, zise Downer. Eu mi-am făcut treaba şi-am dat jos nenorocitul ăla de elicopter, aşa că lasă-mă-n pace!

Vandal se băgă repede între ei.

— La o parte! spuse, prinzându-l pe Barone de mână. În acelaşi timp îl împinse pe Downer înăuntru, cu o mişcare a umărului.

Downer îl trase înapoi pe Barone, apoi se îndepărtă, întorcându-se cu faţa la sacii îngrămădiţi în partea opusă a cabinei. În spatele lui, Georgiev închise uşa elicopterului, cu o

mişcare rapidă.

— Trebuie să ne ţinem firea, spuse Vandal, cu voce joasă. Am trecut prin momente grele, dar am reuşit să facem ce ne-am propus. Acum cel mai important lucru e să ducem acţiunea la bun sfârşit.

— Şi, mai ales, să nu mai aud pe careva că se *vaită,* zise Barone. Tremura de mânie şi de spaima prin care trecuse.

— Desigur, spuse Vandal, calm.

— Nu trebuia să-şi dea drumul la gură! spuse Downer, printre dinţi.

— În regulă, zise Vandal. Ţin să vă aduc aminte, *la amândoi,* că, pentru a duce la bun sfârşit etapa asta a misiunii şi pentru a trece la următoarea, trebuie să ne putem baza pe toţi membrii echipei. Până acum ne-am făcut cu toţii treaba şi încă ne-am făcut-o bine. Dacă de-acum încolo o să fim puţin mai atenţi, totul are să iasă ca la carte.

I se adresă lui Barone:

— Chiar dacă l-a auzit cineva prin radio, până când se dumiresc cui aparţine voce aceea cu accent australian, noi părăsim ţara.

— N-o să fie chiar atât de greu. Câţi australieni au fost în trupele de comando şi se bagă să dea o lovitură ca asta? îi replică Barone, arţăgos.

— Chiar şi-aşa, tot le-o luăm înainte, răspunse Vandal. *Dacă* l-a auzit cineva, poliţia o să ceară ajutorul Interpolului, care va trebui să ia legătura cu autorităţile din Canberra. Până obţin o listă de suspecţi, noi o să fim duşi de mult.

Se trase încet dintre cei doi adversari, apoi îşi consultă ceasul.

— Aterizăm în zece minute, apoi decolăm iar, înainte de ora nouă.

Pe buze îi apăru urma unui zâmbet:

— Nimic nu ne mai poate opri acum.

Ochii lui Barone continuau să-l ţintuiască pe Downer. Apoi îşi întoarse privirea, netezindu-şi piepţii uniformei.

Downer trase îndelung aer în piept, după care zâmbi, la rândul său. Francezul avea dreptate. Se descurcaseră bine. Banii pe care puseseră mâna aveau să fie folosiţi pentru a unge pe cine trebuia, pentru plata avionului şi pentru a face rost de documentele necesare în următoarea etapă a operaţiunii, la sfârşitul căreia aveau să devină cu toţii nişte oameni bogaţi.

Acum, că disputa fusese tranşată, francezul intră în cabina

piloţilor. Barone îi întoarse ostentativ spatele lui Downer, în timp ce acesta din urmă se aşeză pe grămada de saci plini cu bani, fără să-i mai dea atenţie. Când era călcat pe coadă, mânia australianului se aprindea tare ca focul, dar ardea repede. Acum îşi recăpătase calmul, dând uitării disputa cu Barone ori enervarea provocată de propria greşeală.

Georgiev asigură uşa, apoi trecu prin dreptul lui Downer, fără a-l privi în ochi şi se aşeză pe un fotoliu din cabina de pilotaj. Nu-şi ferise privirea intenţionat. Era un obicei cu care rămăsese din vremea când era agent al CIA. Niciodată nu atrage atenţia asupra ta, încearcă întotdeauna să treci neobservat.

Vandal îşi reluă locul pe scaunul copilotului, de unde asculta mesajele radio ale poliţiei. Georgiev rămase în picioare, în uşa deschisă a cabinei de pilotaj, aflată în spatele acestuia. Barone privea prin fereastra cabinei.

Downer închise ochii. Vibraţiile motorului, care se transmiteau prin podeaua de sub picioarele lui, îi dădeau o senzaţie plăcută. Moliciunea sacilor plini cu bani, de care-şi sprijinea capul, îi dădea o senzaţie la fel de plăcută. Nici măcar zgomotul puternic făcut de palele rotorului nu-l mai deranja acum.

Relaxându-se, îşi permise să dea uitării misiunea din acea dimineaţă. Itinerariul camionului blindat, mişcările calculate la secundă, planul de rezervă, în cazul în care poliţia le-ar fi călcat pe urme, fuga de-a lungul fluviului dacă elicopterul nu ajungea la timp. Se lăsă cuprins de o stare adâncă de satisfacţie, care-i provoca o senzaţie plăcută, cum nu mai simţise niciodată în viaţa lui până atunci.

PATRU

Chevy Chase, statul Maryland
Vineri, 9.12 A.M.

În lumina strălucitoare a dimineţii, Paul Hood, soţia acestuia, Sharon, fiica lor, Harleigh, care abia împlinise paisprezece ani şi fiul lor, Alexander, de unsprezece ani, se instalară în maşina nou-nouţă şi porniră la drum înspre New-York. Amândoi copiii ascultau muzică la CD-playerele portabile. Harleigh îşi pusese concerte de vioară, ca să intre în atmosferă pentru spectacolul la care avea să ia parte. Din când în când, o auzeau suspinând uşor, impresionată de dificultatea compoziţiei sau de acurateţea interpretării. În privinţa asta, semăna cu mama ei. Nici una din ele nu se declara vreodată mulţumită cu realizările sale, Harleigh cu vioara, iar Sharon cu pasiunea sa pentru alimentaţia sănătoasă. De ani de zile, Sharon era realizatoarea unei emisiuni săptămânale, de o jumătate de oră la un post TV prin cablu, *The McDonnell Healthy Food Report*[11], în care îşi punea la bătaie tot şarmul şi puterea de convingere pentru a momi lumea să renunţe la şunca prăjită şi la gogoşi. Cu câteva luni mai înainte, îşi dăduse demisia de la emisiune, pentru a se putea dedica în întregime unei culegeri de reţete de gătit în întregime sănătoase, care era aproape gata. Un alt motiv pentru care renunţase la emisiunile era că dorea să petreacă mai mult timp acasă. Copiii creşteau cu repeziciune, iar ea ajunsese la concluzia că aveau cu toţii nevoie să petreacă mai mult timp în familie, ca de exemplu să ia cina împreună în fiecare seară sau să iasă cu toţii la o plimbare ori de câte ori era posibil. Hood lipsise de prea multe ori până atunci de la asemenea ocazii.

Alexander semăna mai mult cu tatăl lui. Iubea provocările. Se dădea în vânt după jocurile pe computer. Cu cât erau mai complicate, cu atât îi plăceau mai mult. Îi plăceau jocurile de cuvinte încrucişate şi puzzle-urile. Acum, de exemplu, în timp ce se îndreptau cu maşina către New York, asculta ultimele melodii la modă, rezolvând în acelaşi timp un acrostih[12]. Sub carnetul de cuvinte încrucişate, pe care-l ţinea în poală, avea câteva reviste

[11] *McDonnell ne învaţă cum să mâncăm sănătos.*

cu benzi desenate. Profund concentrat asupra rebusului, Alexander era rupt de realitatea înconjurătoare. Era complet cufundat în lumea lui, iar asta îi dădea lui Paul un sentiment de admiraţie şi mândrie. Alexander ştia să-şi vadă de ale lui.

Sharon Hood stătea tăcută, lângă soţul ei. Cu o săptămână în urmă luase copiii şi se mutase la părinţii ei, în Old Saybrook, Connecticut. O făcuse să se întoarcă acelaşi motiv pentru care Hood plecase de la Centrul de Operaţiuni: unitatea familiei lor. Hood nu se gândise încă încotro avea să se îndrepte cariera lui, după ce-şi dăduse demisia de la Centrul de Operaţiuni. Avea să se gândească la asta abia miercuri, după ce se întorceau la Washington. Încasase nişte bani din acţiunile pe care le cumpărase pe vremuri, când lucra la bursă, o sumă destul de mare ca să le ajungă să trăiască îndestulat doi ani de atunci încolo. Satisfacţia şi plăcerea lucrului la bursă depăşeau cu mult importanţa venitului pe care-l aducea acesta. Dar Sharon avea perfectă dreptate. Senzaţia de plenitudine pe care o avea atunci, în maşină, în compania familiei sale, îl făcea să se simtă cu totul deosebit, în ciuda tuturor problemelor care apăruseră în viaţa lor.

Una din probleme, cea mai mare, continua să fie relaţia dintre Hood şi soţia sa. La plecare, Sharon îl luase de mână şi i-o strânsese îndelung, dar el tot avea senzaţia că se afla ca într-o perioadă de probă. N-ar fi putut spune exact despre ce era vorba. Doar nu era prima oară când plecau cu toţii într-o excursie cu maşina. Şi totuşi, de data asta, era între ei ceva care nu-i lăsa să se apropie. Să fi fost un resentiment? Să fi fost dezamăgire? În orice caz, era cu totul altceva decât tensiunea sexuală pe care o simţise în compania lui Ann Farris.

Pentru început, Paul şi Sharon schimbară câteva cuvinte despre cum aveau să-şi petreacă timpul la New York. În seara aceea erau invitaţi să ia cina împreună cu familiile celorlalţi membri ai orchestrei. Dacă le mai rămânea timp, le-ar fi plăcut să facă o plimbare prin Times Square. Sâmbătă dimineaţa, după ce aveau s-o conducă pe Harleigh la sediul ONU, o să-i îndeplinească dorinţa lui Alexander: să viziteze Statuia Libertăţii. Puştiul dorea să vadă cu ochii lui „cât de înaltă e”, după cum declarase. La şase vor participa la serată, iar Alexander avea să rămână la Sheraton, în compania jocurilor video oferite de sistemul cu circuit închis al hotelului.

---

[12] Poezie sau strofă în care literele iniţiale ale versurilor alcătuiesc un cuvânt sau o propoziţie. (n.tr.).

Sharon şi Paul nu vor avea acces la recepţia oferită de ONU, în foaierul clădirii Adunării Generale. Totuşi, li se oferea posibilitatea să asiste la recital, împreună cu părinţii celorlalţi instrumentişti, graţie circuitului închis de televiziune instalat în sala de presă de la etajul doi al clădirii. Duminică aveau bilete la concertul de după-amiază al orchestrei Operei Metropolitane de la Carnegie Hall; în program era Vivaldi, compozitorul preferat al lui Sharon. Apoi, la recomandarea lui Ann Farris, vor gusta câte o îngheţată de ciocolată la Serendipity III. Sharon nu era prea încântată de această ultimă parte a programului, dar Hood insistase că, la urma urmei, *se aflau* într-o scurtă vacanţă, iar copiii abia aşteptau să încerce faimosul desert. Hood ştia că Sharon nu era deloc încântată nici de faptul că îngheţata fusese ideea lui Ann. Luni dimineaţa se vor urca în maşină şi vor merge la Old Saybrook, în vizită la părinţii lui Sharon, de data asta în formaţie completă, cu toată familia. Ideea fusese a lui Hood. Se înţelegea bine cu părinţii lui Sharon, iar ei îl simpatizau. Dorea să reînnoade tradiţia vizitelor la rudele apropiate.

Deoarece era vineri, traficul era supraaglomerat în regiunea oraşelor Baltimore, Philadelphia şi Newark. Până la urmă, au ajuns la New York la cinci şi jumătate, luându-şi în primire camerele din hotelul aflat la intersecţia dintre Seventh Avenue şi Fifty-first Street. Hotelul, aflat într-o clădire înaltă şi viermuind de lume, purta acum numele Sheraton. Cu ani în urmă, îşi aduse aminte Hood, se numea Americana. Au ajuns exact la timp pentru a lua cina în compania părinţilor celorlalţi instrumentişti, la Carnegie Deli. Masa a fost bogată. Meniul a constat din pastramă, friptură de vită şi hot-dogs. Dintre invitaţi, nu se cunoşteau decât cu familia Mathis, a căror fiică, Barbara, era prietena cea mai bună a lui Harleigh. Părinţii Barbarei lucrau amândoi la departamentul poliţiei din Washington. Mai erau şi câteva mame singure, fără soţi, care-l cunoşteau pe Paul din vremea când fusese primar la Los Angeles. Două dintre ele erau chiar foarte arătoase. L-au gratulat cu zâmbetele cu care sunt întâmpinate celebrităţile şi l-au întrebat cum era „să fii stăpân” peste Hollywood[13]. Le-a răspuns că habar n-avea. Puteau să întrebe la Screen Actors Guild[14] şi la celelalte sindicate din industria filmului.

Toate acestea, meniul şi atenţia de care erau înconjuraţi, o

[13] Hollywood este o suburbie a oraşului Los Angeles. (n.tr.).

[14] Sindicatul Actorilor de Film.

deranjaseră pe Sharon sau, cel puţin, îi accentuaseră indispoziţia care pusese stăpânire pe ea încă de dimineaţă, de când plecaseră de acasă. Hood se hotărî s-o întrebe care era problema, după ce copiii aveau să meargă la culcare.

Totuşi, Sharon avusese dreptate într-o privinţă. Era încă o dovadă că Paul lipsise prea mult de acasă în ultima vreme: studiind-o pe Harleigh atunci când se întâlnise cu colegii ei şi cu părinţii acestora, îşi dădu seama că fata devenise o tânără femeie şi că nu mai era un copil. Pur şi simplu nu realizase cum trecuse timpul, dar Harleigh se schimbase. Uitându-se la ea, inima îi spuse că trebuie s-o cântărească în cu totul alt fel decât pe Alexander: moştenea farmecul mamei sale, la care se adăuga personalitatea unei muziciene rafinate.

Alexander era concentrat asupra clătitelor cu cartofi din farfuria pe care o avea în faţă. Din când în când le apăsa cu furculiţa, ca să iasă deasupra grăsimea din ele, după care aştepta până când clătitele sugeau grăsimea la loc. Maică-sa îi atrase atenţia să nu se mai joace cu mâncarea.

Hood rezervase un apartament la etajele superioare. După ce Alexander îşi scoase binoclul şi studie o vreme oraşul, minunându-se de cât de aproape se vedea lumea de pe stradă sau ferestrele de peste drum, îi trimiseră pe copii la culcare, instalându-i pe canapelele din sufrageria apartamentului. În sfârşit, erau singuri.

Singuri, într-o cameră de hotel. Pe vremuri ar fi urmat automat o partidă de amor, fără să mai piardă timpul cu vorba sau, dimpotrivă, să se cufunde într-o tăcere stânjenitoare. Pe Hood îl tulbura gândul că, în ultimii câţiva ani, neînţelegerile dintre ei îi făcuseră să se îndepărteze prea mult unul de celălalt, încât uitaseră cum era să se ţină în braţe. Cum fusese posibil ca lucrurile să ajungă atât de departe? Şi ce puteau face ca să le pună din nou pe făgaşul lor firesc? Lui Hood îi încolţise ceva în minte, dar avea să fie greu s-o convingă pe soţia lui.

Sharon se băgă în pat, ghemuindu-se pe o parte, cu faţa la el.

— Nu prea sunt în formă, spuse ea.

— Ştiu. O mângâie uşor pe obraz, cu un zâmbet. O s-o scoatem noi la capăt.

— Nu cred, totul mă calcă pe nervi, zise ea.

— Te-a mai deranjat şi altceva, în afară de mâncare? o întrebă Hood.

— M-au enervat ceilalţi părinţi cu care ne-am întâlnit,

comportamentul copiilor în timpul cinei, maşinile care goneau nebuneşte la culoarea roşie a semafoarelor, chiar şi cele care se opreau la trecerile de pietoni. Totul, totul m-a scos din pepeni.

— Mai sunt şi zile din astea, răspunse el.

— Paul, eu am numai zile din *astea,* spuse Sharon. Sunt foarte uşor iritabilă şi mi-e teamă să nu le stric dispoziţia şi lui Harleigh şi lui Alexander.

— Ai trecut printr-o perioadă grea în ultima vreme, spuse Hood. Amândoi am trecut. Dar copiii au ochi să vadă. Îşi dau seama că se-ntâmplă ceva între noi. Eu sper totuşi că n-o să lăsăm problemele astea să ne strice aceste câteva zile de vacanţă pe care le petrecem împreună.

Sharon clătină din cap, cu tristeţe.

— Crezi că vom reuşi?

— Nimic nu ne grăbeşte, spuse Hood. Am venit aici să ne relaxăm şi să petrecem câteva zile plăcute împreună cu copiii. Să nu ne lăsăm doborâţi de amărăciune. Hai să nu ne mai gândim la probleme.

Sharon îşi puse mâna peste a lui. Hood simţi un miros vag de usturoi, de când gătise, cu o seară înainte. Moartea pasiunii, îi trecu prin minte lui Hood. Asta era, rutina vieţii obişnuite. Cu timpul, aceste mirosuri domestice deveneau mai familiare decât adierea incitantă a părului unei femei. Obligaţiile de zi cu zi nu mai lăsau loc pentru pasiunea de altădată.

— Vreau din toată inima să încercăm să îndreptăm situaţia, spuse Sharon. Mai devreme, în maşină, am avut o senzaţie…

— Ştiu ce vrei să spui, zise Hood. Şi eu am avut acelaşi sentiment. A fost foarte plăcut.

Sharon îşi ridică privirea către el. Ochii îi erau umezi.

— Nu, Paul. Ce am simţit eu m-a speriat.

— Te-a speriat? întrebă Hood. Cum adică?

— În timpul drumului către New York, mi-am adus aminte de excursiile pe care le făceam când erau copiii mici, la Palm Springs, la Big Bear Lake sau în sus, pe malul mării. Eram alţi oameni pe vremea aceea.

— Eram mai tineri, spuse Hood.

— Nu-i numai asta.

— Eram mai pătrunşi de importanţa momentului, replică Hood. Copiii aveau mai multă nevoie de noi decât acum. Ştii cum e: trebuia să fii tot timpul cu ochii pe ei. Cum îi scăpai din ochi, cum făceau vreo prostie.

— Ştiu, ştiu, zise Sharon. În ochi îi apărură lacrimi. Aş fi vrut să simt şi azi sentimentul acela de apropiere, dar n-am mai simţit nimic. Vreau să fie iar ca-n vremurile bune de altădată.

— Aşa o să fie şi acum, aici, la New York, îi promise Hood.

— Dar gândurile negre nu-mi dau pace, spuse Sharon. Amărăciunea, dezamăgirea, resentimentele. Aş vrea să mă întorc înapoi în timp şi s-o iau de la început, ca să putem fi ca o singură fiinţă, nu fiecare cu viaţa lui.

Hood o privi pe soţia lui. O cunoştea bine: ştia că, atunci când era tulburată, se ferea întotdeauna de privirea lui. Dimpotrivă, când era foarte convinsă de ceea ce spunea, îl privea drept în faţă. Acum se uita drept în ochii lui.

— Nu ne mai stă în putere să facem asta, spuse. Dar putem încerca să reparăm situaţia, puţin câte puţin.

O trase mai aproape de el. Sharon îl luă în braţe, dar, în ciuda apropierii, se simţeau ca doi străini. Hood nu mai înţelegea nimic. Încerca din răsputeri să-i facă pe plac, să-i ofere ce-i ceruse chiar ea, dar Sharon tot rămânea departe de el. Poate că avea nevoie să se descarce, să se liniştească. Nu prea avusese ocazia până atunci. O strânse în braţe câteva minute, fără să spună un cuvânt.

— Iubito, continuă Hood, ştiu că nu eşti de acord, dar poate că ar fi bine să consultăm un specialist. Liz Gordon mi-a spus că poate să-mi recomande pe cineva, dacă vrei.

Sharon nu răspunse nimic. Hood o strânse şi mai tare în braţe. Simţi cum respiraţia i se linişteşte. Se dădu puţin înapoi, privind-o. Ea se uita în gol, luptându-se cu lacrimile.

— Cel puţin, copiii sunt reuşiţi, spuse. Măcar de atât am fost în stare.

— Sharon, am fost în stare de mult mai mult. Avem o viaţă împreună. De acord, nu e totul perfect, dar stăm mai bine decât mulţi alţii. Am realizat multe lucruri amândoi. Şi o să mai realizăm.

O strânse iar la piept, în timp ce ea izbucni în hohote de plâns, cuprinzându-l cu braţele.

— Ştii că nu asta e ceea ce-mi doresc, nu-i aşa? întrebă ea printre suspinuri.

— Ştiu. O îmbrăţişă şi mai strâns. O să fie bine, îţi promit.

Nu mai spuse nimic. Rămase aşa, încercând s-o consoleze cum putea mai bine. Trebuia să-i lase ceva timp ca să-şi revină, iar a doua zi, de dimineaţă, vor încerca s-o scoată la capăt.

O să-i vină greu să repare lucrurile puţin câte puţin, cum îi promisese. Dar avea o datorie faţă de Sharon. Şi nu din cauza carierei lui, pe care o pusese mereu mai presus de orice până atunci, ci deoarece li se dăruise lui Nancy Bosworth şi lui Ann Farris. Nu cu trupul, ci în mintea, gândurile şi chiar în visurile sale. Toată acea energie şi concentrare ar fi trebuit îndreptate către soţia şi familia lui.

Sharon adormi într-un târziu, ghemuită în braţele lui. Nu aşa îşi dorea să se simtă aproape de soţia lui, dar, cel puţin, era un început. Când fu sigur că Sharon a adormit destul de adânc, îi dădu drumul uşor din braţe, apoi întinse braţul şi stinse veioza aflată pe noptieră. Rămase pe spate, cu ochii pironiţi în tavan. Învăluit de întunericul necruţător al nopţii, se simţea copleşit de remuşcări şi supărat pe sine însuşi. Încerca să-şi facă un plan pentru a le dărui un sfârşit de săptămână de neuitat celor trei oameni din viaţa sa, pe care simţea că-i dezamăgise.

CINCI

New York, statul New York
Sâmbătă, 4.57 A.M.

În timp ce aştepta în faţa clădirii cu două etaje, din cărămidă jigărită, aflată în apropiere de fluviul Hudson, locotenentul Bernardo Barone îşi aminti de Montevideo, oraşul în care se născuse.

În afară de clădirea dărăpănată a atelierului auto, mai erau şi alte lucruri care-i aduceau aminte de mahalalele în care crescuse. De exemplu, adierea de vânt proaspăt care venea dinspre sud. Boarea oceanului Atlantic se amesteca în mirosul de benzină provenit de la maşinile care treceau în viteză pe şoseaua West Side, aflată în vecinătate. La Montevideo, mirosul de benzină şi briza mării erau atotprezente. În înaltul cerului, o sumedenie de avioane zburau pe deasupra fluviului, urmărindu-i cursul către nord, înainte de a coti înspre est, înspre aeroportul La Guardia. La Montevideo, cerul de deasupra casei sale era tot timpul împânzit de avioane.

Şi totuşi, mai era şi altceva care-l făcu să-şi amintească de casă. Bernardo Barone umblase prin multe oraşe aflate pe malul oceanului. La urma urmei, toate erau la fel. De data aceasta însă, era singur. Şi, de câte ori se întorcea la Montevideo, singurătatea i se strecura în suflet.

„Nu, se gândi imediat. Nu începe cu chestii de-astea.” Nu avea voie să se lase pradă furiei şi tristeţii. Nu acum. Avea lucruri mai importante de făcut.

Se sprijini cu spatele de uşă. Răcoarea acesteia îi mai uşură spinarea încinsă. Era confecţionată din lemn, acoperit cu tablă de oţel pe amândouă părţile. Avea trei broaşte pe partea dinafară şi două zăvoare masive pe dinăuntru. Pe tabla arsă de soare, montată deasupra uşii, stătea scris „Atelier auto: la Vik”. Proprietarul făcea parte din mafia rusă şi se numea Leonid Ustinoviks. Individul era mic de statură, ciolănos şi fuma ţigară de la ţigară. Pe vremuri, fusese o figură importantă în armata sovietică. Georgiev îl cunoscuse prin intermediul Khmerilor Roşii. După spusele lui Ustinoviks, în tot oraşul New York nu găseai un

singur atelier auto care să nu fie amestecat în afaceri dubioase. După lăsarea întunericului, la adăpost de martori nepoftiţi, atelierele acelea se transformau în locuri în care se dezmembrau maşini furate sau în care se făcea trafic de stupefiante, de armament ori de emigranţi ilegali. Stăpânii necontestaţi ai acestor afaceri ilegale erau ruşii şi thailandezii, care treceau peste graniţă copii de naţionalitate americană, răpiţi de la familiile lor, sau introduceau ilegal în Statele Unite femei tinere. De cele mai multe ori, victimele erau livrate pe piaţă ca prostituate. Unele dintre fetele care lucraseră pentru Georgiev în Cambodgia ajunseseră aici, cu ajutorul lui Ustinoviks. Lăzile de mari dimensiuni folosite pentru transportul „pieselor de schimb” şi statutul legal de care beneficiau casele de expediţii internaţionale constituiau paravane perfecte pentru aceste operaţiuni ilegale.

Leonid Ustinoviks se ocupa de traficul de armament provenit din fostele republici sovietice. De obicei, armele erau expediate cu vaporul până în Canada sau Cuba. De aici ajungeau în New England[15] şi chiar mai departe, în interiorul Statelor Unite, în Florida şi în alte state de pe coasta golfului[16], pe adresa unor depozite aflate prin tot felul de orăşele de provincie. Depozitele le retrimiteau, bucată cu bucată, către ateliere auto cum era cel al lui Ustinoviks. Aceasta era o măsură de precauţie, necesară pentru a evita pierderea întregului transport, în cazul în care FBI-ul sau Serviciul de Informaţii al NYPD[17] i-ar fi prins urma. Aceste organisme supravegheau îndeaproape comunicaţiile şi activitatea unor persoane provenind din state aflate pe lista neagră a traficului ilicit sau a terorismului: Rusia, Libia, Coreea de Nord şi multe altele. La intervale regulate, poliţia schimba indicatoarele rutiere amplasate pe malurile fluviului şi în cartierul antrepozitelor, modificând restricţiile de parcare şi sensurile de mers pe anumite artere foarte circulate. Aceste măsuri le furnizau poliţiştilor un pretext pentru a opri autovehiculele şi a-i fotografia în secret pe conducătorii acestora.

Ustinoviks îl instruise să fie foarte atent la orice maşină care ieşea de pe şosea sau se abătea pe vreuna din străzile

[15] Noua Anglie – regiune aflată pe coasta de nord-est a SUA, pe ţărmul Atlanticului (n.tr.).

[16] Gulf Coast States – statele aflate pe coasta golfului Mexic, în SUA (Texas, Louisiana, Mississippi, Alabama şi Florida) (n.tr.).

[17] New York Police Department – Poliţia oraşului New York.

adiacente. În cazul în care cineva îl urmărea până la atelier sau dacă vreo maşină reducea viteza în timp ce trecea prin faţa acestuia, trebuia să bată de trei ori în uşa atelierului auto. Când la atelier avea loc vreo tranzacţie ilegală, aveau întotdeauna un om gata să iasă afară şi să ceară ca poliţia să-i prezinte mandatul de percheziţie, un drept inalienabil, conform legislaţiei din New York. Stratagema le oferea celor dinăuntru răgazul necesar pentru a se face nevăzuţi din atelier, refugiindu-se prin pod într-o clădire din apropiere.

Totuşi, Ustinoviks nu anticipa vreo problemă. Cu numai două luni înainte, poliţia efectuase o serie de raiduri împotriva unor gangsteri ruşi, iar autorităţile n-ar fi dorit să lase impresia că persecută o minoritate etnică, lansându-se într-o nouă razie atât de curând.

— E rândul vietnamezilor, spusese rusul, când au ajuns la atelier, venind de la hotel.

Lui Barone i se păru că aude un zgomot, venind de după colţ. Căutând la pieptul canadienei, îşi scoase pistolul. Cu mare atenţie, făcu vreo câţiva paşi pe aleea întunecată. În faţa lui, pe alee, îndărătul unui gard înalt, se afla un club de noapte. „The Dungeon”[18]. Uşile, ferestrele, precum şi faţada clădirii erau vopsite în negru. N-avea cum să vadă ce se întâmpla înăuntru. Îl năpădi o senzaţie stranie. În Cambodgia, ei erau obligaţi să-şi conducă reţeaua de prostituate în mare secret, pe când aici probabil că afacerea se făcea în văzul lumii.

„O ţară care pune libertatea mai presus de orice, se gândi el, e obligată să tolereze extreme de felul acesta.”

Clubul îşi terminase programul, iar acum era închis. Dincolo de gard, văzu mişcându-se un câine. Probabil că auzise zgomotul făcut de labele acestuia. Barone îşi puse pistolul înapoi în tocul de la umăr şi se întoarse la postul său.

Scoase din buzunarul de la piept o ţigară rulată cu mâna şi şi-o aprinse. Rememoră întâmplările petrecute în ultimele câteva zile. Treaba mersese bine şi avea convingerea că o să meargă bine şi în continuare. Împreună cu ceilalţi patru complici, ajunsese în Spania fără probleme. La Madrid se despărţiseră, pentru a reduce riscurile în eventualitatea că vreunul dintre ei fusese identificat. Într-un interval de două zile, cei patru luaseră avionul, pe cont propriu, către Statele Unite. Se reuniseră într-un hotel din Times Square. Georgiev ajunsese primul. Avea deja

[18] Catacomba.

aranjate contactele pentru a obţine armele de care aveau nevoie. Ceilalţi erau înăuntru, ca să bată palma, în timp ce Barone stătea de pază.

Barone mai trase un fum din ţigară, încercând să se concentreze asupra evenimentelor din ziua următoare. Se întrebă cine putea fi contactul lui Georgiev; bulgarul nu dorise să-i divulge identitatea în ruptul capului. Nu le spusese decât că era un cetăţean american, pe care îl cunoştea de peste zece ani. Asta însemna că se cunoscuseră cam în perioada în care se afla în Cambodgia. Barone rememoră feţele americanilor pe care-i cunoscuse acolo, încercând să ghicească despre cine era vorba şi ce rol putea juca această persoană în acţiunea din ziua următoare.

Dar era un efort inutil. Gândurile lui Barone zburau doar unde voiau ele, iar acum nu se îndreptau cu nici un chip înspre Georgiev sau înspre operaţiunea pe care o plănuiseră. Voiau să se întoarcă înapoi în timp, înapoi acasă.

„Către singurătate”, se gândi el, cu amărăciune. Un loc al lui, a cărui amintire îi oferea o stranie senzaţie de linişte.

Dar nu fusese întotdeauna aşa. Deşi provenea dintr-o familie săracă, fusese o vreme când viaţa la Montevideo i se părea un paradis. Amplasat pe ţărmul Atlanticului, Montevideo, capitala Uruguayului, este renumit pentru plajele sale largi, de o splendoare neîntrecută. Acolo îşi petrecuse Barone copilăria şi adolescenţa, la începutul anilor şaizeci. Fusese o perioadă fericită, de care îşi amintea întotdeauna cu plăcere. Când era liber de la şcoală şi nu avea treburi de făcut acasă, îi plăcea să meargă pe plajă împreună cu fratele lui, Eduardo, cu doisprezece ani mai în vârstă decât el. Rămâneau acolo până târziu în noapte, înotând ore în şir sau construind fortificaţii din nisip. La apusul soarelui, aprindeau câte un foc şi, de multe ori, rămâneau să doarmă acolo, lângă castelele lor de nisip.

„O să tragem un pui de somn la grajduri, lângă caii aceştia splendizi, spunea Eduardo, în glumă. Le simţi mirosul?”

Bernardo nu simţea mirosul cailor. Nu simţea decât adierea mării şi izul de gaz de eşapament, provenit de la maşinile şi ambarcaţiunile care treceau prin apropiere. Dar era ferm convins că Eduardo îl simţea. Băiatul era nerăbdător să crească mare, ca să-l poată simţi şi el. Voia să fie ca Eduardo. Când se ducea cu maică-sa la biserică, la fiecare sfârşit de săptămână, pentru asta îşi înălţa ruga: să crească mare şi să ajungă la fel ca fratele său.

Acestea erau cele mai frumoase amintiri ale lui Bernardo. Eduardo era atât de răbdător cu el, atât de prietenos cu oricine se apropia să admire zidurile înalte, cu creneluri şi şanţurile cu apă ale fortificaţiilor pe care le făceau din nisip. Fetele se dădeau în vânt după tânărul acela arătos. De asemenea, îl simpatizau şi pe fratele lui mai mic, dulce foc, iar lui Bernardo îi făcea plăcere admiraţia cu care era înconjurat.

Mama lui Bernardo, de care era foarte legat, lucra la o brutărie, iar tatăl lor, Martin, era boxer profesionist. Visul lui Martin era să adune destui bani ca să deschidă o sală de antrenament, iar soţia lui să renunţe la slujbă şi să poată trăi ca o doamnă. Încă de la vârsta de cincisprezece ani, Eduardo îşi însoţea tatăl, noapte sau zi, în peregrinările acestuia, făcând pe asistentul lui de colţ. Câteodată, când participau la campionatul Rio de la Plata, erau plecaţi de acasă câteva săptămâni la rând. Boxerii se adunau şi călătoreau împreună, cu autobuzul, de la Mercedes la Paysandu şi, mai departe, până la Salto, participând la meciuri în care luptau unul împotriva altuia, sau împotriva vreunui boxer mai ambiţios din localitatea respectivă. Câştigul din încasările pe bilete era împărţit în mod egal între boxeri. Doctorul care-i însoţea primea şi el ceva din câştig. Cu timpul, Eduardo a învăţat să acorde primul ajutor, făcând pe doctorul, pentru a economisi banii câştigaţi.

Aveau o viaţă grea, iar mama băieţilor trebuia să muncească din răsputeri pentru a compensa lipsa de acasă a tatălui. Lucra până târziu la brutărie, în căldura infernală a unui cuptor de cărămidă. Într-o dimineaţă, pe când tatăl lor era plecat împreună cu Eduardo la un turneu, a murit într-un incendiu izbucnit la brutărie. Fiindcă nu aveau bani de capelă, corpul neînsufleţit fusese depus direct acasă la ei, iar Bernardo fusese nevoit să-l privegheze până când a putut fi anunţat tatăl lor, care a trimis bani pentru înmormântare.

Bernardo avea pe atunci nouă ani.

Aflat mereu pe drumuri cu tatăl lor, Eduardo vedea şi învăţa multe. Întâmplarea a făcut ca, într-o bună zi, în timp ce se aflau într-un birt din San Javier, să afle despre organizaţia marxistă Movimiento de Liberacion Nacional-Tupamaros[19]. Grupul de gherilă fusese înfiinţat în 1962 de către Raul Antonaccio Sendic, liderul muncitorilor de pe plantaţiile de trestie de zahăr din nordul Uruguayului. În perioada aceea, autorităţile nu fuseseră în

[19] Mişcarea Naţională de Eliberare-Tupamaros.

stare să prevină creşterea inflaţiei, care urcase până la 35 la sută. Cel mai mult fuseseră afectaţi de inflaţie muncitorii de pe plantaţii. Eduardo văzuse în mişcarea lui Sendic un mijloc de a veni în ajutorul oamenilor simpli, precum tatăl său, care-şi pierduseră dragostea de viaţă şi dorinţa de a visa. La rândul său, mişcarea găsise în Eduardo un membru de nădejde, care să lupte cu arma în mână şi care, în acelaşi timp, avea unele cunoştinţe de medicină, ce-i permiteau să vină în ajutorul tovarăşilor aflaţi în nevoie. Eduardo îşi găsise locul. Cu încuviinţarea tatălui lor, s-a înscris în MLN-T.

În 1972, Juan Maria Bordaberry Arocena, un om politic cu apucături de tiran, a fost ales preşedinte. Bordaberry se bucura de sprijinul armatei, bine instruită şi înzestrată. Printre primele dispoziţii ale noului preşedinte a fost aceea de anihilare a opoziţiei de orice fel, inclusiv a MLN-T, în care Eduardo se înscrisese de curând. Confruntările armate au început în luna aprilie şi, până la sfârşitul anului, o mare parte din membrii mişcării au fost aruncaţi în puşcărie, în timp ce alţii au luat calea exilului. Eduardo a ajuns la închisoare, unde a murit „din cauze neelucidate”. Tatăl lui Bernardo a murit şi el, la mai puţin de doi ani după aceea. În timpul unui meci încasase câteva lovituri devastatoare, în urma cărora nu s-a mai putut restabili. Bernardo ştiuse de la bun început că tatăl său dorea să moară. După ce îşi pierduse soţia şi băiatul cel mare, nu mai fusese acelaşi om.

Moartea familiei sale l-a transformat pe Bernardo într-un militant plin de ură împotriva regimului preşedintelui Bordaberry. Ulterior, Bordaberry a pierdut şi sprijinul armatei, care-l susţinuse iniţial. Nemulţumită de acţiunile acestuia, în februarie 1973, militarii au pus la cale o lovitură de stat, în urma căreia a fost înfiinţat Consejo de Seguridad Nacional. Bernardo a intrat în armată în 1979, sperând să poată ajuta la instaurarea unei noi ordini în Uruguay.

Dar, după doisprezece ani în care a fost incapabilă să scoată ţara din marasmul economic, armata pur şi simplu s-a retras de la putere, iar figurile proeminente ale juntei au dispărut cu timpul de pe scena politică. Totuşi, situaţia economică a ţării nu s-a îmbunătăţit.

Din nou, Bernardo s-a simţit trădat de cauza pe care o îmbrăţişase. A rămas în continuare în cadrul armatei. Ca un omagiu adus tatălui său, a devenit specialist în lupta corp la corp; era lucrul la care se pricepea cel mai bine. Dar niciodată n-

a renunţat la speranţa că, odată şi odată, va putea să reaprindă flacăra MLN-T. Şi, prin intermediul acesteia, să servească poporul din Uruguay, nu pe capii acestuia. În timp ce se afla în misiune în Cambodgia, cu forţele Organizaţiei Naţiunilor Unite, Barone a găsit o modalitate de a-şi îndeplini visul. O modalitate prin care să strângă bani şi să trezească interesul presei internaţionale, în acelaşi timp.

Barone îşi termină ţigara. O strivi de asfaltul trotuarului, cu ochii la circulaţia de pe şoseaua West Side. Asta era una din deosebirile dintre Montevideo şi New York. La Montevideo, în afară de marile hoteluri şi baruri, toată lumea îşi înceta activitatea la asfinţit. Aici, oraşul trepida de viaţă, chiar şi la ora aceea înaintată. Autorităţilor le-ar fi fost imposibil să controleze tot acel trafic, să ţină evidenţa celor care intrau şi ieşeau din port sau să verifice încărcătura camioanelor de mare tonaj şi a altor maşini de transport.

„Norocul nostru”, se gândi el.

De asemenea, poliţiei i-ar fi fost absolut imposibil să controleze fiecare avion care ateriza pe multitudinea de aerodromuri care înconjurau oraşul. În partea de nord a statului New York, în Connecticut, New Jersey şi în Pennsylvania, existau numeroase aeroporturi sau simple suprafeţe întinse de teren, unde un avion de mici dimensiuni putea ateriza neobservat. Canalele navigabile care împânzeau aceste state erau, de asemenea, extrem de potrivite pentru ce aveau ei nevoie. Un golf pustiu sau un debarcader amplasat pe malul fluviului, în primele ore ale dimineţii. Lăzile transportate cu o ambarcaţiune sau un hidroavion puteau fi încărcate, cu repeziciune şi în linişte perfectă, într-un camion. Accesul era extrem de uşor şi, în plus, New York-ul se afla în vecinătate. Şi din punctul acesta de vedere erau deosebit de norocoşi.

Se scurse o oră, apoi încă una. Barone ştia că operaţiunea avea să dureze, deoarece Downer trebuia să verifice atent fiecare armă. Contrabandiştii de armament puteau satisface aproape orice dorinţă a clientului, dar erau obligaţi să se asigure că fiecare piesă în parte era în perfectă stare de funcţionare. Ca şi imigranţii ilegali, armele de contrabandă erau transportate în condiţii destul de precare. Pe uruguayan nu-l deranja faptul că trebuie să aştepte. Cel mai important era ca arma să funcţioneze ireproşabil când avea să o pună la ochi şi să apese pe trăgaci.

Prinse cu coada ochiului o formă îndepărtată, în partea stângă

a orizontului. Se întoarse. La gura fluviului, Statuia Libertăţii era scăldată de primele raze ale soarelui care răsărea. Barone nu mai văzuse monumentul până atunci, iar imaginea acestuia îl luă prin surprindere la început, pentru ca apoi să simtă cum îl cuprinde un val de mânie. Nu avea resentimente împotriva Statelor Unite şi a noţiunilor de libertate şi egalitate, întruchipate de statuie şi atât de preţuite de americani. Dar acolo, în port, trona un idol gigantic care reprezenta un concept spiritual. I se părea un sacrilegiu. Spiritul în care fusese crescut îi spunea că lucrurile acestea era mai bine să rămână ascunse în sufletul fiecărui om. Locul lor era în adâncul inimii fiecăruia, nu în mijlocul unui port.

În sfârşit, cu puţin înainte de ora şapte dimineaţa, uşa din spatele lui se deschise. Downer se aplecă în afară.

— Trebuie să vii în spate, spuse australianul, apoi închise uşa.

Pe Barone nu-l mai amuza accentul ciudat al australianului. De fapt, de când se înfruntaseră în elicopter, deasupra Parisului, dacă ar fi fost după el nici măcar n-ar mai fi stat de vorbă cu Downer.

Barone o luă către stânga şi începu să dea ocol clădirii. În timp ce păşea pe asfaltul aleii, bocancii lui nou-nouţi cu talpă din cauciuc, cu striuri mari, scoteau un zgomot ca de chiţăit. În dreapta era un atelier de vulcanizare, împrejmuit cu un gard înalt din plasă de sârmă. Un câine de pază dormea în umbră. Mai devreme Barone îi aruncase o bucată de hamburger – carnea aceasta din America i se părea că are un gust ciudat – iar animalul devenise imediat prietenul lui cel mai bun.

Barone trecu pe lângă două tomberoane vopsite în verde, îndreptându-se către locul unde era parcată duba de închiriat. Ceruseră şaptesprezece arme, câte trei pentru fiecare dintre ei, plus două lansatoare de rachete, cu muniţia aferentă şi nişte veste antiglonţ. Fiecare armă era înfăşurată în folie de plastic cu bule, pentru protecţie. Cu un salt uşor, Barone se urcă în dubă prin uşa laterală, pe care o lăsă deschisă. Sazanka şi Vandal se aflau deja în faţa atelierului, cu armele în braţe. Barone primi armele, una câte una şi le aşeză în cele şase cutii de carton pregătite în maşină. Downer supraveghea încărcarea din uşa atelierului auto, ca să se asigure că nici o armă nu va cădea pe jos din greşeală. Barone nu-l mai văzuse niciodată pe australian atât de tăcut şi de concentrat. În timp ce punea armele în maşină, senzaţia de singurătate care-l încercase mai devreme îl

părăsi pe uruguayan. Nu doar fiindcă era din nou alături de tovarăşii săi, ci mai degrabă fiindcă operaţiunea intrase de acum în linie dreaptă. Se aflau atât de aproape. Barone avusese de la început încredere în planul conceput de Vandal; acum nu mai avea nici o îndoială că aveau şanse reale de reuşită. Încă puţin şi erau gata.

Cu câteva luni mai înainte, Georgiev făcuse rost de un permis de conducere fals, eliberat la New York. Deoarece firmele de închiriat maşini verificau la poliţie permisele clienţilor, bulgarul fusese obligat să plătească o groază de bani pentru ca permisul fals să fie introdus în baza de date computerizată a poliţiei rutiere. Ba chiar făcuse în aşa fel încât să apară şi cu o amendă, plătită cu un an înainte. Amenda îi întărea identitatea falsă din permisul de conducere, constituind o dovadă că, la data respectivă, locuia la New York. În acelaşi timp, amenda era un lucru obişnuit pentru cineva care mergea în mod obişnuit cu maşina printr-un oraş mare cum este New York-ul. Dimpotrivă, lipsa oricărei sancţiuni ar fi ridicat suspiciuni.

Acum nu le mai rămânea decât să se întoarcă la hotel, conducând cu grijă să nu treacă peste vreun stop roşu sau să nu facă vreun accident. Mai devreme trăseseră la sorţi, iar misiunea de a dormi în maşină, lângă arme, îi revenise lui Vandal, în timp ce tovarăşii lui aveau să urce în camere să se odihnească. Era obligatoriu să rămână cineva de pază la maşină; lui Georgiev îi era teamă ca Ustinoviks să nu le fure duba, cu tot cu arme.

La şapte seara, aveau să părăsească hotelul, îndreptându-se către Forty-second Street. Aveau să meargă înspre est, traversând oraşul, iar la intersecţia cu First Avenue, o vor lua către nord. Georgiev trebuia să conducă din nou cu mare atenţie.

Apoi, dintr-odată, Georgiev avea să mărească viteza dubei. Se vor apropia de ţintă cu o viteză între nouăzeci şi cinci şi o sută cincisprezece kilometri pe oră. În mai puţin de zece minute, ţinta avea să cadă.

Sediul Naţiunilor Unite va fi în mâna lor. După aceea, etapa a treia şi ultima, a planului lor putea să înceapă.

ŞASE

New York, statul New York
Sâmbătă, 6.45 P.M.

Liga Naţiunilor a fost înfiinţată la sfârşitul Primului Război Mondial. În tratatul ei de înfiinţare stătea scris că scopul organizaţiei era „să promoveze cooperarea între state şi să instaureze pacea şi securitatea internaţională”. Preşedintele Woodrow Wilson[20] a fost un înfocat susţinător al Ligii, dar Senatul SUA s-a pronunţat în unanimitate împotriva acesteia. Membrii Senatului erau preocupaţi de faptul că înfiinţarea Ligii Naţiunilor putea conduce la folosirea forţelor armate ale SUA pentru a sprijini menţinerea integrităţii teritoriale sau a independenţei politice a altor state, precum şi de faptul că Liga urma să aibă putere de decizie în chestiuni legate de America de Nord, Centrală sau de Sud. Efortul susţinut depus de preşedintele Wilson pentru a convinge lumea politică americană să accepte Liga Naţiunilor şi mandatul acesteia l-a doborât în cele din urmă, făcându-l să sufere un atac cerebral.

Cu sediul la Geneva, într-un palat impunător, a cărui construcţie a costat şase milioane de dolari, Liga s-a dovedit incapabilă să-şi atingă obiectivele, în ciuda idealurilor nobile în lumina cărora a fost creată. Nu a putut împiedica ocuparea Manciuriei de către Japonia, în 1931, anexarea Etiopiei de către Italia, în 1935 şi a Austriei de către Germania, în 1938. De asemenea, Liga nu a putut preveni nici izbucnirea celui de al Doilea Război Mondial. Printre istorici încă se mai poartă dezbateri dacă prezenţa Statelor Unite printre membrii Ligii ar fi putut împiedica producerea acestor evenimente istorice.

Organizaţia Naţiunilor Unite a fost înfiinţată în 1945, în speranţa că va reuşi acolo unde dăduse greş Liga Naţiunilor. Dar lumea se schimbase, iar acum datele problemei erau cu totul altele. Statele Unite aveau motive întemeiate să intervină în problemele de politică internaţională ce priveau suveranitatea

[20] Al douăzeci şi optulea preşedinte al SUA, între anii 1913 şi 1921 (n.tr.).

altor state. Comunismul era perceput ca o ameninţare supremă la adresa stilului american de viaţă şi, în viziunea Statelor Unite, fiecare ţară care-i cădea pradă reprezenta o nouă o victorie a inamicului.

Organizaţia Naţiunilor Unite a hotărât să-şi instaleze sediul central în Statele Unite ale Americii. La încheierea celui de al Doilea Război Mondial, Statele Unite erau cea mai puternică naţiune din lume din punct de vedere militar şi economic. Mai mult, SUA se angajase să suporte un sfert din întregul buget anual al Organizaţiei Naţiunilor Unite. În plus, luând în consideraţie faptul că Europa nu avea o tradiţie a democraţiei propriu-zise, vechiul continent nu a fost considerat potrivit pentru a găzdui sediul unui organism global, ce milita pentru instaurarea unei noi ere a păcii şi înţelegerii între popoare. S-a hotărât ca sediul ONU să fie la New York, deoarece acest oraş era un centru important al comunicaţiilor şi finanţelor internaţionale. De asemenea, reprezenta de secole o punte de legătură între lumea veche şi lumea nouă. Au mai fost luate în considerare candidaturile altor două oraşe din America, la care se renunţase în cele din urmă din motive cu totul diferite. Candidatura oraşului San Francisco, susţinută de Australia şi de statele din Asia, a fost respinsă deoarece Uniunea Sovietică nu dorea ca sediul ONU să se afle mai aproape, din punct de vedere geografic, de doi dintre inamicii săi, China şi Japonia. Iar Fairfield County, o regiune rurală din apropierea estuarului Long Island Sound[21], în statul Connecticut, a ieşit din competiţie când oamenii locului, cu totul potrivnici ideii de „guvern mondial”, pe care o întruchipa ONU în mintea lor, au aruncat cu pietre în specialiştii Naţiunilor Unite, veniţi în regiune pentru a studia posibilitatea de a amplasa acolo sediul organizaţiei mondiale.

Pentru construirea sediului nou înfiinţatei Organizaţii, a Naţiunilor Unite a fost achiziţionat un teren de mari dimensiuni, amplasat pe malul râului East River, unde pe vremuri funcţionase un abator. Suma de 8,5 milioane de dolari, contravaloarea terenului, a fost donată de familia Rockefeller[22]. În schimbul

[21] Estuar la oceanul Atlantic, în regiunea de nord-est a Statelor Unite, loc de vărsare a mai multor fluvii. Este mărginit de coasta statului Connecticut, la nord şi insula Long Island (statul New York), la sud. (n.tr.).

[22] Familie de mari bogătaşi, filantropi şi oameni politici din Statele Unite, întemeiată de fraţii John Davison Rockefeller (1839–1937) şi

generoasei donaţii, familia Rockefeller a fost exceptată de la plata unor impozite. În afara acestei înlesniri, familia Rockefeller a avut de câştigat şi de pe urma dezvoltării întregii regiuni din jurul terenului pe care a fost construit sediul ONU. În vecinătatea acestuia, acolo unde odată se ridicau numai construcţii sărăcăcioase, au apărut clădiri de birouri, hoteluri, restaurante, complexuri comerciale şi de divertisment, destinate miilor de reprezentanţi şi funcţionari ai ONU.

Constrângerile impuse de suprafaţa limitată a terenului au avut două urmări. În primul rând, sediul a trebuit construit sub forma unui zgârie-nori. Clădirile zgârie-nori au fost o realizare sută la sută americană, izvorâtă din necesitatea de a valorifica la maximum spaţiul oferit de terenurile de construcţie disponibile pe mica insula Manhattan[23], iar construirea sediului ONU sub forma unui zgârie-nori i-a dat acestuia un aer şi mai american. În orice caz, spaţiul limitat a convenit fondatorilor Organizaţiei Naţiunilor Unite, oferindu-le un pretext pentru a descentraliza organismele membre ale organizaţiei, începând cu Curtea Internaţională de Justiţie şi terminând cu Organizaţia Internaţională a Muncii. Sediile acestor organizaţii au fost mutate în alte capitale ale lumii. Un al doilea sediu al ONU a fost stabilit la Geneva, în fostul palat al Ligii Naţiunilor Unite, ca avertisment explicit la adresa Statelor Unite: se mai încercase o dată crearea unei organizaţii mondiale a păcii, dar aceasta eşuase în atingerea obiectivelor sale, tocmai deoarece nu toate statele lumii doriseră să se afle printre membrii organizaţiei.

Paul Hood îşi amintea toate acestea de pe vremea când era la liceu. De asemenea, mai avea şi alte amintiri din vremea liceului. Era ceva legat de clădirea în sine, care i se întipărise în minte o dată pentru totdeauna. Venise la New York de la Los Angeles împreună cu mai mulţi colegi, într-o excursie de o săptămână organizată ca premiu de şcoala lui, în perioada vacanţei de Crăciun. Pe drumul înspre oraş, venind de la Aeroportul Internaţional Kennedy, privirea îi alunecase peste East River şi văzuse sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite, în lumina soarelui ce stătea să apună. Toţi ceilalţi zgârie-nori pe lângă care treceau, Empire State, sediul companiei Chrysler, sediul Pan Am, aveau

---

William Rockefeller (1841–1922), fondatorii companiei petroliere Standard Oil. (n.tr.).

[23] Insulă foarte dens populată, aflată la gura de vărsare a fluviului Hudson (în oceanul Atlantic). Face parte din oraşul New York. (n.tr.).

faţadele orientate înspre nord şi sud. Numai clădirea din sticlă şi marmură, cu treizeci şi nouă de etaje, a Secretariatului Organizaţiei Naţiunilor Unite, era orientată de la est la vest. Remarcând acest lucru, i-a arătat clădirea şi lui James Lavigne, care stătea lângă el.

Lavigne, un tip slab, ochelarist şi serios şi-a ridicat privirea de pe revista de benzi desenate cu *The Mighty Thor*[24], în care era afundat. Revista era ascunsă între coperţile unui exemplar din *Scientific American.*

— Ştii la ce mă face să mă gândesc? L-a întrebat Lavigne.

Hood i-a răspuns că nu.

— E ca desenul de pe pieptul lui Batman.

— Cum adică? A întrebat Hood. Nu se dădea în vânt după revistele de benzi desenate cu Batman; urmărise un singur episod din popularul serial care se dădea la televiziune, ca să vadă şi el despre ce era vorba.

— Batman poartă pe piept semnul unui liliac, desenat în auriu şi negru, i-a spus Lavigne. Ştii de ce?

Hood nu ştia.

— Fiindcă Batman are *sub* costum o vestă antiglonţ, a spus Lavigne. Când vreun răufăcător vrea să tragă în el, acolo ţinteşte. Drept în piept.

După care Lavigne s-a întors la revista lui de benzi desenate. Hood, pe atunci un adolescent de doisprezece ani, s-a uitat iar la sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Lavigne avea tot felul de poveşti bizare; cel mai mult îi plăcea să spună că legenda lui Superman era o prelucrare a Noului Testament. Dar, de data aceasta, povestea lui avea ceva adevărat în ea. Îşi puse întrebarea dacă sediul ONU fusese construit aşa înadins. Dacă vreun agent secret trimis de Cuba sau China ar fi intenţionat să atace sediul ONU dinspre fluviu sau dinspre aeroport, clădirea i-ar fi oferit o ţintă ideală.

Datorită acelei amintiri de neuitat din copilărie, în mintea lui Paul Hood sediul ONU întruchipa pentru întotdeauna centrul oraşului New York. Iar acum, aflându-se chiar acolo, fu surprins să realizeze cât de vulnerabil se simţea. Judecând la rece, îşi dădea seama că era o prostie. Sediul ONU era teritoriu internaţional. Dacă teroriştii ar fi dorit într-adevăr să lovească în inima Americii, ar fi luat în obiectiv ţinte mai sensibile, căi ferate, poduri sau tuneluri, cum fusese cazul atunci când un grup de

[24] Thor cel Puternic.

terorişti atacase tunelul din Queens, obligând Centrul de Operaţiuni să conlucreze cu organizaţia corespondentă din Rusia. Sau monumente cum ar fi Statuia Libertăţii. Vizitând Insula Libertăţii în dimineaţa acelei zile, Hood fusese surprins să constate cât de vulnerabilă era dinspre mare şi chiar din aer. În timp ce se apropia de terminalul feribotului, îşi dăduse seama cât de uşor le-ar fi fost piloţilor unor avioane kamikaze, încărcate cu explozibil, să facă statuia una cu pământul. Ce-i drept, pe insulă exista un radar, dar Hood ştia că poliţia din New York dispunea de o singură navă de luptă, ancorată în apropiere, pe Governor's Island. Dacă două avioane ar fi atacat-o din direcţii opuse, statuia ar fi blocat linia de tragere a armamentului navei şi cel puţin unul din ele ar fi putut lovi ţinta.

„Op-Center ţi-a intrat în sânge", îşi spuse. Se afla în vacanţă, dar mintea îi stătea tot la scenarii cu terorişti.

Scutură din cap şi privi în jurul său. El şi cu Sharon ajunseseră mai devreme şi se duseseră până la magazinul de suveniruri să cumpere un tricou pentru Alexander. Apoi au urcat în imensul foaier al clădirii Adunării Generale, unde aveau întâlnire cu reprezentantul UN Youth Arts[25], lângă statuia de bronz care-l întruchipa pe Zeus. Foaierul fusese închis pentru public încă de la ora patru, pentru ca personalul să poată face pregătirile necesare pentru recepţia anuală. Cum vremea era frumoasă şi cerul senin, terasa fusese deschisă, pentru a le da ocazia invitaţilor să iasă şi în afara clădirii, să exploreze curtea din partea de nord a complexului, admirând sculpturile şi grădinile interioare, sau să facă o plimbare pe promenada care se întindea de-a lungul lui East River. La 7.30, noul Secretar General al ONU, indianca Mala Chatterjee, avea să se întâlnească, aşadar, cu reprezentanţii statelor membre ale Consiliului de Securitate în sala mare a Consiliului. Cu această ocazie, doamna Chatterjee, însoţită de ambasadorul Spaniei, avea să transmită tuturor celor prezenţi felicitările sale pentru eforturile depuse în sprijinul prevenirii escaladării tulburărilor etnice din Spania. Apoi Harleigh, împreună cu ceilalţi violonişti din formaţie, avea să interpreteze „Cântec pentru Pace". Piesa fusese compusă de un compozitor spaniol, în semn de omagiu pentru cei care-şi pierduseră viaţa cu peste şaizeci de ani înainte, în timpul războiului civil din Spania. Membrii formaţiei erau cu toţii cetăţeni americani din statul Washington; componenţa formaţiei

[25] Organizaţia ONU pentru Tinerii Artişti.

fusese bine aleasă, deoarece Martha Mackall, de la Centrul de Operaţiuni, prima victimă a violenţelor recente din Spania, fusese de naţionalitate americană. Faptul că printre cei opt violonişti se afla şi fiica lui Paul Hood era o pură coincidenţă.

Ceilalţi doisprezece părinţi ajunseseră şi ei, iar Sharon coborâse la etajul inferior pentru a merge la toaletă. Cu câteva minute înainte de plecarea acesteia, membrii formaţiei coborâseră pentru a schimba în grabă câteva cuvinte cu părinţii lor. Rochia de satin şi colierul de perle pe care-l purta la gât îi dădeau lui Harleigh un aer matur. Tânăra Barbara Mathis, care stătea chiar lângă Harleigh, era calmă şi sigură pe ea, o adevărată divă în devenire. Hood ştia că motivul pentru care Sharon se făcuse nevăzută era chiar apariţia lui Harleigh. Nu-i plăcea să-şi exteriorizeze emoţiile în public. Harleigh studia vioara de la vârsta de patru ani. În mintea lui Hood rămăsese întipărită imaginea lui Harleigh îmbrăcată în haine de copil, salopete şi altele asemenea, sau în trening, pe terenul de sport al şcolii. Acum, apariţia lui Harleigh într-o rochie elegantă, o muziciană desăvârşită întruchipată într-o tânără femeie, îl mişcă pe Hood aproape până la lacrimi. Hood o întrebase dacă are emoţii, dar ea îi răspunsese că nu; doar partea cea mai grea îi revenise compozitorului. Harleigh era calmă şi isteaţă, pe deasupra.

Gândindu-se mai mult la senzaţia de vulnerabilitate şi nesiguranţă care nu-i dădea pace, Hood realiză că nu era din cauza sediului ONU, aşa cum şi-l amintea din copilărie. De vină era mai degrabă acest moment important din viaţa lui, evenimentul la care urma să ia parte în seara aceea.

Aşteptând în foaierul ce se ridica pe înălţimea a patru etaje, Hood avu un sentiment de solitudine. Se simţea rupt de atât de multe lucruri din viaţa sa! Copiii crescuseră, în timp ce el se afla la sfârşitul carierei, între el şi soţia lui se deschidea o prăpastie, iar pe oamenii cu care lucrase cot la cot, timp de peste doi ani de zile, n-avea să-i mai întâlnească deloc. De unde veneau nesiguranţa şi confuzia care-l încercau acum, când se afla la jumătatea vieţii?

N-avea de unde să ştie. Toţi cei care făcuseră parte din echipa de la Centrul de Operaţiuni, Bob Herbert, Mike Rodgers, Darrel McCaskey, specialistul în computere Matt Stoll, chiar şi Martha Mackall, Dumnezeu s-o odihnească, erau necăsătoriţi. Munca aceea era viaţa lor. La fel şi colonelul Brett August, comandantul

unităţii Striker. Oare asocierea cu ei îl făcuse să ajungă aşa? Sau, dimpotrivă, nevoia lui de a avea o astfel de viaţă îl împinsese să caute compania lor?

Dacă era adevărat, atunci avea să-i vină foarte greu să se schimbe. Poate că ar fi trebuit să aibă o discuţie cu psihologul centrului, Liz Gordon; poate ea ar fi fost în stare să-i dea vreo idee. Dar şi ea era necăsătorită şi muncea câte şaizeci de ore pe săptămână.

Hood o zări pe Sharon, care urca pe scara în spirală, aflată în partea cealaltă a foaierului. Purta un costum bej, cu pantaloni şi arăta nemaipomenit. Îi spusese acelaşi lucru şi înainte de a pleca de la hotel, iar complimentul o mai înviorase puţin. Persoana ei degaja un aer strălucitor şi de bună dispoziţie. Îi zâmbi când îl zări, iar el îi răspunse tot cu un zâmbet. Privind-o cum se apropia, dintr-odată nu se mai simţi atât de singur.

O tânără japoneză se apropie de ei. Era îmbrăcată cu o bluză bleumarin, de buzunarul căreia era prins un ecuson de identificare din plastic, iar pe faţă avea un zâmbet larg şi plin de căldură. Ieşise dintr-un hol mic aflat în partea de est a clădirii Adunării Generale. Spre deosebire de foaierul principal, amplasat în capătul de nord al clădirii, acest hol de dimensiuni mai reduse dădea înspre esplanada principală, aflată în faţa impozantului turn al clădirii Secretariatului. În afară de birourile reprezentanţilor diferitelor state membre, clădirea Secretariatului adăpostea sala Consiliului de Securitate, a Consiliului Economic şi Social, precum şi sala Consiliului de Tutelă. Către aceasta din urmă se îndreptau acum. Cele trei săli somptuoase se aflau una lângă alta, în aripa clădirii ce răspundea înspre East River. Clubul ziariştilor acreditaţi la ONU, unde aveau să fie instalaţi membrii familiilor instrumentiştilor din formaţie, se afla vizavi de intrarea în sala Consiliului de Securitate.

Tânăra ghidă se prezentă şi aflară că se numea Kako Nogami. În timp ce grupul de părinţi se ţinea după ea, aceasta începu să le spună câteva lucruri despre clădirea ONU.

— Câţi dintre dumneavoastră au mai vizitat până acum sediul ONU? îi întrebă ea.

Câteva persoane ridicară mâinile. Hood însă n-o ridică. Îi era teamă să nu fie întrebat ce-şi mai aminteşte, iar atunci ar fi fost obligat să povestească istoria despre James Lavigne şi Batman.

— Pentru a vă reîmprospăta memoria, continuă tânăra şi pentru informarea oaspeţilor care se află aici pentru prima oară,

aş vrea să vă spun câteva lucruri despre aripa din clădire pe care o vom vizita astăzi.

Le povesti despre Consiliul de Securitate, care era cea mai puternică instanţă a ONU, responsabilă în primul rând de menţinerea păcii şi securităţii internaţionale.

— Cinci mari puteri, printre care şi Statele Unite ale Americii, au statut de membri permanenţi, continuă ea, împreună cu alţi zece membri, aleşi pe termen de doi ani. În această seară, copiii dumneavoastră vor cânta în faţa delegaţiilor acestor state, formate din ambasadori şi aghiotanţii acestora.

Consiliul Economic şi Social, cum îl recomandă şi numele, este un forum în care se discută aspecte ale situaţiei economice şi sociale internaţionale, continuă tânăra. Consiliul tratează, de asemenea, toate problemele legate de drepturile omului. Consiliul de Tutelă, care şi-a suspendat lucrările în 1994, a oferit asistenţă multor teritorii din lume, în scopul de a le ajuta să se autoguverneze sau pentru a-şi obţine independenţa ca state suverane sau chiar ca părţi componente ale altor naţiuni.

Timp de o secundă, lui Hood îi trecu prin minte ce provocare ar fi fost pentru el să conducă această organizaţie. Menţinerea unei bune înţelegeri în interiorul organizaţiei, între delegaţi, era probabil o sarcină la fel de grea ca şi aplicarea în teren a hotărârilor luate de aceştia. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Sharon îi apucă mâna şi i-o strânse uşor. Începu să se gândească la altceva.

Grupul de vizitatori trecu prin faţa unei ferestre mari, care se deschidea înspre esplanada de afară. În faţa acesteia se afla micul templu shintoist care adăpostea Clopotul Japonez al Păcii[26]. Metalul din care fusese turnat provenea din monede şi alte obiecte metalice donate de oameni din şaizeci de ţări. Dincolo de fereastră, foaierul dădea într-un coridor larg. În faţă se aflau ascensoarele destinate delegaţilor ONU şi restului personalului. În partea dreaptă se afla o serie de vitrine. Ghida îi conduse până în faţa acestora. În vitrine erau expuse obiecte găsite la faţa locului, în urma atacului cu bombă nucleară care şterse oraşul Hiroshima de pe faţa pământului: recipiente de metal deformate de forţa căldurii, bucăţi din uniforme şcolare şi fragmente de ţiglă înnegrite de foc, sticle topite şi o mică statuetă din piatră a Sfintei Agnes. Tânăra japoneză le povesti despre forţa atacului şi

[26] Clopot donat ONU de Asociaţia Naţiunilor Unite din Japonia, în anul 1954 (n.tr.).

despre ororile provocate de acesta.

Expoziţia nu-i impresionă nici pe Hood, nici pe tatăl Barbarei, Hal Mathis, al cărui tată murise pe insula Okinawa. Hood şi-ar fi dorit să fie acolo şi Bob Herbert şi Mike Rodgers. Rodgers i-ar fi cerut ghidei să povestească şi despre atacul japonez asupra portului Pearl Harbor. Atacul fusese declanşat de Japonia fără ca măcar cele două ţări să se afle *în stare de război.* Ce vârstă putea să aibă tânăra? Douăzeci şi doi, poate douăzeci şi trei de ani. Hood se întrebă cât de multe cunoştea despre bomba de la Hiroshima. Herbert nici măcar n-ar fi lăsat-o să vorbească. Şeful informaţiilor îşi pierduse soţia în 1983, când teroriştii aruncaseră în aer ambasada Statelor Unite din Beirut; tot atunci, Herbert însuşi fusese rănit la picioare. Viaţa mersese înainte, dar Herbert nu putea să uite uşor evenimentele prin care trecuse. Hood nu-i găsea nici o vină. Într-o broşură a ONU pe care o răsfoise la magazinul de suveniruri, atacul de la Pearl Harbor era numit „atacul Hirohito”[27]; cu alte cuvinte, poporul japonez era absolvit de orice vină pentru comiterea acestei crime. Chiar şi lui Hood, care era mult mai temperat, această viziune revizionistă asupra istoriei recente i se părea cam hazardată.

După ce terminară cu expoziţia despre Hiroshima, grupul urcă două rânduri de scări rulante, ajungând în holul de la etaj. În stânga lor se situau cele trei săli de conferinţe, dincolo de care se afla sala Consiliului de Securitate. Apoi fură conduşi către vechea sală a presei. În faţa uşii era un paznic din serviciul de securitate al ONU. Bărbatul, un afro-american, era îmbrăcat cu o cămaşă cu mânecă scurtă albastră-cenuşie şi pantaloni de aceeaşi culoare, cu vipuşcă neagră. Pe cap purta o şapcă bleumarin. Pe ecusonul pe care-l avea prins de pieptul cămăşii se putea citi numele lui, Dillon. Odată ajunşi în faţa uşii, domnul Dillon o descuie, permiţându-le să intre înăuntru.

În zilele noastre, reporterii acreditaţi la ONU îşi desfăşoară activitatea în nişte cabine cu pereţi de sticlă, dotate cu circuit de televiziune şi aparatură modernă, amenajate de o parte şi de alta a sălii de şedinţe a Consiliului de Securitate. Accesul către aceste cabine se face printr-un coridor comun, care desparte Consiliul de Securitate de Consiliul Economic şi Social. Dar, în anii patruzeci, întreaga activitate de presă se desfăşura în

[27] Împărat al Japoniei (1926–1989). Atacul Japoniei asupra portului american Pearl Harbor (7 decembrie 1941) a provocat intrarea SUA în al Doilea Război Mondial. (n.tr.).

această sală spaţioasă, fără ferestre, având forma literei L. Partea din faţă a sălii, mai îngustă, era ocupată de câteva rânduri de mese de lucru de modă veche, pe care se aflau instalate telefoane, precum şi câteva computere şi faxuri care-şi arătau vârsta. În spatele meselor de lucru, sala se lărgea şi adăpostea mai multe canapele cu faţa din material sintetic, precum şi un dulap cu materiale de birou. O uşă ducea către o cameră de toaletă. Pereţii erau prevăzuţi cu patru monitoare TV, pe care puteau fi urmărite lucrările Consiliului de Securitate sau ale Consiliului Economic şi Social. De asemenea, în sală se mai aflau o serie de echipamente de ascultare, înzestrate cu seturi de căşti, în care ziariştii puteau urmări traducerea simultană a dezbaterilor în orice limbă străină doreau. În seara aceea, aveau să urmărească discursul doamnei Chatterjee, urmat de programul muzical. Pe două măsuţe din spatele sălii erau pregătite sandvişuri şi o cană mare de cafea. Mai era şi un frigider mic, plin cu băuturi răcoritoare.

Mulţumindu-le pentru atenţia şi răbdarea de care dăduseră dovadă, Kako se asigură că luaseră la cunoştinţă instrucţiunile care le fuseseră comunicate în scris, odată cu invitaţia şi care le fuseseră repetate de către reprezentantul ONU care-i întâmpinase la hotel, cu o seară înainte: din motive de securitate, nu aveau voie să părăsească sala pe toată spectacolului. Îi informă că, la ora opt şi jumătate, avea să se întoarcă acolo, însoţită de tinerii din formaţie. Auzind-o, Hood îşi puse întrebarea dacă agentul de securitate din faţa uşii fusese postat acolo pentru a împiedica intrarea persoanelor neautorizate sau, dimpotrivă, pentru a-i ţine pe ei înăuntru.

Însoţit de Sharon, Hood se apropie de măsuţa cu sandvişuri.

Un bărbat din grup se apropie şi el, arătând înspre farfuriile şi tacâmurile din plastic.

— Vedeţi ce se-ntâmplă când SUA nu-şi plăteşte la timp contribuţia către ONU? comentă el, acid.

Bărbatul, un poliţist veteran din Washington, făcuse aluzie la datoria de un miliard de dolari, pe care SUA o avea către ONU şi pe care refuza să o plătească, deoarece Senatul nu vedea cu ochi buni risipa cronică de resurse, fraudele financiare şi cheltuielile exagerate ale organizaţiei internaţionale. Membrii Senatului erau preocupaţi în mod deosebit de faptul că sumele de bani alocate pentru bugetul forţelor de pace ale ONU puteau fi, de fapt, redirecţionate către armatele statelor participante.

Hood îi răspunse cu un zâmbet de complezenţă. N-avea chef să se lase antrenat într-o discuţie despre bugete şi politica financiară a Statelor Unite. Împreună cu soţia lui, îşi petrecuse ziua într-un mod foarte plăcut. După o primă seară petrecută la New York, în care Sharon fusese foarte încordată, soţia lui se mai relaxase. Vizitaseră împreună Insula Libertăţii, în lumina plăcută a soarelui de toamnă, iar Sharon se străduise să nu se enerveze din cauza mulţimii de turişti care se înghesuiau în jurul lor, pe insulă. Soţia lui se bucurase de entuziasmul cu care Alexander cercetase Statuia Libertăţii şi de interesul lui în legătură cu amănuntele privind construcţia acesteia. Apoi, ca să-i facă o bucurie, îl lăsaseră la hotel, cu jocurile lui video, după ce îi făcuseră cinste cu o salată luată la pachet dintr-un local de pe Seventh Avenue. Hood n-avea de gând să-şi strice buna dispoziţie gândindu-se la lucruri de felul acesta.

Poate că buna lui dispoziţie se datora şi participării lui Harleigh la un eveniment atât de important pentru cariera ei. Totuşi, nu copiii erau cauza principală a bunei lui dispoziţii.

„Mai e ceva la mijloc”, îşi spuse Hood, în timp ce se serveau cu sandvişuri, după care luară loc pe una din vechile canapelele cu faţă din vinil, în aşteptarea debutului fiicei lor la New York. La fel ca atunci când strânsese mâna lui Sharon, ar fi vrut ca acel sentiment de fericire să nu-l părăsească niciodată.

ŞAPTE

New York, statul New York
Sâmbătă, 7.27 P.M.

Circulaţia în Times Square[28] este extrem de aglomerată sâmbăta seara, după ora şapte, când multă lume din împrejurimile oraşului dă buzna în zonă, pentru a merge la teatru. Limuzinele îşi caută câte un loc de parcare pe străzile laterale; în faţa parcărilor se formează şiruri lungi de maşini care aşteaptă să le vină rândul să intre, iar taxiurile şi mijloacele de transport în comun îşi fac loc cu greu prin nebunia din centrul districtului.

Georgiev prevăzuse aglomeraţia şi luase în calcul întârzierea atunci când plănuise această etapă a operaţiunii. În timp ce se apropia, în sfârşit, de virajul la dreapta pe Forty-second Street, în direcţia Parcului Bryant, era relaxat şi încrezător în reuşită, la fel ca şi ceilalţi membri ai echipei. De altfel, acesta era şi motivul pentru care îi recrutase: îi cunoştea bine şi ştia că îşi puteau menţine calmul într-o situaţie tensionată.

În afară de Reynold Downer, fostul colonel din armata populară bulgară, un bărbat în vârstă de patruzeci şi opt de ani, era singurul mercenar adevărat din echipă. Barone avea nevoie de bani pentru a-i trimite în ţara sa de origine. Sazanka şi Vandal erau mânaţi de considerente personale, legate de nişte întâmplări petrecute în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Banii câştigaţi i-ar fi ajutat să-şi plătească nişte datorii vechi. În ceea ce-l privea pe Georgiev, acesta avea propriile planuri. Timp de aproape zece ani, făcuse parte dintr-un grup de rezistenţă din Bulgaria, finanţat de CIA. Îşi petrecuse atâta timp din viaţă luptând împotriva comuniştilor, încât acum, când inamicul dispăruse, pur şi simplu nu mai putea să se adapteze la noua situaţie din teren. Nu cunoştea altă meserie decât aceea de

[28] Cartier din centrul Manhattan-ului, oraşul New York, numit astfel deoarece aici s-a aflat la un moment dat sediul ziarului *New York Times.* Cuprinde şi bulevardul Broadway, celebru pentru teatrele care se află pe această arteră. (n.tr.).

soldat; armata bulgară nu era în stare să plătească soldele la timp, iar acum se trezise că era un om mult mai sărac decât pe vremuri, când îşi încasa dolarii de la americani, ducându-şi viaţa în umbra imperiului sovietic. Dorea să-şi pornească propria afacere, în domeniul exploatărilor de petrol şi de gaz natural, iar banii pe care avea să-i obţină din lovitura de astăzi aveau să-l ajute să-şi împlinească visul.

Mulţumită cunoştinţelor sale despre tacticile de luptă ale CIA şi fluenţei cu care vorbea engleza americană, cu toţii fuseseră de acord ca el să conducă această primă etapă a operaţiunii. În plus, aşa cum dovedise când pornise afacerea cu bordelul clandestin din Cambodgia, era un lider înnăscut.

Georgiev conducea maşina atent, cu viteză redusă şi cu ochii în patru la pietonii care traversau strada pe unde nu trebuie. Avea grijă să nu se apropie prea mult de maşinile din faţa lui. Se feri să intre în vreo altercaţie cu taximetriştii care îi tăiau calea. Avea mare grijă să nu facă nici o manevră datorită căreia să fie tras pe dreapta de vreun agent de poliţie. Ce ironie: se pregătea să semene distrugere şi moarte în jurul său, o lovitură pe care lumea nu avea s-o uite prea curând. Şi totuşi, acum era întruchiparea şoferului cumpătat şi temător în faţa legii. Îşi aducea aminte că fusese o vreme, pe când era copil, când visa să se facă filosof. Poate când totul se va termina va ajunge, în sfârşit, să-şi îndeplinească visul. Asemenea contraste îl fascinau.

În timpul recunoaşterii pe care o făcuse, cu o zi înainte, remarcase o cameră de supraveghere instalată deasupra unui semafor din colţul de sud-vest al intersecţiei dintre Forty-second Street şi Fifth Avenue. Obiectivul camerei era orientat către nord.

Pe Forty-second Street, colţ cu Third Avenue mai era încă una, îndreptată înspre sud. Vandal, care stătea pe locul din dreapta-faţă şi Georgiev, care era la volan, îşi ajustară parasolarele în aşa fel încât să nu li se vadă faţa. Odată intraţi în sediul ONU, cu toţii aveau să poarte măşti de schi. Mai mult ca sigur, poliţia din New York avea să vizioneze benzile înregistrate de camerele de supraveghere din zonă, iar Georgiev nu voia ca pasagerii maşinii să fie recunoscuţi. Nu-şi puteau permite să se lase filmaţi.

Interogând turiştii aflaţi întâmplător în zonă, era posibil ca poliţia să dea peste vreunul care le filmase maşina din întâmplare. Tocmai de aceea Georgiev stabilise traseul în aşa fel încât să se apropie de ţintă având soarele în spate. Astfel, în imaginile surprinse de cameramanul amator n-o să se vadă

decât strălucirea parbrizului. Georgiev le mulţumi în gând celor de la CIA că-l învăţaseră asemenea trucuri.

Lăsară în urmă Biblioteca Publică, Grand Central Station şi clădirea Chrysler şi ajunseră fără probleme pe First Avenue. Georgiev potrivise viteza maşinii în aşa fel încât să fie obligaţi să se oprească la stop. De asemenea, avusese grijă să se înscrie din vreme pe banda din dreapta a drumului. După virajul la stânga, duba va rula pe lângă partea dreaptă a străzii, pe care se găsea şi sediul ONU. Aruncă o privire în faţă. Până la obiectiv mai aveau de parcurs doar două intersecţii. Clădirea Secretariatului ONU era amplasată în spatele unei curţi circulare, în care se afla o fântână arteziană. Uriaşa clădire era protejată pe toată lungimea ei de un gard de metal, înalt de aproape doi metri şi jumătate. Intrările în complex erau păzite de trei posturi de control, iar pe stradă patrulau agenţi de poliţie. Peste drum, la intersecţia dintre First Avenue şi Forty-fifth Street, se vedea un post de comandă al poliţiei.

Cu o zi în urmă, făcuse o recunoaştere aprofundată a împrejurimilor. De asemenea, studiase zeci de fotografii ale obiectivului şi casete filmate cu mai multe luni înainte. Ajunsese să cunoască zona pe dinafară, până la cel mai mic amănunt.

Georgiev aşteptă cu răbdare culoarea verde a semaforului. Din acel moment, le rămânea un răgaz de şase secunde până la schimbarea culorii. Avea masca de schi pregătită, pe genunchi. Întinse mâna şi şi-o trase pe faţă, în timp ce tovarăşii lui făcură acelaşi lucru. Cu toţii purtau mănuşi chirurgicale, pentru a nu lăsa nici un fel de amprente.

Semaforul afişă, în sfârşit, lumina verde, iar Georgiev puse maşina în mişcare.

OPT

New York, statul New York
Sâmbătă, 7.30 P.M.

Etienne Vandal îşi trase pe faţă masca de schi, apoi se întoarse pentru a primi armele din mâinile lui Sazanka, aflat în spatele dubei, lângă Barone şi Downer. Scaunele maşinii fuseseră demontate şi aruncate într-un colţ al garajului de la hotel, iar ferestrele erau vopsite în negru, aşa că toţi patru îşi făcură pregătirile fără a se teme de priviri indiscrete. Barone verifică cele două pistoale semiautomate, le puse în tocurile lor, după care apucă pistolul-mitralieră Uzi. În rucsacul pe care-l purta în spate se aflau buteliile cu gaz lacrimogen şi măştile de gaze, pregătite pentru cazul în care situaţia devenea delicată. Dacă erau încolţiţi de forţele de ordine, nu se vor da în lături să ia şi ostatici.

Vesta antiglonţ îl împiedica să se mişte liber, dar Vandal acceptase acest disconfort în schimbul protecţiei pe care le-o ofereau vestele. Din mâna japonezului primi două pistoale semiautomate şi un Uzi.

Downer, care stătea în genunchi, lângă uşa dubei, îşi etalase armele pe podeaua maşinii. Peste umăr avea un aruncător de grenade B-77, de producţie elveţiană. Ceruse un M47 Dragon, armă de producţie americană, dar asta era tot ce-i putuse oferi Ustinoviks. Downer studiase cu atenţie lansatorul portabil de rachete antitanc cu rază scurtă de acţiune şi îşi asigurase tovarăşii că arma avea să-şi facă treaba. Vandal şi ceilalţi din echipă îl crezuseră pe cuvânt. Fără el, n-ar fi avut nici o şansă. Barone stătea ghemuit lângă uşa din spate a maşinii, gata s-o deschidă la comandă.

Vandal îşi pregătise armele înainte de a părăsi hotelul. Acum rămase la locul lui, în timp ce duba continua să accelereze. Era clipa pe care o aşteptau cu toţii şi pentru care se pregătiseră timp de peste un an de zile. În ceea ce-l privea, Vandal aştepta acea clipă de o viaţă. Acum, că obiectivul se apropia, îl încerca o senzaţie de calm şi de uşurare.

Şi ceilalţi membri ai echipei erau la fel de calmi, mai ales

Georgiev. Bulgarul dădea impresia unui robot uriaş, fără sentimente. Vandal nu cunoştea prea multe despre el, dar cele câteva lucruri care-i ajunseseră la urechi nu-i inspirau nici plăcere, nici respect. Până la adoptarea noii constituţii, în 1991, regimul politic din Bulgaria se numărase printre cele mai opresive din blocul sovietic. Georgiev colaborase cu CIA, în efortul acesteia de a recruta informatori din rândurile funcţionarilor guvernamentali. Vandal l-ar fi stimat dacă tipul ar fi ajutat la răsturnarea regimului din motive de conştiinţă. Dar Georgiev intrase în solda CIA din motive pur financiare: pur şi simplu, CIA îi răsplătea bine serviciile. Deşi aveau aceleaşi ţeluri, aceasta era diferenţa dintre un patriot şi un trădător. Iar Vandal avea convingerea că un om care fusese în stare să-şi vândă ţara în schimbul banilor putea oricând să-şi trădeze şi tovarăşii cu care se asociase. Aşa ceva n-ar fi fost nici o noutate pentru Etienne Vandal: bunicul său colaborase cu naziştii în timpul celui de al Doilea Război Mondial şi îşi dăduse ultima suflare în timp ce-şi ispăşea condamnarea într-o închisoare din Franţa. Pentru Charles Vandal nu fusese de ajuns faptul că îşi trădase ţara. În vremea ocupaţiei germane, făcuse parte din grupul de rezistenţă condus de Mulot, ai cărei membri furau piese de artă şi obiecte preţioase din muzeele franceze şi le ascundeau la loc sigur, pentru ca acestea să nu cadă în mâinile armatei germane. Charles Vandal îi dăduse pe mâna nemţilor pe Mulot şi pe tovarăşii acestuia, după care le dezvăluise locurile unde erau ascunse piesele furate din muzee.

Mai aveau de parcurs câteva sute de metri. Cei câţiva turişti, care se mai aflau pe stradă la ora aceea, întoarseră capul şi se uitară lung după duba care trecu vâjâind pe lângă ei. Maşina depăşi în viteză biblioteca ONU, aflată pe latura dinspre sud a esplanadei. Georgiev trecu în viteză pe lângă ghereta primului post de pază, prevăzut cu geamuri antiglonţ verzui, în spatele cărora stăteau câţiva agenţi de securitate cu mutre plictisite. Ghereta era amplasată dincolo de gardul metalic de protecţie, care era despărţit de bulevard printr-un trotuar larg de şase metri. Cu ocazia recepţiei din seara aceea, personalul de pază fusese suplimentat, iar poarta fusese închisă, dar asta nu avea nici o importanţă. Obiectivul se afla în faţa lor, la numai cincisprezece metri distanţă.

Georgiev trecu şi pe lângă cel de-al doilea post de control. Apoi, ocolind un hidrant, îndreptă botul maşinii către dreapta şi

apăsă pedala de acceleraţie până la refuz. Maşina ţâşni de-a curmezişul trotuarului, lovi un pieton şi-l trase sub roţile din faţă. În acelaşi timp, izbi cu aripa din faţă un grup de trecători, aruncându-i într-o parte. O secundă mai târziu, duba trecu în forţă prin gardul din plasă de sârmă, înalt de un metru.

Scrâşnetul metalului care zgâria laturile maşinii acoperi ţipetele răniţilor. Vehiculul trasă o brazdă adâncă prin spaţiul verde plin de copaci şi tufişuri, în timp ce Georgiev ocolea copacul mare aflat în partea de sud a grădinii. Trecând printre câteva crengi mai joase, parbrizul şi tavanul maşinii fură lovite cu forţă. Câteva ramuri se rupseră de tot, iar altele se arcuiră în timp ce duba îşi continua cursa nebunească.

În jurul maşinii, agenţii de securitate ai ONU, poliţiştii NYPD şi câţiva membri ai corpului de pază al Departamentului de Stat, îmbrăcaţi în cămăşile lor albe, săriră ca arşi. Scoţându-şi la vedere armele şi staţiile de radio, se apropiară în fugă dinspre cele trei posturi de pază de pe First Avenue, dinspre ghereta amplasată în partea de nord a curţii şi dinspre postul de comandă al poliţiei aflat peste drum.

În câteva secunde, furgoneta parcurse grădina şi străpunse gardul viu din faţa acesteia. Oamenii aflaţi în spate se sprijiniră de pereţii maşinii, în timp ce Georgiev apăsa cu toată puterea pedala de frână. Grădina era despărţită de esplanada circulară de o barieră construită din blocuri de beton, înalte de peste un metru şi groase de treizeci de centimetri. În spatele ei se aliniau catargele pe care fluturau drapelele celor 185 de state membre ale ONU.

Temându-se că parbrizul avea să cedeze, Georgiev şi Vandal se lăsară în jos, pentru a se feri de cioburile de sticlă. Barone deschise uşa furgonetei. Sazanka se aşeză în poziţie de tragere, pregătit să le asigure spatele. Downer se aplecă deasupra lui Sazanka, îndreptându-şi lansatorul de rachete înspre zidul solid de beton. Fixă ţinta la baza acestuia şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un tunet devastator, după care o porţiune de doi metri din bariera de beton fu pulverizată. Câteva bucăţi fură aruncate ca nişte ghiulele peste esplanadă şi aterizară în bazinul fântânii arteziene şi pe aleea de acces. Un val mare de bolovani de beton se ridică până la cincisprezece metri înălţime, după care aşchiile căzură pe jos, într-o ploaie de pietriş. Dincolo de zid, cinci dintre catargele cu drapele se îndoiră de la bază, apoi se prăbuşiră la pământ, într-un vuiet asurzitor. Zgomotul provocat de căderea

lor fu atât de mare, încât Vandal îl auzi prin urechile asurzite de forţa exploziei.

Imediat în urma impactului, Georgiev ambală motorul la maxim, forţând furgoneta înainte. N-aveau nici un moment de pierdut. Ţâşni prin gaura deschisă în barieră. Aripa din stânga a maşinii muşcă din marginea zidului, dar nu se opri. Downer se trăsese înapoi în spatele dubei, la adăpost, dar Sazanka rămăsese în poziţie de tragere, în uşa deschisă a maşinii, pregătit să riposteze dacă se trăgea asupra lor. Însă nu se auzi nici un foc de armă. Pe când făceau parte din căştile albastre, puseseră mâna pe un manual de pregătire al forţelor de securitate ale ONU. Instrucţiunile erau foarte clare: trupelor de securitate le era cu desăvârşire interzis să se angajeze în luptă dacă forţele agresorilor erau superioare; erau obligate să aştepte sosirea unor întăriri suficiente pentru a putea riposta. Aceasta era politica generală a Naţiunilor Unite. O asemenea abordare nu dădea nici un fel de rezultate în timpul conflictelor internaţionale şi nu avea să dea nici acum.

Georgiev se îndreptă cu maşina către nord-est, de-a curmezişul esplanadei. Prin parbrizul crăpat nu se mai vedea aproape nimic, dar Georgiev nici n-avea nevoie să vadă mare lucru. Duba îşi continuă cursa nebunească, pătrunzând pe pajiştea din faţa clădirii Adunării Generale, după care o luă înspre est, înconjurând Clopotul Japonez al Păcii. În timp ce Vandal se ferea din nou, maşina pătrunse în forţă prin ferestrele largi de sticlă ale holului, ciocnindu-se cu un zgomot infernal de statuia El Abrazo de Paz, amplasată în interiorul clădirii, care înfăţişa silueta stilizată a unui bărbat „îmbrăţişând pacea”. Statuia se răsturnă, iar duba rămase suspendată deasupra acesteia; maşina nu putea merge mai departe, dar nu mai era necesar. Totul se întâmplase atât de repede, încât agenţii de securitate şi participanţii la recepţie, aflaţi în hol, nici nu se dezmeticiseră bine din surpriză. Cei cinci bărbaţi coborâseră deja din dubă. Georgiev trase o rafală scurtă înspre gardianul care păzea capătul coridorului ce ducea către ascensoarele personalului. Tânărul se răsuci şi căzu la pământ; era prima victimă din rândul personalului de pază al ONU, iar Vandal se întrebă dacă ONU avea să ridice vreo statuie a păcii în onoarea acestuia.

Cei cinci o luară la fugă pe coridor, până la scările rulante. Fuseseră scoase din funcţiune de personalul de securitate, lucru pe care nu-l anticipaseră, dar acum nu mai conta. Urcară în

grabă cele două rânduri de scări, apoi o luară la stânga. Nu întâmpinară nici un fel de rezistenţă. Invadarea Poloniei de către trupele germane, în 1939 şi a Kuweitului, de către Saddam Hussein, în 1990, dovedise că nimeni nu poate face faţă unui atac-fulger bine pus la punct. Singurele căi de ripostă erau, cel mult, o regrupare a forţelor şi lansarea unui contraatac. În cazul de faţă, nici una din aceste măsuri nu putea conduce la nimic.

La mai puţin de nouăzeci de secunde de când părăsiseră First Avenue, cei cinci se aflau în inima clădirii Secretariatului. Parcurseră în mare viteză coridorul, prin faţa ferestrelor largi ce dădeau înspre curte. Fântâna arteziană fusese oprită, pentru ca pânza de apă să nu împiedice vederea asupra ferestrelor. Bulevardul fusese închis, iar turiştii surprinşi de evenimente erau conduşi înspre străzile laterale. Poliţiştii şi agenţii serviciului de securitate era prezenţi peste tot.

„Izolaţi clădirea, limitaţi pierderile”, îşi aminti Vandal. Nimic nou sub soare.

Văzu câţiva agenţi de securitate, trei bărbaţi şi o femeie, alergând către ei. Erau echipaţi cu veste antiglonţ şi staţii de emisie-recepţie. Cu armele în mână, se îndreptau înspre sala Consiliului de Securitate, aflată în dreapta lor, probabil pentru a evacua delegaţii şi a-i pune la adăpost.

Cei patru nu-şi putură duce la bun sfârşit misiunea. La vederea atacatorilor, se opriră în loc şi, ca orice soldat sau agent de poliţie care nu trecuse niciodată prin focul unei lupte adevărate, făcură exact ceea ce fuseseră învăţaţi la instrucţie. Vandal ştia că, în cazul unei confruntări directe, manualul forţelor de securitate ale ONU recomanda ca apărătorii să se desfăşoare, pentru a nu da inamicului posibilitatea să se concentreze asupra unei singure ţinte, să caute adăpost şi să încerce să anihileze agresorii.

Georgiev şi Sazanka nu le dădură nici o şansă. Deschiseră focul cu armele Uzi direct de la şold şi secerară grupul pe loc. Pistoalele şi aparatele de emisie-recepţie zburară din mâinile agenţilor, aterizând cu zgomot pe pardoseala din marmură. Apoi, apropiindu-se de agenţii răniţi şi căzuţi la pământ, mai traseră câte o rafală în capul fiecăruia. Se opriră la câţiva metri de cadavre. Georgiev ridică două din aparatele de emisie-recepţie căzute pe jos.

— Să mergem, spuse Vandal, luând-o înainte.

Barone şi Downer se grăbiră să-l urmeze şi cei cinci îşi

continuară înaintarea. Acum nu-i mai despărţeau de sala Consiliului de Securitate decât patru cadavre şi pardoseala coridorului, pătată de sânge.

NOUĂ

New York, statul New York
Sâmbătă, 7.34 P.M.

Toţi cei aflaţi în sala de presă auziră zgomotul luptelor de la parter. Sala nu avea nici o fereastră, aşa că nu puteau şti exact ce se întâmplase.

Paul Hood se gândi că avusese loc o explozie accidentală. Alţi părinţi, care se gândiseră la acelaşi lucru, voiau să coboare pentru a se asigura că totul era în regulă cu copiii. Dar, chiar în acel moment, îşi făcu apariţia domnul Dillon. Gardianul le spuse că toată lumea trebuie să rămână la locul ei şi să-şi păstreze calmul.

— Chiar acum vin din sala Consiliului de Securitate, spuse Dillon. Copiii n-au păţit nimic. Majoritatea delegaţilor se află deja în sală, în aşteptarea secretarului general. Personalul de securitate s-a pus deja în mişcare, în vederea evacuării. Primii vor fi copiii, apoi delegaţii şi, în cele din urmă, dumneavoastră. Totul va fi perfect dacă vă păstraţi calmul.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă un părinte.

— Nu ştiu nici eu prea bine, răspunse Dillon. Se pare că o maşină a străpuns bariera şi a pătruns în curte. Asta-i tot ce-am putut vedea de la fereastră. Dar nimeni nu ştie...

De jos răsună o serie de explozii. Păreau a fi focuri de armă. Dillon îşi deschise staţia de emisie-recepţie.

— Freedom-Seven către bază, vorbi el.

Din staţie răsunară ţipete şi vuiet. Apoi, cineva răspunse:

— Perimetrul a fost străpuns, Freedom-Seven. Identitatea agresorilor, necunoscută. Porneşte către Everest-Six, nivel de alarmare roşu. Confirmă recepţia.

— Everest-Six, nivel de alarmare roşu, repetă Dillon. Am înţeles. Opri staţia de emisie-recepţie şi porni către uşă. Mă duc în sala Consiliului de Securitate ca să aştept întăriri. Vă rog să nu părăsiţi această cameră.

— Când ajung întăririle? strigă un părinte.

— În câteva minute, răspunse domnul Dillon.

După care ieşi din sală. În urma lui, uşa se închise cu un

pocnet. Liniştea fu întreruptă de nişte strigăte care păreau să vină din afara clădirii.

Unul dintre bărbaţii din încăpere se îndreptă înspre uşă.

— Mă duc s-o caut pe fiica mea, spuse acesta.

Hood se aşeză în faţa uşii, tăindu-i calea. Bărbatul era foarte solid.

— Nu, spuse Hood.

— De ce nu? întrebă celălalt.

— Membrii echipelor de securitate, personalul medical şi pompierii trebuie lăsaţi să-şi facă treaba, spuse Hood. În plus, s-a declarat nivelul de alarmare roşu. Asta înseamnă că a avut loc un incident de o gravitate extremă.

— Tocmai de aceea trebuie să mergem să vedem ce fac copiii, izbucni un alt bărbat.

— Nu, răspunse Hood. Sediul ONU este teritoriu internaţional. Legislaţia americană nu se aplică aici; nimeni n-are să stea de vorbă cu noi. Agenţii de securitate au instrucţiuni să deschidă focul fără somaţie asupra oricărui individ care nu face parte din personalul organizaţiei.

— De unde ştii?

— Fiindcă am lucrat la o agenţie federală de informaţii, spuse Hood. Am văzut oameni împuşcaţi pe loc, deoarece şi-au băgat nasul unde nu le fierbe oala.

Soţia bărbatului se apropie şi-l prinse de mână.

— Charlie, te rog. Domnul Hood are dreptate. Lasă autorităţile să se ocupe de situaţie.

— Dar e posibil ca fiica noastră să fie în pericol de moarte, replică Charlie.

— Şi fiica mea la fel, spuse Hood. Dar n-o ajut cu nimic lăsându-mă omorât prosteşte. Abia atunci Hood conştientiză întreaga gravitate a situaţiei. Nivel de alarmare roşu. Harleigh se afla în mare pericol. Îşi întoarse privirea către Sharon, care rămăsese în colţul din dreapta al camerei. Se duse până la ea şi o luă în braţe.

— Paul, o auzi şoptind. Cred că... ar trebui să mergem s-o căutăm.

— O să vină ea la noi, imediat, spuse.

Pe hol răsunară nişte paşi, urmaţi imediat de trei focuri de armă, după care un obiect de metal ateriză cu zgomot pe pardoseală. Se auziră gemetele cuiva, strigăte agitate şi apoi iar zgomotul unor paşi. În cele din urmă se lăsă tăcerea.

— Ce-a mai fost şi asta? întrebă Charlie, dar nimeni nu se obosi să-i răspundă.

Hood n-avea idee ce se întâmpla. Se desprinse din braţele lui Sharon şi se apropie de uşă. Lăsându-se pe vine, pentru a se pune la adăpost în caz că deschidea focul cineva asupra sa, le făcu semn celorlalţi să se îndepărteze de uşă. Apoi ridică mâna şi răsuci uşor mânerul broaştei, crăpând uşa doar cât să poată privi afară.

Pe coridorul dintre sala de presă şi Consiliul de Securitate se vedeau patru oameni căzuţi la pământ. Erau agenţi de securitate ai ONU. Ucigaşii dispăruseră, dar în urma lor lăsaseră pete de sânge pe pardoseala coridorului. Urmele se îndreptau către sala Consiliului de Securitate.

Hood rămase perplex. Cele văzute pe coridor îi aduseră aminte de ce i se întâmplase lui Thomas Davies, un pompier cu care mai încingea câte o partidă de fotbal, pe vremea când stătea la Los Angeles. Probabil că şi Davies fusese încercat de acelaşi sentiment, când, într-o după-amiază, primise din senin un telefon care-l anunţa că izbucnise un incendiu chiar acasă la el. Omul ştia perfect ce are de făcut într-o asemenea situaţie, doar asta-i era meseria; şi totuşi, rămăsese complet blocat, incapabil să reacţioneze.

Hood închise uşa şi se întoarse către ceilalţi.

— Ce s-a-ntâmplat afară? întrebă Charlie.

Hood nu-i răspunse. Mintea îi era goală, iar trupul îi înţepenise.

— Ce mama dracului ai văzut afară? strigă Charlie.

— Pe coridor sunt patru gardieni morţi, iar asasinul a intrat în sala Consiliului de Securitate, zise într-un sfârşit.

— Odorul meu, suspină una dintre mamele din sală.

— Sunt sigur că n-au păţit nimic, spuse Hood.

— La fel ai zis şi mai devreme, când nu ne-ai lăsat să plecăm de-aici şi uite unde-am ajuns, strigă Charlie în culmea enervării.

Furia lui Charlie îl scoase pe Hood din starea de şoc în care se afla.

— Dacă părăseai această cameră acum ai fi fost mort, spuse. Oricum, Dillon nu te-ar fi lăsat să intri în sala Consiliului de Securitate şi ai fi avut aceeaşi soartă ca şi gardienii.

Trase aer în piept, încercând să se calmeze. Apoi scoase telefonul mobil din buzunar şi începu să formeze un număr.

— Cu cine vrei să vorbeşti? întrebă Sharon.

Soţul ei termină de format numărul. O privi în ochi, mângâind-

o uşor pe obraz.

— Cu cineva căruia nu-i pasă nici cât negru sub unghie că sediul ONU e teritoriu internaţional, răspunse. Cineva care poate să ne ajute.

ZECE

Bethesda, statul Maryland
Sâmbătă, 7.46 P.M.

Mike Rodgers trecea prin faza Gary Cooper. Nu în viaţa reală, ci în cea închipuită, deşi, în acel moment, ambele erau strâns legate una de alta.

În vârstă de patruzeci şi cinci de ani, fostul director adjunct al Centrului de Operaţiuni preluase provizoriu funcţia rămasă liberă în urma demisiei lui Hood. Era un tip puternic şi sigur pe sine. Pe vremea studenţiei, făcuse parte din echipa de baschet a colegiului. De patru ori se alesese cu rupturi de piramidă nazală în timpul meciurilor. Era cunoscut pentru duritatea cu care lupta pentru fiecare minge, făcând ravagii printre jucătorii echipelor adverse, fie că era vorba de Torpedoes, Badgers, Ironmen ori Thrashers[29] sau de altele asemenea. Luptase de două ori în Vietnam, iar în războiul din Golf se aflase la comanda unei brigăzi mecanizate, în fruntea căreia îndeplinise cu succes toate misiunile care-i fuseseră încredinţate. Niciodată nu suferise vreo înfrângere. În timpul primei sale misiuni cu unitatea Striker, în Coreea de Nord, se luase de piept cu un ofiţer fanatic, pentru a-l împiedica să lanseze o bombă atomică asupra Japoniei. Întors din Vietnam, îşi găsise timp pentru a obţine un doctorat în istorie. Dar acum…

Nu era deprimat numai din cauza demisiei lui Paul Hood, chiar dacă aceasta îl afectase destul de tare. Cât de ciudată era viaţa! Cu doi ani şi jumătate mai înainte, lui Rodgers îi venise foarte greu să-l accepte ca şef: un civil care participa la recepţii pentru strângerea de fonduri, în compania starurilor de cinema, în timp ce Rodgers se afla sub bătaia gloanţelor în Irak şi Kuweit. Dar Hood se dovedise un director capabil şi competent, care ştia să se strecoare cu abilitate prin hăţişurile politicii americane. Acum Rodgers îi simţea acut lipsa.

Îmbrăcat într-un trening larg şi încălţat cu pantofi de sport marca Nike, Rodgers se lăsă cu mare atenţie pe spate, aşezându-se mai comod pe canapeaua tapiţată cu piele. Cu

[29] Torpilele, Ciomăgarii, Oamenii de Fier, Bătăuşii.

numai două săptămâni înainte, fusese capturat de un grup terorist în valea Bekaa din Liban. Arsurile de gradul doi şi trei, provocate de torturile la care fusese supus, nu se vindecaseră încă. Iar rănile din sufletul lui erau încă deschise.

Lăsând la o parte amintirile, privirea lui Rodgers reveni la ecranul televizorului; ochii negri îi erau plini de o tristeţe adâncă. Se uita la *Vera Cruz,* unul dintre ultimele filme realizate de Cooper. Actorul interpreta rolul unui fost ofiţer din timpul războiului civil care, părăsind armata, trecuse graniţa în Mexic pentru a lupta ca mercenar, dar sfârşise prin a îmbrăţişa cauza revoluţionarilor.

Putere, demnitate şi onoare, asta-i inspira Coop[30].

„Şi Mike Rodgers a fost la fel pe vremuri", se gândi el, cu tristeţe.

Pe lângă rănile trupului, încă deschise, aventura din Liban lăsase urme mult mai adânci sufletul lui. Torturile cu lampa de benzină, la care fusese supus în peştera aceea din Liban, îl făcuseră să-şi piardă încrederea în sine însuşi. Şi asta nu pentru că i-ar fi fost frică de moarte. Precum vikingii din vremuri de mult apuse, avea credinţa că naşterea unui om nu reprezenta decât începutul morţii sale şi că sacrificiul suprem în timpul luptei era modul cel mai înălţător în care un războinic îşi putea încheia socotelile cu viaţa. Dar atunci, în chinurile torturii, aproape că se lepădase de credinţă. Durerea feroce poate să răsucească minţile unui om. Torţionarul calm şi stăpânit ajunge să preia controlul minţii victimei, iar aceasta, extenuată, renunţă la orice împotrivire. Iar Rodgers ajunsese foarte aproape de momentul capitulării. Aproape că le dezvăluise cum se manevrează echipamentul pe care puseseră mâna.

Asta îl făcea pe Rodgers să se agaţe cu disperare de imaginea lui Gary Cooper. Nu pentru a-şi vindeca rănile din suflet, nici nu credea că aşa ceva mai era posibil acum. Ajunsese să-şi vadă punctul limită; era o experienţă pe care n-avea s-o uite niciodată: conştiinţa propriilor limite. Avusese acelaşi sentiment în timpul unui meci de baschet, când îşi scrântise glezna pentru prima oară, iar aceasta nu se vindecase miraculos peste noapte. Credinţa că nimic în lume nu putea să-l culce la pământ dispăruse pentru totdeauna.

Dar capitularea spiritului era şi mai rea.

Mike Rodgers avea nevoie disperată să-şi recâştige încrederea

[30] Diminutiv de la Cooper (n.tr.).

în forţele proprii, încredere pe care i-o luaseră torţionarii săi. Să se întărească pe dinăuntru, până când preşedintele avea să numească un alt director în locul lui Paul Hood. Abia după aceea îşi putea permite să se gândească încotro avea să se îndrepte de atunci încolo.

Rodgers îşi întoarse iar privirea la televizor. Filmele fuseseră întotdeauna sanctuarul în care se refugia şi de unde îşi lua puterea. Adeseori, pe când era copil, taică-său se întorcea acasă beat turtă şi se apuca să-l ia la bătaie. Când se oprea, într-un sfârşit, epuizat de pumnii pe care i-i cărase, tânărul Rodgers, purtând pe faţă urmele lăsate de inelul de absolvent de la Yale al bătrânului, se urca pe bicicletă şi se ducea până la cinematograful din cartier. Aici, în schimbul unui bilet de douăzeci şi cinci de cenţi, eroii din filmele western, din cele de război sau istorice îi aduceau alinarea. An după an, personajele interpretate pe ecran de John Wayne, Charlton Heston sau Burt Lancaster au ajuns să-i influenţeze personalitatea, viaţa şi cariera.

Dar, spre deosebire de el, eroii benzii de celuloid nu cedau niciodată în faţa torturii. Acum, Rodgers se simţea foarte singur.

Coop tocmai salvase o tânără mexicană din mâinile unor bandiţi care se pregăteau s-o violeze, când se auzi soneria telefonului. Rodgers apucă receptorul telefonului fără fir aflat la îndemână, pe canapea şi, apăsând pe buton, preluă apelul.

— Alo?

— Mike, slavă Domnului...

— Tu eşti, Paul?

— Eu sunt, răspunse Hood. Ascultă-mă cu atenţie: mă aflu în clădirea ONU, în sala de presă din vecinătatea Consiliului de Securitate. Acum câteva minute, patru gardieni au fost împuşcaţi pe coridorul de lângă noi.

Rodgers deveni foarte atent.

— Cine i-a împuşcat?

— Nu ştiu, spuse Hood. Dar agresorii au intrat în sala Consiliului de Securitate.

— Harleigh e cu voi? întrebă Rodgers.

— Nu, e înăuntru, îi răspunse Hood, cu formaţia ei de muzică de cameră şi cu o sumedenie de diplomaţi.

Rodgers apucă telecomanda, opri DVD-ul şi schimbă pe CNN. Se transmitea în direct de la sediul ONU. Din vorbăria reporterilor înţelese că, pentru moment, situaţia era neclară.

— Mike, ştii foarte bine cum merg lucrurile la ONU într-o luare de ostatici, spuse Hood. Aici e teritoriu internaţional; pot să treacă ore în şir până când responsabilii cu securitatea întorc problema pe toate feţele, pentru a se pune de acord cui îi revine sarcina de acţiona.

— Am înţeles, spuse Rodgers. Îl sun pe Bob, să-i spun despre ce e vorba. Vorbeşti de pe telefonul mobil?

— Da.

— Ţine-mă la curent cu evoluţia situaţiei.

— Aşa am să fac. Mike...

— Paul, o să ne apucăm de treabă imediat, îl asigură Rodgers. De obicei, imediat după o luare de ostatici, urmează o perioadă de tatonare. Se transmite un mesaj, urmat de încercări de negociere. Noi n-o să pierdem timpul. Tot ce-ţi cer e ca tu şi cu Sharon să încercaţi să vă menţineţi calmul.

După un cuvânt de mulţumire, Hood închise. Rodgers dădu televizorul mai tare, ascultând cu atenţie, în timp ce se ridica de pe canapea. Nu se cunoştea identitatea agresorilor, nici mobilul atacului asupra Organizaţiei Naţiunilor Unite. Organizaţia mondială nu făcuse nici o declaraţie oficială, iar cei cinci bărbaţi despre care se bănuia că pătrunseseră în sala Consiliului de Securitate nu transmiseseră nici o solicitare.

Rodgers închise televizorul. În timp ce intra în dormitor ca să se îmbrace, generalul formă numărul de telefon mobil al lui Bob Herbert. Comandantul serviciului de informaţii al Centrului de Operaţiuni tocmai lua cina în compania doamnei Andrea Fortelni, subsecretar de stat adjunct. După ce soţia sa fusese ucisă la Beirut, cu câţiva ani în urmă, Herbert ieşea foarte rar în oraş în compania femeilor. În schimb, era dispus să facă orice pentru a obţine informaţii. Existau trei lucruri mari şi late, nimic altceva, pentru care Herbert aprecia Japonia: sushi-ul şi filmele *Cei şapte samurai* şi *Rashomon*. Exact ca în acest din urmă film, politica naţională a SUA rareori se baza pe adevăruri de necontestat. Adevăr sau minciună – depindea din ce punct de vedere priveai lucrurile. Iar Herbert, care era un maestru în meseria sa, dorea să fie la curent cu tot ce mişca în politica americană.

De asemenea, Herbert era genul de om devotat cu trup şi suflet prietenilor şi colegilor săi de muncă. Când Rogers îl sună ca să-i povestească tot ce se întâmplase, îi răspunse că o să fie la Centrul de Operaţiuni într-o jumătate de oră. Rodgers îl rugă să-l cheme şi pe Matt Stoll. Era posibil să fie nevoie să pătrundă

în sistemul de computere al ONU, iar Matt era neîntrecut în aşa ceva. Rodgers îi mai spuse că intenţiona să-i mobilizeze şi pe cei din unitatea Striker, ordonându-le alarmă galbenă, în caz că era nevoie să intre în acţiune. Ca şi întregul Centru de Operaţiuni, unitatea de elită Striker, o unitate specială de intervenţie rapidă, îşi avea baza la Academia FBI din Quantico. La nevoie, Striker se putea deplasa până la sediul ONU în mai puţin de o oră.

Totuşi, Rodgers spera din toată inima ca presimţirile sale negre să nu se adeverească. Din nefericire, teroriştii făcuseră deja câteva victime, iar acum nu mai aveau nimic de pierdut dacă îşi continuau masacrul. În plus, de aproape cincizeci de ani încoace, modalitatea prin care Naţiunile Unite încercau să rezolve asemenea incidente, intrând în negocieri cu teroriştii, nu condusese aproape niciodată la rezultatele scontate.

„Speranţa”, se gândi, el cu amărăciune. Un om de Litere, al cărui nume îl uitase, făcuse odată un joc de cuvinte, spunând: „Speranţa este senzaţia că totul este trecător”.

Rodgers se îmbrăcă la repezeală, apoi, cu paşi repezi, ieşi în lumina amurgului şi se urcă în maşină. Intră pe George Washington Memorial Parkway şi acceleră înspre sud, către sediul Centrului de Operaţiuni. Dăduse uitării gândurile negre de mai devreme.

Acum avea lucruri mai importante de făcut. O tânără aflată în mâinile unor bandiţi îi aştepta ajutorul.

UNSPREZECE

Baza Andrews a Forţelor Aeriene, statul Maryland
Sâmbătă, 8.37 P.M.

Cu patruzeci de ani în urmă, în plin război rece, clădirea de două etaje, cu aspect obişnuit, aflată în partea de nord-est a bazei Andrews a Forţelor Aeriene, adăpostise un centru de comandă. Aici îşi primeau ordinele de misiune piloţii de vânătoare care făceau parte din unitatea de elită cunoscută sub denumirea de Ravens[31]. În cazul unui atac nuclear, misiunea lor era să evacueze membrii de bază ai cabinetului, precum şi o serie de ofiţeri de rang înalt din cadrul armatei, preluându-i din Washington, D.C. şi transportându-i la adăpost, într-un complex subteran amenajat în Blue Ridge Mountains[32].

Totuşi, clădirea de culoare gălbuie nu arăta ca un monument al unei ere de mult apuse. În jurul acesteia, terenul de instrucţie de altădată fusese amenajat cu spaţii verzi. Personalul care îşi desfăşura activitatea aici, şaptezeci şi opt de oameni, era format din ofiţeri din cadrul armatei, precum şi din civili.

Cu toţii fuseseră aleşi pe sprânceană: tacticieni, generali de armată, diplomaţi, analişti de informaţii, experţi în computere, psihologi, specialişti în cercetare militară şi cunoaşterea mediului, jurişti şi ofiţeri de presă de la Centrul Naţional pentru Situaţii de Urgenţă.

După doi ani de pregătire sub îndrumarea lui Bob Herbert, fostul centru de instructaj a fost transformat într-un Centru de Operaţiuni, înzestrat cu tehnologia cea mai avansată a momentului. Menirea lui era să gestioneze situaţiile de criză survenite în Statele Unite sau în alte regiuni de pe glob, conlucrând cu o serie întreagă de organizaţii din SUA sau din străinătate: Centrul Naţional de Explorare[33], Casa Albă, CIA,

---

[31] Corbii.

[32] Munţii Albaştri (engl.) – lanţ muntos care se întinde în nord-estul SUA. (n.tr.).

[33] National Reconnaissance Office – organism subordonat

Agenţia Naţională de Securitate[34], Departamentul de Stat[35], Departamentul Apărării, Agenţia Militară de Informaţii, Biroul Federal de Investigaţii, Interpolul. De asemenea, avea relaţii de colaborare cu toate serviciile de informaţii din ţările prietene. După ce a pus capăt cu succes crizelor din Coreea de Nord şi din Rusia, Centrul de Operaţiuni a devenit singura organizaţie din lume capabilă să monitorizeze, să pună la cale şi să ducă la bun sfârşit operaţiuni secrete la scară globală.

Toate acestea se întâmplaseră pe vremea când Paul Hood era directorul Centrului.

Generalul Mike Rodgers opri Jeep-ul în faţa punctului de control. Din gheretă îşi făcu apariţia o santinelă a forţelor aeriene. Rodgers nu era îmbrăcat în uniformă, dar, recunoscându-l, tânărul sergent îl salută şi ridică bariera. Rodgers porni înainte.

Deşi, până de curând, Paul Hood fusese şeful cel mare, Rodgers avusese şi el un cuvânt greu de spus în luarea oricărei decizii în cadrul centrului, ba chiar luase parte la câteva dintre acţiunile operative. Acum era nerăbdător să preia conducerea acestei operaţiuni, mai ales dacă avea să i se dea mână liberă, pentru a-şi face treaba în maniera lui personală: independent şi în deplină conspirativitate.

Rodgers parcă maşina şi se grăbi înspre clădire, atât cât îi permiteau rănile bandajate strâns. Introduse codul personal de identificare în dispozitivul de securitate instalat lângă uşa de la intrare şi pătrunse la parterul Centrului de Operaţiuni. După ce răspunse la salutul santinelelor înarmate, care stăteau îndărătul unui post de gardă cu geamuri antiglonţ, Rodgers străbătu în viteză etajul unu al centrului, rezervat administraţiei. Adevărata activitate a Centrului de Operaţiuni se desfăşura la nivelurile subterane, bine protejate împotriva oricăror intruşi.

Departamentului Apărării al SUA, cu atribuţii în colectarea şi prelucrarea informaţiilor furnizate de sateliţii militari ai Statelor Unite (n.tr.).

[34] National Security Agency – Agenţia Naţională de Securitate, agenţie guvernamentală însărcinată cu gestionarea informaţiilor provenite din supravegherea comunicaţiilor la nivel global. De asemenea, în sarcina agenţiei intră şi securizarea sistemelor de comunicaţii ale autorităţilor americane. (n.tr.).

[35] State Department – Ministerul de Externe. În SUA, ministerele poartă denumirea de „departamente”. (n.tr.).

Odată intrat în sala aflată în inima Centrului de Operaţiuni, „ţarcul”, pentru obişnuiţii locului, Rodgers îşi croi drum la repezeală prin mulţimea de posturi de lucru, îndreptându-se înspre zona în care se aflau birourile conducerii. Acestea erau dispuse în semicerc, în partea de nord a complexului. Trecu pe lângă uşa biroului său şi intră direct în sala de şedinţe, pe care avocatul Lowell Coffrey III o botezase „Buncărul”.

Pereţii, podeaua, uşa, precum şi tavanul Buncărului erau acoperite cu benzi dintr-un material fonoabsorbant, de culoare gri alternând cu negru. Sub materialul fonoabsorbant se aflau câteva straturi de plută, un strat de treizeci de centimetri de beton şi apoi încă un perete fonoabsorbant. În stratul de beton erau încastrate două reţele metalice care generau unde audio aleatorii, astfel încât nici un dispozitiv electronic nu funcţiona corect înăuntru. Dacă voia să vorbească la telefonul mobil, Rodgers trebuia să-şi direcţioneze convorbirile prin telefonul din birou, care i le retransmitea înăuntrul Buncărului.

Bob Herbert era deja acolo, împreună cu Ann Farris, Coffey, Liz Gordon şi cu Matt Stoll. Programul obişnuit de lucru se terminase demult, dar, aflând veştile, se prezentaseră la Centru, pentru ca toţi cei din schimbul de noapte să-şi poată continua activitatea de rutină. Neliniştea plutea în aer.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse Rodgers, făcându-şi apariţia în cameră. Închise uşa, după care se aşeză în capul mesei lungi de mahon. La capetele mesei de şedinţă era instalat câte un computer, iar în faţa fiecăruia din cele douăsprezece scaune care o înconjurau se afla câte un post telefonic.

— Mike, ai vorbit cu Paul? întrebă Ann.

— Am vorbit.

— Şi care sunt veştile? întrebă ea.

— Sharon şi Paul sunt foarte îngrijoraţi, răspunse el scurt.

Generalului nu-i plăcea să se lungească la vorbă cu Ann şi încercă să-i evite privirea. Relaţia sa cu presa era mai mult decât rece. Din punctul lui de vedere, ori spunea adevărul, ori nu spunea nimic. Dar, mai ales, îl deranja faptul că Ann încerca tot timpul să-i facă ochi dulci lui Paul Hood. Lui Rodgers nu-i plăcea treaba asta, în primul rând, din punct de vedere moral, deoarece Hood era căsătorit. În plus, se gândea la aspectele de ordin practic. Cu toţii erau obligaţi să lucreze în cadrul unei echipe. Era normal ca, uneori, membrii acesteia să simtă o atracţie sexuală reciprocă, dar „dr.” Farris sărea peste cal, ori de câte ori se afla

în preajma lui Hood.

Ann nu reacţionă în nici un fel, deşi poate se simţise vizată.

— I-am spus lui Paul că-l ţinem la curent cu evoluţia situaţiei, spuse Rodgers. Dar nu vreau să-l sun dacă nu e absolut necesar.

Dacă nu-l scoatem mai repede de acolo, s-ar putea să încerce să se descurce singur. Şi, în caz că telefonul începe să-i sune într-un moment nepotrivit, va fi pus într-o situaţie dificilă.

— În plus, nu dispune de o linie de comunicaţie securizată, spuse Stoll.

Rodgers aprobă, cu un semn al capului, apoi se uită la Herbert.

— L-am sunat pe colonelul August. Unitatea Striker a primit ordinul de alertă galbenă, iar acum verifică toate datele de care dispun în legătură cu sediul ONU.

— Vor găsi tot ce le trebuie în baza de date a CIA, spuse Herbert.

Lowell Coffrey III, un avocat spilcuit, stătea la stânga lui Rodgers.

— Mike, trebuie să ţii cont de faptul că Statele Unite nu au nici o putere în interiorul sediului Naţiunilor Unite. Până şi poliţia are mâinile legate acolo.

— Ştiu asta, răspunse Rodgers.

— Şi te deranjează acest amănunt? întrebă Liz Gordon. Rodgers îi aruncă o privire. Liz, o femeie voinică, psihologul Centrului de Operaţiuni, ocupa locul de lângă Coffey.

— Mă deranjează că Harleigh Hood este ţinută prizonieră în sala Consiliului de Securitate de către un grup de terorişti, împreună cu ceilalţi copii, răspunse el.

Liz voi să mai adauge ceva, dar renunţă. Nici nu trebuia s-o spună în cuvinte. Pe faţa ei se citea dezaprobarea. După ce Rodgers se întorsese din aventura din Orientul Mijlociu, Liz îi explicase că nu trebuia să-şi canalizeze asupra celor din jur furia şi disperarea care-l încercau. Dar, în cazul de faţă, nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Oamenii aceia, oricine ar fi fost ei, trebuiau opriţi cu orice preţ.

Rodgers se întoarse către Herbert, care se afla în dreapta lui.

— Aţi aflat ceva cu privire la identitatea atacatorilor?

Herbert se aplecă în scaunul său cu rotile.

— Absolut nimic, spuse şeful informaţiilor. Au pătruns înăuntru cu o furgonetă. Am obţinut numărul de înmatriculare din înregistrările video şi l-am dat în urmărire, dar s-a dovedit că

maşina era închiriată pe un nume fals, Ilya Gaft.

— Totuşi, acest Ilya Gaft era obligat să prezinte un permis de conducere la preluarea maşinii, spuse Rodgers.

Herbert clătină din cap.

— Am verificat şi permisul. La poliţie figura ca valabil, dar, când am cerut dosarul titularului, s-a constatat că acesta nu există. Un permis de conducere pe o identitate falsă e relativ uşor de obţinut.

Herbert continuă:

— ONU a întărit măsurile de securitate, în vederea recepţiei organizate în seara aceasta. Dar toate forţele de pază au fost concentrate în cele trei puncte de acces şi în partea de nord a sediului. Se pare că atacatorii au aruncat în aer bariera de beton cu ajutorul unui lansator de rachete, apoi maşina a traversat curtea în viteză, după care s-a înfipt pur şi simplu direct în clădire. Apoi şi-au croit drum cu armele, deschizând focul asupra oricui le-a stat în cale şi s-au baricadat în sala Consiliului de Securitate.

— Şi de atunci n-au mai dat nici un semn de viaţă? vru să ştie Rodgers.

— Absolut nimic. L-am sunat pe Darrell, în Spania şi i-am cerut să ia legătura cu o cunoştinţă a lui de la biroul Interpol din Madrid, un tip care are contacte printre cei din serviciul de securitate al ONU. Mi-a promis că ne anunţă imediat cum află ceva despre identitatea agresorilor sau despre armele de care s-au folosit.

— Dar din partea ONU? S-a dat vreun comunicat oficial?

Întrebă Rodgers, întorcându-se înspre Ann.

— Nimic, răspunse aceasta. Nu s-a dat nici un comunicat.

— Nici măcar o declaraţie de presă?

Ann scutură din cap.

— Nu. Şi, oricum, e ştiut faptul că departamentul de presă al ONU reacţionează cu întârziere în asemenea situaţii.

— Naţiunile Unite reacţionează cu întârziere în general, remarcă Herbert, scârbit. Prietenul lui Darrell de la Interpol a luat legătura cu adjunctul colonelului Rick Mott, comandantul serviciului de securitate al Naţiunilor Unite. Până atunci, nici măcar nu fuseseră în stare să ridice tuburile goale de muniţie din faţa intrării în sala Consiliului de Securitate. Cât despre analiza amprentelor digitale sau provenienţa cartuşelor, nici nu poate fi vorba. Şi, ţineţi minte, trecuseră deja treizeci şi cinci de minute

de la atac. La ora aceea, ei abia ceruseră să le fie trimise benzile de la camerele de supraveghere şi se pregăteau să intre într-o şedinţă cu secretarul general.

— Da, asta-i specialitatea lor, şedinţele fără rost, spuse Rodgers. Alte înregistrări n-au apărut? o întrebă pe Ann. Televiziunile probabil că s-au pus în mişcare imediat, în căutarea cameramanilor amatori, care s-au aflat întâmplător la faţa locului, încercând să pună mâna pe o casetă cu imagini ale atacului.

— E o idee, răspunse Ann. O s-o rog pe Mary să se intereseze. Totuşi, la ora aia, nu cred că mai era multă lume pe stradă.

Ann ridică receptorul telefonului şi-i ceru asistentei sale să ia legătura cu reţelele de televiziune.

— Mi-a venit o idee, spuse Coffey. Poliţia are camere de supraveghere a traficului instalate pe marile artere ale oraşului. Mă gândesc să-l sun pe procurorul districtului şi să-i cer ajutorul. Căutând în buzunarul interior al sacoului albastru cu care era îmbrăcat, scoase o agendă electronică.

Rodgers căzuse pe gânduri. Ann şi Coffey înroşeau deja telefoanele. Dar nu era de ajuns. Trebuia să sape şi mai adânc.

— Matt, spuse Rodgers, pentru a-şi valida permisul de conducere falsificat, mai mult ca sigur atacatorii au fost obligaţi să intre în baza de date a poliţiei.

— Nu-i mare scofală pentru un hacker priceput, răspunse Stoll.

— De acord. Nu cumva putem da de urma acestei persoane?

— Exclus, răspunse corpolentul Stoll. Ar fi fost o şansă, dacă-l prindeam asupra faptului. După ce s-a conectat la sistem, am fi avut posibilitatea să detectăm computerul folosit de intruşi. Totuşi, un hacker bun poate dirija semnalul prin intermediul mai multor servere, poate chiar prin satelit, dacă ţine neapărat. În plus, părerea mea e că tipul a fost ajutat de cineva chiar din interiorul poliţiei.

— Aşa e, spuse Herbert.

Mintea lui Rodgers lucra intens. Avea nevoie de mai multe informaţii, de un amănunt care să-i dezvăluie identitatea agresorilor. Iar timpul nu era de partea sa.

Herbert spuse:

— Asemenea recepţii se organizează de cinci ani de zile. Poate că şi-au pregătit lovitura încă de la recepţia de anul trecut. Ar trebui să aruncăm un ochi pe listele de invitaţi, să vedem dacă nu cumva există vreunul care…

În acel moment sună telefonul lui Rodgers. Se repezi să răspundă, în timp ce pe chip îi apăru o grimasă, provocată de bandajele care-i strângeau partea dreaptă a pieptului.

— Rodgers.

— Sunt Paul, spuse vocea de la capătul firului.

Cu un gest, Rodgers le ceru tuturor să facă liniște, după care puse telefonul pe amplificare, pentru ca toți ceilalți să poată urmări și ei convorbirea.

— Așteptam să ne suni, spuse. Suntem în Buncăr.

— Ați aflat ceva?

— Absolut nimic, răspunse Rodgers. Nu există nici un comunicat oficial, nici o cerere din partea atacatorilor. La voi ce se aude?

— Am primit un apel acum câteva minute, spuse Hood. Va fi trimisă o echipă de evacuare. Dar, înainte de a pleca de aici, vreau să încerc să văd ce se întâmplă.

Lui Rodgers nu i se părea o idee potrivită. În vâltoarea evenimentelor, era posibil ca agenții de securitate să-l confunde cu unul din teroriști. Dar și Paul știa asta. De asemenea, mai știa că, pentru a le putea veni în ajutor lui Harleigh și grupului de tineri prinși înăuntru, luptătorii din unitatea Striker aveau nevoie de informații din interior.

— Mă aflu chiar lângă ușă, zise. Se aud niște pași. Încerc să o deschid…

Urmară câteva secunde de tăcere. Rodgers se uită la chipurile celor din cameră. Pe fețele tuturor se citea îngrijorarea. Ann se înroșise de atâta încordare. Nu se putea abține, deși era conștientă că privirile celorlalți erau ațintite asupra sa. Pe Rodgers, în schimb, nu-l interesa reacția ei. El ar fi vrut să fie împreună cu Paul, în focul acțiunii. Nu-i dădea pace gândul că lumea lui se dăduse peste cap. Comandantul se afla pe câmpul de bătălie, în timp ce soldatul stătea țintuit în spatele unui birou.

— Atenție, șopti Hood. Se întâmplă ceva.

Urmă o secundă de liniște, după care vocea lui Hood răsună imediat:

— Mike, din sala Consiliului de Securitate iese cineva, spuse. O, Doamne, se auzi, un moment mai târziu. Doamne Dumnezeule!

DOISPREZECE

New York, statul New York
Sâmbătă, 9.01 P.M.

Din sala Consiliului de Securitate îşi făcu apariţia Reynold Downer. Uşa era amplasată în colţul sălii şi se învecina în unghi drept cu peretele unei săli adiacente. Downer deschisese numai un singur canat al uşii duble, din lemn de stejar. Faţa îi era acoperită de masca de schi.

În faţa lui Downer stătea un bărbat subţire, în vârstă de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-un costum de culoare neagră. Numele acestuia era Leif Johanson şi făcea parte din delegaţia Suediei la Organizaţia Naţiunilor Unite. În mâinile tremurătoare ţinea o foaie de hârtie. Downer îşi înfipsese o mână în părul blond al bărbatului, cu care îi trăgea capul pe spate, iar în cealaltă avea un pistol, a cărui ţeavă era lipită de ceafa suedezului. Australianul îl răsuci pe ostatic, obligându-l să se întoarcă înspre capătul coridorului.

În faţa lor stăteau doisprezece agenţi de securitate ai ONU, bărbaţi şi femei, echipaţi cu veste antiglonţ şi căşti de protecţie cu vizorul din sticlă groasă. Aveau armele pregătite de tragere. Câţiva dintre agenţi erau stăpâniţi de un tremur uşor. Nici nu era de mirare. Cadavrele camarazilor lor dispăruseră de pe coridor, dar pe jos încă se mai vedeau urmele de sânge.

— Dă-i drumul, îi ceru Downer bărbatului.

Acesta îşi coborî ochii pe coala de hârtie pe care o ţinea în mână. Începu să dea citire mesajului, tremurând din tot trupul.

— Am primit ordinul să vă aduc la cunoştinţă cele ce urmează, zise el cu voce stinsă, într-o engleză cu accent suedez.

— Mai tare, îi şuieră Downer în ureche.

Bărbatul ridică vocea.

— Aveţi la dispoziţie nouăzeci de minute pentru a transfera suma de 250 de milioane de dolari americani în contul numărul VEB-9167681-EPB, de la banca Zurich Confederated Finance. Contul a fost deschis pe un nume fals, iar orice tentativă de a-l verifica va atrage după sine executarea unor ostatici. De asemenea, un elicopter capabil să transporte zece pasageri ne

va fi pus la dispoziţie, în curtea din faţa clădirii, cu motoarele pornite şi rezervoarele de combustibil pline. Pentru a evita orice derapaj din partea serviciilor de securitate, la decolare vom fi însoţiţi de un grup de ostatici. Aducerea la îndeplinire a acestor solicitări ne va fi comunicată prin radio, pe frecvenţa de lucru a forţelor de securitate ale Naţiunilor Unite. Orice altă comunicaţie, care nu se referă la aceste două solicitări, va rămâne fără răspuns. Neîndeplinirea solicitărilor va conduce la uciderea pe loc a unui ostatic, care... care voi fi chiar eu, urmată de câte o execuţie la fiecare oră. Bărbatul se opri. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi stăpâni tremurul trupului, înainte de a continua. Încercarea de a lua cu asalt sala Consiliului de Securitate, în vederea eliberării ostaticilor, va avea ca repercusiune eliberarea unui gaz toxic, care va provoca moartea tuturor celor aflaţi în interior.

Downer îl trase repede pe Johanson în spate, către uşa rămasă deschisă. Îi ceru să dea drumul hârtiei, pentru ca autorităţile să poată nota numărul de cont, apoi, făcându-se amândoi nevăzuţi înăuntru, îi ordonă să închidă uşa. Downer îşi desprinse mâna din părul suedezului, care rămase pe loc, clătinându-se pe picioare.

— Mai bine... încercam să fug, bolborosi el. Aruncă o privire către uşă. Se vedea că era tentat să dea buzna afară, încercând să scape, dar Downer se răsti la el:

— Mâinile pe cap şi mişcă la locul tău!

— Ce rost mai are? Oricum ai să mă împuşti peste o oră!

— Dacă ne sunt îndeplinite cererile, ai să scapi cu viaţă, răspunse Downer.

— Nici o şansă! ţipă ostaticul. Nu veţi obţine niciodată un sfert de *miliard* de dolari în schimbul nostru!

Downer ridică pistolul, iritat.

— Gura! Altfel n-o să mai apuci să vezi dacă ne plătesc sau nu răscumpărarea, se răsti el. Iar peste nouăzeci de minute, următoarea pe listă va fi prietena ta, aici de faţă.

Australianul îşi înghiţi repede accesul de mânie. Călcându-şi pe inimă, suedezul îşi duse mâinile la cap şi începu să coboare către centrul sălii.

Downer îl urmă, la câţiva paşi distanţă. În stânga lui se aflau două coloane de fotolii tapiţate în catifea verde; fiecare coloană era formată din câte cinci rânduri. Pe vremuri, când publicul avea acces la dezbaterile Consiliului de Securitate, oricine putea urmări lucrările din aceste fotolii. Ultimul rând de scaune era

despărţit de zona rezervată delegaţilor printr-un perete din lemn, înalt de aproximativ un metru. Dincolo de perete se mai afla un singur rând de fotolii, rezervat persoanelor oficiale care nu făceau parte din delegaţiile statelor membre ale Consiliului de Securitate. După ele se deschidea zona unde se desfăşurau lucrările propriu-zise. Aceasta era dominată de o masă de şedinţe de mari dimensiuni, în formă de potcoavă. Înăuntrul potcoavei se afla o altă masă, amplasată perpendicular pe prima. În timpul şedinţelor, la masa mare şedeau membrii Consiliului, iar masa din interior era rezervată traducătorilor. Acum, tinerii muzicieni fuseseră aşezaţi pe latura exterioară a mesei în formă de potcoavă, iar invitaţii la recepţie ocupau interiorul acesteia, precum şi masa traducătorilor. Diplomaţii stăteau pe jos, tot în interiorul mesei circulare. În timp ce suedezul îşi relua locul printre ceilalţi diplomaţi, femeia care-l însoţise la recepţie, o tânără foarte frumoasă, îl urmări cu privirea. Cu un semn al capului, bărbatul îi dădu de înţeles că nu păţise nimic.

De ambele părţi ale sălii, masa Consiliului era încadrată de câte o fereastră imensă, ce oferea o vedere panoramică înspre East River. Ferestrele aveau geamuri blindate, iar draperiile de culoare verde erau trase. În spatele mesei, între cele două ferestre, se afla o pictură imensă, reprezentând pasărea Phoenix ridicându-se din cenuşă, un omagiu adus ţărilor devastate de distrugerile celui de al Doilea Război Mondial, dar care se ridicaseră din marasm, asemenea simbolicei păsări. Dincolo de ferestre, de ambele părţi ale amfiteatrului, la înălţime, erau amplasate galeriile de cabine pentru jurnalişti, care înlocuiseră vechea sală a corespondenţilor de presă.

Barone şi Vandal stăteau de pază pe laturile sălii, lângă ferestre. Sazanka luase poziţie lângă una din uşile de acces, în timp ce Georgiev patrula prin sală, cu ochii pe celelalte cinci uşi. În acel moment, se afla chiar între capetele mesei principale, în formă de potcoavă. Ca şi Downer, toţi teroriştii aveau chipurile acoperite de măştile de schi.

După ce suedezul se aşează la locul lui, Downer se duse să-i dea raportul lui Georgiev.

— Ce-ai văzut afară? întrebă acesta.

— Pe coridor au mobilizat vreo douăzeci de „cucoane”, răspunse Downer.

„Cucoanele” erau paznicii din sediul ONU, a căror misiune era numai de a supraveghea perimetrul ce le fusese atribuit. De

obicei se fâţâiau de colo-colo prin clădire, întinzându-se la poveşti ori de câte ori se întâlneau pe traseu. Cei pe care-i împuşcaseră mai devreme făceau parte cu toţii dintre „cucoane”.

— N-am văzut nici un agent din forţele speciale, zise Downer. Ăştia habar n-au pe ce lume sunt.

— Nu-i nimic, replică Georgiev. Vor să înveţe pe pielea lor în seara asta.

Georgiev făcu un semn înspre suedez.

— A dat citire mesajului exact cum l-am scris eu?

Downer dădu din cap că da.

Bulgarul aruncă o privire la ceasul de la mână.

— În cazul ăsta, mai au la dispoziţie optzeci şi patru de minute, după care începem să le livrăm cadavrele.

— Eşti sigur că se vor conforma cerinţelor noastre? întrebă Downer, cu voce joasă.

— Trebuie să avem răbdare, răspunse Georgiev. Am spus asta de la bun început. Apoi, aruncând o privire către mesele în jurul cărora erau înghesuiţi ostaticii, adăugă cu voce albă, din care lipsea orice ezitare:

— În cele din urmă, se vor conforma. Când vom începe să executăm ostaticii şi se vor convinge că vorbim serios, o să ne dea ce le-am cerut. N-am nici cea mai mică îndoială.

TREISPREZECE

New York, statul New York
Sâmbătă, 9.33 P.M.

Paul Hood închise uşa rapid, având grijă să nu facă nici un zgomot.

Ascultase mesajul teroriştilor cu inima la gură. Revendicările erau clare şi exista o limită de timp. Nu era loc de manevră. Acum, după ce teroriştii îşi făcuseră cunoscute cererile, Hood încercă să-şi tragă răsuflarea, dar plămânii pur şi simplu nu-l ascultau. Cu numai o clipă în urmă, auzise la ce sumă colosală se ridica preţul libertăţii fiicei sale.

Suma revendicată, deşi extraordinar de mare, putea fi plătită. De pe vremea când lucra în domeniu, Hood era la curent cu faptul că băncile private, precum şi filialele Federal Reserve[36] din New York şi Boston, puteau dispune pe loc de lichidităţi în valoare de până la un miliard de dolari. Dacă ONU şi autorităţile americane cădeau de acord să plătească răscumpărarea, din punct de vedere tehnic n-ar fi fost o problemă ca această sumă să fie disponibilă în timp util. Dar era discutabil. Pentru a convinge băncile şi Federal Reserve să avanseze banii, împrumutul trebuia garantat de stat. Autorităţile americane aveau să-şi dea acordul în acest sens, mai ales dacă secretarul general intervenea pe lângă acestea şi accepta să garanteze împrumutul cu activele ONU. Totuşi, exista posibilitatea ca secretarul general să nu agreeze o asemenea idee, din teama că demersul său ar fi putut genera nemulţumirea unor state membre ale ONU care deja priveau cu ostilitate influenţa pe care SUA o avea în sânul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Şi chiar dacă SUA accepta să plătească, sub rezerva ca suma să fie considerată ca o primă rată din datoriile sale neonorate către organizaţia mondială, propunerea trebuia trecută prin Congres, iar pentru asta era nevoie de timp. Iar apoi, odată efectuat transferul în contul din Elveţia, teroriştii puteau dirija banii, prin mijloace electronice, către o serie de bănci şi fonduri de învestiţii răspândite prin toată lumea. Banii aveau să-şi piardă urma

[36] Banca Centrală a Statelor Unite ale Americii.

definitiv, fără a mai putea fi recuperaţi vreodată, iar autorităţile scăpau din mână singurul atu pe care-l aveau asupra teroriştilor. Aceştia se vor face nevăzuţi, împreună cu ostaticii. Ceruseră un elicopter de zece locuri, ceea ce însemna că, în afară de pilot, în aparat puteau urca încă nouă persoane. Socotind câte un ostatic pentru fiecare membru al grupului, asta conducea la concluzia că teroriştii puteau fi în număr de patru sau cinci.

Toate acestea năvăliră în mintea lui Hood, în cele două secunde cât îi luă să închidă uşa. Se întoarse către cei aflaţi în cameră, reuşind, în sfârşit, cu preţul unui mare efort de concentrare, să dea afară aerul pe care stupoarea i-l înţepenise în plămâni. Ceilalţi ascultaseră şi ei mesajul teroriştilor şi se aflau încă sub imperiul celor auzite. Sharon stătea în picioare, lângă Hood, cu privirea agăţată de chipul lui. Pe obraji îi apăruseră câteva lacrimi. La rândul său, Hood încercă să-şi controleze emoţiile. Trebuia să-şi ţină cumpătul, pentru a n-o speria şi mai mult pe soţia lui.

Uşa se deschise, iar Hood se răsuci să vadă cine intrase. Prin crăpătura uşii apăru capul unui paznic; altul stătea de pază pe coridor.

— Veniţi cu mine! le ordonă tânărul. Repede şi fără gălăgie, adăugă el, făcându-le un semn cu mâna.

Hood se dădu la o parte din uşă, lăsându-i pe ceilalţi să iasă înainte. Sharon rămase lângă el. O apucă de mână şi abia atunci îşi aduse aminte de telefonul pe care îl ţinea în mâna dreaptă. Îl ridică în dreptul gurii.

— Mike, zise el, mai eşti pe fir?

— Sunt aici, Paul, răspunse Rodgers. Am auzit şi noi.

— Au venit să ne scoată de aici, spuse Hood. O să revin.

— Aşteptăm să ne suni, îl asigură Rodgers.

Hood închise telefonul şi şi-l strecură în buzunar. Toţi ceilalţi părăsiseră camera; Hood o împinse de la spate pe soţia lui, îndemnând-o să iasă. Aceasta o luă înainte, iar el o urmă imediat.

Grupul trecu în grabă pe lângă uşa Consiliului de Securitate, îndreptându-se către scările rulante. Câţiva părinţi încercară să-şi strige copiii, dar gardienii nu-i lăsară să se oprească.

Hood o ţinea pe Sharon de mână. Din cauza emoţiei, degetele femeii îl apucaseră strâns, într-o încleştare inconştientă.

În timp ce coborau scările, de jos mai apăru un grup de agenţi de securitate. Aveau scuturi antiglonţ dintr-un material

transparent, înalte de aproape doi metri, echipamente de ascultare şi nişte aparate ce păreau să fie dispozitive de observare cu fibră optică. Era clar că aveau de gând să încerce să obţină imagini şi sunet din sala Consiliului de Securitate, în speranţa că acestea vor ajuta la identificarea teroriştilor. Dar Hood ştia că aceste măsuri nu puteau conduce la eliberarea imediată a copiilor. Naţiunile Unite nu aveau capacitatea tactică şi nici personalul necesar pentru o asemenea intervenţie. În situaţii de felul acesta, politica ONU era să ajungă la o înţelegere cu teroriştii, nu să recurgă la o acţiune în forţă.

— Sper că n-ai de gând să stai cu mâinile în sân, spuse Sharon, cu voce joasă, în timp ce coborau treptele. Plângea cu lacrimi mari. La fel şi alţi câţiva părinţi din grupul lor.

— O să ne gândim la o soluţie, răspunse Hood.

— Nu-i de-ajuns, protestă Sharon. Harleigh e copilul meu, nu pot să plec, pur şi simplu şi s-o las acolo, singură şi speriată.

Trebuie să facem ceva.

— O să facem. Ai cuvântul meu că o s-o scoatem teafără de acolo.

Odată ajunşi în holul principal, fură conduşi mai departe, la parterul clădirii. În foaier, în faţa restaurantului şi a magazinelor de suveniruri, fusese improvizat un centru de comandă. Locul fusese bine ales. Dacă teroriştii aveau complici în interiorul clădirii, acestora le-ar fi fost greu să urmărească ce se întâmpla aici, jos. De asemenea, nici presa nu putea pătrunde aici cu una, cu două, ceea ce, până la urmă, era un lucru bun. Din cauza implicaţiilor internaţionale, era imposibil ca afacerea să fie ţinută departe de ochii jurnaliştilor. Totuşi, numărul persoanelor care aveau acces la centrul de comandă trebuia să fie redus la minimum, aşa că era de aşteptat ca serviciul de presă al ONU să aleagă un grup restrâns de reporteri care să asiste la evenimente.

Părinţii au fost conduşi la cofetăria amplasată în capătul îndepărtat al holului, unde li s-a cerut să ia loc la mese, după care au fost serviţi cu sandvişuri, apă şi cafea. Un bărbat îşi aprinse o ţigară, dar nimeni nu-şi bătu capul să-l informeze că fumatul era interzis. Câteva minute mai târziu, îşi făcură apariţia câţiva membri ai serviciului de securitate, pentru a-i interoga pe membrii grupului. De asemenea, veniră şi un psiholog şi un medic, care să-i ajute să treacă peste aceste momente dificile.

Dar Hood n-avea nevoie de nici un ajutor.

Prinse privirea agentului care-i supraveghea şi-i făcu semn că are nevoie să meargă la toaletă. Îi aruncă lui Sharon un zâmbet chinuit, apoi se ridică de la masă şi ieşi în foaier. Intră în toaletă, se închise în cabina cea mai îndepărtată de uşă, după care formă din nou numărul lui Mike Rodgers. În timp ce aştepta ca apelul să fie preluat, se sprijini de peretele de faianţă, încercând să-şi tragă sufletul. Cămaşa îi era plină de o sudoare rece.

— Tu eşti, Mike? întrebă el, când cineva răspunse de la capătul firului.

— Eu.

— Echipele ONU au instalat aparatură de supraveghere audio-video, îl informă Hood. Pe noi ne-au adus la parter, pentru interogatoriu. Ne-au trimis chiar şi un psiholog.

— E clar, răspunse Rodgers. Se pregătesc de negocieri.

— Nu vor fi nici un fel de negocieri. Teroriştii nu sunt dispuşi să negocieze şi nici n-au cerut să fie eliberat cineva din închisoare. Au cerut bani. Naţiunile Unite nu dispun de o unitate specială de intervenţie?

— Ba da, zise Rodgers. Există UNS-Ops[37], o unitate formată din nouă membri, aflată sub comanda serviciului de securitate al ONU. A fost formată în 1977. Membrii ei au fost antrenaţi de NYPD pentru operaţiuni SWAT[38] şi intervenţii în situaţii de luări de ostatici. Problema e că, până acum, n-au trecut niciodată prin focul luptei.

— Doamne, Dumnezeule!

— Mda, cam asta e, spuse Rodgers. N-au avut niciodată ocazia să intervină. Cine să se ia de gât cu Organizaţia Naţiunilor Unite? E inofensivă, nimeni n-are nimic de împărţit cu ea. Am vorbit cu Darrell mai devreme. Zice că, în asemenea situaţii, NYPD trebuie să încerce să aplaneze conflictul şi să deschidă negocieri, pentru a împiedica evenimentele să degenereze. Dacă e nevoie să se deschidă focul, luptele nu trebuie să depăşească perimetrul iniţial. Cred că aşa vor acţiona şi cei din serviciul de securitate al ONU.

Hood avu senzaţia că tocmai încasase o lovitură în plexul solar. *Să nu depăşească perimetrul iniţial... Ce perimetru iniţial?! Era o nebunie. Aici era vorba de viaţa fiicei sale!*

---

[37] United Nations Special Operations – Unitatea ONU pentru Operaţiuni Speciale.

[38] Special Weapons and Tactics – Armament şi Tehnici de Luptă Speciale.

— Darrel are pe cineva la cabinetul secretarului general, continuă Rodgers. Chatterjee se întâlneşte cu reprezentanţii statelor implicate.

— Ce au de gând să facă? întrebă Hood.

— Nimic, deocamdată. ONU nu pare să fie dispusă să îndeplinească revendicările teroriştilor. Acum încearcă să afle cine sunt oamenii aceştia. Au hârtia cu mesajul citit de suedez, dar e evident că a fost scrisă chiar de mâna acestuia, după dictare.

N-au ce scoate din asta.

— Deci, pentru moment, tot ce pot să facă e să tragă de timp.

— Pentru moment, spuse Rodgers. Asta-i menirea Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Supărarea lui Hood începea să se transforme în mânie. Ar fi vrut să aibă puterea să intre de unul singur în amfiteatrul Consiliului de Securitate şi să-i împuşte pe terorişti, unul câte unul. Cu un sentiment de frustrare, se răsuci şi izbi cu pumnul în perete.

— Paul, spuse Rodgers.

Hood nu se mai simţise niciodată atât de neajutorat.

— Paul, am ordonat nivel de alarmare galben pentru Striker.

Paul îşi sprijini fruntea de peretele cabinei.

— Dacă-i laşi pe cei de la Striker să se amestece în afacerea asta, toată lumea şi mă refer la *lumea întreagă,* nu doar la autorităţile federale americane, o să-ţi sară la gât. Vei fi mâncat de viu.

— Paul, adu-ţi aminte de Entebbe[39], spuse Rodgers. Oficial, o lume întreagă a sărit să condamne acţiunea comandoului israelian care a salvat viaţa ostaticilor din avionul Air France, deturnat de o grupare de terorişti palestinieni, pe aeroportul acela din Uganda. Dar, în străfundul inimii, oamenii de bună-credinţă s-au bucurat de reuşita operaţiunii. Puţin îmi pasă de reacţiile Chinei, Albaniei, ale secretarului general al ONU sau chiar ale preşedintelui Statelor Unite. Tot ce vreau e să-i văd pe copiii ăia scăpaţi de acolo.

Hood nu ştia ce să spună. Din momentul în care îşi dăduse demisia, nu mai avea nici o autoritate în cadrul Centrului de Operaţiuni sau asupra unităţii speciale Striker. Şi totuşi, Rodgers îi căuta aprobarea. Vorbele acestuia îi merseseră la inimă.

---

[39] Oraş în Uganda. Evenimentele la care se referă personajul sunt reale şi au avut loc în iulie 1976. (n.tr.).

— M-ai convins, Mike, răspunse. Fă ce trebuie şi Dumnezeu să ne aibă în pază.

— Du-te înapoi lângă Sharon şi aşteptaţi desfăşurarea evenimentelor, zise Rodgers. Ai cuvântul meu că o s-o scoatem pe Harleigh teafără de acolo.

Hood îi mulţumi, închise telefonul, după care îl puse înapoi în buzunar. Vorbele lui Mike îl făcură să dea drumul lacrimilor cu care se luptase de la începutul crizei. Rămase câteva secunde în picioare, suspinând, cu obrazul lipit de zidul rece. Cineva deschise uşa toaletei. Hood îşi înghiţi lacrimile şi se îndreptă de spate. Trase câteva şerveţele de hârtie, din dispozitivul aflat în faţa lui şi se şterse la ochi.

Ciudat. Hood îşi făcuse datoria să-i spună lui Sharon ce voia să audă: că aveau s-o salveze pe Harleigh, deşi nu-şi făcea mari iluzii. Totuşi, când Rodgers îi spusese acelaşi lucru, îi dăduse crezare întru totul. Oare asta era credinţa? Nevoia imperioasă de a se agăţa de o speranţă, în momente de mare criză, cum era acesta.

Îşi suflă nasul şi aruncă hârtia în WC, după care trase apa. În timp ce ieşea din cabină, se gândi că viaţa omului e făcută din speranţă, iar Mike Rodgers nu-l dezamăgise niciodată.

PAISPREZECE

Quantico, statul Virginia
Sâmbătă, 9.57 P.M.

Baza infanteriei marine de la Quantico formează un complex imens, care adăposteşte o serie întreagă de unităţi militare, de la Marcorsyscom – Marine Corps Systems Comand[40] – şi până la discreta Commandant's Warfighting Laboratory[41] o formaţiune secretă de experţi şi consultanţi ai armatei. Pentru cunoscători, complexul militar de la Quantico este un adevărat „depozit de creiere" al Corpului Infanteriei de Marină, locul în care cei mai capabili ofiţeri ai armatei concep în amănunt diferite operaţiuni militare, pe care le pun apoi în practică, în cadrul unor aplicaţii de luptă. De asemenea, facilităţile de pregătire de la baza militară Quantico sunt printre cele mai performante din cadrul forţelor armate ale Statelor Unite: poligoane de tragere pentru armament de calibru redus, grenade şi blindate uşoare, terenuri de aplicaţii, precum şi piste de antrenament sportiv.

O mare parte din activitatea bazei se desfăşoară, de fapt, la Camp Upshur, un centru de instrucţie aflat la patruzeci de kilometri distanţă, parte integrantă din Training Area 17[42]. Acesta este locul unde Delta Company, 4th Light Armored Reconnaissance Battalion, 4th Marine Division, Marine Reserve Support Units[43], precum şi formaţiunea Striker a Centrului de Operaţiuni, îşi desăvârşesc tehnicile de luptă. Dispunând de douăzeci şi una de clădiri, de la săli de studiu la dormitoarele construite din elemente prefabricate uşoare, Camp Upshur poate oferi condiţii de antrenament ideale pentru un număr de până la 500 de soldaţi.

Colonelul Brett August era îndrăgostit de baza Quantico, iar la

---

[40] Centrul de Comandă al Infanteriei de Marină.

[41] Laboratorul pentru Operaţiuni de Luptă al Comandamentului.

[42] Zona de Instrucţie 17.

[43] Compania Delta, Batalionul 4 Blindate Uşoare de Cercetare, Divizia a 4-a de Infanterie Marină, Unităţile Auxiliare de Logistică ale Corpului Infanteriei Marine.

Upshur se simţea ca la el acasă. La Camp Upshur, colonelul îşi împărţea timpul în mod egal între şedinţele de instrucţie cu unitatea Striker şi cursurile de istorie, strategie şi teorie militară pe care le preda soldaţilor. August era un adept convins al întrecerilor sportive dintre cele mai dure. Avea convingerea că acestea întăreau nu doar corpul soldaţilor, ci şi psihicul lor. Se întâmpla ceva foarte interesant. În loc de premiu, câştigătorii acestor întreceri primeau îndatoriri în plus faţă de colegii lor: erau puşi să facă de serviciu la groapa de gunoi a complexului, la cantină sau să cureţe toaletele. Şi totuşi, când se organizau meciuri de baschet sau de fotbal, soldaţii se luptau ca leii pentru fiecare minge. Spiritul acesta de competiţie ieşea la iveală până şi cu ocazia miuţelor pe care le făceau duminica dimineaţa, când se strângeau cu toţii pe terenul de sport, împreună cu soţiile şi copii. De fapt, August nu văzuse în viaţa lui nişte soldaţi care să se înhame cu mai mult entuziasm la asemenea munci grele. Liz Gordon chiar plănuia să scrie o lucrare despre acest fenomen. Se gândea s-o intituleze, în glumă, *Chinurile de după victorie.*

Acum, August era îngrijorat. După operaţiunea din Spania, formaţiunea Striker pierduse câţiva dintre oamenii ei cei mai valoroşi; unii fuseseră avansaţi, iar alţii, transferaţi în cadrul unor unităţi neoperative. În ultimele câteva zile, lucrase din greu cu cei patru oameni sosiţi de curând la Striker. Când generalul Rodgers ordonase nivel de alarmare galben, tocmai exersau tragerile de noapte cu tunul Howitzer de 105 mm. August era de părere că nou-veniţii ar mai fi avut nevoie de ceva timp pentru a se acomoda în cadrul echipei, dar acum nu mai avea importanţă. John Friendly şi Judy Quinn, amândoi sublocotenenţi în Corpul Puşcaşilor Marini, dăduseră dovadă de o pregătire excelentă din toate punctele de vedere; noul specialist în comunicaţii era Tim Lucas, un fruntaş provenit din unitatea Delta, ca şi Moe Longwood, expert în lupta corp la corp. Între formaţiunile din care veneau existase dintotdeauna un spirit de competiţie, dar ăsta era un lucru bun. În focul acţiunii, orice animozitate dispărea, iar oamenii deveneau o singură echipă, strâns unită. Nou-veniţii aveau să se integreze perfect printre veteranii trecuţi prin ciur şi prin dârmon ai unităţii Striker: sergentul Chick Grey, caporalul Pat Prementine, un as al operaţiunilor de infanterie, fruntaşul Sondra Devonne şi soldaţii Walter Pupshaw, un bărbat cât un zdrahon, Jason Scott şi Terrence Newmeyer.

Când se dădea alarma galbenă, unitatea trebuia să-şi

pregătească echipamentul de luptă şi să se instaleze în sala de operaţiuni, pentru a-şi primi ordinele de luptă. În sala de operaţiuni se aflau un birou de metal, aşezat lângă uşă, la care stătea un sergent, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, câteva rânduri de scaune din lemn (destul de incomode, deoarece comandanţii nu voiau ca soldaţii să se relaxeze prea tare şi să-nceapă să picotească), o tablă veche, agăţată de perete şi un computer aşezat pe o masă, în faţa tablei. Pe o pistă de aterizare din vecinătate îi aştepta cu motoarele pornite un elicopter Bell Longranger Model 205A-1, de cincisprezece locuri, care într-o jumătate de oră putea să-i transporte la Baza Andrews a Forţelor Aeriene. De acolo, echipa Striker putea fi preluată de un avion C-130, care o ducea până la terminalul rezervat Corpului Infanteriei de Marină de pe aeroportul La Guardia din New York. Rodgers îşi informase oamenii că ţinta probabilă era sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Avioanele C-130 nu aveau nevoie de o pistă de aterizare foarte lungă, iar aeroportul La Guardia prezenta avantajul că era cel mai aproape de sediul ONU, deşi în mod obişnuit nu primea aeronave militare.

Mai presus de orice, pe colonelul August, un bărbat cu faţa prelungă, înalt şi suplu, îl deranja perioada de aşteptare dinaintea unei misiuni. Această aşteptare îi dădea o senzaţie de neputinţă, o reminiscenţă a vremurilor când luptase în războiul din Vietnam. În perioada petrecută în mâinile inamicului, ca prizonier de război, viaţa lui fusese o aşteptare ce părea fără de sfârşit: aştepta următorul interogatoriu, efectuat întotdeauna în creierii nopţii şi însoţit de bătăi crunte, sau aştepta să i se aducă la cunoştinţă moartea încă unuia dintre camarazii lui de arme. Aştepta cu sufletul la gură veştile aduse din lumea de afară de prizonierii nou-sosiţi în lagăr şi trecute în şoaptă din gură în gură printre cei din tabără. Dar aşteptarea cea mai rea a fost când August a încercat să evadeze. Tovarăşul lui a fost rănit şi s-au văzut nevoiţi să se întoarcă în lagăr. După aceea, paznicii au avut grijă să nu mai poată evada încă o dată. A trebuit să aştepte până când o mână de diplomaţi fandosiţi de la Paris au avut bunăvoinţa de a-i negocia eliberarea. Atâta vreme trăise în aşteptare şi totuşi nici până acum nu învăţase ce înseamnă răbdarea. Dimpotrivă, ajunsese la concluzia că aşteptarea era pentru oamenii care nu aveau altă soluţie. Odată îi spusese lui Liz Gordon că aşteptarea era adevărata faţă a masochismului.

Sediul ONU era amplasat pe malul fluviului, iar colonelul

August le ordonase celor din Striker să-şi pregătească echipamentul de scufundare. Operaţiunea avea să se desfăşoare în Manhattan, aşa că erau cu toţii îmbrăcaţi în haine civile. În timp ce echipa, formată din zece oameni, îşi verifica echipamentul, August se aşeză la computerul din sala de comandă şi accesă pagina de internet a Organizaţiei Naţiunilor Unite. Nu vizitase niciodată clădirea şi voia să-şi facă o idee asupra perimetrului. În timp ce naviga prin meniuri, dădu peste mai multe pagini de actualităţi, care anunţau ultima ştire de senzaţie de la New York: Luarea de ostatici de la sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite. August fu luat prin surprindere, dar nu de faptul că sediul unei organizaţii internaţionale nealiniate fusese victima unui atac terorist, ci de vocile care cereau o intervenţie armată a Statelor Unite pentru dezamorsarea situaţiei. Solicitarea imperioasă ca forţele armate americane să intervină într-o criză de genul acesta era fără precedent.

În timp ce studia pagina de web, Sondra Devonne şi Chick Grey se aplecară şi ei asupra monitorului. Pe ecran apăruseră trimiteri către secţiunile „Pacea şi securitatea în lume”, „Programe umanitare”, „Drepturile omului” şi alte dulcegării de felul acesta. Apăsă pe pictograma „Baza de date”, încercând să găsească o hartă a afurisitului de sediu al ONU. Nu fusese acolo în viaţa lui şi nici n-avea chef să se ducă. Deşi făcea mare caz despre pacea în lume şi despre drepturile omului, organizaţia mondială îi lăsase pe el însuşi şi pe camarazii lui din serviciul de informaţii al forţelor aeriene să putrezească mai mult de doi ani în beciurile unei puşcării din Vietnam.

Baza de date conţinea tot felul de informaţii, numai ce-i trebuia lui nu. Înregistrări video ale dezbaterilor din Consiliul de Securitate şi Adunarea Generală. Statistici sociale. Tratate internaţionale. Câmpuri minate. Amănunte despre programele de instruire ale forţelor de pace. Exista până şi o pagină de internet cu detalii despre documentele elaborate de Organizaţia Naţiunilor Unite. Adresa acesteia conţinea o abreviere ineptă: UN-I-QUE, care însemna UN Info Quest[44].

— Sper că Bob Herbert o să aibă mai mult noroc. Eu n-am reuşit să găsesc nici o hartă a clădirii.

— Poate că n-au pus-o aici din motive de securitate, îşi dădu cu părerea Devonne. După ce se alăturase echipei Striker,

[44] United Nations Info Quest – Informaţii despre Organizaţia Naţiunilor Unite.

atrăgătoarea afro-americană se specializase în domeniul Geo-Intel, recunoaşterea geografică a terenului, metodă de analiză care, împreună cu cercetarea anticipată, era ultimul răcnet în materie de ghidare către ţintă a rachetelor inteligente. Dacă ar intra cineva în posesia planului de detaliu al clădirii, ar fi floare la ureche să lanseze un atac cu rachete împotriva acesteia, spuse ea.

— Vezi, tocmai asta-i problema cu sistemele de securitate din ziua de azi, spuse Grey. Cele mai moderne sisteme de protecţie antiteroristă nu rezistă în faţa unui atac direct. Cu un simplu cuţit de bucătărie sau cu o broşă, poţi să iei ostatică o stewardesă şi să preiei controlul asupra unui avion.

— De acord, dar asta nu înseamnă că se poate renunţa la sistemele de securitate avansate, spuse Devonne.

— Nici vorbă, aprobă Grey. Dar nu te poţi lăsa doar în seama sistemelor de securitate, chiar dacă sunt de ultimă generaţie. Teroriştii sunt inventivi şi pot să păcălească şi cele mai dure măsuri de protecţie, oricât de performante ar fi acestea. Un asasin care şi-a pregătit perfect lovitura poate să atenteze la viaţa oricărui şef de stat din lume.

Se auzi soneria telefonului, iar sergentul de serviciu ridică receptorul. Era pentru August. Colonelul se grăbi să preia convorbirea. Odată plecaţi în misiune, membrii Striker aveau să comunice numai prin aparatele mobile de comunicaţii prin satelit, care dispuneau de linii criptate. Deocamdată, se foloseau tot de liniile telefonice securizate ale bazei militare.

— Colonelul August la aparat, spuse.

— Brett, sunt Mike. În public, cei doi respectau normele stricte de conduită, însă, în conversaţiile particulare, se comportau ca doi prieteni care se cunoşteau din copilărie. Aveţi lumină verde.

— Am înţeles, avem lumină verde, răspunse August. Le făcu semn din ochi membrilor echipei. Aceştia începură să-şi strângă echipamentul.

— O să primeşti instrucţiuni detaliate când ajungi la faţa locului, spuse Rodgers.

— Ne vedem în treizeci de minute, răspunse August, după care închise telefonul.

În mai puţin de trei minute, membrii Striker se îmbarcară în elicopter, cu destinaţia Baza militară Andrews. În timp ce aparatul se ridica în noapte, îndreptându-se înspre nord-est, colonelul August se gândea cu surprindere la cele aflate de la

Rodgers. În mod obişnuit, detaliile misiunii se primeau direct în elicopter, printr-o conexiune modem sol-aer securizată. Această tehnologie permitea să se câştige timp preţios, deoarece fluxul de date era recepţionat chiar în timpul zborului.

Rodgers spusese că aveau să-şi primească instrucţiunile la aterizare. Colonelul bănuia care era motivul. Dacă bănuiala i se adeverea, atunci evenimentele din seara aceea aveau să fie mai neobişnuite decât se aşteptase.

CINCISPREZECE

New York, statul New York
Sâmbătă, 10.08 P.M.

După ce au fost conduşi în amfiteatrul Consiliului de Securitate, tinerii muzicieni s-au instalat, împreună cu instrumentele, în spatele mesei în formă de potcoavă din centrul acestuia. Conducătoarea grupului, domnişoara Dorn, o tânără în vârstă de douăzeci şi şase de ani, tocmai se întorsese cu avionul de la Washington, unde susţinuse un recital. În timp ce domnişoara Dorn studia partiturile, Harleigh Hood a rămas în picioare, în faţa uneia dintre ferestre. Trase uşor draperia la o parte şi, cuprinzând cu privirea fluviul întunecat, zâmbi la vederea puzderiei de luminiţe care se reflectau pe suprafaţa apei. Petele strălucitoare de culoare o făcură să se gândească la notele unei bucăţi muzicale. Se întrebă de ce partiturile nu erau tipărite în culori, fiecare octavă în altă culoare.

Harleigh dădu drumul draperiei, când din hol se auziră o serie de răpăieli. Câteva clipe după aceea, uşile duble din extremitatea de nord a amfiteatrului fură date de perete şi un grup de oameni mascaţi pătrunseră înăuntru.

Nici unul dintre oficialii şi invitaţii aflaţi în sală nu făcu nici o mişcare, iar tinerii muzicieni rămaseră unde se aflau, aşezaţi în două rânduri compacte. Doar domnişoara Dorn îşi schimbă locul, aşezându-se între intruşi şi grupul de copii, cu gândul de a-i apăra. Dar mascaţii erau prea ocupaţi, pentru a o băga în seamă. Alergară de-a lungul extremităţilor amfiteatrului, înconjurând grupul diplomaţilor. Totul se petrecu în tăcere, până când unul dintre nou-veniţii puse mâna pe un diplomat şi-l trase cu putere la o parte. Intrusul îi spuse câteva cuvinte cu voce joasă, pentru a nu fi auzit de ceilalţi. Diplomatul, care le fusese prezentat tinerilor muzicieni mai devreme, împreună cu tot grupul de persoane oficiale, făcea parte din delegaţia Suediei la ONU. Harleigh nu şi mai amintea numele lui. După ce ascultă cuvintele mascatului, îşi ridică vocea şi le spuse că nimeni nu avea să păţească nimic dacă rămâneau liniştiţi la locurile lor şi respectau instrucţiunile primite. Nu părea prea convins de ce spunea.

Începuse deja să transpire din greu, iar privirea înfricoşată îi rătăcea pe deasupra celor din sală, ca şi cum încerca să găsească un loc în care să se ascundă.

Intrusul începu din nou să-i spună ceva. Se aşezară amândoi la masa în formă de potcoavă. Diplomatul primi un creion şi o foaie de hârtie.

Doi dintre intruşi se duseră la ferestre şi aruncară o privire afară, apoi deschiseră uşile, pentru a vedea dacă se află cineva pe coridor. În drum către fereastră, unul dintre ei trecuse foarte aproape de ea, iar Harleigh fusese tentată să intre în vorbă cu el, să-l întrebe ce căutau acolo şi ce aveau de gând. Ştia de la tatăl ei că o întrebare de bun-simţ, pusă pe un ton civilizat, era puţin probabil să provoace o reacţie de iritare.

Dar dinspre ţeava armei intrusului se ridica un miros acru, ca de praf de puşcă. Iar pe mănuşa acestuia i se păru că vede câteva pete de sânge. Înţepeni de groază şi simţi cum o lasă picioarele.

Nu mai spuse nimic, dar, imediat, îi păru rău că se lăsase cuprinsă de frică. E adevărat că ar fi putut s-o împuşte, pur şi simplu, dacă deschidea gura, dar măcar i-ar fi atras atenţia asupra sa. Poate că ar fi ales-o pe ea să fie purtătorul de cuvânt al grupului sau ar fi pus-o să-i supravegheze pe cei din sală. În felul acesta, atenţia i-ar fi fost distrasă de la teama care o cuprinsese. Şi dacă erau cu toţii împuşcaţi mai târziu? Nu neapărat de grupul acela de intruşi, ci în schimbul de focuri ce avea să urmeze, când echipele de salvare veneau să-i scoată de acolo. Ar fi murit cu gândul că o vorbă de-a ei ar fi putut să împiedice toate acestea. Privindu-l cum trece pe lângă ea, încercă din nou să deschidă gura, dar avea limba înţepenită, ca de plumb.

Imediat, unul dintre bărbaţi, vorbind tot cu voce foarte joasă, cu un accent care părea să fie din Australia, începu să strângă lumea în jurul mesei. Mai întâi, copiii. Le spuse să-şi lase instrumentele pe jos, unde se aflau şi să se aşeze unde le arăta el.

Mai devreme, Harleigh îşi lăsase cutia viorii deschisă şi întârzie un moment, ca să pună înapoi instrumentul. Nu fusese un gest de împotrivire, nici o încercare de a vedea cât de tare putea întinde coarda în faţa bărbatului cu arma în mână. Vioara era un cadou din partea părinţilor săi şi, pur şi simplu, nu voia să se întâmple ceva cu ea. Din fericire, bărbatul mascat ori nu

văzuse ce se petrece, ori preferase s-o lase în pace.

Ocupându-şi locul la masa rotundă, Harleigh avu, dintr-odată, o senzaţie de nesiguranţă. Ar fi vrut să rămână în colţul ei, lângă draperia de la fereastră.

Teama, căreia încercase să-i ţină piept până atunci, începu să-i pătrundă şi mai mult în oase. Ocupându-şi locul, Harleigh fu cuprinsă de un freamăt incontrolabil şi aproape că îi păru bine când văzu că fata de lângă ea începuse să tremure amarnic. Biata Laura Sabia! Era prietena ei cea mai bună, dar dintotdeauna fusese o fată sperioasă. Se vedea pe faţa ei că încearcă din răsputeri să nu izbucnească în ţipete.

Harleigh o apucă de mână şi îi zâmbi, privind-o în ochi. „O să fie bine”, spunea zâmbetul ei.

Tânăra o ignoră complet, de parcă nici n-o văzuse. Trupul îi tremura puternic, scuturat de sughiţuri. Dar se opri ca prin farmec, în momentul când bărbatul mascat se întoarse către ea. Nu fusese nevoie ca acesta să deschidă gura, nici măcar să se apropie de ea. Privirea omului o făcu să înlemnească.

Harleigh îi strânse degetele uşor, apoi îşi retrase mâna, încrucişându-şi braţele. Concentrându-se, trase adânc aer în piept şi se opri din tremurat. O fată aşezată de cealaltă parte a mesei o văzu şi făcu acelaşi lucru. După o secundă, îi trimise un zâmbet, iar Harleigh îi zâmbi şi ea, în semn de răspuns. Descoperi că teama era ca o răceală mai puternică. Dacă te concentrai, încercând să te relaxezi, puteai să-i faci faţă cu bine.

În imensul amfiteatru se lăsase calmul. Cei aşezaţi în jurul mesei se fereau să facă şi cel mai mic gest, de teamă să nu spargă liniştea care se aşternuse. Diplomaţii care stăteau în spaţiul dinăuntrul mesei circulare erau cuprinşi de un fel de freamăt; probabil îşi dădeau seama că ei erau cei mai expuşi. Intruşii se agitau, furioşi că nu dădeau peste o persoană care se aşteptaseră să fie acolo. Harleigh nu ştia despre cine era vorba. Poate secretarul general, care întârziase să-şi facă apariţia.

Domnişoara Dorn stătea în capul mesei. Le studie pe rând pe fetele din formaţie, încercând să se asigure că nici una nu păţise nimic. Tinerele îi răspunseră cu câte o înclinare a capului. Dar Harleigh ştia că era o simplă bravadă. Cum să nu păţească nimic?! Totuşi, în lipsa oricărui alt ajutor, sentimentul că *erau împreună* le mai ridica puţin moralul.

Lui Harleigh i se păru că aude zgomot de paşi în faţa uşii. Probabil că era personalul de securitate, care venea să-i salveze.

Privi împrejur, căutând un loc în care să se ascundă, în caz că salvatorii deschideau focul. Cel mai bine ar fi fost să caute adăpost în spatele mesei în formă de potcoavă. Dacă o lua la sănătoasa, putea să ajungă de cealaltă parte a mesei în câteva secunde. Îşi ridică uşor genunchii, proptindu-şi-i pe sub tăblia mesei, cum făcea la şcoală când o apuca plictiseala. Nimeni nu văzuse nimic. Masa se înclină puţin şi-şi dădu seama că nu era prinsă de pardoseală. La nevoie, fetele puteau s-o răstoarne şi să se ascundă în spatele ei.

În timp ce se gândea intens, căutând o soluţie de apărare, Harleigh simţi cum o cuprinde un val de teroare. Oare atacul avea vreo legătură cu tatăl ei şi cu Centrul de Operaţiuni? Când se afla în mijlocul familiei, Hood nu aducea niciodată vorba despre munca lui, nici măcar atunci când se certa cu mama ei. Era oare posibil ca ţinta acestor oameni să fie chiar Centrul de Operaţiuni? La orele de educaţie civică învăţase că, în afara statului Israel, Statele Unite ale Americii erau ţinta cea mai importantă a teroriştilor din toată lumea. Membrii formaţiei de vioară erau singurii cetăţeni americani aflaţi în sală. Dacă mascaţii o căutau chiar pe ea? Poate nu aflaseră că tatăl ei îşi dăduse demisia şi că nu mai lucra la Centrul de Operaţiuni. Poate că prin ea doreau să ajungă, de fapt, la tatăl său.

Dintr-odată o cuprinse un val de căldură şi începu să transpire abundent. Rochia elegantă începu să i se lipească de trup, precum un costum de baie.

„Visez, nu poate fi adevărat”, îşi spuse. Auzea mereu la televizor despre întâmplări de felul ăsta, dar cum să păţească ea aşa ceva? Doar sediul ONU era impenetrabil! Dispunea de detectoare de metal, personal de securitate, camere de supraveghere.

Tipul care vorbise cu diplomatul din Suedia îl chemă la el pe australian. Schimbară câteva cuvinte, după care australianul îl apucă pe suedez de guler şi, obligându-l să se ridice de la locul lui, îi puse pistolul la tâmplă şi-l împinse pe scări, până la uşă.

Harleigh ar fi dat orice să-şi poată strânge în braţe vioara. Sau şi mai bine, pe mama ei. Probabil că de-acum maică-sa era extrem de îngrijorată de soarta ei; sau poate că se simţise obligată să se ţină tare, pentru a le ridica moralul părinţilor colegelor ei din formaţie. N-ar fi fost de mirare. Doar de la ea învăţase Harleigh să-şi ţină cumpătul în situaţii periculoase, cum era aceasta. Apoi gândul îi zbură la tatăl său. După ce mama ei

se mutase cu ea şi cu Alexander în casa bunicilor, tatăl său înţelesese, în sfârşit, că era de preferat să renunţe la slujbă decât să-şi piardă familia. Îşi puse întrebarea dacă taică-său avea să fie în stare să rămână îndeajuns de calm pentru a ţine situaţia sub control, aşa cum mai făcuse de atâtea ori pe vremea când lucra la Centrul de Operaţiuni, chiar dacă de această dată la mijloc se afla chiar viaţa fiicei sale.

Australianul se întoarse. Răstindu-se la diplomatul suedez, îi smulse hârtia din mână şi-l împinse pe scări. Harleigh înţelese că teroriştii îşi făcuseră cunoscute revendicările. Pricepu, în sfârşit, că nu ea era ţinta mascaţilor şi se mai linişti puţin. Poate că, până la urmă, aveau să scape cu bine de acolo.

Diplomatului suedez i se ordonă să-şi reia locul pe podea, printre ceilalţi diplomaţi, cu mâinile deasupra capului. Acum urma aşteptarea. Totul era în regulă. Tatăl său îi spusese că, atâta timp cât se puteau purta negocieri, armele tăceau. Spera că avea dreptate.

Se hotărî să ignore ce se întâmpla în jurul său. Apoi, cu voce abia auzită, ca pentru sine, începu să fredoneze Cântec pentru pace. La urma urmei, pentru asta venise aici, la sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Ca să cânte.

ŞAISPREZECE

Baza Andrews a Forţelor Aeriene, statul Maryland
Sâmbătă, 10.09 P.M.

După ce termină de vorbit cu colonelul August, Mike Rodgers se uită la ceasul de pe ecranul computerului. Elicopterul Longranger putea să ajungă la Baza Andrews în aproximativ douăzeci şi cinci de minute. Acolo avea să-i aştepte aeronava C-130, pregătită pentru decolare.

Bob Herbert îi aruncă o privire nerăbdătoare. Dar Rodgers era prea cufundat în gândurile lui, aşa că se văzu obligat să-i atragă atenţia:

— Mike, m-ai auzit?

— Te-am auzit, răspunse Rodgers. Deci oamenii tăi analizează informaţiile de care dispun despre Mala Chatterjee, ca să vadă dacă nu cumva, în trecut, a avut vreo neînţelegere cu cineva care ar vrea să-i facă rău acum, după ce şi-a preluat mandatul de secretar general al ONU. Poate vreun compatriot care nu este de acord cu luările ei de poziţie în favoarea egalităţii între sexe. În acelaşi timp, îi verificaţi pe cei împotriva cărora Paul a aprobat acţiuni operative în Rusia şi Spania, în caz că afacerea asta are vreo legătură directă cu el.

— Exact, spuse Herbert.

Rodgers aprobă din cap şi se ridică încet de la masă. Blestematele de pansamente nu-l lăsau să se mişte în largul lui.

— Bob, o să te rog să preiei comanda aici, în locul meu.

Herbert îl privi mirat.

— De ce? Nu te simţi bine?

— Ba da, zise Rodgers. Dar vreau să plec la New York, împreună cu cei de la Striker. Odată ajunşi acolo, o să avem nevoie de un centru de comandă la faţa locului, undeva prin apropiere de sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Ia legătura cu CIA, nu se poate să n-aibă vreun sediu conspirativ în zonă.

— Cred că au unul chiar peste drum, spuse Herbert, într-unul

din zgârie-norii din UN Plaza[45]. E o firmă paravan, parcă Doyle Shipping Agency. De acolo îi supraveghează pe agenţii străini acoperiţi ca diplomaţi. Din câte mi-aduc aminte, au instalat şi echipament ELINT[46] acolo.

— Crezi că vor fi de acord să ne dea voie să ne folosim de sediul lor conspirativ?

— Cred că da, răspunse Herbert, însă pe faţă îi apăruse o grimasă. Se uită către Lowell Coffey, care stătea de cealaltă parte a mesei.

Rodgers observase schimbul de priviri dintre cei doi.

— E vreo problemă? întrebă.

Herbert spuse:

— Mike, nu cred că e o idee bună să-i amestecăm pe cei de la Striker în povestea asta.

— Cum adică? întrebă Rodgers.

Herbert răspunse, ridicând din umeri:

— Ar fi mai multe obiecţii...

— Ce obiecţii? Spune, din ce punct de vedere: moral, legal, logistic?

— Din toate punctele de vedere.

— Poate că mă înşel eu, zise Rodgers, dar Striker este o unitate de luptă antiteroristă, extrem de bine pregătită, care e gata să intervină împotriva unei bande de terorişti. Pentru mine lucrurile sunt foarte clare. La ce fel de obiecţii te referi?

Coffey, consilierul juridic, spuse:

— Păi, Mike, tocmai asta e problema. Nimeni nu ne-a solicitat ajutorul. Din capul locului, intervenţia unităţii Striker va fi pusă sub semnul întrebării.

— De acord, replică Rodgers. Dar asta o să se aranjeze când ajung la faţa locului, mai ales dacă teroriştii încep execuţiile. Iar Darrell McCaskey se află în legătură permanentă cu departamentul de securitate al ONU, prin intermediul Interpolului...

— E adevărat, dar persoana lui de contact ocupă o poziţie inferioară în cadrul departamentului, îi explică Herbert. Comandantul serviciului de securitate al ONU n-are să plece urechea la sugestiile unui simplu aghiotant, mai ales că legătura se face indirect, prin tipul de la biroul Interpol din Madrid.

---

[45] Piaţa Organizaţiei Naţiunilor Unite.

[46] De la „ELectronic INTelligence” – echipament pentru supraveghere electronică (n.tr.).

— Să nu punem răul înainte; n-avem de unde să ştim cum va reacţiona comandantul, spuse Rodgers. Şi, fiindcă veni vorba, nici nu-l cunoaştem prea bine, aşa-i?

— Personalul meu depune eforturi ca să afle cât mai multe informaţii despre comandant, spuse Herbert. N-am mai avut de-a face cu el până acum.

— N-are importanţă, zise Rodgers. Situaţia îl depăşeşte şi, mai mult ca sigur, va fi nevoit să ceară ajutor din afara organizaţiei. Are nevoie de nişte profesionişti, oricare ar fi aceştia, pe care să poată conta *acum,* până nu e prea târziu.

— Dar, Mike, mai e şi altă problemă, spuse Coffey.

Rodgers se uită din nou la ceasul de pe ecran. Elicopterul avea să fie gata de zbor în mai puţin de douăzeci de minute. N-avea timp de aiurelile astea.

— Statele care nu sunt afectate de această luare de ostatici se *vor opune* cu siguranţă ca o unitate de elită a forţelor armate ale Statelor Unite să fie desfăşurată în clădirea Secretariatului ONU.

— Şi ce dacă îi călcăm puţin pe bătături pe irakieni sau pe francezi? întrebă Rodgers. O să miaune un pic, după care îşi văd de treaba lor.

— Nu-i atât de simplu, îi atrase atenţia Coffey. Trebuie să ţinem cont de prevederile dreptului internaţional.

— Doamne, Lowell, vino-ţi în fire! Cei care au nesocotit dreptul internaţional au fost chiar teroriştii! răspunse Rodgers.

— Asta nu ne dă dreptul să facem acelaşi lucru, zise Coffey. Şi chiar dacă ne-ar trece prin minte aşa ceva, nu trebuie pierdut din vedere că, până acum, toate misiunile operative ale formaţiunii Striker au fost executate, fără excepţie, conform normelor interne ale Centrului de Operaţiuni. Iar acestea sunt stipulate clar de legislaţia americană. Cu alte cuvinte, fiecare misiune în parte a avut aprobarea Comisiei de Informaţii a congresului...

Rodgers îi tăie vorba, răstindu-se scurt:

— Lowell, nu mă sperie pe mine Curtea marţială, dacă la asta te referi.

— Nu-i vorba numai de dumneata, ca persoană, spuse Coffey. O misiune de o asemenea importanţă, executată în pripă, ar pune în afara legii Centrul de Operaţiuni, ca instituţie a statului. La mijloc este însăşi existenţa Centrului.

— Perfect de acord, zise Rodgers. E vorba de supravieţuirea noastră ca unitate antiteroristă de elită...

— Mai mult decât atât, îl întrerupse Coffey. În ultimă instanţă,

Centrul de Operaţiuni este un organism subordonat guvernului Statelor Unite ale Americii. Legea sa de organizare spune clar că are voie să intervină, citez, „atunci când integritatea instituţiilor federale sau viaţa cetăţenilor americani care le reprezintă sunt puse în pericol de o ameninţare clară şi imediată”. În cazul de faţă, nu văd să existe aşa ceva. În schimb, dacă Striker trece la acţiune, rezultatul operaţiunii nu va mai avea nici o importanţă, deoarece...

— Va avea importanţă pentru Paul şi pentru ceilalţi părinţi, ai căror copii sunt prinşi înăuntru.

— Da, dar nu despre ei e vorba aici! I-o reteză Coffey. Trebuie să priveşti situaţia mai nuanţat. Marele public va fi de partea ta. *Eu* însumi voi fi de partea ta, te rog să mă crezi. Dar Franţa, Irakul sau cine mai ştie ce alt stat membru al Organizaţiei Naţiunilor Unite, vor începe să exercite presiuni asupra administraţiei pentru a ne trage la răspundere fiindcă ne-am depăşit atribuţiile.

— Mai ales dacă se dovedeşte că teroriştii nu sunt cetăţeni americani şi îşi pierd viaţa în cursul evenimentelor, spuse Herbert. Presa din toată lumea e cu ochii pe sediul ONU. Dacă o unitate a armatei americane ucide nişte cetăţeni străini pe un teritoriu internaţional, Centrul de Operaţiuni va fi terminat, fără drept de apel.

— Nici nu va mai fi nevoie să se facă apel la dreptul internaţional, deoarece legislaţia americană va fi de ajuns astfel încât Centrul să fie tras la răspundere, adăugă Coffey. Vom fi chemaţi cu toţii să dăm seamă în faţa Comisiei de Informaţii. Carierele noastre se vor duce pe apa sâmbetei. În plus, dacă membrii comisiei hotărăsc să desfiinţeze Centrul de Operaţiuni sau unitatea Striker, gândiţi-vă câte vieţi se vor pierde, fără aceste două organizaţii care să le apere. În lipsa lor, securitatea naţională a Statelor Unite va avea de suferit.

— Nu-mi vine să cred când vă aud vorbind aşa, spuse Rodgers. Vă aduc aminte că o mână de copii sunt ţinuţi ostatici de nişte teroriști!

— Din nefericire, spuse Herbert, oricât ne-ar afecta în plan personal aceste evenimente, adevărul este că totuşi Centrul de Operaţiuni nu are competenţa legală de a interveni în criza ostaticilor de la sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Pur şi simplu, nu ne putem permite extravaganţa de a încerca să venim în ajutorul fiicei lui Paul.

— *Extravaganţă?* strigă Rodgers. Doamne, Bob, parcă ai fi o fandosită din alea de la Camp Fire[47]!

Herbert îl fulgeră cu privirea.

— Ai grijă cum vorbeşti de răposata mea soţie. *Ea* făcea parte din organizaţia Camp Fire.

Rodgers se uită la Herbert, apoi îşi coborî privirea. Şuierul gurilor de aerisire din tavanul camerei păru că devine dintr-odată mai puternic.

— Şi, fiindcă tot am ajuns la acest subiect, continuă Herbert, ştiţi foarte bine că şi soţia mea a fost o victimă a terorismului. Te înţeleg foarte bine, Mike. Eşti mânat de sentimentul acela de neputinţă, ca şi cum ai fi legat de mâini şi de picioare. Ştiu ce simt Sharon şi Paul. Dar Lowell are dreptate. N-avem voie să implicăm Centrul de Operaţiuni în afacerea asta.

— Cu alte cuvinte, să nu facem nimic.

— Putem să ne aducem contribuţia oferind informaţii, ajutor tactic, suport moral, dar nu mai mult, spuse Herbert.

— „Şi, stând în aşteptare, menirea şi-o-mplinesc”[48], recită Rodgers, pe un ton solemn.

— Uneori, e nevoie şi de aşa ceva. Herbert bătu uşor cu mâinile în braţele scaunului său cu rotile. Altfel, s-ar putea să ajungi pe linie moartă. Sau mai rău.

Rodgers îşi privi ceasul de la mână. Din punct de vedere strict legal, Lowell Coffey avea dreptate. Făcuse o greşeală luând în râs Organizaţia Camp Fire; gafa îi răscolise lui Herbert amintirile despre soţia lui, dispărută în condiţii tragice şi-i dăduse ocazia să-i ţină o predică. Dar asta nu însemna că putea fi de acord cu poziţia celorlalţi.

— Mai am cincisprezece minute să prind avionul, spuse Rodgers încet. Bob, ţi-am predat comanda. Ai autoritatea să mă opreşti, dacă vrei neapărat. O privi pe Liz Gordon. Iar tu, Liz, poţi să spui că am luat-o razna, că am suferit un şoc posttraumatic sau orice-ţi trece prin minte. N-am să v-o iau în nume de rău. Dar nu-mi puteţi cere să rămân cu mâinile în sân, când o adunătură de nemernici ţin ostatici nişte copii nevinovaţi.

Herbert clătină din cap.

— Te pripeşti, Mike. Situaţia e foarte complicată.

— Am mai discutat despre asta, doar n-o s-o luăm de la

---

[47] Organizaţie de tineret din SUA (n.tr.).

[48] Citat celebru dintr-un sonet al marelui poet englez John Milton (1608–1674) (n.tr.).

început, îi spuse Rodgers. Acum vă-ntreb: aveţi de gând să mă opriţi?

Herbert răspunse:

— Nu, n-am de gând să te opresc.

— Pot să întreb ce motiv te împiedică? izbucni Coffey, revoltat.

Herbert îi răspunse cu un suspin:

— Mda, poţi. Pe vremea când lucram la CIA, motivul se numea respect.

Coffey făcu o grimasă.

Herbert i se adresă lui Rodgers:

— În calitatea ta de ofiţer superior, ai îndatorirea de a veghea ca regulamentele să fie respectate, continuă Herbert. Când colo, tu eşti primul care le nesocoteşti. Totuşi, trebuie să ai grijă să nu întinzi prea tare coarda, altfel s-ar putea să ai de suferit.

Coffey se sumeţi în scaun.

— O asemenea poziţie ar fi fost de aşteptat din partea mafioţilor din Cosa Nostra, dar niciodată din partea unor reprezentanţi ai guvernului Statelor Unite, ţipă el, indignat.

— Mai slăbeşte-mă, Coffey! Parcă ai fi o domnişoară de pension, zău aşa, replică Herbert.

Rodgers aruncă o privire către Liz Gordon. Nici ea nu era încântată de situaţie.

— Ei? o întrebă Rodgers.

— Ei, ce? răspunse Liz. Nici eu n-am de gând să te opresc. Din punctul meu de vedere, dai dovadă de încăpăţânare şi intoleranţă; consider că acţionezi din nevoia de a căuta răzbunare pentru ce ţi-au făcut fundamentaliştii aceia în Valea Bekaa. Dar să spun că ai luat-o razna? Ca psiholog, nu pot afirma aşa ceva.

Rodgers se uită la Herbert.

— Bob, mă ajuţi să intru în sediul conspirativ al CIA?

Herbert confirmă, cu o înclinare a capului.

Generalul îşi întoarse privirea către Coffey:

— Lowell, îmi promiţi că te ocupi de cei din Comisia de Informaţii? Poate reuşeşti să-i convingi să convoace o întrunire de urgenţă.

Buzele subţiri ale lui Coffey rămaseră lipite, iar degetele lui cu unghii îngrijite impecabil începură să bată darabana pe tăblia mesei. Totuşi, dincolo de orice dispută, consilierul juridic al Centrului rămânea un profesionist veritabil. Îşi ridică manşeta cămăşii şi se uită la ceas.

— Am să-ncerc să-l caut pe senatorul Warren pe telefonul celular, spuse Coffey. Întotdeauna ne ţine partea în şedinţele comisiei. Dar cu ceilalţi e greu să iei legătura chiar şi în timpul săptămânii, iar acum e sâmbătă seara…

— Am înţeles, îl întrerupse Rodgers. Mulţumiri anticipate. De asemenea, îţi mulţumesc şi ţie, Bob.

— N-ai pentru ce, răspunse Herbert.

Coffey îşi scoase agenda electronică şi începu să caute numărul de telefon al senatorului. Rodgers îşi întoarse privirea către Matt Stoll şi Ann Farris. Tânărul specialist în computere nu-şi ridică privirea de la mâinile pe care le ţinea împreunate, iar Ann, ofiţerul de presă, rămase tăcută. Pe faţă nu i se putea citi nimic. Rodgers, care ştia de slăbiciunea ei pentru Paul Hood, se gândi că avea să-l susţină, ştiind că încerca să vină în ajutorul lui Paul. Totuşi, se abţinu s-o întrebe ceva. Se întoarse către uşă.

— Mike! îl strigă Herbert.

Rodgers se întoarse cu faţa către el.

— Da?

— Nu uita că suntem aici să te ajutăm în orice situaţie, spuse Herbert.

— Ştiu asta.

— Totuşi, încearcă să nu demolezi de tot clădirea Secretariatului, zise Herbert. Şi încă o rugăminte…

— Da, ce e? întrebă Rodgers.

— N-am chef să rămân singur la comanda afurisitului ăstuia de Centru, spuse Herbert, în timp ce un zâmbet îi înflorea pe faţă. Aşa că ai grijă să te întorci teafăr înapoi, chiar aşa încăpăţânat, intolerant şi răzbunător, cum eşti de obicei.

— Am să-ncerc, îi răspunse Rodgers, zâmbind la rândul său, în timp ce deschidea uşa.

Nu reuşise să obţină din partea lor sprijinul necondiţionat la care sperase, dar, în timp ce se îndrepta cu pas grăbit către ascensor, îşi spuse că măcar nu rămăsese de unul singur, precum Gary Cooper în filmul *High Noon*[49]. Iar, deocamdată, nici nu avea nevoie de mai mult.

[49] *În miezul zilei,* western celebru din filmografia actorului Gary Cooper (n.tr.).

ŞAPTESPREZECE

New York, statul New York
Sâmbătă, 10.11 P.M.

Legendarul Office of Strategic Services[50] a fost înfiinţat în luna iunie a anului 1942, dar nu a avut viaţă lungă. Sub conducerea lui William Joseph Donovan, supranumit „Bill cel Sălbatic”, un veteran din Primul Război Mondial, OSS avea ca obiect de activitate obţinerea informaţiilor din domeniul militar. La sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial, în 1946, din ordinul preşedintelui Truman, a luat naştere Central Intelligence Group[51], un organism a cărui misiune era să obţină din afara ţării informaţii secrete referitoare la siguranţa naţională a Statelor Unite. Un an mai târziu, prin National Security Act[52], denumirea CIG a fost schimbată în Central Intelligence Agency. De asemenea, prin aceeaşi lege, domeniul de activitate al CIA a fost extins, dându-i-se posibilitatea să desfăşoare şi operaţiuni de contrainformaţii.

Meseria de spion i se potrivea ca o mănuşă tinerei Annabelle „Ani” Hampton, în vârstă de treizeci şi doi de ani. Activitatea de agent secret era extrem de complexă şi îi aducea o sumedenie de satisfacţii şi senzaţii tari. Era plină de riscuri, dar recompensele erau pe măsură. Un agent secret trebuia să rămână întotdeauna în umbră, însă, odată capturat, era expus celor mai mari pericole. Era o artă a manipulării, o înfruntare permanentă cu pericolul şi cu moartea. Necesita multă putere de concentrare, aplomb, răbdare, putere de convingere şi, uneori, chiar forţă brută.

„De fapt, e ca şi cum ai face amor tot timpul, ba chiar mai bine, se gândi ea. În meseria asta, dacă te plictiseşti de mutra cuiva, poţi să-i faci de petrecanie oricând.” Totuşi, până atunci, Annabelle nu se văzuse obligată să recurgă la o asemenea soluţie.

---

[50] Biroul pentru Operaţiuni Strategice.

[51] Grupul Central de Informaţii.

[52] Legea siguranţei naţionale.

Lui Ani îi plăcea meseria de spion, deoarece întotdeauna fusese o singuratică. Când era mică, tovarăşii ei de joacă nu se arătau curioşi faţă de ce se întâmpla în jurul lor. Ea era altfel. Îi plăcea să se caţere prin copaci, în căutarea vizuinilor de veveriţă, să urmărească păsările care îşi depuneau ouăle în cuib sau să vină în ajutorul vreunui iepure încolţit de vulpe; alteori, în funcţie de dispoziţia în care se afla, se putea întâmpla exact invers, adică să ajute vulpea să prindă iepurele. Îi plăcea să tragă cu urechea la ce se vorbea în timpul partidelor de cărţi ale tatălui ei sau la bârfele care se discutau când bunica ei primea musafiri, la un ceai, ori când fratele ei îşi dădea întâlnire cu vreo fată. Ba chiar îşi făcuse un jurnal, în care scria tot ce afla în asemenea ocazii. Cutare vecin era „un dobitoc”. Cutare mătuşă era „o vacă încălţată”. Cutare mamă-soacră „ar trebui să mai tacă din gura aia slobodă”. Odată, mama lui Ani îi găsise jurnalul şi i-l aruncase la gunoi, dar Ani nu se supărase. Îi mai rămăsese unul la fel, fiindcă fusese deşteaptă şi scrisese în două caiete identice, în acelaşi timp.

Părinţii lui Ani, Al şi Ginny, ţineau un magazin de confecţii de damă, Hampton’s Fashions, în oraşul Roanoke, statul Virginia. Ani îi mai ajuta la magazin, după orele de şcoală şi la sfârşit de săptămână. Îi studia cu atenţie pe clienţii care intrau să se uite la marfa de pe rafturi. Trăgea cu urechea la ce şi cum vorbeau, se uita cum erau îmbrăcaţi, încercând să ghicească tot ce anume doreau. Apoi intra în vorbă cu ei, folosindu-şi flerul şi etalându-le articolele potrivite. De cele mai multe ori, reuşea să-i convingă să le şi cumpere.

Dar totul s-a dus de râpă după ce magazinul a dat faliment din cauza marilor magazine universale, care ofereau aceleaşi produse la preţuri mult mai mici. Părinţii ei au fost obligaţi să se angajeze chiar la unul dintre ele. Dar Ani manifesta în continuare un interes deosebit pentru arta de a manipula oamenii. A câştigat o bursă de merit la Universitatea Georgetown din Washington, unde s-a orientat către ştiinţele politice. Cum, în acea perioadă, Japonia şi ţările din centura Pacificului se aflau în plin avânt economic, promiţând să devină adevărate vedete ale secolului douăzeci şi unu şi-a ales ca specializare problemele regiunii asiatice. La ceremonia de absolvire a facultăţii, pe care Ani a terminat-o *summa cum laude,* părinţii ei, oameni obişnuiţi, copleşiţi de grija vieţii de zi cu zi, radiau de fericire. Văzându-i, Ani s-a hotărât atunci să meargă mai departe şi să le dea şi mai

multe motive de mândrie. Şi-a pus în gând să devină agent al CIA ba, mai mult decât atât, să ajungă la conducerea agenţiei înainte de a fi împlinit patruzeci de ani.

După terminarea facultăţii, tânăra subţirică, înaltă de aproape un metru optzeci, a făcut o cerere de angajare în cadrul CIA. A fost acceptată, pe de o parte, datorită rezultatelor excepţionale obţinute în timpul facultăţii, iar pe de alta, după cum a aflat ulterior, deoarece agenţia era obligată să respecte legislaţia cu privire la egalitatea între sexe, în ciuda reticenţei binecunoscute a conducerii de a angaja femei. Oricum, motivele pentru care o angajaseră nu mai aveau nici o importanţă. Ani îşi văzuse visul cu ochii. A fost repartizată în cadrul unor reprezentanţe diplomatice ale SUA, în ţări din Asia. Din punct de vedere strict oficial, atribuţiile ei erau legate de eliberarea vizelor de intrare în Statele Unite. Dar, în timpul liber, se ocupa cu organizarea unor reţele de informatori din rândurile funcţionarilor guvernamentali şi al personalului militar din ţările respective. Funcţionari publici şi ofiţeri de armată care erau nemulţumiţi de regim. Persoane a căror viaţă fusese dată peste cap de colapsul financiar de la mijlocul anilor 1990. Oameni care puteau fi convinşi să ofere informaţii în schimbul banilor.

Activitatea de racolare desfăşurată de Ani a fost extrem de apreciată de conducerea CIA. Ca o ironie, curând a ajuns să înţeleagă că, de fapt, cea mai mare calitate a sa nu era cunoaşterea culturii asiatice, nici a sistemelor de guvernare din ţările în care lucra. Nici măcar talentul de a şti cum să vorbească pe limba oamenilor care-şi pierduseră încrederea în autorităţile din ţara lor, talent format, culmea, chiar în Statele Unite, pe vremea când părinţii săi ajunseseră la sapă de lemn şi se alesese pulberea de visul lor american. Nu, calitatea pentru care era apreciată era capacitatea ei de a rămâne perfect detaşată de oamenii pe care-i racola. În repetate rânduri fusese obligată să-şi sacrifice informatorii, dar nu dăduse dovadă de nici o ezitare. Şcoala, experienţa ei de viaţă, lecturile istorice, o învăţaseră că oamenii erau o simplă marfă de schimb şi că nu trebuia să-i fie teamă să se folosească de ei. Într-un fel, era la fel ca la magazin, când le spunea clientelor cât de bine le vine o piesă de îmbrăcăminte, deşi îşi dădea seama foarte bine că era o minciună. Familia ei avea nevoie de banii clienţilor, iar ea era hotărâtă să li-i scoată din buzunar cu orice preţ.

Din nefericire, Ani a descoperit curând că talentul şi dăruirea

nu erau de ajuns. După ce a revenit din misiune, n-a fost promovată, aşa cum se aştepta. Mai mult şi-a dat seama că toţi cei din conducerea agenţiei aveau ceva împotriva femeilor: toate posturile bune erau ocupate numai de bărbaţi. Ani a fost trimisă la Seul, să centralizeze informaţiile pe care le furnizau agenţii pe care tot ea îi recrutase. De obicei, datele erau transmise pe cale electronică, aşa că nu i se cerea nici măcar să facă analiza informaţiilor care îi treceau prin mână. Acestea erau interpretate de către echipele ELINT, direct la sediul central al Companiei[53]. După şase luni de zile petrecute în faţa unui computer în care introducea, cât era ziua de lungă, rapoartele primite de la informatori, a cerut să fie transferată la Washington. Transferul i-a fost aprobat, dar nu la Washington, ci la New York, unde i s-a repartizat acelaşi gen de activitate.

Datorită experienţei pe are o acumulase în misiunile din străinătate, Ani a fost repartizată la Doyle Shipping Agency. Aceasta era o firmă paravan a CIA, care funcţiona la etajul patru al clădirii de la numărul 866, în United Nations Plaza. De aici erau monitorizate mişcările înalţilor funcţionari ai ONU. Sediul DSA avea un spaţiu de recepţie îngust, unde în zilele de lucru stătea o secretară (dar acum aceasta nu era la serviciu, fiind sâmbătă), un birou destinat directorului punctului de supraveghere, David Battat şi încă un birou, pentru Ani. Sediul mai dispunea de încă o cămăruţă, pentru cei doi agenţi de teren, supranumiţi „pedestraşi”, care deserveau în acelaşi timp punctul lor operativ şi încă unul, aflat în cartierul băncilor din Manhattan. „Pedestraşii” aveau misiunea să-i urmărească pe diplomaţii despre care se bănuia că au legături cu agenţi ai unor servicii de informaţii străine. În camera „pedestraşilor” exista un dulap cu armament de toate felurile, de la pistoale până la explozibil C-4. Armele le erau destinate chiar agenţilor de teren, care le puteau folosi la nevoie; de asemenea, uneori erau expediate către agenţii care operau în străinătate, prin intermediul unui curier diplomatic. De fapt, întreaga activitate a punctului de supraveghere era condusă din micul birou ocupat de Ani, cu vedere înspre East River. Pereţii erau acoperiţi de rafturi înţesate cu tot felul de dosare de mucava, pe care era scris „DSA”, registre de transport şi manuale groase de legislaţie. În birou era şi un computer, conectat la echipamentul de înaltă tehnologie

[53] Denumirea conspirativă sub care este cunoscută CIA în lumea serviciilor de informaţii (n.tr.).

instalat într-o debara încuiată, aflată la capătul coridorului.

Sarcina lui Ani era să monitorizeze activitatea unor personaje-cheie din cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Pentru aceasta, se folosea de „cărăbuşi”, nişte dispozitive revoluţionare concepute recent de cercetătorii din cadrul CIA. Punctul ei operativ fusese ales de conducerea agenţiei pentru a le testa în condiţii reale, pentru prima oară. „Botezul de foc al cărăbuşilor”, după cum se exprimase Battat. Aceştia erau, de fapt, nişte mecanisme miniaturale, de dimensiunea unui cărăbuş adevărat, puţin mai mare. Dispozitivele, extrem de uşoare, erau construite din titan şi ceramică piezoelectrică, materiale foarte bune conducătoare de electricitate, ceea ce le permitea să funcţioneze ani în şir fără a-şi epuiza bateriile. Circuitul electronic inteligent care le comanda se activa automat la sunetul vocii umane, iar după ce li se dădea drumul în interiorul unei clădiri, deveneau complet independente. Cele şase picioruşe cu care erau înzestrate le permiteau să se deplaseze în mare viteză, fiind capabile să ajungă în orice punct al clădirii în maximum douăzeci de minute. Îşi urmăreau ţinta pretutindeni, trecând peste pereţii despărţitori şi pătrunzând prin conductele de aerisire. Dispuneau de gheare miniaturale, datorită cărora puteau să se caţere în plan vertical, pe aproape orice suprafaţă. Sunetul era transmis către computerul din biroul lui Ani, care-l recepţiona în căşti, pentru a nu fi incomodată de zgomotele din birou sau de pe stradă.

Şapte asemenea cărăbuşi, introduşi în sediul Naţiunilor Unite, le permiteau celor de la CIA să-i urmărească îndeaproape pe ambasadorii marilor puteri şi chiar pe secretarul general. Deoarece cărăbuşii emiteau pe aceeaşi lungime de undă, foarte îngustă, Ani nu putea urmări mai multe dispozitive în acelaşi timp, dar programul instalat pe computerul ei îi dădea posibilitatea de a recepţiona transmisia fiecărui cărăbuş, în orice moment dorea. De asemenea, cărăbuşii aveau încorporat câte un generator de ultrasunete, care emitea un semnal la fiecare cinci secunde, în scop de autoapărare. Fiecare dispozitiv costase CIA câte două milioane de dolari. Generatoarele de ultrasunete le apărau de liliecii înfometaţi sau de alte animale insectivore.

Lui Ani nu-i plăcea munca pe care era obligată s-o facă; totuşi, aceasta îi oferea trei satisfacţii. În primul rând, deşi câteodată devenea plictisitor să asculte transmisiile dispozitivelor, ele îi dădeau posibilitatea să asculte de la distanţă cele mai intime conversaţii ale persoanelor supravegheate. Asta îi făcea,

întotdeauna, o plăcere nebună. În al doilea rând, şeful ei direct îşi petrecea aproape tot timpul la Washington sau la biroul CIA din ambasada americană de la Moscova – unde se afla chiar atunci – aşa că avea mână liberă să conducă punctul operativ după cum voia. Şi, în sfârşit, în al treilea rând, după ce fusese trasă pe o linie moartă de către misoginii ei şefi de la CIA, ajunsese la concluzia că, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să încerce să-şi trăiască viaţa. New York-ul era o metropolă cosmopolită, iar ei începuse să-i placă să frecventeze galeriile de artă ale oraşului, să meargă la concerte, să ia masa în restaurantele de clasă şi să dea câte o raită prin magazinele cu haine elegante. Cu timpul, ajunsese să aprecieze viaţa dulce de aici şi, în general, să-şi satisfacă toate plăcerile pe care i le oferea metropola. Pentru prima oară în viaţa ei, îşi permitea să se lase purtată de val, lăsând la o parte grijile legate de carieră. Pe scurt, era mulţumită de viaţa pe care o ducea.

Ani ciuli urechile la ce se auzea în căşti. Se discutau lucruri extrem de importante. Deşi toate transmisiile erau înregistrate, ştia că va trebui să facă un raport concis, dar cuprinzător, al conversaţiei pe care o asculta.

Era interesant să-i asculţi pe oameni vorbind. Ani învăţase să fie atentă la inflexiunile vocilor, la pauzele făcute de vorbitor şi la debitul verbal al acestuia, mai mult decât o făcea în timpul unei conversaţii obişnuite. Era interesant să asculţi de la distanţă ce vorbeau oamenii, mai ales Mala Chatterjee, care era una din cele două femei pe care le supraveghea Ani. În cea mai mare parte a timpului, Ani se ocupa de doamna secretar general. Aceasta era în vârstă de patruzeci şi opt de ani, se născuse la New Delhi şi era fiica lui Sujit Chatterjee, un celebru producător din industria cinematografică din India. De meserie avocat, Mala Chatterjee fusese consultant în cadrul Centrului Internaţional pentru Pace de la Londra, unde obţinuse mari succese în domeniul luptei pentru drepturile omului. Apoi i se oferise postul de reprezentant special adjunct al secretarului general al ONU, în chestiuni legate de drepturile omului, la sediul ONU de la Geneva. În 1997, fusese numită subsecretar general pentru afaceri umanitare, la sediul din New York. Alegerea sa ca secretar general al organizaţiei mondiale se datora atât unor raţiuni politice şi relaţiilor bune pe care le întreţinea cu presa, precum şi încrederii de care se bucura din partea comunităţii internaţionale. La vremea respectivă, relaţiile dintre India şi Pakistan erau foarte

tensionate, din cauza cursei nucleare în care erau angrenate cele două ţări. Numirea ei fusese întâmpinată cu mare satisfacţie în India. Imediat după ce preluase funcţia de secretar general al ONU, făcuse o vizită oficială la Islamabad, pentru a propune Pakistanului un plan concret de dezarmare nucleară. Opinia publică din India fusese alături de ea. Respectul de care se bucura în rândul compatrioţilor era atât de mare, încât nu pierduse simpatia acestora nici după ce ziarul pakistanez de limbă engleză Dawn[54] publicase pe prima pagină un editorial care lua India peste picior, spunând că aceasta „se fofila în spatele ONU, de teama anihilării totale”.

În scurta carieră pe care o avusese până atunci în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, doamna secretar general Chatterjee devenise renumită pentru modul direct în care aborda orice problemă, bazându-se pe inteligenţă şi pe şarmul ei personal pentru a dezamorsa situaţiile tensionate. Tocmai de aceea Ani era atât de fascinată de ea. Ştia câte depindeau de hotărârile luate de Mala Chatterjee şi era conştientă de sărăcia care există în lume. Dar în cele câteva luni de când o ţinea sub observaţie, Chatterjee ajunsese să-i inspire respect, iar acum Ani se gândea la ea ca la un prieten şi coleg apropiat. Era extrem de curioasă să vadă cum avea să trateze secretarul general această criză. CIA fusese informată imediat despre atac, iar Ani verificase dacă vreunul dintre diplomaţii supravegheaţi prin intermediul cărăbuşilor se afla printre ostaticii din sala Consiliului de Securitate. Nu găsise nici unul.

Chatterjee participa la o şedinţă la care mai erau prezenţi secretarul general adjunct Takahara, un diplomat din Japonia, doi subsecretari generali, precum şi comandantul dispozitivului de securitate, în sala mare de conferinţe, aflată în imediata apropiere a cabinetului său de lucru. Mai erau acolo şi secretarul general adjunct pentru probleme de administraţie, împreună cu şeful personalului. Acesta din urmă, secondat de asistenţii săi, vorbea tot timpul la telefon, informând autorităţile statelor ai căror diplomaţi se aflau printre ostatici despre ultimele evoluţii ale situaţiei. La şedinţă lua parte şi secretarul particular al doamnei Chatterjee, Enzo Donati.

Ipoteza ca răscumpărarea să fie plătită nu fusese abordată decât tangenţial. Chiar dacă organizaţia putea face rost de suma fabuloasă care fusese solicitată, secretarul general se afla în

[54] Zorii.

imposibilitatea de a o preda teroriştilor. Încă din anul 1973, organizaţia mondială stabilise o procedură de urmat în situaţia în care membrii personalului ONU erau luaţi ostatici, solicitându-se o răscumpărare în schimbul eliberării acestora. La propunerea Consiliului de Securitate, prin votul a două treimi din membrii săi, Adunarea Generală stabilise că, în eventualitatea unei răpiri, naţiunea sau naţiunile implicate aveau libertatea să ia măsurile pe care le considerau necesare. Reprezentanţii ONU erau împuterniciţi să acţioneze exclusiv ca negociatori, în vederea medierii crizei.

Până în acel moment, numai Franţa fusese de acord să contribuie la suma solicitată ca răscumpărare. Reprezentanţii celorlalte state implicate erau împărţiţi în două tabere: unii încă mai aşteptau instrucţiuni formale din partea guvernelor lor, iar altora le era cu desăvârşire interzis, prin politică de stat, să intre în negocieri cu teroriştii. Statele Unite, al căror reprezentant, Flora Meriwether, se afla printre ostatici, refuzau să plătească răscumpărarea, dar erau de acord să ia parte la eventuale negocieri cu teroriştii. Chatterjee, împreună cu restul conducerii organizaţiei mondiale, luase hotărârea de a se consulta din nou cu reprezentanţii naţiunilor afectate după ce expira termenul-limită.

Deocamdată, trebuia stabilit cui îi revenea răspunderea de a gestiona criza. Dacă ostaticii ar fi fost simpli turişti, acest lucru ar fi căzut în sarcina exclusivă a Comisiei Militare, aflată sub comanda colonelului Rick Mott. Dar situaţia nu era chiar atât de simplă. Conform regulamentelor ONU, hotărârile cu privire la Consiliul de Securitate nu puteau fi luate decât de Consiliu însuşi sau de către Adunarea Generală. Din moment ce preşedintele Consiliului de Securitate, polonezul Stanislaw Zintel, se afla printre ostatici, iar Adunarea Generală nu putea fi convocată în timpul scurt aflat la dispoziţie, Chatterjee ajunse la concluzia că, în calitatea sa de conducător al Adunării Generale, întreaga răspundere pentru gestionarea crizei trebuia să-i revină secretarului general.

Ani se gândi că aceasta era prima oară, în toată istoria Naţiunilor Unite, când o hotărâre nu era adoptată în urma unui vot. Şi, mai mult, o asemenea hotărâre fusese luată de o femeie.

După ce problema jurisdicţiei a fost tranşată, Mott le aduse la cunoştinţă participanţilor la întrunire că majoritatea forţelor de poliţie ale ONU fuseseră retrase din restul complexului şi

comasate în jurul sălii Consiliului de Securitate. Aduse în discuţie posibilitatea de a fi lansat un atac cu forţele proprii ale ONU sau cu unitatea de intervenţie rapidă a NYPD, care îşi oferise ajutorul.

— Nu putem trece la o acţiune în forţă până nu aflăm mai multe despre ce se petrece înăuntru, spuse Mott. Am postat doi ofiţeri lângă uşile dinspre sala Consiliului de Tutelă, să tragă cu urechea. Din nefericire, teroriştii au instalat detectoare de mişcare pe coridoarele care duc la cabinele jurnaliştilor, aşa că nu putem intra pe acolo. De asemenea, au scos din funcţiune camerele de supraveghere din sala Consiliului de Securitate. Acum încercăm să obţinem imagini din interior cu ajutorul unor echipamente video cu fibră optică. Vom executa manual două orificii în podeaua sălii, pe unde vom introduce minicamerele de luat vederi. Din păcate, nu vom putea obţine imagini înainte de expirarea termenului-limită de nouăzeci de minute. Am trimis copii ale benzilor înregistrate de camerele de supraveghere la birourile Interpol din Londra, Paris, Madrid şi Bonn, precum şi forţelor de poliţie din Japonia, Moscova şi Mexico City. Poate cineva recunoaşte modul de operare al atacatorilor şi obţinem vreo informaţie cu privire la identitatea acestora.

— Întrebarea capitală este dacă se vor ţine de cuvânt şi vor trece la executarea ostaticilor, spuse Mala Chatterjee.

— Părerea mea este că da, răspunse Mott.

— Ce te face să fii atât de sigur? Dispui de vreo informaţie confidenţială? întrebă cineva. Ani nu recunoscu vocea şi nici accentul.

— Nu dispun decât de ce am *aici,* răspunse Mott. Când spuse „aici”, Ani şi-l imagină ducându-şi degetul la frunte, iritat de întrebare. Nimic nu-i opreşte să continue măcelul.

— În această situaţie, ce putem întreprinde înainte de expirarea termenului-limită? întrebă secretarul general.

— Vă referiţi la o intervenţie în forţă? întrebă Mott. La nevoie, oamenii mei pot să treacă oricând la acţiune, cu sau fără ajutorul minicamerelor de luat vederi.

— Oamenii dumitale sunt capabili să ducă la bun sfârşit o asemenea misiune? întrebă secretarul general.

Ani cunoştea deja răspunsul. Brigada specială a ONU nu putea face faţă unei astfel de operaţiuni. Nu trecuse niciodată prin focul unei lupte adevărate şi, în plus, ducea lipsă de oameni. Dacă pierdea unul sau doi membri de bază, n-avea cine să le ia locul. În ultimii ani, efectivul brigăzii speciale fusese redus cu

douăzeci şi cinci la sută, ca de altfel şi restul personalului din secretariatul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Mai mult, oamenii cei mai buni părăsiseră organizaţia, preferând să se angajeze în sectorul privat sau în alte structuri de apărare a ordinii publice, care le ofereau salarii mai mari şi perspective de promovare mai bune.

— Suntem pregătiţi să intrăm în acţiune şi să punem capăt aceste crize, spuse Mott. Dar mă simt obligat să vă aduc la cunoştinţă că, dacă intrăm în forţă, există şanse mari să înregistrăm pierderi nu doar printre membrii unităţii mele, ci şi printre diplomaţii şi copiii care sunt ţinuţi ostatici.

— Nu ne putem asuma un asemenea risc, răspunse secretarul general Chatterjee.

— Cu siguranţă, ar fi mult mai bine dacă am avea timp să vedem ce se întâmplă în sală, declară Mott.

— Nu puteţi folosi gaz lacrimogen împotriva teroriştilor? întrebă secretarul general adjunct Takahara.

— Amfiteatrul Consiliului de Securitate este foarte mare, spuse Mott. Ar dura cel puţin şaptezeci de secunde să pompăm gazul prin sistemul de aerisire. Poate că ar merge mai repede dacă deschidem, pur şi simplu, uşile şi lansăm grenadele înăuntru. Totuşi, teroriştii ar avea destul timp să-şi pună măştile de gaze, dacă sunt echipaţi cu aşa ceva, să tragă în ferestre pentru a lăsa gazul să iasă afară, să execute ostaticii sau, la adăpostul acestora, să fugă şi să se baricadeze în altă sală. Dacă dispun de gaz toxic, aşa cum au anunţat, probabil că au şi măşti de gaze.

— Sunt convins că, până la urmă, toţi ostaticii vor fi executaţi, spuse unul dintre subsecretarii generali. Lui Ani i se păru că recunoaşte vocea portughezului Fernando Campos, unul dintre puţinii adepţi ai măsurilor de forţă care se bucurau de încrederea secretarului general. Dacă trecem la acţiune acum, putem salva măcar o parte din ei.

Din jurul mesei se ridică un murmur de voci. Mala Chatterjee ceru să fie linişte, după care se uită întrebătoare către Mott.

— Repet, recomandarea mea este să mai aşteptăm până obţinem imagini din interior, spuse Mott. Numai aşa putem fi siguri de amplasarea exactă a inamicului şi a ostaticilor.

— Imaginile dumitale vor fi obţinute cu preţul vieţii câtorva diplomaţi, spuse bărbatul despre care Ani credea că este subsecretarul general Campos. Eu zic să-i dăm drumul şi să

terminăm odată cu afacerea asta.

Abandonând ideea unei intervenţii în forţă, Chatterjee îl întrebă pe Mott dacă mai are alte propuneri. Colonelul răspunse că el şi oamenii săi mai luaseră în considerare şi posibilităţile de a închide gurile de ventilaţie ale sălii Consiliului de Securitate şi de a tăia alimentarea cu energie electrică sau de a ridica temperatura din interior cu ajutorul instalaţiei de aer condiţionat, pentru a le produce teroriştilor o stare de disconfort fizic. Dar, până la urmă, Comisia Militară ajunsese la concluzia că aceste acţiuni i-ar irita şi mai mult pe agresori, fără a conduce la rezultate notabile. Apoi spuse că, în afară de acestea, nu mai avea alte propuneri.

Urmă o tăcere scurtă. Ani ştia că mai rămăseseră doar treizeci de minute până la termenul-limită acordat de terorişti. Anticipă reacţia secretarului general, care făcu exact ce era obişnuită să facă întotdeauna: luă situaţia în propriile mâini.

— Deşi sunt de acord cu sugestiile colonelului Mott şi ale subsecretarului general Campos, nu putem să cedăm în faţa teroriştilor şi să le satisfacem cererile, murmură Chatterjee într-un târziu, cu vocea ei răguşită. Totuşi, trebuie să le facem o concesie cât de mică, pentru a le câştiga încrederea.

— O concesie? întrebă colonelul Mott.

— Da, răspunse Chatterjee.

— La *ce fel* de concesie vă gândiţi, doamnă? întrebă Mott.

Avem de-a face cu nişte ucigaşi fără milă…

— Domnule colonel, nu-i momentul să ne arătăm indignarea, răspunse Chatterjee. Dacă nu le putem satisface cerinţele, trebuie să le oferim ce ne stă în putinţă.

— Ce, adică? întrebă Mott.

— O să le dăm de înţeles că suntem dispuşi să cooperăm.

— Doamne Sfinte! murmură Mott.

— Domnule colonel, ţin să vă reamintesc că nu vă mai aflaţi la comanda unei unităţi SEAL[55], replică Chatterjee, cu voce aspră. Vom căuta să ajungem la o soluţie paşnică, „prin metoda negocierilor, dialogului, tratativelor, medierii, rezolvării pe cale juridică”…

— Cunosc şi eu regulamentele, doamnă, răspunse Mott. Dar ele nu ne pot fi de nici un ajutor pentru rezolvarea acestei crize.

— Atunci o să le adaptăm la situaţia de fapt, zise Chatterjee.

[55] Sea, Air and Land – unitate specială de luptă aparţinând Marinei Militare a SUA care poate interveni pe mare, în aer sau pe uscat (n.tr.).

Trebuie să le arătăm acestor oameni că suntem conştienţi de faptul că au putere de viaţă şi de moarte asupra diplomaţilor şi tinerilor pe care i-au luat ostatici. Dacă ne înclinăm în faţa puterii lor, e posibil să mai câştigăm ceva timp şi-i facem să aibă încredere în noi.

— Astfel le câştigăm încrederea, dar nu şi respectul, zise Mott.

— Aici nu sunt de acord cu dumneavoastră, colonele Mott, spuse Takahara. Experienţa ne arată că teroriştii reacţionează pozitiv atunci când le este recunoscută poziţia de forţă. Totuşi, m-aţi făcut curios, doamnă secretar general. Cum aveţi de gând să procedaţi?

Takahara reuşea de fiecare dată s-o ia prin surprindere pe ani. Istoria multimilenară a Japoniei demonstrase în nenumărate ocazii că figurilor importante ale acestui popor nu le stătea în fire să cedeze în faţa nimănui; asta, desigur, în afară de situaţiile când jucau la două capete, susţinând pacea pe faţă, dar, în ascuns, se pregăteau pentru război. Takahara, în schimb, nu era aşa. Era un pacifist prin excelenţă.

— Am să merg să stau de vorbă cu teroriştii, spuse Chatterjee. Am să-i conving de toată disponibilitatea noastră de a le veni în ajutor, cerându-le să ne lase timp pentru a face aranjamentele necesare ca să-i punem în legătură directă cu reprezentanţii statelor afectate de criză.

— Dar astfel le daţi cu bună ştiinţă posibilitatea de a o prelungi, declară Mott.

— Mai bine o criză prelungită decât o baie de sânge, răspunse Chatterjee. Trebuie să urmăm politica paşilor mici. Dacă obţinem o prelungire a ultimatumului, poate vom avea timp să găsim soluţii pentru rezolvarea situaţiei pe cale paşnică.

Takahara zise:

— Daţi-mi voie să vă reamintesc declaraţia teroriştilor că refuză să răspundă oricărei comunicări care nu e legată de satisfacerea solicitărilor pe care le-au făcut.

— Nici nu trebuie să ne răspundă, e de ajuns să ne asculte, spuse Chatterjee.

— Eu vă asigur că vor răspunde, zise Mott. Doar că o vor face cu focuri de armă. Aceşti monştri şi-au croit drum *cu armele* în sala Consiliului de Securitate. Nimic nu-i împiedică să ucidă din nou.

— Domnilor, spuse Chatterjee, nu putem plăti răscumpărarea, iar eu nu voi autoriza cu nici un chip o intervenţie în forţă. Pentru

Ani era clar că Chatterjee era din ce în ce mai nemulţumită de evoluţia situaţiei. Suntem cei mai buni diplomaţi din lume şi, pentru moment, nu *avem* nici o soluţie decât de a încerca să rezolvăm criza pe cale paşnică. Domnule colonel Mott, sunteţi de acord să mă însoţiţi în sala Consiliului de Securitate?

— Desigur, răspunse ofiţerul.

Părea uşurat. Era o mişcare inteligentă să se ducă însoţită de un ofiţer. „Ia-i cu binişorul, dar dă-le de înţeles că opţiunea militară rămâne valabilă."

Ani auzi câteva persoane tuşind, apoi zgomotul unor scaune mişcate din loc. Se uită la ceasul de pe ecranul computerului.

Până la expirarea ultimatumului mai rămâneau şapte minute; Chatterjee avea foarte puţin timp la dispoziţie pentru a ajunge până la sala Consiliului de Securitate. Cărăbuşul avea s-o urmeze.

Ani îşi scoase căştile şi se întoarse înspre telefon să-l sune pe David Battat. Linia telefonică securizată trecea printr-o staţie de comunicare TAC-SAT[56] 5, cu tehnologie de ultimă oră, instalată sub masa ei de lucru.

Telefonul scoase un bip, înainte ca ea să apuce să ridice receptorul. Era chiar Battat.

— Văd că eşti deja acolo, puse Battat.

— Desigur, răspunse Ani. Mi-am anulat întâlnirea şi am venit aici imediat cum am aflat ce s-a întâmplat.

— Aşa te vreau, fetiţo, bună şi cuminte ca întotdeauna, răspunse Battat, un bărbat în vârstă de patruzeci şi doi de ani, originar din Atlanta.

Auzindu-l cum o ia de sus, strânse receptorul până i se albiră degetele de enervare. De fapt, Battat se purta cu ea mai frumos decât alţii şi probabil nici măcar nu-şi dădea seama că felul în care i se adresase ar fi putut s-o jignească. Pur şi simplu, aşa se obişnuise să-şi trateze colegele, în cadrul acestui club de spioni rezervat aproape în exclusivitate bărbaţilor.

— La noi abia adineauri au anunţat ştirea, spuse Battat. *Doamne,* aş vrea să fiu şi eu acolo, cu voi. Care-i situaţia?

Ani îl puse la curent cu planul secretarului general Chatterjee. Când termină, Battat scoase un suspin:

— Teroriştii o să-i facă de petrecanie suedezului, spuse.

— Poate că nu, răspunse Ani. Chatterjee este o negociatoare foarte bună.

---

[56] Tactical satellite – satelit tactic.

— Rostul diplomaţilor a fost dintotdeauna să le cânte în strună tiranilor şi niciodată n-a ieşit nimic bun din treaba asta, spuse Battat. De fapt, de asta te-am şi sunat. Bob Herbert, un tip care a lucrat pe vremuri la Companie, m-a căutat acum douăzeci de minute. Acum lucrează la Centrul Naţional pentru Situaţii de Urgenţă şi are nevoie de o bază de operaţiuni, unde să-şi instaleze echipa SWAT[57]. Dacă primesc lumină verde, s-ar putea să încerce să-i scoată de acolo pe copiii aceia. Băieţii noştri n-au nimic împotrivă să se instaleze la DSA, atâta vreme cât nu ne amestecă şi pe noi în povestea asta. În aproximativ nouăzeci de minute vei primi vizita unui anume general Mike Rodgers, însoţit de colonelul Brett August şi de oamenii lor.

— Am înţeles, domnule.

Ani închise telefonul şi rămase pe gânduri. Vestea despre sosirea echipei de la Centrul Naţional pentru Situaţii de Urgenţă o luase prin surprindere. De trei ore încoace ascultase tot ce se discutase în anturajul secretarului general Chatterjee. Nimeni nu vorbise nimic despre vreo intervenţie militară a Statelor Unite. Faptul că o formaţiune militară americană avea să fie desfăşurată în complexul Naţiunilor Unite era pur şi simplu de necrezut.

În orice caz, ea avea să fie acolo, să urmărească desfăşurarea evenimentelor. Poate chiar va putea să contribuie la elaborarea planului de atac.

În condiţii obişnuite, era foarte palpitant să te afli în mijlocul unui „eveniment”, un termen eufemistic folosit de cei de la CIA, mai ales când acestuia i se pregătea şi un „contra-eveniment”. Dar acestea cu greu puteau fi considerate condiţii obişnuite.

Ani îşi ridică privirea la ecranul monitorului. Acesta afişa un plan detaliat al complexului Organizaţiei Naţiunilor Unite, pe care se putea vedea poziţia exactă a cărăbuşilor. Urmări cu privirea drumul dispozitivului care o urmărea pe Mala Chatterjee. Avea s-o ajungă din urmă în mai puţin de un minut.

Îşi puse din nou căştile pe urechi. Nici vorbă de condiţii obişnuite: un grup de oameni se afla în clădirea ONU, iar aceştia se bazau pe ea să asculte tot ce spunea şi punea la cale secretarul general. Grupul nu avea nici o legătură cu CIA. Era condus de un bărbat pe care-l cunoscuse în Cambodgia, pe când se afla în misiune în această ţară, pentru a racola noi recruţi. Bărbatul fusese agent operativ al CIA în Bulgaria şi, ca şi ea

[57] Special Weapons and Tactics – Armament şi Intervenţii Speciale.

însăşi, fusese dezamăgit de felul cum fusese tratat de către Companie. Timp de ani de zile se străduise să-şi formeze o reţea de contacte internaţionale, dar nu pentru a colecta informaţii. Bărbatului nu-i păsa nici cât negru sub unghie de sexul sau naţionalitatea unei persoane, ci numai de capacitatea de acţiune a acesteia.

Tocmai de aceea venise Ani la punctul operativ la ora şapte. Nu ajunsese după începerea atacului, cum îi spusese lui Battat, ci mai înainte, deoarece dorise ca declanşarea acţiunii s-o găsească la postul ei, pentru a-i putea furniza lui Georgiev toate informaţiile de care avea nevoie, dacă acesta o apela de pe telefonul lui securizat. De asemenea, se afla în contact permanent cu banca din Zurich, unde trebuia depusă suma pentru răscumpărare. Imediat după efectuarea depunerii, misiunea ei era să trimită banii către alte douăsprezece conturi, deschise la diferite bănci din toată lumea şi să şteargă orice urme ale transferurilor. După aceea, nimeni nu va mai putea da de urma banilor.

Dacă operaţiunea lui Georgiev reuşea, Ani avea să devină o femeie bogată. Şi, împreună cu ea şi părinţii ei: cu cei două sute cincizeci de milioane de dolari, partea ei din pradă, aceştia vor putea, în sfârşit, să-şi împlinească visul american.

Pe buze îi apăru un zâmbet, gândindu-se că Battat se înşelase de două ori în ceea ce o privea. Unu la mână, Ani Hampton nu era o fetiţă. Şi doi la mână, în nici un caz nu era aşa cum i se adresase el: o „fetiţă bună”.

De fapt, era femeie în toată firea, ba chiar o femeie excepţională.

OPTSPREZECE

New York, statul New York
Sâmbătă, 10.29 P.M.

Mala Chatterjee avea aproximativ un metru şi cincizeci şi cinci înălţime. Capul abia îi ajungea până la bărbia ofiţerului cu păr argintiu care mergea în spatele ei. Dar trupul mic ascundea o personalitate puternică. Avea ochi negri, mari şi luminoşi, iar pielea feţei îi era oacheşă. Părul negru şi bogat, pe alocuri înspicat cu fire albe, cădea peste umerii taiorului negru, cu tăietură sobră. În afară de ceasul de la mână şi de o pereche de cercei mici, ornaţi cu perle, nu purta nici un fel de bijuterii.

După ce fusese aleasă ca secretar general al ONU, renunţase la portul sari-ului tradiţional, ceea ce îi atrăsese o serie de critici în India, ţara sa de origine. Chiar şi tatăl ei o dojenise pentru alegerea făcută. Dar, cum declarase recent într-un interviu acordat revistei *Newsweek,* în noua sa calitate oficială trebuia să reprezinte toate popoarele şi credinţele lumii, nu doar India şi pe concetăţenii săi de religie hindusă. Până la urmă, contribuţia sa decisivă la realizarea unui acord de dezarmare cu Pakistanul a făcut să fie dată uitării controversa legată de sari. De asemenea, această reuşită a redus la tăcere şi protestele unora din statele-membre, care nu vedeau cu ochi buni numirea în fruntea organizaţiei mondiale a unui personaj al cărui singur merit era că se bucura de simpatia presei, în locul unui diplomat de anvergură internaţională.

Chatterjee îşi preluase funcţia cu mare încredere în forţele sale. În opinia ei, orice problemă, oricât de gravă ar fi fost, putea şi trebuia să fie soluţionată pe cale paşnică. De atâtea ori până atunci, nenumărate stări conflictuale fuseseră generate de încăpăţânarea părţilor implicate şi de refuzul acestora de a face o concesie cât de mică. Odată ce adversarii cădeau de acord să se aşeze la masa tratativelor, diferendele se rezolvau de la sine.

Convinsă de justeţea viziunii sale, Mala Chatterjee luă ascensorul până la etajul doi, însoţită de colonelul Mott. La coborâre fu întâmpinată de câţiva reporteri acreditaţi la ONU, iar Chatterjee răspunse întrebărilor acestora, în timp ce-şi continua

drumul către sala Consiliului de Securitate.

— Sperăm că situaţia se va rezolva pe cale paşnică... prioritatea noastră este să evităm escaladarea acestei crize şi să împiedicăm orice vărsare de sânge... suntem alături de familiile ostaticilor şi ale victimelor şi le rugăm să dea dovadă de tărie...

Înaintea ei, atâţia secretari generali făcuseră exact aceleaşi declaraţii, încât acum ajunseseră să pară aproape o rutină. Şi totuşi, de această dată situaţia era diferită. Nu era vorba de un conflict armat în care părţile, mânate de la spate de ura neîmpăcată, se războiau de ani de zile, în ciuda victimelor nenumărate. Aceasta era o criză de moment, iar inamicul era foarte hotărât. Cuvintele îi veneau din inimă, nu erau un simplu discurs de rutină. Despărţindu-se de grupul de reporteri, secretarul general şi colonelul trecură pe lângă *Regula de Aur,* un mozaic de mari dimensiuni, inspirat de o pictură a lui Norman Rockwell. Fusese un dar din partea Statelor Unite ale Americii cu ocazia celei de-a patruzecea aniversări a Organizaţiei Naţiunilor Unite.

„Şi precum alţii vrei să-ţi facă ţie, aşa întoarce-li-vei fapta.” Chatterjee trăgea speranţă că învăţătura avea să se dovedească adevărată şi de această dată.

Reprezentanţii statelor-membre ale Consiliului de Securitate se adunaseră în apropierea Consiliului Economic şi Social. Între ei şi sala învecinată a Consiliului de Tutelă fuseseră desfăşuraţi douăzeci şi şapte de agenţi de securitate, adică toţi oamenii aflaţi sub comanda colonelului Mott. De asemenea, era prezentă şi o echipă medicală de urgenţă, trimisă de la NYU Medical Center[58], care se afla la zece străzi distanţă de sediul ONU. Membrii acesteia erau cu toţii voluntari.

Secretarul general Chatterjee, însoţită de colonelul Mott, ajunse în apropierea uşilor duble ale sălii Consiliului de Securitate. Se opriră amândoi la câţiva metri în faţa lor. Colonelul îşi scoase emiţătorul radio de la centură. Era deja fixat pe frecvenţa corectă. Îl puse în funcţiune şi i-l întinse secretarului general. Chatterjee apucă radioul. Mâinile îi erau ca de gheaţă. Îşi controlă ceasul; arăta ora zece şi jumătate.

Pe drum se gândise la ce avea să le spună; trebuia să fie cât mai concisă cu putinţă. „Sunt secretarul general Chatterjee. Îmi daţi voie să intru înăuntru?”

Dacă teroriştii o lăsau să intre în sală, dacă termenul-limită

[58] Centrul Medical al Universităţii din New York.

trecea fără ca cineva să fie împuşcat, atunci putea să stea de vorbă cu ei, să negocieze o soluţie. Poate vor accepta s-o reţină pe ea şi să le dea drumul copiilor. Chatterjee nu era preocupată de securitatea personală. Negociatorul trebuia să se concentreze exclusiv asupra obiectivului; mijloacele prin care era atins aveau o importanţă secundară. Adevăr, minciună, riscuri, compasiune, cruzime, hotărâre nestrămutată, vorbă dulce; îi era permis să recurgă la orice argument pentru a-şi atinge scopul.

Degetele fine ale Malei Chatterjee strânseră uşor staţia de emisie-recepţie, în timp ce şi-o apropia de gură, pregătindu-se să înceapă. Se concentră intens. Trebuia să vorbească cu voce fermă, dar, în acelaşi timp, să nu le dea motive de iritare. Îşi înghiţi nodul din gât, ca să fie sigură că nu se bâlbâie în timpul emisiei. Era necesar ca mesajul ei să fie cât mai clar. Îşi umezi buzele cu limba.

— Aici secretarul general Mala Chatterjee, începu ea, rostind cuvintele rar. Se hotărâse în ultima clipă să-şi spună numele complet, pentru le da teroriştilor o senzaţie de familiaritate. Sunteţi de acord să-mi daţi voie să intru înăuntru?

Tăcere. Ştia că teroriştii ascultau canalul de frecvenţă pe care comunicase. O auziseră cu siguranţă. Lui Chatterjee i se părea că aude cum bate inima colonelului Mott, aflat lângă ea. Propria inimă bătea să-i spargă pieptul, umplându-i urechile de un zgomot ca de glaspapir.

Un moment mai târziu, dindărătul uşilor duble ale Consiliului de Securitate răsună pocnetul puternic al unei arme de foc, urmat de câteva ţipete panicate. Imediat, unul din canaturile uşii se dădu în lături. Trupul suedezului fu împins afară. La ceafă avea o rană mare şi urâtă, plină de sânge.

NOUĂSPREZECE

New York, statul New York
Sâmbătă, 10.30 P.M.

Recăpătându-şi calmul, Paul Hood se întoarse la cofetărie. În acelaşi timp îşi făcură apariţia şi câţiva oameni din serviciul de securitate al Departamentului de Stat. Deoarece părinţii erau cu toţii cetăţeni americani, ambasadorul Statelor Unite solicitase ca ei să fie aduşi imediat la sediul Departamentului de Stat, de cealaltă parte a First Avenue. Li se explicase că erau mutaţi pentru siguranţa lor personală, dar Hood bănuia că motivul era altul. Statele Unite nu doreau ca nişte cetăţeni de naţionalitate americană să fie interogaţi de investigatori străini despre circumstanţele unui atac terorist intervenit pe teritoriu internaţional. Astfel s-ar fi creat un precedent periculos, de care unele guverne sau reprezentanţii acestora puteau să se folosească oricând pentru a reţine cetăţeni americani nevinovaţi.

Părinţii nu se arătară prea dispuşi să părăsească sediul ONU, unde copiii lor erau ţinuţi ostatici. Totuşi, fură de acord să plece, însoţiţi de Bill Mohalley, comandantul-adjunct al serviciului de securitate al Departamentului de Stat. Mohalley părea să aibă vreo cincizeci de ani. Îşi ţinea spatele drept şi pieptul scos în afară, iar după felul lui de a se purta, autoritar şi sigur pe sine, se vedea că bărbatul cu păr negru fusese militar de carieră. Mohalley le explică din nou că în sediul Departamentului de Stat li se putea asigura o protecţie mai eficientă şi că de acolo vor putea urmări mai bine desfăşurarea evenimentelor. Omul avea dreptate în amândouă privinţele, deşi Hood se îndoia că părinţii aveau să primească informaţii în timp real, cum declarase Mohalley. Un grup de terorişti înarmaţi reuşise să depăşească toate barierele de securitate ale autorităţile americane şi pătrunsese în sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Dacă li se întâmpla ceva rău copiilor, era posibil ca părinţii acestora să cheme în justiţie statul american.

Tocmai ieşeau din cofetărie, îndreptându-se către scara centrală, când ecoul focului de armă din sala Consiliului de Securitate răsună în toată clădirea.

Toată lumea se opri dintr-odată. În liniştea rău-prevestitoare care se aşternuse, se auziră câteva ţipete îndepărtate.

Mohalley le ceru să urce treptele în grabă, dar nimeni nu se grăbi să-i dea ascultare. Câţiva părinţi îl rugară insistent să-i lase să se întoarcă în camera de presă, unde puteau fi mai aproape de copiii lor. Dar Mohalley le răspunse că acea aripă a clădirii fusese închisă de personalul de securitate al ONU şi că era imposibil să se întoarcă. Mohalley le ordonă să-şi continue drumul, pentru a se pune la adăpost şi le promise că, în câteva minute, vor fi informaţi despre ce se întâmplase. Îşi continuară drumul, iar câteva femei şi chiar şi unii dintre bărbaţi începură să plângă.

Hood o cuprinse pe Sharon pe după umeri. Şi el era emoţionat, dar încercă să-şi ţină cumpătul, ajutând-o să urce treptele. Se auzise o singură împuşcătură, ceea ce însemna că fusese ucis un ostatic. O moarte odioasă, o victimă a unui război absurd. O viaţă curmată, un semn de exclamare impersonal şi plin de sânge, visuri şi iubiri curmate într-o secundă, de parcă nici n-ar fi contat. Nu putea exista ceva mai urât decât atât.

Ajunşi în foaier, staţia de emisie-recepţie a lui Mohalley prinse viaţă. Se trase la o parte ca să răspundă la apel, iar părinţii ieşiră, unul câte unul, în parcarea luminată dintre clădirea ONU şi blocul din United Nations Plaza, numărul 866. Acolo fură întâmpinaţi de oamenii lui Mohalley.

Mohalley termină repede de vorbit în staţia de emisie-recepţie, după care se apropie de oamenii săi. În timp ce părinţii erau evacuaţi, se apropie de Hood şi-i spuse că trebuie să stea de vorbă.

— Ce s-a întâmplat? zise Hood. Dintr-odată, îşi simţi gura uscată. Au mai executat un ostatic?

— Da, domnule, răspunse Mohalley. Un diplomat.

Hood avu o senzaţie de rău şi de uşurare, în acelaşi timp. Soţia lui se oprise puţin mai încolo. Îi făcu semn că situaţia era sub control şi că poate să meargă mai departe. În lumina ultimelor evenimente, *sub control* era o expresie foarte relativă.

— Domnule Hood, spuse Mohalley, oamenii noştri i-au verificat pe toţi părinţii din grup şi au aflat că dumneavoastră aţi lucrat la Centrul de Operaţiuni...

— Mi-am dat demisia de la Centru, spuse Hood.

— Ştim asta, răspunse Mohalley. Numai că demisia dumneavoastră intră în vigoare abia peste douăsprezece zile. În

acelaşi timp, s-ar putea să avem o problemă serioasă, iar dumneavoastră ne puteţi ajuta.

Hood se uită la el.

— Ce problemă?

— Nu am autoritatea să vă dau amănunte, îi răspunse Mohalley.

De fapt, Hood nici nu se aşteptase ca Mohalley să-i răspundă. Sau, cel puţin, nu acolo unde se aflu în acel moment. Departamentul de Stat avea reguli de securitate foarte stricte. Când se aflau în afara sediului departamentului, angajaţilor le era cu desăvârşire interzis să discute despre chestiuni sensibile, iar asta pe bună dreptate. La New York, până şi zidurile aveau urechi. Diplomaţii străini, precum şi toate misiunile diplomatice, erau permanent în stare de alertă. Orice conversaţie care avea loc pe stradă putea fi ascultată, direct sau prin mijloace electronice sofisticate.

— Înţeleg, spuse Hood. Dar are legătură cu atacul de la sediul ONU? Încercă el să afle.

— Da, domnule. Sunteţi bun să mă urmaţi? zise Mohalley. De fapt, din tonul vocii lui Mohalley, înţelese că nu fusese o întrebare, ci mai degrabă un ordin.

Hood îşi aruncă ochii înspre parcare.

— Soţia mea…

— Va fi informată că prezenţa dumneavoastră a fost necesară în altă parte, răspunse Mohalley. O să înţeleagă. Vă rog, e vorba de o chestiune importantă.

Hood se uită în ochii cenuşii ca oţelul ai bărbatului. O parte din el, acea parte care se simţea vinovată pentru ce-i făcuse lui Sharon, ar fi vrut să-i spună lui Mohalley să se ducă dracului. Lowell Coffey spusese odată că „nevoile statului sunt mai presus de nevoile personale”. Tocmai de aceea Hood îşi dăduse demisia de la Centrul de Operaţiuni. Un diplomat fusese ucis, iar fiica lui se afla în mâinile ucigaşilor, care anunţaseră că aveau să omoare câte un ostatic la fiecare oră. Hood ar fi trebuit să rămână lângă soţia lui.

Şi totuşi, ceva dinăuntrul lui îi spunea că nu trebuie să stea cu mâinile în sân, aşteptând ajutor de la alţii. Simţea că era de datoria lui să vină cumva în ajutorul lui Harleigh sau măcar să obţină informaţii esenţiale pentru Rodgers şi echipa Striker.

Spera că Sharon are să înţeleagă.

— Bine, spuse Hood.

Se întoarseră şi porniră împreună, cu pas vioi, către First Avenue. Bulevardul era blocat de maşini ale poliţiei, între intersecţiile cu Forty-second şi Forty-seventh Street. Dincolo de ele străluceau reflectoarele camerelor de luat vederi ale reporterilor de televiziune. Pe bulevard erau parcate trei dube ale NYPD cu echipe FAT[59], pregătite să intre în acţiune în cazul în care se dovedea că teroriştii erau de cetăţenie americană. Mai era şi o maşină a brigăzii pirotehnice de la Circa 17 de poliţie. Deasupra lor, scena era survolată de două elicoptere Bell-412 de la NYPD, ale căror reflectoare puternice brăzdau întunericul nopţii. În tot acest timp, poliţia continua evacuarea personalului din clădirea ONU şi din zgârie-norii de vizavi.

În strălucirea orbitoare a luminilor de pe stradă, văzu cum soţia lui, cu faţa albă ca hârtia, e condusă peste drum, împreună cu grupul celorlalţi părinţi. Se uita înapoi, căutându-l cu privirea. Îi făcu un semn cu mâna, dar ea nu-l mai văzu, din cauza dubelor poliţiei, care erau parcate în faţa clădirii ONU şi a cordonului de poliţişti desfăşurat pe cealaltă parte a străzii.

Hood îl urmă pe Mohalley în jos, către Forty-second Street, unde îi aştepta o limuzină de culoare neagră a Departamentului de Stat. Se aşezară amândoi pe locurile din spate. Cinci minute mai târziu, ieşeau din Manhattan, traversând tunelul Queens-Midtown, renovat de curând.

Mohalley începu să vorbească, iar Hood îl ascultă fără să-l întrerupă. Când Mohalley termină, Hood avu senzaţia că încasase o lovitură năprasnică în piept şi că se îndrepta într-o direcţie complet greşită.

[59] Fugitive Apprehension Team – unitate pentru imobilizarea infractorilor care se sustrag arestării. (n.tr.).

DOUĂZECI

New York, statul New York
Sâmbătă, 10.31 P.M.

Când focul de armă răsună dinăuntrul Consiliului de Securitate, colonelul Mott sări imediat în faţa secretarului general, gata s-o tragă înapoi, în spatele zidului format de oamenii săi din serviciul de securitate. Agenţii erau protejaţi de scuturi antiglonţ, îndărătul cărora se adăpostiseră imediat după ce se auzise împuşcătura.

Dar nu se mai întâmplă nimic. În aer plutea un miros acru de cordită. Toţi cei prezenţi erau ca paralizaţi de ecoul asurzitor al împuşcăturii şi de conştiinţa faptului că fuseseră martorii unei execuţii.

Mala Chatterjee rămăsese împietrită. Planul ei dăduse greş. Moartea acelui om îi ruinase toate speranţele.

Văzuse de atâtea ori moartea, simulată în filmele produse de tatăl său. Văzuse urmările genocidului în filmele realizate de diferite organizaţii care luptau pentru drepturile omului. Dar era pentru prima oară când asista în direct la realitatea crudă a unui omor. Se uită la trupul căzut cu faţa în jos pe pardoseala holului.

Gura şi ochii bărbatului rămăseseră larg deschişi, faţa îi era pământie, iar capul îi zăcea întors pe o parte, privind către ea. Sub el începea să se întindă o pată mare de sânge. Braţele bărbatului rămăseseră prinse sub trup, iar picioarele îi erau depărtate. Unde era umbra Atman[60]-ului, sufletul etern din religia hindusă, în al cărei spirit fusese crescută? Unde era demnitatea cu care omul trecea în eternitate?

— Luaţi-l de aici, spuse colonelul Mott, după ce-şi reveni din surpriză. Nu trecuseră mai mult de două secunde din momentul execuţiei, dar tuturor li se părea că fusese o eternitate. Vă simţiţi bine? o întrebă pe Chatterjee.

Aceasta aprobă cu o mişcare a capului.

Membrii echipei medicale îşi făcură apariţia cu o targă, pe care întinseră trupul victimei. Unul dintre ei îi bandajă rana mare de la cap cu un strat gros de tifon. Era evident că victima nu mai

[60] Concept care desemnează eul metafizic, în religia hindusă. (n.tr.).

putea fi ajutată, dar aşa cerea procedura.

În spatele agenţilor de pază, oficialii rămăseseră împietriţi, fără să scoată un sunet. Chatterjee se uită la ei, iar aceştia îi întoarseră privirea. Diplomaţii erau obişnuiţi să vorbească despre asemenea orori, dar foarte rar se întâmpla să asiste nemijlocit la ele.

După o tăcere lungă, Chatterjee ridică staţia de emisie-recepţie pe care o ţinea în mână. Încercând să-şi controleze emoţia, vorbi în microfon:

— De ce a fost necesară această demonstraţie de forţă?

Urmă un moment de tăcere, apoi cineva răspunse.

— Sunt Sergio Contini.

Contini era reprezentantul Italiei. Vocea lui, de obicei puternică, era acum slabă şi înecată de emoţie.

Colonelul Mott se întoarse către Chatterjee. Pe faţă avea o expresie de îngrijorare, iar ochii negri îi erau plini de mânie. Ştia ce avea să urmeze.

— Vă ascultăm, *signore* Contini, răspunse Chatterjee. Spre deosebire de Mott, nu-şi pierduse speranţa.

— Am primit ordinul să vă informez că eu voi fi următoarea victimă, spuse. Vorbea încet, cu voce nesigură. Voi fi împuşcat exact... Se opri dintr-odată, apoi continuă cu o ezitare. Exact într-o oră, începând din acest moment. Nu va mai avea loc nici un alt dialog.

— Vă rog să le transmiteţi celor care vă ţin prizonieri că doresc să intru în sală, spuse Chatterjee. Spuneţi-le că...

— Nu vă mai ascultă, o informă Mott.

— Poftim? întrebă Chatterjee.

Colonelul îi arătă un beculeţ roşu aflat în partea de sus a staţiei de emisie-recepţie. Acesta era stins.

Chatterjee coborî încet mâna în care ţinea staţia de emisie-recepţie. Orice cale de dialog fusese întreruptă.

— Cât mai durează până obţinem imagini din interior? îl întrebă ea.

— Trimit un curier jos, ca să afle, spuse Mott. Toate comunicaţiile prin radio au fost întrerupte, pentru a nu fi interceptate.

— Am înţeles, răspunse Chatterjee. Îi dădu înapoi staţia radio.

Colonelul Mott trimise un agent la etajul inferior, apoi ceru ca doi oameni să cureţe sângele rămas pe pardoseală. Dacă primea ordin să atace, nu voia ca oamenii să alunece pe podeaua plină

de sânge.

În timp ce Mott stătea de vorbă cu agenţii de securitate, se apropiară de ei câţiva oficiali. Mott îşi puse agenţii să-i trimită înapoi, motivând că nu dorea să fie blocat accesul către intrarea în sala Consiliului de Securitate. În caz că vreunul dintre ostatici reuşea să scape din sală, drumul trebuia să fie liber, pentru a-i putea oferi protecţie.

În timp ce Mott făcea eforturi pentru a menţine ordinea, Chatterjee se întoarse, îndreptându-se către fereastra panoramică ce dădea înspre curte. De obicei, chiar şi la ore târzii, curtea era plină de lume, oameni care veneau să admire fântâna arteziană, să facă mişcare sau să-şi scoată animalele la plimbare, iar lumina strălucea în ferestrele clădirilor de peste drum. Elicopterelor le fusese interzis să survoleze zona, pentru a nu fi puse în pericol de o eventuală explozie la sol, dar şi pentru a preîntâmpina intervenţia unor eventuali complici ai teroriştilor. Probabil că fusese interzisă şi circulaţia ambarcaţiunilor de divertisment, care în mod obişnuit făceau croaziere pe East River.

Întreaga zonă era complet închisă. Iar ea era complet paralizată.

Cu un efort, Chatterjee trase aer în piept, gândindu-se că nimeni n-ar fi putut să împiedice moartea diplomatului din Suedia. În ciuda eforturilor depuse de statele-membre, răscumpărarea nu putea fi plătită. Nu se putea interveni în forţă împotriva teroriştilor aflaţi în sala Consiliului de Securitate, deoarece o asemenea acţiune ar fi provocat şi mai multe victime. În ciuda eforturilor sale, negocierile eşuaseră.

Apoi, într-o fracţiune de secundă, realiză greşeala pe care o făcuse: un simplu amănunt, dar care căpătase o mare importanţă.

Apropiindu-se de grupul oficialilor, îi anunţă că trebuie să ajungă în sala de conferinţe, pentru a informa familia victimei despre asasinat. Apoi, le spuse ea, avea să revină acolo.

— În ce scop? întrebă reprezentantul Republicii Fiji.

— Ca să fac ceea ce ar fi trebuit făcut din capul locului, răspunse, după care se îndreptă către ascensor.

DOUĂZECI ŞI UNU

New York, statul New York
Sâmbătă, 10.39 P.M.

După uciderea delegatului suedez, Reynold Downer se apropie de Georgiev. Toţi cei din sală rămăseseră tăcuţi, la locurile lor, în afară de câţiva dintre copii, care izbucniseră în plâns şi de diplomatul italian, care spunea o rugăciune. Ceilalţi terorişti, cu feţele acoperite de măşti, îşi păstraseră poziţia.

Downer se opri atât de aproape de Georgiev, încât acesta îi simţea căldura răsuflării răzbătând prin mască. Pe materialul acesteia se vedeau câteva pete mici de sânge.

— Vreau să stăm de vorbă, spuse Downer.

— Despre ce? răspunse Georgiev, într-o şoaptă enervată.

— Trebuie să punem şaua pe ei, zise Downer, cu un rânjet.

— Du-te înapoi la locul tău ordonă Georgiev, apăsat.

— Ascultă ce-ţi spun. Când am deschis uşa, am văzut pe coridor douăzeci sau douăzeci şi cinci de oameni, în echipament complet de luptă, cu scuturi antiglonţ.

— O simplă demonstraţie de forţă, spuse Georgiev. Nu vor îndrăzni să ne atace. Doar am mai vorbit despre asta. Ar avea prea multe de pierdut.

— Ştiu. Privirea lui Downer se opri la telefonul cu linie securizată, aflat într-o geantă de voiaj aşezată jos, lângă ei. Dar sursa ta a spus că numai Franţa a fost de acord să plătească răscumpărarea. N-am reuşit s-o luăm ostatică pe afurisita de secretară generală, aşa cum am plănuit.

— Un detaliu neînsemnat, răspunse Georgiev. O să ne descurcăm şi fără ea.

— Nu prea văd cum, spuse Downer.

— Trebuie să avem răbdare, zise Georgiev. Americanii devin foarte sensibili când la mijloc e viaţa unor copii. Statele Unite vor acoperi restul sumei de răscumpărare. Îl vor trece în contul datoriei SUA către ONU sau vor găsi altă modalitate onorabilă de a plăti, ca să nu iasă cu imaginea şifonată din afacerea asta. Acum treci la locul tău şi vezi-ţi de ale tale.

— N-ai dreptate, insistă Downer. Părerea mea e că trebuie să

ne apucăm serios de treabă.

— Nimic nu ne grăbeşte, spuse Georgiev. Timpul e de partea noastră. În plus, avem la noi destule provizii, apă şi...

— Nu vorbeam despre *asta!* îl întrerupse Downer.

Georgiev îl fulgeră cu privirea. Australianul începea să facă pe deşteptul. Se aşteptase la aşa ceva din partea lui Downer. Australianul căpos şi pus pe harţă era previzibil şi rigid ca o piesă de teatru japonez kabuki[61]. Dar exagera şi începuse să sară peste cal. Era gata oricând să-i tragă un glonţ în cap lui Downer sau oricăruia dintre oamenii săi, dacă situaţia o impunea. Spera că australianul va înţelege din privirea lui ce-l aşteaptă dacă nu-şi vede de treabă.

Downer trase aer în piept. Când deschise gura din nou, vorbi cu mai mult calm. Înţelesese cum stau lucrurile.

— E clar ca lumina zilei că idioţii ăştia nu înţeleg că vrem banii cu orice preţ şi că n-avem de gând să ne angajăm în nici un fel de negociere, continuă el. Chatterjee a încercat să ne forţeze mâna.

— Mă aşteptam la asta, replică Georgiev. Am lăsat-o fără replică.

— Deocamdată, mormăi Downer. Dar o să încerce din nou. Diplomaţii ăştia afurisiţi nu ştiu să facă altceva decât să dea din gură toată ziua.

— Nu va ajunge la nici un rezultat, răspunse Georgiev. Am prevăzut totul, îi reaminti bulgarul, cu voce relaxată. În cele din urmă se vor supune.

Australianul ţinea încă în mână pistolul cu care îl împuşcase pe suedez. Continuă, agitându-l în aer:

— Eu zic că trebuie să aflăm ce au de gând şi să-i băgăm puţin în priză. Îi facem de petrecanie italianului, după care începem cu copiii. Poate chiar îi chinuim puţin înainte, să-i facem să zbiere niţel. Ca rebelii Khmer Rouge din Cambodgia, care prindeau câte un câine din curtea localnicilor şi-l crestau încet, până ieşeau cu toţii de prin văgăunile în care stăteau ascunşi. Trebuie să-i facem cumva să se grăbească.

— De la început am luat în calcul varianta că s-ar putea să fim obligaţi să omorâm câţiva diplomaţi, pentru a le demonstra că vorbim serios, răspunse Georgiev în şoaptă. Dar Statele Unite nu vor permite să fie omorâţi copiii. Vor interveni şi vor plăti

[61] Gen de teatru tradiţional japonez, în care dialogurile alternează cu părţi psalmodiate sau cântate şi cu balet. (n.tr.).

răscumpărarea. Acum îţi spun pentru ultima oară, treci la postul tău şi lasă-ne să acţionăm conform planului.

Downer se îndepărtă, înjurând în barbă, iar Georgiev îşi îndreptă din nou atenţia către ostatici. Bulgarul anticipase răzvrătirea lui Reynold Downer. Răbdarea nu era una dintre virtuţile australianului. Dar tensiunea putea fi un catalizator care să întărească hotărârea şi colaborarea între membrii echipei sale.

„La Organizaţia Naţiunilor Unite, lucrurile stau exact invers”, se gândi Georgiev ironic, iar explicaţia era foarte simplă. ONU punea pacea mai presus de câştigul material. Pacea în schimbul hotărârii nestrămutate. Pacea cu preţul pierderii de vieţi omeneşti.

Georgiev avea de gând să-şi urmeze planul cu orice preţ. La urma urmei, nu avea nimic de pierdut. În ultimă instanţă, orice om îşi găsea implacabil pacea lui, poate chiar cea eternă, care ne aşteaptă pe fiecare dintre noi.

DOUĂZECI ŞI DOI

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.08 P.M.

Cu motoarele pornite, imensa aeronavă C-130 aştepta pe pista de decolare din vecinătatea terminalului Infanteriei de Marină de pe aeroportul La Guardia. La inaugurare, în 1939, clădirea era cunoscută sub numele de Terminalul pentru Zboruri Transatlantice; la vremea aceea, toate decolările se efectuau de la acest terminal. Construit în vecinătatea furtunosului Jamaica Bay[62], complexul era destinat pasagerilor „pacheboturilor zburătoare", foarte apreciate de cei care alegeau să călătorească pe calea aerului în perioada anilor 1930-1940.

În zilele noastre, terminalul în stil art deco al Infanteriei Marine este depăşit în măreţie de clădirea principală a aeroportului şi de celelalte clădiri conexe, care aparţin companiilor aeriene. Totuşi, în vremurile sale bune, terminalul Infanteriei de Marină fusese martorul multor evenimente istorice. Deşi, în realitate, era de culoare neagră, pista de aterizare fusese botezată, dintr-un motiv necunoscut, „cărarea argintie", iar pe ea păşiseră o sumedenie de preşedinţi şi oameni politici de anvergură globală, staruri de cinema şi artişti celebri, inventatori renumiţi şi exploratori de renume mondial. La fiecare aterizare, reprezentanţii presei se călcau în picioare pentru a surprinde imagini cu celebrităţile care debarcau la New York. La poarta terminalului, limuzinele de lux îşi aşteptau rândul pentru a-i transporta în oraş.

Dar, în seara aceea, evenimentele care aveau loc la terminalul Infanteriei Marine erau de o cu totul altă factură. Pe pista întunecată se aflau unsprezece membri ai formaţiunii de intervenţie specială Striker, împreună cu generalul Mike Rodgers, sub ochii atenţi ai unor soldaţi din poliţia militară. La vederea acestora, Paul Hood simţi cum îl cuprinde un val de mânie. De enervare, îşi înfipse degetele în tapiţeria fotoliului din maşină.

Pe drum, comandantul-adjunct Mohalley îl informase că unitatea de poliţie militară fusese trimisă cu un elicopter de la

[62] Golful Jamaica.

baza Fort Monmouth, New Jersey, unde se găsea cartierul general al forţelor aeriene.

— Din informaţiile de care dispun, îi explicase Mohalley, Comisia de Informaţii a Congresului nu a autorizat intervenţia Striker. Se pare că, preocupat de faptul că membrii Striker sunt recunoscuţi pentru modul nonconformist de a-şi desfăşura misiunile, preşedintele comisiei a luat legătura cu Casa Albă şi s-a consultat direct cu preşedintele.

„Evident, se gândi Hood cu amărăciune, succesele celor de la Striker au fost date uitării.”

— Când l-a sunat pe Mike Rodgers, preşedintele a devenit foarte nervos aflând că toţi cei de la Striker l-au pus în faţa faptului împlinit şi că se aflau deja în avion. Apoi, preşedintele a vorbit cu colonelul Kenneth Morningside, comandantul de la Fort Monmouth. Nu e de mirare că toată lumea e atât de pornită împotriva unităţii Striker, adăugă Mohalley. La aproximativ cincisprezece minute după ce teroriştii au pătruns în sediul ONU, Departamentul de Stat a emis o circulară care a interzis cu desăvârşire intervenţia forţelor armate ale Statelor Unite. Din câte înţeleg, NYPD a primit aceleaşi instrucţiuni. Orice operaţiune va trebui să aibă acordul scris al secretarului general al ONU, iar detaliile acesteia trebuie aprobate în prealabil de un ofiţer superior.

Auzindu-l, temerile lui Hood pentru soarta lui Harleigh şi a celorlalţi copii crescură şi mai mult. Dacă oamenilor de la Striker nu li se dădea voie să intervină, cine mai putea să le vină în ajutor? Disperarea lui Hood se transformă în mânie când văzu că Mike Rodgers, Brett August şi ceilalţi membri ai Striker erau păziţi cu strășnicie de poliţia militară. Acei bărbaţi şi femei, trecuţi prin ciur şi prin dârmon, eroi de război ai Statelor Unite, nu meritau să fie trataţi ca nişte infractori de drept comun.

Hood coborî din maşină şi se apropie de ei cu pas alert. Mohalley se grăbi să-l urmeze. Dinspre golf îi lovi o pală de vânt sărat şi rece, iar Mohalley se văzu obligat să-şi ţină chipiul cu mâna. Hood nici măcar n-o simţise. Era prea furios, iar mânia care-l cuprinsese îl ardea mai mult decât sentimentele de teamă şi frustrare care-l încercaseră până atunci. Avea muşchii încordaţi la maximum şi i se părea că mintea parcă îi luase foc. Era furios deoarece echipa Striker nu era lăsată să-şi facă meseria, în ciuda incompetenţei evidente a celor de la ONU. Mai mult, acum era supărat pe toţi şi pe toate: pe cei de la Centrul de

Operaţiuni, fiindcă-i dăduseră întreaga viaţă peste cap, pe Sharon, fiindcă nu fusese lângă el atunci când avusese mai mare nevoie de ea şi pe sine însuşi, fiindcă lăsase lucrurile să ajungă atât de departe.

Locotenentul Solo, comandantul detaşamentului de poliţie militară, se apropie să-i întâmpine. Era un bărbat scund şi bine făcut, de vreo patruzeci de ani, cu un început de chelie. Privirea îi era rece precum oţelul, iar chipul lui avea o expresie dură.

Mohalley îl ajunse din urmă pe Hood şi i se prezentă colonelului, apoi se întoarse către Hood, pentru a-i face cunoştinţă cu Solo. Dar Hood o luase deja înainte, trecând de grupul de ofiţeri şi apropiindu-se de cordonul format de poliţiştii militari. Încruntându-se, colonelul o apucă în urma lui Hood, urmat de Mohalley.

Impetuos, Hood se repezi înspre soldaţii din poliţia militară, pregătit să-i împingă la o parte dacă-l împiedicau să treacă. Se opri totuşi în ultima clipă, realizând că n-ar fi avut nici o şansă în faţa acelor zdrahoni.

Locotenentul îi tăie calea.

— Scuzaţi-mă, domnule... spuse.

Hood nu-i răspunse.

— Mike, totul e în regulă?

— Am trecut şi prin situaţii mai rele decât asta, răspunse acesta.

Hood se gândi că Rodgers avea dreptate, la urma urmei. Încercă să-şi stăpânească nervii şi se mai calmă puţin.

— Domnule Hood, i se adresă locotenentul, cu voce apăsată.

Hood se uită la el.

— Domnule locotenent Solo, aceşti oameni se află sub comanda mea. Care sunt ordinele dumitale?

— Mi s-a cerut să mă asigur că tot personalul formaţiunii Striker este îmbarcat înapoi în avion şi să rămân la post până când aeronava decolează către baza militară Andrews, îl informă Solo.

— Foarte bine, zise Hood, fără a-şi ascunde nemulţumirea.

Striker era ultima şansă a celor de la ONU, dar se pare că şefii de la Washington au fost de altă părere...

— A trebuit să mă supun ordinelor primite, domnule, răspunse Solo.

— Ştiu, locotenente, zise Hood. Nu-i vina dumitale. Nu era supărat pe Solo. Era supărat pe toată lumea. Dar am nevoie de

prezenţa adjunctului meu, generalul Rodgers. El nu face parte din personalul Striker.

Solo îl măsură cu privirea pe Rodgers, apoi se uită din nou la Hood.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci ordinele mele nu se referă la generalul Rodgers.

Rodgers se îndepărtă de ceilalţi membri ai Striker şi traversă cordonul strâns format din soldaţi ai poliţiei militare.

Mohalley îi aruncă lui Solo o privire furioasă.

— O secundă, spuse el. Instrucţiunile pe care le-am primit se refereau la *tot* personalul militar şi de securitate, inclusiv la generalul Rodgers. Domnule Hood, aş dori să ştiu care sunt motivele pentru care prezenţa generalului Rodgers vă este atât de necesară.

— Motivele sunt de ordin personal, replică Hood.

— Dacă este ceva legat de criza de la Organizaţia Naţiunilor Unite...

— Aţi intuit corect, îl întrerupse Hood. Fiica mea se află printre ostatici, iar Mike Rodgers este naşul ei.

Mohalley se uită la Rodgers.

— Naşul ei, repetă el.

— Exact, întări Rodgers.

Hood nu mai spuse nimic. N-avea importanţă dacă reprezentantul serviciului de securitate al Departamentului de Stat îi dădea crezare sau nu. Tot ce conta era să-i permită lui Rodgers să vină cu el.

Mohalley se uită la Hood.

— Doar membrii apropiaţi ai familiei au voie să vă însoţească în sala de aşteptare.

— Atunci nu mă duc în sala de aşteptare, răspunse Hood, printre dinţi. Era sătul să i se pună beţe în roate. Nu lovise în viaţa lui pe cineva, dar dacă slujbaşul acela nu se dădea la o parte din faţa lui, Hood era hotărât să-şi facă loc cu forţa.

Rodgers rămase în aşteptare, lângă ofiţerul Departamentului de Stat, care era mai scund decât el. Generalul îl privea cu atenţie pe Hood. Urmă un moment lung de tăcere, întrerupt numai de şuierul vântului, care parcă începuse să se audă şi mai tare.

— Bine, domnule Hood, zise Mohalley. Treacă de la mine de data asta.

Hood respiră uşurat.

Mohalley îl privi pe Rodgers.

— Pot să vă conduc cu maşina, domnule?

— Mulţumesc, răspunse Rodgers.

Rodgers rămase cu privirea aţintită asupra lui Hood. Dintr-odată, acesta îşi aduse aminte de lungile ore petrecute împreună în biroul său de la Centrul de Operaţiuni. Îl năpădi un val de căldură; ştia că se poate bizui pe ajutorul necondiţionat al foştilor săi subalterni şi prieteni din cadrul Centrului.

Înainte de a pleca, Rodgers se întoarse către oamenii lui din echipa Striker. Imediat, luară cu toţii poziţia drepţi. Colonelul August îi dădu salutul, iar Rodgers îi răspunse. Apoi, la ordinul colonelului August, cei din Striker se îmbarcară în avionul C-130. Cordonul se deschise, pentru a le permite să treacă. Soldaţii din poliţia militară rămaseră în dispozitiv, pe pista de decolare, în timp ce Hood, Rodgers şi Mohalley se îndreptau către maşină.

Paul Hood nu ştia cum avea să procedeze în continuare şi, după părerea lui, nici Mike Rodgers. Avea să fie greu, fără ajutorul celor din Striker. Totuşi, în timp ce limuzina Departamentului de Stat se îndepărta de Terminalul Infanteriei de Marină şi de aeronava C-130, îngrijorarea lui Hood se mai risipi. Cel puţin, reuşise să-l ia cu el pe Rodgers. Dar mai avea o consolare. Cât timp fusese directorul Centrului de Operaţiuni învăţase un lucru: Adeseori, planurile unei misiuni puteau fi date peste cap de realitatea din teren.

Rămăsese singur cu Rodgers, dar aveau în spate cei mai puternici luptători de comando din lume. Era sigur că aceştia vor găsi o soluţie pentru a le veni în ajutor.

Doar asta le era meseria.

DOUĂZECI ŞI TREI

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.11 P.M.

— Nu vă las în ruptul capului să faceţi aşa ceva! strigă colonelul Mott către secretarul general Chatterjee. Asta-i nebunie curată. Ce zic eu, nebunie? E *sinucidere* curată!

Cei doi stăteau în picioare, lângă masa din sala de şedinţe. Mai erau prezenţi secretarul general-adjunct Takahara şi subsecretarul general Javier Olivo, care se opriseră lângă uşa închisă. Puţin mai înainte, Chatterjee vorbise la telefon cu Gertrud Johanson, soţia diplomatului suedez, aflată acasă, în Suedia. Soţul ei venise la recepţie însoţit de tânăra sa asistentă, Liv, care se afla în continuare în sala Consiliului de Securitate. Doamna Johanson îşi anunţase intenţia de a veni la New York cu primul avion.

Chatterjee se gândi că era trist şi, în acelaşi timp, o ironie a sorţii că soţiile atâtor oameni politici ajungeau să fie împreună cu aceştia numai după ce bărbaţii lor îşi găsiseră moartea. Se întrebă dacă şi ea ar fi procedat la fel dacă ar fi fost căsătorită.

Probabil că da.

— Doamnă secretar general, zise colonelul, vă rog să vă gândiţi foarte bine înainte de a trece la acţiune.

Dar Chatterjee nu luă în seamă rugămintea colonelului Mott. Era ferm convinsă că nu aveau altă soluţie. Aceasta era *dharma* ei, datoria sfântă ce-i revenea în viaţa pe care singură şi-o alesese.

— Vă înţeleg temerile, domnule colonel, spuse secretarul general Chatterjee, dar cred că-i singura soluţie care ne mai rămâne la dispoziţie.

— Nu-i adevărat, răspunse Mott. În câteva minute, echipa mea va obţine imagini din interiorul sălii Consiliului de Securitate. Acordaţi-mi o jumătate de oră să fac o apreciere a situaţiei, iar apoi intru în sală, împreună cu oamenii mei.

— O jumătate de oră ar putea să-l coste viaţa pe ambasadorul Contini, îi atrase atenţia secretarul general.

— Ambasadorul Contini este deja sacrificat, spuse Mott.

— Nu pot să accept aşa ceva, replică Chatterjee.

— Vorbiţi din perspectiva unui diplomat; eu sunt militar de carieră, spuse Mott. Ambasadorul este ceea ce noi numim o pierdere operativă. Adică un soldat şi o subunitate care nu pot fi salvaţi fără a pune în pericol restul unităţii. Vă rog, renunţaţi la acest plan. N-are nici o şansă de reuşită.

— Nimeni nu se va afla în pericol, în afară de persoana mea, domnule colonel, spuse Chatterjee. Voi intra singură în amfiteatrul Consiliului de Securitate.

Mott dădu din cap, furios.

— Nu trebuie să vă simţiţi vinovată, doamnă secretar general. Încercând să negociaţi cu teroriştii, nu v-aţi făcut decât datoria.

— Nu, răspunse Chatterjee. M-am pripit. Nu m-am gândit la ce putea să urmeze.

— Ei bine, ce s-a întâmplat s-a întâmplat, spuse secretarul general-adjunct Takahara. Pe moment, nu puteam face nimic altceva. Dacă anticipam rezultatul, eu aş fi fost primul care să vă împiedic.

Chatterjee îşi consultă ceasul de la mână. Mai rămăseseră nouăsprezece minute până la următoarea execuţie.

— Domnilor, nimic nu mă poate convinge să renunţ, spuse ea.

— Veţi fi doborâtă imediat, o preveni Mott. Probabil că au un om la uşă, gata să tragă asupra oricui încearcă să pătrundă înăuntru.

— Dacă mă împuşcă, poate că moartea mea va salva viaţa celui căruia îi vine rândul să fie executat, spuse Chatterjee. Poate că-l vor lăsa în viaţă pe ambasadorul Contini. După care întreaga răspundere pentru gestionarea acestei crize va cădea pe umerii dumneavoastră, domnule Takahara.

— Gestionarea crizei, murmură Mott. Despre ce gestionare vorbiţi?! Singura soluţie este să intrăm în forţă peste aceşti monştri. În plus, trebuie să luaţi în considerare încă ceva: Teroriştii au declarat că, la prima încercare de a elibera ostaticii, vor da drumul unui gaz toxic în interiorul sălii. Vă jucaţi cu focul. Sunt şanse mari ca agresorii să interpreteze încercarea dumneavoastră de a pătrunde în sala Consiliului ca un atac sau o diversiune lansată de către oamenii mei.

— M-am gândit să-mi anunţ intrarea din vreme, spuse Chatterjee. Înainte de a pătrunde înăuntru o să le aduc la cunoştinţă că nu sunt înarmată.

— Ei ştiu foarte bine că acesta ar fi scenariul unei diversiuni

din partea noastră, îi răspunse Mott.

— Domnule colonel, sunt de acord cu doamna secretar general, spuse secretarul general-adjunct Takahara. La mijloc nu se află numai viaţa ambasadorului Contini. Dacă luaţi cu asalt sala Consiliului de Securitate, cu siguranţă că vor exista victime din rândul ostaticilor şi poate chiar printre oamenii dumneavoastră, fără a mai vorbi de pericolul gazului toxic eliberat de terorişti.

Chatterjee se uită din nou la ceas.

— Din nefericire, nu mai avem timp de discuţii.

— Doamnă secretar general, spuse Mott, vă rog să acceptaţi măcar să vă dăm o vestă antiglonţ.

— Nu, replică Chatterjee. Odată intrată în sală, nu pot lua cu mine decât speranţa şi încrederea în forţele proprii.

Secretarul general deschise uşa şi ieşi pe coridor, urmată îndeaproape de colonelul Mott.

În ciuda încrederii pe care o arătase în sala de conferinţe, Chatterjee realiza că acesta putea fi ultimul său drum. Conştiinţa faptului că era posibil să mai aibă numai câteva minute de trăit îi ascuţi simţurile şi o făcu să se uite cu alţi ochi la coridorul prin care trecuse de atâtea ori. I se părea că sunetul paşilor ei pe pardoseala de ceramică răsuna mai tare decât altădată. Şi, pentru prima oară în scurta sa carieră la sediul ONU, atenţia nu-i era distrasă de comentariile celor din jurul său, de probleme arzătoare legate de conflicte armate, menţinerea păcii, sancţiuni şi rezoluţii. Liniştea care o înconjura îi dădea o senzaţie de ireal.

Urcă în ascensor, cu Mott pe urmele ei. Până la următoarea execuţie mai rămăseseră cinci minute.

Abia atunci înţelese cu adevărat gravitatea momentului.

DOUĂZECI ŞI PATRU

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.28 P.M.

Georgiev stătea lângă masa rotundă din sala Consiliului de Securitate. Era mereu cu ochii la diplomaţi, dar în acelaşi timp, urmărea ceasul de la mână. Ceilalţi, cu excepţia lui Barone, păzeau uşile. Uruguayanul stătea în genunchi, în centrul sălii, cu privirea aţintită în jos. Mai erau două minute până la următorul termen-limită. Bulgarul se întoarse şi-i făcu un semn din cap lui Downer.

Australianul patrula cu pas încet prin faţa uşii dinspre nord a galeriei. Privirea sa îl urmărea pe Georgiev. La semnul acestuia, începu să coboare scările.

Câţiva dintre bărbaţii şi femeile aşezaţi pe jos, în interiorul mesei circulare, începură să plângă. Lui Georgiev nu-i plăcea slăbiciunea, aşa că-şi ridică pistolul, îndreptându-l înspre o femeie. Aşa le făcea şi fetelor din Cambodgia. De câte ori veneau şi începeau să i se plângă ba că nu erau bine tratate, ba că nu câştigau destul, ameninţându-l că-l dau în vileag, Georgiev nu scotea nici un cuvânt. Îşi scotea arma şi îi lipea ţeava de fruntea fetei. Metoda funcţiona fără greş, de fiecare dată: fata înţepenea pe loc, cu ochii măriţi de groază. Apoi le spunea: „Dacă mai vii o dată să miorlăi în faţa mea, te împuşc pe loc, zicea. Dacă încerci s-o ştergi de-aici, te omor mai întâi pe tine, apoi îţi împuşc toată familia”. Asta le potolea definitiv. Afacerea ţinuse timp de un an de zile şi avusese vreo sută şi ceva de fete. Numai pe două dintre ele fusese obligat să le împuşte.

Ostaticii tăcură pe dată. Georgiev îşi coborî arma. Femeia continuă să plângă, dar nu mai scoase nici un sunet.

Downer ajunsese la ultima treaptă, când Georgiev observă că beculeţul staţiei de comunicare TAC-SAT era aprins. Fu luat prin surprindere. Vorbise cu Annabelle Hampton cu o oră mai înainte, când aceasta îl anunţase că secretarul general avea intenţia să facă o încercare de negociere. Timp de o secundă, Georgiev se întrebă dacă nu cumva Downer avusese dreptate când îi împărtăşise temerile sale că forţele de securitate se pregăteau

să lanseze un atac împotriva lor. Dar aşa ceva era imposibil. Serviciul de securitate al ONU nu-şi putea asuma o asemenea răspundere. Se îndreptă către telefon.

Georgiev riscase mult când o recrutase pe Annabelle Hampton, dar fata se dovedise a fi o achiziţie preţioasă. Încă de când se întâlniseră prima oară, în Cambodgia, îşi dăduse seama că Annabelle era o femeie hotărâtă şi independentă. CIA o trimisese în misiune la Phnom Penh, unde se ocupa de racolarea unor oameni care să lucreze în folosul agenţiei, iar Georgiev îi vindea informaţiile pe care le obţineau fetele sale de la clienţi sau chiar informaţiile obţinute de el însuşi, prin contactele pe are le avea printre Khmerii Roşii. Informaţiile acestea îl costau scump; totuşi, datorită fondurilor generoase asigurate de CIA, afacerea îi aducea şi lui un câştig destul de frumos.

În 1993, la încheierea misiunii UNTAC[63], Georgiev a căutat-o pe Annabelle, pentru a-i furniza, contra cost, numele fetelor din reţeaua lui de prostituate. Aflând că fusese transferată la Seul, a contactat-o direct la faţa locului. Pe vremea aceea, Annabelle părea animată mai degrabă de un spirit de frondă decât de ambiţia de a promova în cadrul agenţiei. Când i-a spus că avea de gând să părăsească armata pentru a intra în afaceri private, ea îi ceruse, mai în glumă, mai în serios, să n-o uite în caz că apărea vreo oportunitate interesantă.

Iar el n-o uitase.

Până în după-amiaza aceea, când Annabelle îi transmisese programul detaliat al recepţiei de la sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite, Georgiev avusese îndoieli cu privire la seriozitatea femeii. Era convins că nu avea să-l trădeze, deoarece ştia unde locuiau părinţii ei. Pentru a-i da de înţeles că nu e de glumit, le trimisese un buchet de flori, însoţit de un bilet cu numele lui, chiar în timp ce Annabelle se afla în vizită la ei, cu ocazia Crăciunului. Totuşi, ultimele ore dinaintea oricărei misiuni reprezentau ceea ce Grigor Halachev, un mare general bulgar din secolul nouăsprezece, numise „perioada îndoielilor”. Aceasta era momentul dinaintea unei mari bătălii, când toate planurile fuseseră puse la punct până la cel mai mic detaliu, iar soldaţii trebuiau să-şi înfrunte temerile.

Dar Annabelle nu dăduse înapoi. Se dovedise la fel de puternică precum oricare dintre oamenii săi, prezenţi în acel

[63] United Nations Transitional Authority în Cambodgia – Autoritatea Provizorie a Naţiunilor Unite în Cambodgia.

moment în sala Consiliului de Securitate.

Ridică telefonul.

— Spune, zise el. Acesta era consemnul la care Annabelle fusese instruită să răspundă.

— Secretarul general se îndreaptă din nou către voi, îl informă Annabelle. Dar acum are de gând să vină înăuntru. E convinsă că o să-i daţi voie să intre.

Georgiev începu să zâmbească.

— Speră că o să poată negocia cu voi sau măcar să o păstraţi pe ea în locul diplomatului italian, continuă Ani.

— Toţi pacifiştii încep la fel, răspunse Georgiev. Apoi se pornesc să miorlăie şi să se roage. Consilierii ei ce spun?

— Colonelul Mott şi unul dintre subsecretarii generali recomandă o acţiune în forţă, imediat ce obţin imagini din interiorul amfiteatrului, spuse Ani. Ceilalţi au evitat să se pronunţe.

Georgiev îl urmări cu privirea pe Barone. Unitatea specială nu avea să recepţioneze nici un fel de imagini dinăuntrul Consiliului. După ce aflase de la Annabelle despre ce aveau de gând să facă, Georgiev îl postase pe Barone în locul indicat de ea.

Imediat ce minicamera de luat vederi avea să fie amplasată, îi ordonase lui Barone să-i acopere obiectivul.

— A mai apărut vreo noutate în legătură cu plata răscumpărării? o întrebă Georgiev.

— Absolut nimic, răspunse Ani.

— N-are importanţă, zise Georgiev. Fără imagini din interior se va ajunge la o baie de sânge şi curând vor trage singuri concluzia că trebuie să ne plătească banii.

— Mai e încă ceva, zise Ani. Superiorul meu tocmai mi-a adus la cunoştinţă că va fi trimisă o echipă specială de intervenţie de la Centrul Naţional pentru Situaţii de Urgenţă din Washington.

— Centrul Naţional pentru Situaţii de Urgenţă? întrebă Georgiev. Cine a autorizat această operaţiune?

— Nimeni, răspunse Ani. Vor să se instaleze aici, în biroul meu. Dacă obţin aprobarea celor de la ONU, s-ar putea să treacă la acţiune.

La asta nu se aşteptase. Georgiev avea cunoştinţă că Centrul Naţional pentru Situaţii de Urgenţă organizase o misiune încununată de succes în timpul încercării de puci din Rusia, cu un an înainte. Deşi Georgiev avea la el gaz toxic şi-şi pregătise un plan de acţiune amănunţit, în cazul în care situaţia degenera în

sala Consiliului de Securitate, prefera să nu fie obligat să recurgă la el. Pe de altă parte, echipa specială trebuia să obţină acordul ONU înainte de a interveni. Dacă Georgiev reuşea s-o ia ostatică pe Chatterjee, putea să ţină în şah echipa de intervenţie, ameninţând că o omoară.

Mulţumindu-i lui Annabelle pentru informaţii, Georgiev întrerupse legătura.

Persoana secretarului general Chatterjee ar fi fost o pradă preţioasă. Georgiev pornise de la început de la premisa că aceasta avea să intervină pe lângă statele interesate pentru a salva viaţa copiilor. Acum, Chatterjee avea să-i ajute şi să ţină unitatea specială la distanţă. Iar când va veni momentul să iasă din amfiteatrul Consiliului de Securitate, Chatterjee împreună cu copiii vor fi pavăza lor cea mai bună.

Downer ajunse lângă el. Acum trebuia să ia o hotărâre în legătură cu diplomatul italian. Dacă-l împuşcau, era posibil ca secretarul general să renunţe la ideea de a intra în sală. Dacă-l lăsau să trăiască, ar fi fost un semn de slăbiciune din partea lor.

Hotărând că trebuie să-şi asume riscul, Georgiev se uită la Downer, înclinând din cap. Imediat, australianul îl ridică pe diplomat în picioare şi începu să-l împingă de la spate, obligându-l să urce scările.

DOUĂZECI ŞI CINCI

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.29 P.M.

— Se pregătesc să mai împuşte un ostatic.

Laura Sabia, o tânără cu părul şaten, era aşezată în stânga lui Harleigh Hood. Privirea îi era aţintită în gol, în faţa ei şi tremura din ce în ce mai tare. Arăta de parcă era drogată. Harleigh o apucă de mână, încercând să o ajute să se calmeze.

— O să-l omoare şi pe el, spuse Laura.

— Şşşt, făcu Harleigh.

Barbara Mathis, care stătea în dreapta lui Harleigh, nu-şi lua ochii de la terorişti. Tânăra violonistă, o fată cu părul negru, stătea dreaptă în scaun şi părea foarte încordată. Harleigh o cunoştea bine. Barbara era genul de muzician perfecţionist şi iritabil; când cineva o deranja în timpul unei repetiţii, obligând-o să se întrerupă şi să-şi piardă concentrarea, făcea o adevărată tevatură. Se vedea că e cu nervii la pământ. Harleigh spera din tot sufletul că n-are să facă o criză.

Tinerele îi urmăriră cu privirea pe bărbaţii mascaţi care-l împingeau pe diplomat în sus, pe scări. Omul se împiedică de o treaptă şi căzu în genunchi, începând să plângă şi să ţipe în italiană. Bărbatul mascat, australianul, îl apucă de guler şi-l trase în sus, cu răutate. Braţele italianul cedară şi căzu înapoi în faţă. Cu o înjurătură, mascatul se aplecă şi-l împunse cu pistolul între picioare. Îi spuse ceva, iar italianul, sprijinindu-se de un fotoliu, se ridică repede în picioare, după care continuară amândoi să urce treptele.

Lângă cele trei tinere, în spaţiul din mijlocul mesei rotunde, soţia unui diplomat încerca să liniştească o altă femeie. O apucase strâns în braţe, apăsând-o cu mâna peste gură. Harleigh se gândi că probabil era soţia bărbatului care în câteva minute avea să moară.

Laura nu-şi mai găsea locul, tremurând de parcă trupul îi era pătruns de şocuri electrice. Harleigh n-o mai văzuse niciodată într-o asemenea stare de nervi. Apucându-i mâinile, i le strânse cu putere.

— Linişteşte-te, îi spuse Harleigh în şoaptă.

— Nu pot, răspunse Laura. Am nevoie de aer. Trebuie să ies de aici.

— Mai ai puţină răbdare, zise Harleigh. O să ne vină cineva în ajutor. Dar, până atunci, închide ochii şi linişteşte-te. Încearcă să te calmezi.

Harleigh îşi aduse aminte că tatăl ei îi spusese că lucrul cel mai important într-o situaţie ca aceea era să rămână calmă, încercând să nu atragă atenţia asupra sa. Numără secundele, îi spusese el, nu orele sau minutele. Într-un atentat cu luare de ostatici, timpul era de partea acestora. Fiecare minut care trecea sporea şansele de a se ajunge la o înţelegere cu teroriştii. Şansele de a scăpa cu viaţă. Dacă apărea vreo ocazie potrivită, trebuia să cântărească lucrurile şi să încerce să profite pentru a scăpa din mâinile celor care o ţineau prizonieră. Trebuia să evalueze bine riscurile şi, dacă i se părea că acestea erau prea mari, era mai bine să aştepte. De asemenea, îi spusese să evite, pe cât posibil, să se uite direct în ochii teroriştilor; era de preferat să se supună fără discuţie instrucţiunilor primite şi să nu răspundă la nici o provocare. Nu trebuia să se angajeze într-un schimb de replici, ca nu cumva să spună ce nu trebuia. Şi, mai ales, trebuia să nu intre în panică. Să se gândească la ceva frumos, ca, de exemplu, la filmele ei muzicale favorite, *Peter Pan* şi *Sunetul muzicii.*

— Laura? zise Harleigh.

Laura nu-i răspunse.

— Laura, fii atentă la mine.

Dar Laura n-o asculta. Tânăra căzuse într-un fel de transă. Ochii îi rătăceau în gol, iar buzele îi erau strâns lipite.

Cei doi ajunseră la capătul treptelor.

Lângă Harleigh, Barbara Mathis, spre deosebire de Laura, era tensionată ca o coardă de vioară. Pe faţă i se citea o expresie pe care Harleigh o cunoştea prea bine. Lui Harleigh i se părea că Barbara arăta precum faimoasa statuie a Justiţiei, care ţinea în mână talerele balanţei dreptăţii. Numai că, spre deosebire de aceasta, Barbara era împărţită între două sentimente contradictorii.

Dintr-odată, Laura se ridică în picioare. Harleigh o ţinea de mână.

— De ce ne chinuiţi *aşa?* ţipă Laura. *Opriţi-vă,* m-am săturat!

Harleigh o trase uşor de mână.

— Laura, taci din gură…

Şeful atacatorilor se afla la jumătatea treptelor. Când se întoarse către ele, ochii lui aruncau flăcări.

Domnişoara Dorn, care stătea în apropiere, se ridică încet, fără a-şi părăsi locul.

— Laura, *stai jos!* spuse ea, cu voce fermă.

— *Nu!* Laura o împinse pe Harleigh la o parte. Nu pot să mai rămân aici! ţipă ea, alergând către capătul mesei. O luă la fugă înspre uşa din cealaltă parte a amfiteatrului, pe care conducătorul teroriştilor o părăsise cu numai câteva minute mai devreme.

Şeful începu să coboare scările, în timp ce Laura se avânta peste spaţiul liber din faţa mesei circulare. Domnişoara Dorn se luă după Laura, strigându-i să se întoarcă la locul său. Bărbatul care păzea cealaltă uşă de acces, aflată în partea opusă a sălii, porni în fugă după domnişoara Dorn. Australianul, care ajunsese la capătul de sus al treptelor, se opri, cu privirea aţintită la ele.

Toată lumea din sală era cu ochii la Laura, în timp ce şeful, domnişoara Dorn şi celălalt bărbat se repeziră după tânăra cuprinsă de isterie. Bărbatul o cuprinse pe domnişoara Dorn pe după talie şi o trânti cu violenţă la pământ. Şeful ajunse la uşă exact în secunda în care Laura începea să o deschidă. Se opinti în uşă, închizând-o la loc cu umărul şi o trase înapoi pe Laura. Împiedicându-se, tânăra căzu la pământ, se ridică din nou, după care o luă în sus pe scări, ţipând.

„Uşa nu e încuiată.”

Descoperirea căzu peste Harleigh ca un trăsnet. Bineînţeles că nu era încuiată. După ce intraseră în sală, atacatorii închiseseră uşile, dar nu le putuseră încuia, din moment ce nu dispuneau de cheile potrivite.

Mai devreme, teroriştii aduseseră înăuntru tot felul de echipamente şi bagaje. Harleigh îi văzuse cu ochii ei. Uşa de care se apropiase Laura rămăsese descuiată, ca şi cea din spatele lui Harleigh.

Uşa se afla la aproximativ şase metri, în spatele rândului de scaune pe care stăteau Harleigh şi Barbara. Cu câteva secunde mai înainte, bărbatul care o păzea îşi părăsise postul, pentru a se lua după Laura.

Acum nimeni nu mai păzea uşa aceea.

Şeful teroriştilor era ocupat cu Laura. Domnişoara Dorn se lupta din răsputeri cu teroristul care o culcase la pământ. Îşi

pierduse controlul şi lovea haotic cu mâinile, încercând să scape din strânsoare. Dar în mintea lui Harleigh, care îşi păstrase calmul, încolţise un plan. Se gândea că era o ocazie bună pentru a fugi din sală; dacă reuşea, va putea să le transmită celor de afară ceea ce Bob Herbert numea „informaţii de primă mână”.

Adolescenta se întoarse uşor şi aruncă o privire furişă către uşă. Putea să ajungă la ea dintr-o săritură. În liceu fusese campioană la sprint. Era sigură că putea ajunge la uşă înainte de a fi oprită de vreun terorist. Şi, dacă reuşea să iasă pe hol, de acolo mai avea puţin până în sala Consiliului Social, a cărui intrare o văzuse mai devreme, în timpul turului de prezentare a clădirii.

Cu vârful piciorului drept îşi scoase uşor pantoful cu toc înalt din piciorul stâng, apoi îşi scoase şi celălalt pantof. Toată lumea din jurul său era absorbită de ce se întâmpla în centrul sălii.

Harleigh îşi trase puţin scaunul înapoi. Încet, fără să se ridice, roti scaunul în aşa fel încât să-l poată părăsi cât mai uşor când avea să vină momentul potrivit.

— Nu face asta, îi şopti Barbara, pe ascuns.

— Cum adică? întrebă Harleigh.

— Ştiu ce vrei să faci, răspunse Barbara, fiindcă şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Stai liniştită. Am să-ncerc eu.

— Nu…

— Alerg mai repede decât tine, murmură Barbara. Adu-ţi aminte că te-am întrecut doi ani la rând.

— Dar eu mă aflu mai aproape, protestă Harleigh.

Barbara clătină încet din cap. În ochi i se citea mânia şi se vedea că hotărârea ei era luată. Harleigh nu ştia ce să facă. Nu-şi puteau permite să se încurce una pe alta.

Fetele îşi ridicară ochii şi-l văzură pe şeful bandei cum o prinde din urmă pe Laura pe scări. Apucând-o de mijloc, o ridică în sus şi o aruncă înapoi, pe trepte. Laura ateriză pe scară şi se rostogoli până la baza acesteia. Rămase acolo o clipă, după care se ridică cu greu, din cauza durerii produse de căzătură. Şeful coborî în grabă până la ea.

Barbara trase adânc aer în piept. Se prinse cu mâinile de marginea mesei din lemn, aşteptând până când fu sigură că nimeni nu-i dă atenţie. Apoi îşi împinse scaunul în spate, se ridică şi o luă la fugă.

Rochia îngustă, elegantă, o împiedica la alergat. Harleigh auzi materialul cum se rupe, dar Barbara nu se opri. Făcându-şi elan

cu braţele, îşi fixă privirea pe clanţa uşii, fără să ia în seamă vocile pe care le auzea în spatele ei şi care-i strigau să se oprească.

Harleigh o urmări cu privirea, în timp ce se apropia de uşă.

Barbara se opri o secundă şi apăsă pe mânerul uşii. Auzi zgomotul broaştei, uşa se deschise, după care răsună un trosnet puternic. Bubuitura îi asurzi urechile, exact ca atunci când îşi punea în funcţiune minicasetofonul după ce îl uitase cu sonorul dat la maximum.

Harleigh o văzu pe Barbara ţinându-se în continuare de clanţa uşii, dar acum era căzută în genunchi. Clanţa îi scăpă din mână, iar braţul îi căzu moale pe lângă ea.

Timp de o secundă, Barbara se ţinu în capul oaselor, după care căzu la pământ şi rămase acolo, întinsă pe o parte.

Accesul de mânie îi trecuse.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.30 P.M.

Secretarul general Chatterjee se opri brusc, auzind zgomotul îndepărtat al împuşcăturii. Acesta fu urmat de câteva strigăte panicate şi, după câteva secunde, răsună un al doilea foc de armă, de data aceasta mai aproape. Uşa Consiliului de Securitate se deschise aproape imediat. Corpul ambasadorului Contini fu aruncat afară, după care uşa se închise repede la loc.

Colonelul Mott se repezi la trupul ambasadorului; zgomotul paşilor săi se auzi puternic în liniştea deplină care se instalase pe coridor. În urma colonelului se apropie echipa de primajutor.

Corpul diplomatului zăcea întins pe o parte, cu faţa bronzată întoarsă către ei. Chipul omului avea o expresie liniştită, cu ochii închişi şi buzele uşor întredeschise. Nu se vedea nici o urmă de rană şi, amintindu-şi de moartea ambasadorului Johanson, în sufletul tuturor încolţi speranţa că ambasadorul italian era încă în viaţă. Apoi un firicel de sânge îşi făcu loc pe lângă capul acestuia.

Mott se lăsă în genunchi, lângă trupul nemişcat. Îi ridică uşor capul şi se uită la ceafă. Văzu o singură rană, ca şi în cazul primei victime.

În timp ce echipa de primajutor aşeza cadavrul pe o brancardă, Chatterjee porni către intrarea Consiliului de Securitate, ferindu-şi ochii în clipa în care trecu pe lângă cadavru. Mott se ridică repede şi o opri din drum.

— Doamnă, nu câştigaţi nimic dacă intraţi acum, spuse el. Aşteptaţi măcar până când vom dispune de imagini din interior.

— Nu mai pot aştepta, domnule colonel! răspunse Chatterjee. Am aşteptat deja prea mult!

În acel moment, un agent al serviciului de securitate ieşi din sala Consiliului Economic şi Social. Locotenentul David Mailman făcea parte dintr-o echipă de intervenţie şi recunoaştere, formată la repezeală. Împreună cu unul din colegii săi, Mailman găsise prin magaziile de echipament ale serviciului de securitate al ONU o staţie de ascultare la distanţă Infinity, un aparat vechi

şi demodat, care nu mai era folosit de cincisprezece ani. Funcţiona cu ajutorul liniilor telefonice, iar Mailman şi colegul său îl conectaseră la sistemul de traducere simultană instalat la fotoliile din sala Consiliului de Securitate. Deoarece raza de acţiune a aparatului era de maximum nouă metri, fuseseră obligaţi să-şi stabilească punctul de ascultare într-o încăpere adiacentă. Aleseseră pentru aceasta un coridor secundar, care ducea către centrul de presă aflat la etajul doi şi care răspundea, de asemenea, înspre sala Consiliului de Tutelă şi sala Consiliului de Securitate.

— Domnule colonel, spuse locotenentul Mailman, se pare că a încercat cineva să iasă din sala Consiliului de Securitate. Am văzut clanţa uşii mişcându-se chiar înainte să se audă prima împuşcătură.

— Crezi că a fost un foc de avertizare? întrebă Mott.

— Nu cred, domnule colonel, răspunse Mailman. După împuşcătură, persoana din spatele uşii a scos un strigăt de durere. Locotenentul îşi coborî privirea în pământ. Iar după timbrul vocii... nu cred că era vorba de un adult, domnule colonel. Vocea era prea subţire.

— Era unul dintre copii! spuse Chatterjee, cu oroare în glas.

— N-avem de unde să ştim deocamdată, răspunse Mott. Mai ai ceva de adăugat, locotenente?

— Nu, domnule, zise Mailman.

Locotenentul se făcu nevăzut. Colonelul îşi strânse pumnii, apoi îşi consultă ceasul de la mână. Aştepta raportul echipei de supraveghere video. Solicitase ca Serviciul pentru Protecţie Diplomatică al Departamentului de Stat să-i pună la dispoziţie telefoane neinterceptabile. Până la sosirea acestora, toate comunicările aveau să fie făcute prin viu grai. Chatterjee nu-l văzuse niciodată atât de descumpănit.

Secretarul general rămăsese în faţa uşii. Moartea ambasadorului Contini n-o mai afectase în aceeaşi măsură ca moartea lui Johanson, iar asta o făcea să se simtă vinovată. Sau poate că vestea adusă de locotenentul Mailman o năucise pur şi simplu şi-i epuizase capacitatea de reacţie.

Era posibil ca unul dintre copii să fi fost împuşcat...

Chatterjee porni către uşă.

Mott o prinse uşor de braţ.

— Vă rog, nu faceţi asta. Mai aveţi puţină răbdare.

Secretarul general se opri.

— Aici, afară, n-am cu ce să vă ajut, spuse ea. Dacă e nevoie să treceţi la acţiune, prezenţa mea va fi inutilă. Dar, odată intrată înăuntru, poate voi fi în stare să schimb ceva.

Colonelul o privi îndelung, după care îşi luă mâna de pe braţul ei.

— Aţi văzut? îi spuse Chatterjee, cu un zâmbet calm. Puterea diplomaţiei. N-a trebuit să recurg la forţă pentru a-mi elibera braţul.

Se îndepărtă de el, în timp ce Mott privea în urma ei, cu o urmă de neîncredere pe faţă.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.31 P.M.

Paul Hood şi Mike Rodgers s-au instalat pe bancheta din spate a limuzinei, în timp ce Mohalley s-a aşezat pe locul din faţă, lângă şofer. Acum, pe drumul înapoi, Hood vedea Manhattan-ul cu alţi ochi.

Clădirea Secretariatului ONU arăta cu totul altfel decât cu câteva ore mai înainte, când ajunsese acolo, împreună cu familia sa; să fi fost oare numai cu o zi în urmă? Acum, clădirea era puternic luminată de reflectoarele amplasate pe acoperişurile zgârie-norilor din împrejurimi. Dar la ferestrele imensului complex nu se zărea nici o lumină, ceea ce-i dădea un aer fantomatic, ireal. Sediul ONU nu mai era asociat, în mintea lui, cu „simbolul liliacului", care altădată îi adusese atâta mândrie şi încântare. Nu mai reprezenta chintesenţa oraşului, ci, mai degrabă, îi dădea senzaţia unei structuri cu desăvârşire moarte.

După ce au părăsit aeroportul, cu puţin înainte de ora unsprezece noaptea, comandantul-adjunct Mohalley a luat legătura cu oamenii săi, pentru a se pune la curent cu ultimele evoluţii ale situaţiei. A fost informat că, după executarea primului ostatic, nu mai apăruseră elemente noi. Între timp, Hood i-a povestit lui Rodgers ce se întâmplase. Ca de obicei, Rodgers a ascultat în tăcere, fără a scoate un cuvânt. Generalului nu-i plăcea să-şi exprime părerile în public. Din punctul lui de vedere, „public" însemna orice persoană care nu făcea parte din cercul restrâns de iniţiaţi cu care colabora în mod obişnuit.

Amândoi rămaseră tăcuţi, în timp ce limuzina parcurgea tunelul, îndreptându-se înapoi către Manhattan. După ce ieşiră din tunel, Mohalley rupse tăcerea:

— Domnilor, unde vreţi să coborâţi? întrebă.

— Lasă-ne unde te opreşti şi dumneata, spuse Hood.

— Eu mă duc la Departamentul de Stat.

— La Departamentul de Stat e foarte bine şi pentru noi, spuse Hood. De fapt, el voia să ajungă la punctul operativ al CIA din United Nations Plaza, dar nu dorea ca Mohalley să-i afle

intenţiile.

Mohalley nu se arătă prea fericit de răspuns, dar nu mai spuse nimic.

Maşina părăsi tunelul şi se angajă pe Thirty-seventh Street. În timp ce înaintau pe First Avenue, Mohalley se întoarse către Mike Rodgers.

— Vreau să vă spun că nu mi-a plăcut ce s-a întâmplat la aeroport, spuse ofiţerul Departamentului de Stat.

Rodgers dădu din cap.

— Am auzit despre unitatea specială Striker, spuse Mohalley. De fapt, realizările ei sunt binecunoscute. Din punctul meu de vedere, cea mai bună soluţie ar fi să vă lase să vă trimiteţi oamenii acolo şi să se termine odată cu afacerea asta.

— E o situaţie ciudată, spuse Hood. Probabil că toată lumea gândeşte acelaşi lucru, dar nimeni nu vrea să-şi asume răspunderea.

— O aiureală, zise Mohalley, în timp ce telefonul din maşină începu să sune. Multe capete, puţină minte. E aproape de neînchipuit. Mare păcat!

Mohalley preluă apelul, în timp ce limuzina oprea în faţa baricadei de pe Forty-second Street. Doi poliţişti, în echipament complet de intervenţie, se apropiară. Şoferul le arătă legitimaţia de la Departamentul de Stat, în timp ce Mohalley asculta concentrat în receptor.

Hood se uită la Mohalley, în lumina unui stâlp de telegraf. Îl rodea curiozitatea. Îşi ridică privirea către complexul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Văzută de jos, clădirea Secretariatului ONU era imensă şi impunătoare, pe fondul cerului întunecat al nopţii. Gândul îi zbură la fiica lui, rămasă fără apărare, pierdută undeva în imensitatea acelei clădiri.

Mohalley termină convorbirea. Se întoarse către locurile din spate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hood.

— A mai fost împuşcat un diplomat, zise Mohalley. Şi e posibil, spuse, e *posibil* să fi fost împuşcat şi unul dintre copii.

Hood îl privi îndelung. Când îl auzi pe Mohalley spunând „unul dintre copii”, lui Hood îi trecu prin minte, într-o fracţiune de secundă: „Dacă e vorba de Harleigh?” În secunda aceea, pentru Hood viaţa se opri în loc. Hood ştia că nu va mai putea uita niciodată chipul îngrijorat al lui Mohalley, lumina albă, care se reflecta orbitor în parbrizul maşinii şi imaginea apăsătoare a

clădirii ONU, ce se ridica, lugubră, în faţa lor.

— Înainte de execuţia diplomatului, s-a mai auzit un foc de armă, îi anunţă Mohalley. Un agent de securitate al ONU, aflat într-o încăpere din vecinătate, a auzit cum cineva încearcă să iasă din sală, după care persoana a scos un ţipăt.

— Mai există şi alte informaţii? întrebă Rodgers, în timp ce maşina trecea de filtrul poliţiei.

— Nu ştim exact ce se întâmplă în sala Consiliului de Securitate, răspunse Mohalley, dar secretarul general are de gând să intre înăuntru.

Limuzina se opri lângă bordură.

— Mike, zise Hood, trebuie să mă duc să văd ce e cu Sharon.

— Ştiu, spuse Rodgers, în timp ce cobora din maşină.

— Domnule general, doriţi să veniţi cu mine? întrebă Mohalley.

Rodgers aşteptă lângă maşină până coborî şi Hood.

— Nu, mulţumesc.

Mohalley îi întinse lui Hood o carte de vizită.

— Daţi-mi de veste dacă vă pot ajuta cu ceva.

— Mulţumesc, aşa voi face, răspunse Hood.

Mohalley dădu să mai spună ceva, dar renunţă. Rodgers închise portiera limuzinei. Aceasta se îndepărtă, iar Rodgers şi Hood rămaseră singuri.

Din depărtare răzbătea până la ei tumultul traficului şi motoarele elicopterelor care survolau fluviul şi complexul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Hood auzea vocile agitate ale agenţilor de poliţie şi zgomotul înfundat al sacilor de nisip, care erau îngrămădiţi în spatele baricadelor din lemn, ridicate pe Forty-second Street şi Forty-seventh Street. Totuşi, era complet absent la cele ce se întâmplau în jurul lui.

În urechi îi răsuna încă vocea lui Mohalley: „E posibil să fi fost împuşcat şi unul dintre copii”.

— Paul, îl strigă Rodgers.

Privirea goală a lui Hood rămăsese agăţată de clădirile care se pierdeau în întunericul de pe First Avenue. Cu un efort de voinţă, trase adânc aer în piept.

— Nu te pierde cu firea tocmai acum, spuse Rodgers. O să am nevoie de ajutorul tău, iar acum trebuie să te duci să vezi ce face Sharon.

Hood aprobă din cap. Rodgers avea dreptate. Dar nu-şi putea scoate din minte chipul tensionat al lui Mohalley şi oroarea pe care o simţise când acesta îi comunicase vestea.

— Mă duc în clădirea de peste drum, continuă Rodgers. Brett mă aşteaptă la centrul de comandă.

Auzind numele lui Brett August, Hood deveni atent. Se uită la Rodgers.

— Brett?

— I-am văzut pe cei de la poliţia militară imediat cum a aterizat avionul, spuse Rodgers. Am bănuit pentru ce fuseseră desfăşuraţi acolo. Brett mi-a promis că o să încerce să scape cumva de ei şi o să vină şi el aici neîntârziat. Pe chipul generalului înflori un zâmbet. Doar îl cunoşti pe Brett. Nu-i place să-i stea cineva în cale.

Hood încercă să-şi adune gândurile. Oricare ar fi fost identitatea victimei despre care le vorbise Mohalley, mai erau şi alte vieţi în pericol. Se uită la clădirea înaltă a Departamentului de Stat.

— Trebuie să plec.

— Desigur, răspunse Rodgers. Ai grijă de ea.

— Ai numărul meu de telefon celular…

— Îl am, zise Rodgers. Te sun imediat cum apare ceva nou.

Hood îi mulţumi şi porni grăbit spre clădirea din cărămidă roşie.

DOUĂZECI ŞI OPT

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.32 P.M.

După ce Barbara Mathis căzu la pământ, Georgiev o târî pe tânăra panicată înapoi la locul său. Downer, care trăsese de sus, din capul scărilor, începu să coboare treptele în fugă. Barone se apropie şi el în goana mare. El fusese acela care-i strigase Barbarei să se oprească.

Punându-şi propria viaţă în pericol, soţia unuia dintre delegaţii din Asia îşi părăsi locul de la masă şi se îndreptă către Barbara cu pas măsurat, fără să se precipite. Ajungând lângă trupul tinerei, femeia avu prezenţa de spirit să se oprească cu spatele la uşă, pentru a le arăta teroriştilor încă o dată că nu avea intenţia să fugă. Bulgarul nu-i ordonă să se întoarcă la locul său. Îşi aruncă poşeta pe podea şi, lăsându-se în genunchi, lângă Barbara, trase uşor la o parte materialul îmbibat de sânge al rochiei, lăsând rana la vedere. Glontele o lovise în partea stângă a trupului, provocându-i o gaură mică, din care ţâşnea sângele. Fata stătea complet nemişcată. Braţele goale şi subţiri îi erau extrem de palide.

Georgiev se apropie de masa de formă circulară. Se întrebă dacă nu cumva fusese un plan bine ticluit dinainte: prima tânără se repezise ţipând, pentru a le deturna atenţia, în vreme ce a doua o luase la fugă în direcţia opusă, încercând să iasă afară. Dacă asta le fusese intenţia, atunci fusese o manevră inteligentă şi periculoasă. Georgiev preţuia în mod deosebit curajul şi îndrăzneala. Dar, exact ca fetele cu care lucrase în Cambodgia, dintre care unele nu erau mai în vârstă decât Barbara, aceasta nesocotise ordinele. Prin urmare, îşi primise pedeapsa meritată.

Din nefericire, ceilalţi ostatici nu învăţaseră nimic din această lecţie. Deja începeau să se agite cam tare. Unii erau cuprinşi de panică, alţii erau scandalizaţi de ce li se întâmplase tinerei şi delegaţilor dinaintea acesteia. Se luau unii după alţii, ca o turmă de oi, iar asta putea să-i împingă la vreun act necugetat. Dacă situaţia degenera în continuare, va fi obligat să-i împuşte. Dar astfel rămânea fără principalul său atu, iar vacarmul provocat de

ţipete şi de focurile de armă i-ar împinge pe cei de afară să lanseze o acţiune în forţă.

Desigur, era hotărât să-i împuşte, dacă nu se putea altfel. De fapt, dintre toţi ostaticii, numai copiii îl interesau. Dacă era nevoie, avea să-i împuşte şi pe aceştia, păstrând numai unul. Un singur copil va fi de ajuns.

Deodată, alţi doi delegaţi îşi părăsiră locurile. Asta era problema când îi dădeai unuia puţin loc de mişcare. Acum şi ceilalţi prinseseră curaj. Georgiev o aruncă pe Laura la locul ei, iar aceasta rămase acolo, plângând. Le ordonă celorlalţi doi să se aşeze. Trebuia să-i împiedice cu orice preţ să-şi părăsească locurile, altfel şi restul ostaticilor vor fi tentaţi s-o ia la fugă.

— Dar fata e rănită! spuse un diplomat. Are nevoie de ajutor.

Georgiev îşi ridică arma.

— Încă nu am hotărât care va fi următoarea victimă. Nu mă obliga să te aleg pe tine.

Bărbaţii îşi reluară locurile. Cel care vorbise deschise gura să mai spună ceva, dar soţia lui îl trase de mână. Omul se aşeză, cu ochii la Barbara.

În dreapta lor, soţia lui Contini plângea în hohote, pradă unui acces de isterie. O femeie o ţinea strâns în braţe, încercând să o calmeze.

Vandal o escortă pe profesoara de muzică înapoi la locul ei, ordonându-i să se aşeze. Domnişoara Dorn îi spuse că era răspunzătoare pentru Barbara şi ceru insistent să i se dea voie să-i vină în ajutor. Vandal o împinse înapoi în scaun, dar domnişoara Dorn dădu să se ridice din nou. Într-un acces de furie, Georgiev se întoarse către femeie. Apropiindu-se, îşi lipi ţeava armei de fruntea acesteia. Vandal se trase repede înapoi.

— Nu vreau să mai aud nici un cuvânt sau muriţi cu toţii, spuse el printre dinţi. Nici un cuvânt.

Femeia făcu ochii mari la el, fulgerându-l cu privirea, aşa cum făcuseră şi prostituatele din Cambodgia. Dar nu mai spuse nimic. Călcându-şi pe inimă, se aşeză la locul ei, îndreptându-şi atenţia către tânăra care încercase să fugă.

Vandal mai aşteptă un moment, după care se întoarse la postul său. Downer ajunse lângă Georgiev în acelaşi timp cu Barone.

Apropiindu-se de Downer, Barone îi şopti repezit:

— Ţi-ai ieşit din minţi?

— N-am mai avut ce face! I-o întoarse australianul.

— Cum aşa? întrebă Barone, cu grijă să nu fie auzit. Ne-am înţeles să nu le facem nici un rău copiilor.

— Putea să ne pună misiunea în pericol, spuse Downer.

— N-ai văzut că i-am strigat să se oprească şi că m-am repezit după ea? îl întrebă Barone. Puteam s-o prind înainte de ajunge la uşă.

— Poate că da, poate că nu, zise Georgiev. Cel mai important e că n-a reuşit să iasă. Acum, treceţi amândoi la posturile voastre. O să încercăm s-o ajutăm cum putem, adăugă el.

Barone îi aruncă o privire dură.

— E un copil nevinovat!

Georgiev îi întoarse privirea.

— A încercat să fugă!

Furios, Barone îşi înghiţi răspunsul.

— Mai bine ai păzi uşa de acces. Şi fii cu ochii în patru după camera video cu fibră optică pe care cei de afară încearcă să o instaleze, spuse Georgiev, cu voce joasă. Sau vrei ca planurile noastre să se ducă pe apa sâmbetei din cauza ei? Arătă către Barbara.

Cu o grimasă, Downer se întoarse la postul său de observaţie, în partea de sus a amfiteatrului. Barone scutură din cap, enervat şi-şi reluă locul la baza treptelor.

Georgiev se uită în urma lor. Situaţia se schimbase. El şi oamenii lui erau obligaţi să-şi ţină nervii în frâu. Era absolut necesar să-şi ţină cumpătul. Dacă lucrurile o luau razna, totul se putea duce de râpă.

— Trebuie să ne dai voie s-o scoatem de aici.

Georgiev se întoarse. Femeia cu trăsături de asiatică stătea lângă el. Nici n-o simţise când se apropiase.

— Nu, răspunse. Simţea că pierde controlul situaţiei. Trebuia să pună lucrurile la punct, să-şi controleze mai bine oamenii. Să mărească presiunea asupra autorităţilor. O idee îi încolţi în minte.

— Dar pierde prea mult sânge. Poate să moară, continuă femeia.

Georgiev se apropie de o geantă de voiaj. Nu putea s-o lase pe tânără să moară; asta putea conduce la o răzvrătire a ostaticilor. Îi dădu o cutie.

— Vezi ce găseşti aici, spuse Georgiev.

— O simplă trusă de primajutor? întrebă femeia. Nu-i de ajuns.

— N-avem mai mult.

— E posibil să aibă o hemoragie internă, rana e foarte gravă... spuse femeia.

Downer îi făcu lui Georgiev un semn cu mâna, pentru a-i atrage atenţia, după care arătă către uşă.

— Trebuie să te descurci cu ea, asta-i tot ce avem, spuse bulgarul, după care îl chemă la el pe Vandal. Îi spuse francezului s-o supravegheze pe femeie. Apoi Georgiev se îndreptă către scări.

I se adresă lui Downer:

— Ce e?

— Secretarul general e aici, răspunse australianul în şoaptă. A bătut la afurisita de uşă şi a cerut s-o lăsăm să intre înăuntru.

— Asta-i tot ce a spus? întrebă Georgiev.

— Asta-i tot, răspunse Downer.

Georgiev îşi aţinti ochii în tavan. „Concentrează-te”, îşi spuse. Situaţia se schimbase. Trebuia să cântărească bine lucrurile. Dacă îi dădea voie lui Chatterjee să intre înăuntru, atenţia secretarului general avea să se îndrepte către tânăra rănită, iar răscumpărarea va trece pe planul doi. Pe de altă parte, dacă îi dădea drumul fetei, presa avea să afle că un copil fusese rănit, sau poate chiar se afla în pericol de moarte. Asta avea să conducă la presiuni sporite pentru o intervenţie în forţă, chiar cu riscul ca unii dintre ostatici să-şi piardă viaţa. De asemenea, exista posibilitatea ca fata să-şi recapete cunoştinţa la spital şi să furnizeze forţelor de securitate amănunte importante despre situaţia din sala Consiliului şi despre numărul şi poziţia agresorilor.

Desigur, Georgiev putea să-o primească pe Chatterjee înăuntru, dar fără să-i dea drumul fetei rănite. Întrebarea care se punea era dacă Chatterjee era dispusă să rişte viaţa celorlalţi copii, refuzând să coopereze.

„E posibil”, se gândi Georgiev. Iar simpla ei prezenţă i-ar fi subminat autoritatea în faţa ostaticilor sau chiar în faţa oamenilor săi.

Georgiev privi către ostatici. Le dăduse celor de la ONU Instrucţiuni clare despre modalitatea de a intra în contact cu el. Instinctul îi spunea să coboare scările şi să aleagă încă un ostatic, prin intermediul căruia să-şi facă iarăşi cunoscute cerinţele. Orice schimbare de plan ar fi fost interpretată de autorităţi ca un semn de slăbiciune din partea lui.

„Într-o operaţiune de felul acesta, datele problemei se pot

schimba în fiecare clipă”, îşi spuse.

Apoi avu o străfulgerare de geniu, într-o fracţiune de secundă, cum i se întâmpla întotdeauna când îi venea o idee de zile mari. Putea să-i ofere satisfacţie lui Chatterjee, fără a renunţa deloc la cererile sale. Va fi de acord s-o vadă. Dar nu cum se aştepta ea.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Washington, D.C.
Sâmbătă, 11.33 P.M.

De felul său, Bob Herbert era un tip vesel, căruia îi plăcea să se bucure de viaţă.

Cu peste cincisprezece ani în urmă, rănile căpătate, precum şi pierderea soţiei sale îi provocaseră o cădere nervoasă, care durase aproape un an de zile. Se tratase şi reuşise să treacă peste această perioadă neagră din viaţa lui, iar întoarcerea la munca din cadrul CIA îi redase încrederea în sine, pe care o pierduse în urma atentatului de la ambasada americană din Beirut. Cei trei ani de când se angajase cu trup şi suflet în organizarea şi punerea pe picioare a Centrului de Operaţiuni fuseseră pentru Herbert o perioadă de mari provocări profesionale, care-i adusese şi cele mai notabile succese din carieră. Dacă ar mai fi trăit, soţia sa ar fi avut surpriza să constate că bărbatul veşnic ursuz cu care se căsătorise, pe care ani de zile se străduise să-l convingă să privească lumea cu ochi mai veseli, ajunsese să fie cunoscut printre angajaţii de la Centrul Naţional pentru Situaţii de Urgenţă sub porecla de „Zâmbăreţul”.

În timp ce stătea singur în liniştea biroului său de la Centrul de Operaţiuni, luminat numai de strălucirea monitorului de computer, Herbert nu avea nici un motiv de veselie, iar zâmbetul îi dispăruse de pe faţă. Desigur, faptul că fiica lui Paul Hood se afla printre ostaticii reţinuţi în sediul ONU îi provoca o mare îngrijorare. În plus, ştia din experienţă că evenimentele de felul acesta se terminau invariabil într-o baie de sânge. Uneori, deznodământul venea cu repeziciune, dacă forţele de securitate puteau fi desfăşurate în timp util. Alteori, echipele de intervenţie aveau nevoie de timp pentru a pune la punct un plan de acţiune, înainte de a da asaltul final. În rarele ocazii în care se ajungea la eliberarea ostaticilor prin negocieri, aceasta se datora faptului că mobilul atentatului era de obicei să atragă atenţia asupra unei cauze. Dacă se solicita vreo răscumpărare sau când se cerea eliberarea din închisoare a altor terorişti, situaţia scăpa de sub

control.

Îngrijorarea lui avea două motive. În primul rând, atacul fusese îndreptat asupra sediului ONU. Aşa ceva se întâmpla pentru prima oară şi era bine cunoscută politica ONU de a căuta întotdeauna să rezolve orice situaţie de criză prin mijloace paşnice. În al doilea rând, era îngrijorat de mesajul pe care-l primise, prin poşta electronică, din partea lui Darrell McCaskey, în legătură cu recepţia organizată la sediul ONU. Ce *naiba* era în mintea acestor naivi de la Organizaţia Naţiunilor Unite?

McCaskey lucra la biroul Interpol din Madrid. Darrell, un fost agent al FBI, îl ajutase pe prietenul său, Luis Garcia de la Vega, să dejoace încercarea de lovitură de stat din Spania, după care îşi prelungise şederea la Madrid, pentru a rămâne împreună cu prietena lui, Maria Corneja, care fusese rănită în cursul operaţiunii. Imaginile surprinse de camerele de securitate în timpul atacului de la sediul ONU fuseseră trimise pentru verificare către Interpol, în speranţa că ofiţerii acestei organizaţii vor găsi în baza lor de date vreun amănunt care să conducă la identificarea teroriştilor de la New York. De asemenea, Interpolul primise o listă cu numele diplomaţilor şi ale celorlalţi invitaţi la recepţia din sala Consiliului de Securitate. Cu o jumătate de oră mai devreme, Herbert primise răspunsul lui McCaskey. Toate numele de pe listă aparţineau unor persoane reale; asta, desigur, nu era o dovadă că toate acele persoane erau cu adevărat diplomaţi. De cincizeci de ani încoace, o sumedenie de spioni, contrabandişti, asasini şi baroni ai drogurilor treceau nestingheriţi graniţa Statelor Unite sub acoperirea imunităţii diplomatice.

Totuşi, două persoane de pe listă ridicau semne de întrebare. Se prezentaseră la sediul ONU cu două zile în urmă, dar, când fuseseră verificate discret, datele lor personale se dovediseră a fi false. Existau două explicaţii: ori cine-i trimisese acolo nu avusese timp să le asigure o acoperire perfectă, ori, pur şi simplu, speraseră că şederea lor la New York avea să fie prea scurtă pentru ca autorităţile să bage de seamă nepotrivirile. Acum, Herbert trebuia să afle care era adevărata lor identitate.

McCaskey obţinuse fotografiile lor de la biroul secretarului general adjunct pentru administraţie şi personal al Organizaţiei Naţiunilor Unite, după care le trimisese urgent prin poşta electronică la Centrul de Operaţiuni. Aici, şeful departamentului de informaţii le introdusese în baza de date, în care erau stocate

imaginile a peste douăzeci de mii de terorişti internaţionali, agenţi secreţi şi contrabandişti.

Cei doi fuseseră găsiţi în baza de date a Centrului.

Herbert citise puţinele informaţii de care dispunea Centrul de Operaţiuni despre cele două persoane – datele reale, nu invenţiile pe care le declaraseră în faţa personalului Organizaţiei Naţiunilor Unite. Nu cunoştea nimic despre teroriştii din sala Consiliului de Securitate, dar de un lucru era sigur: oricât de periculoşi erau cei cinci terorişti de la ONU, aceste două persoane, ale căror dosare le avea în faţă, ar fi putut reprezenta un pericol şi mai mare.

Membrii unităţii Striker îi aduseseră la cunoştinţă faptul că fuseseră obligaţi să se înapoieze la Washington, dar fără generalul Rodgers şi colonelul August. N-avea nici o idee unde se afla August, dar ştia cu siguranţă că Rodgers rămăsese împreună cu Hood. Nu mai era nici o clipă de pierdut. Herbert ridică receptorul şi formă numărul de telefon celular al lui Hood.

TREIZECI

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.34 P.M.

În îndelungata sa istorie, Cambodgia cunoscuse foarte puţine perioade de pace.

Până în secolul al cincisprezecelea, Cambodgia a fost o mare putere militară. Sub conducerea puternicilor împăraţi Khmeri, imperiul a cucerit întreaga vale a fluviului Mekong, punând stăpânire pe teritoriile ocupate în zilele noastre de Laos, Malaiezia şi, parţial, de Thailanda. Cu timpul, regiunile din Thailanda rămase în afara imperiului, precum şi statul Annam, aflat în zona centrală a Vietnamului, au devenit din ce în ce mai puternice din punct de vedere militar. De-a lungul secolelor, aceste regate au exercitat o presiune tot mai pronunţată asupra graniţelor imperiului, ajungând în cele din urmă să ameninţe însăşi existenţa dinastiei Khmer. În disperare de cauză, în 1863, regele Cambodgiei a fost de acord cu trecerea ţării sub protectorat francez. În perioada care a urmat, cu ajutorul francezilor au fost recucerite o parte din teritoriile pierdute, dar totul s-a năruit când japonezii au ocupat peninsula Indochina, în timpul celui de al Doilea Război Mondial. După terminarea războiului, ţara şi-a recâştigat independenţa, odată cu urcarea pe tron a prinţului Norodom Sihanouk. În anul 1970, printr-o lovitură de stat militară, Sihanouk a fost răsturnat de la putere de către generalul Lon Nol, care se bucura de susţinerea Statelor Unite ale Americii. Sihanouk s-a refugiat la Beijing, în timp ce Khmerii Roşii, comunişti care beneficiau de ajutorul Chinei, au declanşat războiul civil care a condus la căderea regimului lui Lon Nol, în 1975. Sihanouk a revenit la putere, în fruntea unui guvern de coaliţie înjghebat în grabă, iar statul a devenit cunoscut sub numele de Kampuchia Democrată. Sihanouk l-a numit în funcţia de prim-ministru pe Son Sann, un anticomunist convins şi om politic lipsit de orice scrupule. Dar, curând, Sihanouk şi guvernul său au fost înlocuiţi de Khieu Samphan, personaj mai moderat, dar lipsit de vigoare, iar prim-ministru a devenit Pol Pot, un politician ambiţios şi fără milă. Pol Pot era un maoist care trăia

cu ferma convingere că educaţia era un blestem pe capul maselor şi că întoarcerea la o viaţă cât mai simplă avea să transforme Cambodgia într-un paradis al tuturor posibilităţilor. Dar nici vorbă de aşa ceva! De fapt, sub conducerea sa nemiloasă, Cambodgia a devenit o „ţară a morţii”, în care torturile, asasinatele, munca forţată şi foametea au provocat moartea a peste două milioane de oameni, adică o cincime din populaţie. Pol Pot a rămas la putere până în 1979, când Kampuchia Democrată a fost invadată de trupele vietnameze. Soldaţii vietnamezi au ocupat capitala Phnom Penh şi au impus un guvern comunist, sub conducerea lui Heng Samrin, iar numele ţării a fost schimbat din nou în Republica Populară Kampuchia. Dar Pol Pot şi Khmerii Roşii şi-au menţinut controlul asupra unei mari părţi a teritoriului noului stat, iar războiul a continuat să facă ravagii. Vietnamul şi-a retras trupele în 1989, sub presiunea rebelilor, ale căror atacuri aproape că au decimat forţele de ocupaţie. După retragerea armatei vietnameze, prim-ministrul Hun Sen a trebuit să facă faţă diferitelor facţiuni armate din ţară, printre care se numărau Khmerii Roşii, de sorginte comunistă, Khmerii Albaştri, animaţi de o ideologie de dreapta, Armata Naţională Sihanouk, loială prinţului care-şi pierduse tronul, Forţele Armate Naţionaliste Khmere ale lui Lon Nol, Khmerii Loeu, formaţiune alcătuită pe baze etnice din membrii diferitelor clanuri care trăiau în regiunile muntoase, Khmerii Viet Minh, aflaţi sub controlul Hanoi-ului, plus încă aproximativ douăsprezece grupări mai neînsemnate.

În 1991, când situaţia economică şi agricultura ţării erau la pământ, aceste facţiuni rivale s-au arătat, în sfârşit, dispuse să încheie un acord de încetare a focului. Termenii acordului prevedeau depunerea armelor, precum şi desfăşurarea unei forţe ONU de menţinere a păcii şi organizarea de alegeri sub directa supraveghere a Organizaţiei Naţiunilor Unite. Împreună cu formaţiunea politică a lui Hun Sen s-a realizat o nouă coaliţie, care a reinstaurat monarhia şi l-a readus pe tron pe regele Sihanouk. Nemulţumiţi de puterile care le fuseseră acordate în cadrul coaliţiei, Khmerii Roşii au reluat lupta. Odată cu dispariţia lui Pol Pot, care a murit în 1998, mişcarea Khmerilor Roşii a mai pierdut din vigoare. Totuşi, ceilalţi membri importanţi din conducerea facţiunii au rămas pe baricade, pentru a continua războiul de gherilă.

Din cauza numeroaselor grupuscule politice şi militare aflate

într-o permanentă luptă pentru putere, poliţia secretă şi agenţii rebelilor mişunau peste tot, angajaţi într-o confruntare pe viaţă şi pe moarte pentru a obţine armament şi informaţii secrete. Piaţa neagră a cunoscut o dezvoltare fără precedent, dând naştere unor reţele subterane de spioni, asasini şi contrabandişti. Unii dintre aceştia erau destul de naivi să creadă că lucrau pentru binele ţării lor. Alţii nu lucrau decât pentru ei înşişi.

Trecuseră aproape zece ani de zile de când Ty Sokha Sary, atunci în vârstă de treizeci şi doi de ani şi soţul ei, Hang Sary, care avea treizeci şi nouă, se alăturaseră Armatei Naţionale de Eliberare a Poporului Khmer, ramura militară a Frontului Naţional de Eliberare a Poporului Khmer, ca experţi în lupta antiteroristă. FNEPK a fost înfiinţat în 1979 de către prim-ministrul Son Sann. La început, scopul lui fusese acela de a scoate din ţară forţele de ocupaţie vietnameze. După ce Vietnamul şi-a retras trupele, FNEPK şi-a propus să elimine toate elementele străine din Cambodgia. Numit la conducerea Consiliului Suprem Naţional, organism care purta responsabilitatea guvernării ţării sub regimul lui Sihanouk, Son Sann era de fapt un adversar al intervenţiei ONU în treburile statului. Cel mai mult era deranjat de prezenţa trupelor chineze, japoneze şi franceze. În viziunea sa, ţara nu avea nimic de câştigat din prezenţa unor trupe străine pe teritoriul său. Deşi misiunea lor era să asigure menţinerea păcii, Sann era ferm convins că prezenţa acestora nu făcea altceva decât să submineze caracterul şi forţa naţiunii cambodgiene.

Ty şi Hang împărtăşeau convingerile lui Son Sann. Mai mult decât atât, atunci când venise în Cambodgia, un anume ofiţer se făcuse vinovat de mult mai mult decât de întinarea valorilor culturale ale ţării lor. Îi răpise lui Hang pe cineva foarte drag.

Ty Sokha se aplecă peste trupul rănit al fetei din America. Tânăra nu părea să aibă mai mult de paisprezece sau cincisprezece ani. Ty mai văzuse de atâtea ori fete ca ea, chinuite de boală sau cu răni grave. Sau moarte, pur şi simplu. Odată îi ajutase pe cei de la Amnesty International să găsească o groapă comună, în regiunea Kampong Cham, unde fuseseră îngropate peste două sute de cadavre, în majoritate femei în vârstă şi nou-născuţi. Unele dintre cadavre erau pictate sau chiar tatuate, cu lozinci împotriva puterii de stat. Până atunci, Ty îşi adusese contribuţia la moartea a cel puţin treizeci de oameni. Îl conducea pe Hang la ascunzătorile unor ofiţeri inamici sau agenţi

infiltraţi, după care acesta îi strângea de gât sau le înfigea un cuţit drept în inimă, în timp ce dormeau. Câteodată, Ty nici nu mai aştepta ajutorul lui Hang, ci îi omora cu mâinile sale.

Asemenea majorităţii agenţilor de teren care acţionau singuri sau în compania unui partener, Ty avea unele cunoştinţe de medicină şi se pricepea să trateze rănile. Din păcate, trusa de prim-ajutor nu îi era de ajuns. Pe trupul fetei nu se vedea gaura prin care ieşise glonţul şi Ty înţelese că proiectilul se afla încă înăuntru. Dacă încerca s-o mişte, putea să-i facă mai rău. Folosind antisepticul din trusă, Ty curăţă rana cât mai bine, după care o pansă cu mai multe comprese, pe care le prinse cu bandă adezivă. Procedă ca la carte, cu mişcări sigure, de profesionist, dar o senzaţie stranie pusese stăpânire pe ea. Moartea şi terorismul îi erau demult familiare lui Ty, dar această tânără şi împrejurările în care fusese rănită îi trezeau amintiri dureroase.

Îi aducea aminte de Phum, sora mai mică a lui Hang.

În timp ce o pansa pe tânără, Ty rememoră întâmplările care îi aduseseră acolo, atât de departe de ţara lor.

Ty crescuse într-un sătuc de ţărani, aflat la jumătatea distanţei între Phnom Penh şi Kampot, o localitate de pe coasta golfului Thailandei. Părinţii ei pieriseră în timpul unor inundaţii, pe când avea numai şase ani, iar ea rămăsese în grija unui văr de-al doilea, Hang Sary şi a familiei acestuia. Între Ty şi Hang se înfiripase o idilă şi toată lumea era convinsă că aveau să se căsătorească. Asta au şi făcut, în 1990, chiar înainte de a pleca împreună într-o misiune. S-au căsătorit singuri, doar în prezenţa unui preot şi a fiului acestuia. Afară se stârnise o furtună nemaivăzută, care a măturat din temelii coliba preotului. A fost cea mai fericită zi din viaţa lui Ty.

Tatăl lui Hang se număra printre cei mai înfocaţi adepţi ai prinţului Sihanouk; în ziarul local apăreau foarte des articole scrise de el despre politica de piaţă liberă a lui Sihanouk, care se răsfrângea benefic asupra fermierilor din regiune. În 1982, într-o noapte de vară înăbuşitoare şi fără lună, în timp ce Ty şi Hang erau plecaţi la oraş, un grup de soldaţi din Armata Naţională a Kampuchiei Democrate a lui Pol Pot şi-a făcut apariţia acasă la ei şi i-au luat pe tatăl, mama şi sora mai mică a lui Hang. Hang şi-a găsit părinţii două zile mai târziu. Trupul tatălui său zăcea aruncat într-un şanţ, la marginea unui drum de ţară. Mâinile îi erau legate la spate atât de strâns, încât încheieturile umerilor îi fuseseră dislocate. Torţionarii îi zdrobiseră picioarele şi

articulaţiile genunchilor, ca să-l împiedice să fugă sau să se târască. Îi umpluseră gura cu pământ şi-i tăiaseră beregata, lăsându-l să sângereze încet, până-şi dăduse sufletul. Pe maică-sa o strânseseră de gât cu o frânghie, chiar în faţa tatălui său, incapabil să o ajute. Pe sora lui, Hang n-a mai găsit-o niciodată.

Lumea lui Ty şi a lui Hang s-a schimbat peste noapte. Hang a intrat în legătură cu Frontul Naţional de Eliberare a Poporului Khmer, mişcarea condusă de Son Sann, loială prinţului. Hang le-a spus că vrea să continue activitatea începută de tatăl său la ziar, dar nu doar pentru a face cunoscute în rândul maselor vederile lui Sihanouk. Era hotărât să dea de urma ucigaşilor din Armata Naţională a Kampuchiei Democrate şi să răzbune moartea familiei sale. S-au înrolat în FNEPK şi au învăţat să folosească toate tipurile de armament. Două luni mai târziu, o gaşcă de ucigaşi trimisă de Khmerii Roşii a tăbărât peste ei în colibă. Dar Hang şi Ty îi aşteptau pregătiţi. Santinela FNEPK, care fusese postată în faţa colibei lor, nici n-a avut timp să se dezmeticească din surpriză, că ei îi şi culcaseră la pământ pe agresori.

După aceea, Ty şi Hang au urmat un curs de tehnici de supraveghere. În acelaşi timp, au devenit experţi în arta asasinatului. Agenţii FNEPK din Laos puseseră mâna pe un manual de pregătire al CIA şi astfel cei doi au învăţat cum se pot folosi de o agrafă, de un ciorap umplut cu pietre sau chiar de nişte inofensive cărţi de credit, pentru a scoate ochii unei victime, a-i rupe gâtul şi a-i tăia beregata. Se dovediseră nişte elevi silitori, pentru a ajunge să-şi servească patria cum se cuvine, dar şi cu speranţa ascunsă că într-o bună zi, vor putea să dea de urma bestiei cu chip de om care se făcuse vinovată de moartea lui Phum.

Bestia care scăpase până atunci de răzbunarea lor, deoarece se bucurase de protecţia atotputernicilor Khmeri Roşii.

Bestia care le scăpase printre degete atunci când părăsise Cambodgia, dar căreia îi regăsiseră urma de curând.

Bestia se afla undeva în sala aceea şi răspundea la numele de Ivan Georgiev.

TREIZECI ŞI UNU

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.35 P.M.

Hood luă ascensorul către etajul şapte al Departamentului de Stat, încercat de o senzaţie de însingurare şi panică. Se îndrepta către locul unde fuseseră conduşi ceilalţi părinţi. În ascensor nu mai era nimeni. Se privi în pereţii galbeni, lustruiţi ca oglinda, care-i întorceau o imagine distorsionată, în culori ireale.

Simţea o nevoie acută de a-şi descărca nervii. Avea nevoie să ţipe şi să tragă pumni în aerul gol, luptându-se cu un inamic nevăzut, dar se abţinu, de teama camerelor de supraveghere, conştient că putea fi văzut şi scos de acolo de urgenţă de membrii serviciului de securitate, alarmaţi de mişcările sale necontrolate. Aflase cu groază că avusese loc un schimb de focuri şi era supărat pe sine însuşi că nu fusese la faţa locului.

Uşile ascensorului se deschiseră. Hood păşi afară, îndreptându-se către un agent de securitate, dar, în acel moment, telefonul său mobil prinse viaţă. Hood se opri şi răspunse, întorcându-se cu spatele la gardian.

— Da?

— Paul, sunt Bob. Mike e cu tine?

Hood cunoştea foarte bine felul de a fi al lui Herbert. Ceva din vocea şefului de la informaţii îi spuse că acesta era tensionat.

— Mike s-a dus la punctul de supraveghere al CIA. Ce s-a întâmplat?

Hood ştia că Herbert era obligat să vorbească în şarade, deoarece convorbirea putea fi interceptată.

— În zonă se află două persoane la care trebuie să fie atent, spuse Herbert.

— Adică?

— Persoane cu greutate, răspunse Herbert.

Voia să spună că era vorba de terorişti cunoscuţi de către serviciile de securitate. Hood simţi cum îl cuprinde un val de panică. Trebuia să afle mai multe amănunte.

— Poate că e o simplă întâmplare, dar nu vreau să-mi asum nici un risc, spuse Herbert. O să-l sun pe Mike la celălalt număr.

Hood se întoarse la ascensor şi apăsă pe butonul de apel.

— Pornesc şi eu într-acolo, zise. Poţi să-mi dai un punct de reper?

— Caută firma Doyle Shipping.

— Mulţumesc, mai spuse Hood, în timp ce se deschideau uşile ascensorului. Păşi înăuntru, închizând telefonul.

Sharon n-avea să-l ierte niciodată. Niciodată. Iar el nu i-o putea lua în nume de rău. O lăsase acolo, singură printre necunoscuţi. În plus, Hood era sigur că funcţionarii Departamentului de Stat nu se mai osteneau să-i ţină pe părinţi la curent cu desfăşurarea evenimentelor. Dar, dacă teroriştii aveau pe cineva infiltrat printre forţele de ordine, care le furniza informaţii, era absolut necesar să se întâlnească imediat cu Rodgers şi cu August, să vadă ce era de făcut mai departe.

În timp ce cobora cu ascensorul, îşi scoase din portofel legitimaţia de la Centrul de Operaţiuni. Traversă în grabă holul mare, apoi ieşi în First Avenue şi parcurse în fugă patru blocuri. Îi arătă legitimaţia poliţistului postat lângă clădirile din United Nations Plaza. Zgârie-norii nu făceau parte integrantă din complexul Organizaţiei Naţiunilor Unite, dar adăposteau birourile mai multor reprezentanţe diplomatice. Intră înăuntru.

Cu inima la gură, semnă în registrul de intrări, apoi se precipită către ascensoare. Panica şi surescitarea nu-l părăsiseră, dar, măcar, de acolo putea să urmărească desfăşurarea evenimentelor. Să-şi concentreze atenţia asupra acţiunilor ce aveau să urmeze şi să scape de senzaţia de teamă care-l cuprinsese. Cu speranţa în suflet, în minte îi încolţi un gând.

Să pună la cale un plan de ofensivă.

TREIZECI ŞI DOI

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.36 P.M.

El era.

Vocea aceea fără inflexiuni, ochii plini de cruzime, postura arogantă – nu mai exista nici o urmă de îndoială, era chiar el, blestemat să-i fie sufletul. Lui Ty Sokha nici nu-i venea a crede că, după aproape zece ani de căutări, dăduseră, în sfârşit, de urma lui Ivan Georgiev. Acum, după ce îi auzise vocea prin masca sub care se ascundea, după ce stătuse atât de aproape de trupul lui asudat, încât îi simţise duhoarea, îl recunoscuse pe Georgiev printre monştrii aceia.

Cu mai multe luni în urmă, un traficant de arme pe nume Ustinoviks, care le furniza armament Khmerilor Roşii, fusese contactat de Georgiev. Un om de-al Khmerilor Roşii avea cunoştinţă că Ty şi Sary Hang aveau ceva de împărţit cu el. În schimbul unei sume de bani, omul le dăduse numele traficantului de arme. N-au reuşit să pună mâna pe bulgar când a venit prima oară la New York pentru a se întâlni cu Ustinoviks, dar, după plecarea lui Georgiev, l-au strâns cu uşa pe traficant. I-au propus un târg foarte simplu: dacă nu le dădea de ştire când venea bulgarul să-şi ia în primire armamentul, aveau să-l dea pe mâna FBI-ului.

Rusul le-a spus când urma să-şi facă apariţia Georgiev, dar le-a pus o singură condiţie: înainte de a-i face de petrecanie bulgarului, să-l lase să încheie afacerea. Ei au fost de acord. De fapt, asta şi doreau. Aveau intenţia să-l lase pe Georgiev să-şi pună în practică planul, oricare ar fi fost acesta şi să intervină abia în momentul în care lumea era cu ochii pe el, profitând de situaţie pentru a atrage atenţia asupra propriului popor. Era o încercare disperată de a opri masacrul din Cambodgia, de a da la iveală crimele de neînchipuit comise de Khmerii Roşii şi de a îndepărta de la putere nevolnicul regim al lui Norodom Sihanouk.

I-au urmărit pe oamenii lui Georgiev, veniţi să preia armele, dintr-o ascunzătoare aflată pe acoperişul clubului care se învecina cu atelierul lui Ustinoviks. Deşi nu-l putea vedea prea

bine, din cauza întunericului şi a distanţei, Ty l-a recunoscut imediat pe bulgar. După ce îl întâlnise în tabăra ONU din Cambodgia, unde se angajase ca simplă bucătăreasă, n-ar fi putut să-l uite niciodată. De fapt, fusese trimisă acolo pentru a-i ţine sub supraveghere pe agenţii infiltraţi ai Khmerilor Roşii. În tabără, Georgiev se făcuse vinovat de atrocităţi de neînchipuit. Dar autorităţile nu puteau lua nici o măsură în lipsa unor dovezi clare, de netăgăduit. Iar pe toţi cei care încercau să le obţină – sau, pur şi simplu, să fugă din tabără, aşa cum încercase biata Phum – nu-i aştepta decât moartea.

După efectuarea tranzacţiei, Ty şi Hang i-au urmărit pe Georgiev şi pe oamenii săi până la hotel. Deoarece camerele învecinate erau ocupate, au cerut să li se dea o cameră de la etajul imediat inferior, dar care avea avantajul că se afla exact sub cea a lui Georgiev. Au instalat pe tavan un dispozitiv de ascultare şi astfel au aflat de planurile lui Georgiev şi ale acoliţilor săi.

Apoi s-au dus la Misiunea Permanentă a Regatului Cambodgiei, aflată peste drum şi au aşteptat desfăşurarea evenimentelor.

Ty Sokha îşi ridică ochii mari şi negri de la fata care zăcea rănită în faţa ei. Era foarte tânără. La fel fusese şi Phum, când îşi găsise moartea în mâinile unuia dintre acoliţii lui Georgiev. Ty se uită la Sary Hang, care era aşezat pe jos, înăuntrul mesei în formă de potcoavă. Agentul cambodgian stătea în aşa fel încât s-o poată vedea pe Ty, fără a fi observat.

Ty îi semnaliză cu o înclinare a capului, iar el răspunse cu acelaşi gest.

Când Georgiev ajungea la baza treptelor, avea să vină clipa cea mare.

TREIZECI ŞI TREI

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.37 P.M.

Georgiev se opri în faţa uşilor duble ale amfiteatrului. Ţinea pistolul la îndemână, deşi nu se aştepta să aibă nevoie de el. Reynold Downer stătea în partea dreaptă a uşii. În ambele mâini ţinea câte o armă.

— O laşi să intre? şopti Downer.

— Nu, spuse Georgiev. Ies eu.

Georgiev văzu surpriza lui Downer, în ciuda măştii pe care acesta o purta pe faţă.

— *De ce,* pentru numele lui Dumnezeu?

— Pur şi simplu. Au nevoie de o lecţie, îi explică Georgiev.

— Pur şi simplu? Vei fi luat ostatic chiar *tu!* strigă Downer.

Vocea secretarului general se auzi din nou. Cerea să i se dea voie să intre.

— Nu-şi vor asuma un asemenea risc, îi spuse Georgiev lui Downer. Am să-i conving că trebuie să coopereze fără a mai pierde timpul.

— Vorbeşti de parc-ai fi una din japiţele astea de diplomaţi. Şi dacă îţi recunosc accentul?

— O să vorbesc în şoaptă, răspunse Georgiev. O să creadă că sunt rus. De fapt, i-ar fi convenit ca atacul să fie pus pe seama Moscovei sau a mafiei ruseşti.

— Nu sunt de acord, spuse Downer. La dracu', aşa ceva nu se poate.

„Nici nu mă aşteptam", gândi Georgiev. Downer, un tolomac ce nu cunoştea decât forţa brută, nu avea destulă fineţe pentru a aprecia planul lui Georgiev.

— N-o să mi se întâmple nimic, spuse Georgiev. Întinzând mâna, apucă încet clanţa uşii. Se întoarse şi o deschise puţin.

În partea cealaltă o văzu pe Mala Chatterjee, stând ţeapănă în pragul uşii, cu braţele pe lângă corp. În spatele ei se afla comandantul dispozitivului de securitate. Dincolo de el se vedeau mai mulţi agenţi de securitate, adăpostiţi înapoia unor scuturi antiglonţ.

Chipul lui Chatterjee avea o expresie calmă, dar hotărâtă. Ofiţerul arunca foc pe nări. Asemenea adversari îi inspirau respect lui Georgiev; îl obligau să menţină garda sus.

— Vreau să stăm de vorbă, spuse Chatterjee.

— Toată lumea să facă un pas înapoi! ordonă Georgiev. Nu mai găsi de cuviinţă să precizeze că, dacă i se întâmpla ceva, ostaticii ar fi fost în pericol de moarte.

Chatterjee se întoarse către colonelul Mott şi aprobă cu o înclinare a capului. Cu un semn al mâinii, Mott le ordonă oamenilor săi să se retragă. Aceştia se dădură înapoi, dar Mott îşi păstră poziţia.

— Toată lumea, repetă Georgiev.

— Poţi să pleci, domnule colonel, spuse Chatterjee, fără să se întoarcă.

— Doamnă secretar general…

— Îndepărtează-te, te rog, spuse ea, cu voce fermă.

Mott trase aer în piept, apoi se întoarse şi se alătură oamenilor săi, la zece metri depărtare. Ochii lui îl sfredeleau pe Georgiev.

„E semn bun”, se gândi Georgiev. Cu un singur cuvânt, femeia îl redusese la tăcere pe şeful securităţii. Pe faţa colonelului se vedea că îl ardea mâna să-şi scoată arma şi să tragă un glonţ drept în pieptul lui Georgiev.

Ochii lui Chatterjee îl fixau pe bulgar.

— Acum, fă un pas înapoi, spuse Georgiev.

Femeia fu luată prin surprindere.

— Vrei să mă îndepărtez şi eu?

El aprobă din cap. Chatterjee făcu trei paşi înapoi, după care se opri. Georgiev deschise uşa mai mult. Agenţii de securitate îşi ridicară scuturile, pregătindu-şi armele îndărătul lor, cuprinşi de un val de panică. Georgiev spera că secretarul general pricepea sau poate chiar *simţea* cât de fragilă îi era poziţia. Singurul ei atu era talentul de a vorbi meşteşugit. Cât despre oamenii din spatele ei, aceştia nu erau decât nişte bieţi băieţi de pension, înţepeniţi de spaimă.

Georgiev îşi puse arma înapoi la centură şi păşi prin uşa deschisă. Cu ochii la echipa de securitate, închise imediat uşa în urma sa. Încet, cu mişcări măsurate, fără urmă de teamă. Fu tentat să-şi ridice mâna şi să se scarpine în cap, numai pentru a-i vedea cum se scapă în pantaloni de frică. Dar nu era nevoie. Văzuse cu cine avea de-a face. Dar, mai ales, îşi dăduseră seama şi singuri de ce erau în stare. Îşi dăduseră seama şi singuri cine

avea mai mult curaj şi se simţea mai în largul său.

O privi pe Chatterjee.

— Ce doreşti? o întrebă el.

— Vreau să punem capăt acestei crize fără altă vărsare de sânge, îi răspunse ea.

— Soluţia se află în mâinile dumitale. Dă-ne ce ţi-am cerut.

— Am încercat, spuse ea. Dar statele-membre refuză să plătească banii.

Anticipase răspunsul.

— Atunci să plătească altcineva, spuse. Statele Unite, de exemplu. Toată lumea ştie că americanii sunt salvatorii universului.

— O să iau legătura cu autorităţile americane, răspunse Chatterjee, dar va dura.

— Nu-i nimic, avem răbdare. Dar ţine minte că, la fiecare oră care trece, mai moare câte un ostatic.

— Nu, te rog, zise Chatterjee. Am o propunere: dă-ne o dovadă de bunăvoinţă şi opreşte execuţiile. Dacă le spun că sunteţi înţelegători, s-ar putea să fie de acord să plătească.

— O dovadă de bunăvoinţă? se miră Georgiev. Dumneata eşti cea care iroseşte timp preţios.

— Dar negocierile ar putea dura ore în şir, poate chiar zile.

Georgiev ridică din umeri.

— Atunci mâinile dumitale vor fi pătate de sânge, nu ale mele.

Secretarul general continuă să-l privească, deşi se vedea că începea să-şi piardă încrederea în sine. Respiraţia i se accelerase, iar în ochi îi apăruse o urmă de nelinişte. Se afla pe calea cea bună. Georgiev voia s-o facă să se supună instrucţiunilor sale, nu să se angajeze într-o rundă de negocieri. Observă că, în spatele ei, şeful securităţii începuse să se agite, dând semne de nerăbdare. Probabil provenea din armată, nu dintre cadrele proprii ale ONU. Arăta ca un taur furios.

Chatterjee îşi coborî privirea în pământ. Îşi clătină încet capul, cu amărăciune. Niciodată nu mai pomenise aşa ceva. Bărbatul acela încerca s-o convingă că răspunderea pentru un eventual masacru avea să-i revină în întregime. Ce-i mai rămânea de făcut unui diplomat când interlocutorul refuza orice dialog?

— Ai cuvântul meu de onoare, spuse ea. Opreşte execuţiile şi am să-ţi satisfac toate condiţiile.

— Mi le vei satisface oricum, răspunse Georgiev.

Chatterjee se uită din nou la el. Căută să mai spună ceva, dar

nu mai rămăsese nimic de spus.

Georgiev se întoarse către uşă.

— Nu pleca aşa, strigă Chatterjee în urma lui.

Bărbatul nu se opri. Întinse mâna să apuce clanţa uşii.

Chatterjee se apropie de el.

— Nu înţelegi ce-ţi spun? Nimeni nu are nimic de câştigat dacă se continuă execuţiile, îi spuse. Îl prinse de mână, într-o încercare disperată de a-l face să se întoarcă înapoi.

Georgiev se opri şi încercă să-şi elibereze braţul.

— Trebuie să asculţi ce am de spus! îl imploră ea.

Deci pacificatoarea începea să-şi arate ghearele. Bărbatul solid o împinse fără menajamente, smulgându-şi braţul din strânsoare. Chatterjee se dezechilibră şi se lovi de peretele învecinat.

Georgiev se apropie din nou de uşă.

Auzi paşi în spatele său. Georgiev îşi apucă pistolul şi, dând să se întoarcă, mai apucă să vadă umbra unui pumn care îi vâjâia prin faţă, după care încasă lovitura în plin.

Vederea i se învolbură într-o explozie de roşu, nasul şi fruntea îi amorţiră instantaneu şi simţi cum începe să-şi piardă cunoştinţa. Cu mare efort, încercă să se concentreze, dar o a doua lovitură îl cufundă definitiv în noapte.

TREIZECI ŞI PATRU

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.42 P.M.

— Se întâmplă ceva, îl anunţă Mike Rodgers pe Paul Hood.

Rodgers era aşezat în faţa computerului, lângă Ani Hampton. Hood li se alăturase cu numai câteva clipe mai înainte. Venise în graba mare şi încă mai răsufla greu din cauza efortului. Ani îl văzuse pe monitorul sistemului de securitate şi-i deschisese uşa. Rodgers ar fi vrut să-l întrebe pe Hood ce-l adusese acolo, dar apăruseră „ştiri proaspete", cum le numeau militarii, iar acum trebuia s-o urmărească pe Mala Chatterjee. Ani comutase pe amplificare transmisia slabă captată de la cărăbuş. Deşi totul era înregistrat pe bandă, nu voia să piardă nici un cuvânt din conversaţia care avea loc între secretarul general şi terorist.

— Paul Hood, Annabelle Hampton, făcu Rodgers prezentările. Renunţă să mai urmărească transmisia, constatând că aceasta era extrem slabă, încât nu putea înţelege aproape nimic.

Ani îi aruncă lui Hood o privire şi-l salută cu o înclinare a capului, după care începu să asculte din nou, extrem de concentrată.

— Bănuim că s-a produs o altercaţie pe holul din faţa intrării în sala Consiliului de Securitate, îl informă Rodgers pe Hood. Unul din terorişti a ieşit din sală pentru a sta de vorbă cu secretarul general. Transmisia e foarte slabă, dar ni s-a părut că se aude vocea lui Chatterjee strigând ceva, după care se pare că o altă persoană, probabil colonelul Mott, şeful dispozitivului de securitate al ONU, care probabil se găsea cel mai aproape de ea, l-a atacat pe terorist. E posibil să-l fi făcut prizonier, dar nu suntem siguri. Acum e linişte.

Ascultară în tăcere timp de câteva momente. Apoi Hood spuse:

— Acum câteva minute am primit un telefon de la Bob. M-a informat că în sala Consiliului de Securitate se află două persoane care fac parte de cel puţin opt ani din Armata Naţională de Eliberare a Poporului Khmer, din Cambodgia. La început au luat parte, ca simpli luptători, la acţiunile antiteroriste de

combatere a Khmerilor Roşii, după care au devenit asasini în slujba lui Son Sann. Prezenţa lor în sală s-ar putea să fie o simplă coincidenţă; totuşi, trebuie să fim atenţi la ei.

Auzindu-l, Ani îi aruncă o privire scurtă.

— Au intrat în ţară acum două zile, în calitate de trimişi oficiali ai guvernului cambodgian, dar datele personale pe care le-au prezentat la frontieră erau false, continuă Hood. Există trei ipoteze: ori se află aici din întâmplare, ori lucrează mână în mână cu teroriştii, ori au venit pentru cu totul altceva, care nouă ne scapă pentru moment.

Rodgers clătină din cap. Se auzi soneria de la uşă. Ani deschise pe monitorul computerului imaginea transmisă de camera de supraveghere. Era Brett August. După ce Rodgers îi confirmă că era omul lor, Ani apăsă pe butonul de sub tăblia mesei şi-l lăsă să intre înăuntru. Rodgers se duse să-l întâmpine pe comandantul Striker.

În timp ce se îndrepta către holul recepţiei, reflectă la faptul că asista la o situaţie cu care negociatorii de ostatici se confruntau în fiecare zi, în diferite locuri de pe glob. Uneori, crizele de felul acesta luau amploare, iar presa le transforma în adevărate evenimente mediatice. Alteori, erau de o gravitate mai mică; erau implicaţi numai o mână de oameni, într-un apartament sau vreun magazin de cartier şi nu ajungeau pe prima pagină a ziarelor. Dar toate aveau un element comun: într-o luare de ostatici, situaţia evolua extrem de rapid, iar lucrurile puteau lua oricând o întorsătură neaşteptată. Ştia din proprie experienţă că şi pe câmpul de bătălie se întâmpla la fel; diferenţa era că, pe front, ostilităţile avea tendinţa să evolueze *en masse.* După ce soldaţii se angajau în luptă, totul curgea de la sine, în funcţie de mişcările trupelor combatante.

O luare de ostatici era altceva. Situaţia era tot timpul pe muchie de cuţit. Conflictul mocnea ascuns vreme îndelungată, pentru ca apoi lucrurile s-o ia razna dintr-odată. Probabilitatea ca situaţia să escaladeze era cu atât mai mare cu cât erau implicate mai multe persoane. Mai ales când acestea alcătuiau un grup eterogen, format din copii înfricoşaţi, o mână de terorişti fanatici, asasini periculoşi şi nişte diplomaţi a căror unică armă era vorba meşteşugită.

Colonelul August mirosea a transpiraţie, iar hainele îi erau pline de pete de unsoare. Îl salută regulamentar pe Rodgers, după care îl informă că se făcuse nevăzut pe sub platforma

hidraulică de încărcare a avionului C-130, în timp ce era retrasă în aeronavă. În întunericul nopţii, nimeni nu-l văzuse furişându-se în jos pe rampă. Ajuns la marginea acesteia, se văzuse nevoit să efectueze un salt în gol de la o înălţime considerabilă, în urma căruia se alesese cu câteva vânătăi. În afară de acestea, era nevătămat. Pe sub bluză purta o vestă de kevlar, care mai atenuase impactul. Era deghizat în turist, iar în portofel avusese destui bani pentru a plăti taxiul care-l adusese până în Manhattan.

În timp ce intrau în biroul lui Ani, Rodgers îl puse la curent cu ultimele noutăţi. August se opri în loc, dintr-odată.

— Stai puţin, spuse August, în şoaptă.

— Ce s-a întâmplat?

— Spui că printre cei din sala Consiliului de Securitate se află doi asasini din Cambodgia? întrebă August.

— Ai auzit bine.

August rămase pe gânduri timp de o clipă, apoi întrebă, arătând cu capul înspre birou:

— Ştiai că fata asta a lucrat pentru CIA în Cambodgia?

— Nu, spuse Rodgers. Se vedea că era foarte surprins. Spune-mi ce ştii.

— I-am studiat dosarul în avion, spuse August. A stat aproape un an în Cambodgia. A recrutat informatori pentru CIA.

Rodgers gândea intens, încercând să găsească vreo legătură.

— A venit aici cu aproximativ cincisprezece minute înaintea atacului. A spus că avea ceva de lucru.

— S-ar putea să fie adevărat, spuse August.

— S-ar putea, aprobă Rodgers. Dar a ajuns la punctul de observaţie mai devreme decât îi stă în obicei şi, în plus, ştie să folosească aparatura pentru a intercepta comunicaţiile secretarului general. Iar în birou are o staţie TAC-SAT.

— În general, punctele operative ale CIA nu dispun de un asemenea echipament, observă August.

— Nu prea, fu de acord Rodgers. Prin aparatul TAC-SAT poate comunica fără probleme cu oricine este implicat în această luare de ostatici.

— Dar pentru cine lucrează? întrebă August.

— Nu ştiu, răspunse Rodgers.

— TAC-SAT-ul e în funcţiune?

— N-am idee. E ascuns într-o geantă.

August pufni pe nas.

— Ai devenit un şoarece de birou. Suflecă-ţi mâneca.

— Cum adică, am devenit un şoarece de birou? întrebă Rodgers.

— Încearcă să-ţi apropii braţul de staţie, spuse August.

— Tot nu înţeleg ce vrei să spui.

— Uită-te cu atenţie la firele de păr de pe mână. Electricitatea statică le electrizează, îi răspunse August.

— La naiba, zise Rodgers. Ai dreptate.

Când se află în funcţiune, aparatele electronice izolate generează un câmp de electricitate statică. Dacă staţia TAC-SAT era aprinsă, firele de păr de pe mâna lui Rodgers ar fi fost atrase de câmpul electrostatic al staţiei.

Rodgers aprobă cu un semn al capului, după care intrară amândoi în birou.

Nici unul din ei nu era un alarmist. Dar erau conştienţi că, prin natura meseriei şi a funcţiilor pe care le ocupau, de ei depindeau vieţile a mii de oameni, iar vigilenţa devenise a doua lor natură. Şi, în timp ce intra în birou, Rodgers îşi aminti de o lecţie pe care CIA o învăţase plătind un tribut greu: nu puteai avea încredere în nimeni, nici măcar în propriii oameni.

TREIZECI ŞI CINCI

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.43 P.M.

Pe coridorul din faţa intrării în sala Consiliului de Securitate se aşternuse o tăcere absolută. Secretarul general Chatterjee se îndepărtă de peretele în care fusese aruncată de Georgiev. Se uită la terorist, apoi la colonelul Mott.

— Cine ţi-a permis să faci aşa ceva?! şopti ea, cu voce aspră.

— Vă aflaţi în pericol, răspunse colonelul, tot în şoaptă. Treaba mea este să vă protejez.

— L-am prins de braţ ca să…

— N-are nici o importanţă, replică Mott. Cu un gest al mâinii, îi chemă la el pe doi dintre agenţii de securitate care stăteau în spatele lor. Apoi i se adresă din nou lui Chatterjee:

— Acum suntem obligaţi să trecem la acţiune.

— *Nu sunt de acord!* îi răspunse aceasta, într-un acces de mânie.

— Doamnă, lăsaţi discuţiile pentru mai târziu, spuse Mott. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

— Pentru ce? întrebă ea.

Agenţii se apropiară.

— Scoateţi-i hainele! le ordonă Mott cu voce joasă, arătând către terorist. Repede!

Agenţii se apucară de treabă.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Chatterjee.

Colonelul începu să-şi desfacă nasturii de la cămaşă.

— Am să intru înăuntru, răspunse. Îmbrăcat cu hainele ăstuia de-aici.

Chatterjee rămase încremenită.

— Nu. Nici nu încape discuţie.

— Nimeni n-are să bage de seamă, spuse el. Avem cam aceeaşi înălţime.

— Nu-ţi permit să faci asta, spuse Chatterjee.

— N-am nevoie de permisiunea dumneavoastră, răspunse Mott, scoţându-şi cămaşa şi bocancii. Capitolul 13C, paragraful 4, din regulamentul de securitate. În cazul unui atac direct la

adresa secretarului general, se vor lua toate măsurile necesare. Omul v-a lovit, doar am văzut cu ochii mei. Din motive care ne scapă, tehnicienii mei n-au putut instala camera video, pentru a obţine imagini din interiorul Consiliului de Securitate. A mai rămas puţin până la împlinirea ultimatumului şi e posibil ca teroriştii să execute încă un copil. Ajutaţi-mă să pun capăt acestei situaţii, doamnă. Vorbea englezeşte cu vreun accent străin?

— Îşi vor da seama de stratagemă.

— Nu imediat, răspunse Mott. Timpul trecea, iar colonelul se întrebă câtă vreme le mai rămânea la dispoziţie până când teroriştii rămaşi înăuntru aveau să-şi dea seama că se întâmplase ceva neprevăzut. Îi era teamă de ce ar fi putut să urmeze. Acum răspundeţi-mi la întrebare, vă rog, insistă Mott. Vorbea cu accent străin?

— Da, cred că e de undeva din Europa de Est, răspunse Chatterjee. Nu-şi putea reveni din uluire.

Un agent trase masca de pe faţa lui Georgiev.

— Îl cunoaşteţi?

Chatterjee se uită la faţa latră, nebărbierită, a teroristului.

Nasul mare îi era plin de sânge.

— Nu, răspunse ea, cu voce moale. Dar dumneata?

Ridicându-şi ochii de la chipul bărbatului, Mott se uită la uşa sălii Consiliului de Securitate.

— Nici eu.

Propria teamă sau poate instinctul de fost poliţist la brigada de operaţiuni speciale îi spunea că înăuntru tensiunea se apropia de paroxism. Trebuia să facă totuşi ceva înainte ca situaţia să degenereze într-o baie de sânge. Colonelul luă masca din mâna agentului de securitate. Şi-o trase peste cap, după care, aplecându-se, îşi lipi faţa de nasul plin de sânge al lui Georgiev.

— Acum nu mai trebuie să mă preocup de accent, spuse. În dreptul gurii, masca îi era plină de sânge.

Chatterjee îl privi în timp ce-şi trăgea la repezeală puloverul, pantalonii şi încălţările bărbatului.

— Toată lumea să se retragă în sala Consiliului de Tutelă, îi ordonă colonelul locţiitorului său, locotenentul Mailman. Luaţi poziţie în dreptul celeilalte uşi, repede şi fără zgomot. Am nevoie de două echipe: una de acoperire, în faţa intrării, iar a doua să fie gata să intervină pentru a-i elibera pe ostatici. Dacă se aud focuri de armă, intraţi imediat. Mott luă pistolul lui Georgiev şi îi

scoase încărcătorul. Era aproape plin. Deschid focul numai când sunt sigur că pot să dobor cel puţin un terorist. Am să fac în aşa fel încât să rămân în spatele sălii, pentru ca tirul teroriştilor să nu vă nimerească pe voi. Acum ştii cum sunt îmbrăcaţi; împuşcaţi-i fără somaţie. Mare atenţie să nu mă împuşcaţi şi pe mine.

— Am înţeles, domnule colonel, răspunse ofiţerul.

— Doamnă secretar general, vă rog să luaţi legătura cu Interpolul şi să aflaţi cine este *individul* acesta. Când rosti cuvântul „individ”, din vocea lui Mott răzbătea ura. Dacă totuşi ceva nu merge bine, informaţia se va dovedi utilă mai târziu.

— Domnule colonel, mă opun categoric acestei acţiuni, spuse Chatterjee. Secretarul general îşi recăpătase calmul şi începea să se arate iritată. Intervenţia dumitale pune în pericol viaţa tuturor celor aflaţi înăuntru.

— Dacă nu-i scoatem afară mai repede, vor muri oricum, răspunse Mott. Nu v-a spus şi el acelaşi lucru? Îl împinse pe Georgiev cu piciorul. Nu ăsta a fost motivul pentru care aţi încercat să-l împiedicaţi să se întoarcă în sală?

— Eu doream să-l conving să oprească execuţiile...

— Iar lui puţin i-a păsat de ce doreaţi dumneavoastră, spuse Mott în şoaptă, cu vocea înăsprită.

— E adevărat, fu ea de acord. Dar vreau să intru chiar eu şi să încerc să-i conving pe ceilalţi terorişti.

— Acum e prea târziu, spuse Mott. O să vrea să ştie ce s-a întâmplat cu omul lor. Ce-o să le spuneţi?

— Adevărul. Dacă le spun adevărul, poate vor accepta să coopereze. Sau poate chiar vor fi de acord să elibereze câţiva ostatici în schimbul colegului lor.

— Nu putem să-i dăm drumul ăstuia, spuse Mott. Avem nevoie de el, pentru informaţii. Şi oricum, nemernicul va trebui adus în faţa justiţiei. Mott admirase întotdeauna perseverenţa de care dădea dovadă Chatterjee. Dar acum, insistenţa ei era o dovadă de naivitate.

În timp ce locotenentul împărţea ordine celor două echipe de intervenţie, colonelul îi chemă pe cei din echipa medicală. Aceştia îl aşezară pe terorist pe o targă şi-i prinseră mâinile cu o pereche de cătuşe, pe care le primiră de la un agent de securitate.

— Duceţi-l la infirmerie şi imobilizaţi-l de pat, îl instrui pe responsabilul echipei medicale.

Cu un gest al mâinii, locotenentul îi semnaliză lui Mott că

pregătirile erau gata. În semn de răspuns, colonelul întinse braţul şi ridică trei degete în sus. Mailman înţelese că trebuia să aştepte treizeci de secunde. Mott îşi consultă ceasul, în timp ce oamenii locotenentului se îndreptau către sala Consiliului de Tutelă. Îşi potrivi cronometrul la treizeci de secunde.

— Domnule colonel, vă rog, spuse Chatterjee. Dacă intraţi înăuntru, nu-mi mai lăsaţi nici o cale de acţiune.

— Ştiu. Încă douăzeci şi cinci de secunde.

— Faceţi o mare greşeală! continuă femeia, ridicând vocea pentru prima oară.

Dinspre uşa Consiliului de Securitate se auzi un scârţâit, ca şi cum cineva se sprijinise de ea dinspre interior. Chatterjee tăcu imediat. Mott aruncă o privire la uşă, apoi ochii i se opriră pe chipul secretarului general; se uită din nou la ceas. Mai rămâneau douăzeci de secunde.

— Vom afla în curând dacă e o greşeală, spuse Mott în şoaptă.

Vă rog, doamnă secretar general, n-avem timp de discuţii; îndepărtaţi-vă, aici vă aflaţi în pericol.

— Domnule colonel… începu ea, dar se opri în mijlocul frazei.

Domnul să vă aibă în pază. Domnul să vă aibă în pază, pe dumneata şi pe oamenii dumitale.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse Mott. Încă cincisprezece secunde.

Cu inima îndoită, Chatterjee se îndepărtă.

Colonelul Mott se concentră la cele ce aveau să urmeze. Sângele teroristului pătrunsese prin materialul subţire al măştii, atingându-i buzele. Avea un gust ciudat, ca sângele unui animal sălbatic sau al unui războinic viking din vechime. Luă arma teroristului şi şi-o înfipse la centură, unde văzuse că o ţinea Georgiev când ieşise din sală. Nerăbdător, îşi dezmorţi degetele înmănuşate, închizând şi deschizând pumnii de câteva ori, în aşteptarea momentului în care putea să treacă la acţiune.

Zece secunde.

Cu douăzeci şi ceva de ani mai înainte, pe vremea când era încă un simplu cadet la academia NYPD, de lângă intersecţia lui Twentieth Street cu Second Avenue, un instructor de strategie şi tactică îi spusese că meseria lor era ca un joc de zaruri. Fiecare agent de poliţie, fiecare soldat îşi puneau viaţa la bătaie, cu un zar care avea şase feţe. Feţele zarului reprezentau hotărârea, îndemânarea, cruzimea, ingeniozitatea, curajul şi puterea. De cele mai multe ori, zarul nu se mişca de la locul lui, în buzunarul

de la piept al uniformei. Poliţistul se antrena, colinda străzile, pleca în patrulare cu maşina, dar în tot acest timp îşi pregătea mâna şi mintea deopotrivă pentru momentul de cumpănă al vieţii sale, când venea vremea să scoată arma şi să tragă. Iar când sosea clipa cea mare, clipa când se vedea obligat să arunce zarul, trebuia să cumpănească bine şi să arate că e mai bun decât omul din faţa lui. În cei douăzeci de ani cât fusese poliţist în Midtown South, Mott nu uitase niciodată cuvintele instructorului. Îi reveneau în minte ori de câte ori trebuia să pătrundă într-o clădire, fără să ştie cine sau ce se afla dincolo de uşă, sau când trăgea pe dreapta o maşină al cărei şofer citea ziarul, întins peste volan, dar sub care putea foarte bine să aibă ascunsă o armă. Nu le uitase nici acum. Încercă să se concentreze intens, pregătindu-şi mintea şi trupul pentru ce avea să urmeze. În cele din urmă, repetă în minte cuvintele unuia dintre astronauţii de pe racheta Mercury, al cărui nume îl uitase şi care se rugase, în timp ce aştepta să fie lansat în spaţiu: „Doamne, Dumnezeul meu, dă-mi puterea să n-o fac lată tocmai acum”.

Cinci secunde.

Când sosi clipa, Mott se apropie de uşa Consiliului de Securitate. Scoase un geamăt, prefăcându-se că fusese rănit şi avea dureri mari.

Cu o mişcare hotărâtă, deschise uşa, păşind înăuntru.

TREIZECI ŞI ŞASE

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.48 P.M.

În holul cel mare al Departamentului de Stat, părinţii găsiră câteva telefoane care le fuseseră puse la dispoziţie. Sharon se aşeză într-un fotoliu mai retras din foaierul intens luminat şi îl sună mai întâi pe Alexander, la hotel. Voia să se asigure că fiului ei nu-i lipseşte nimic. Alexander era bine, dar Sharon avea bănuiala că renunţase la jocurile video pentru a se uita la televizor, pe canalul SpectraVision[64]. Când îl prindea jucând jocuri video, vocea lui Alexander era întotdeauna emoţionată, de parcă purta pe umeri soarta întregii galaxii. Acum era ora unsprezece noaptea, iar glasul lui Alexander era blând ca al unui mieluşel şi pătruns ca de o undă de evlavie. Îi aducea aminte de Charlton Heston, când a văzut arborii în flăcări, în filmul *Cele zece porunci.*

Sharon nu l-a certat. Nu i-a spus nici despre ce se întâmplase la sediul ONU. Ceva îi spunea că Alexander avea să viseze foarte frumos în seara aceea. Cu puţin noroc, totul avea să se termine până dimineaţă, când avea să se trezească. Apoi sună acasă şi ascultă mesajele de pe robotul telefonic. Era îngrijorată mai ales pentru părinţii ei şi voia să vadă dacă sunaseră şi lăsaseră vreun mesaj, în caz că auziseră ce se întâmplase la New York. Dacă nu aflaseră încă nimic, nu mai avea rost să le telefoneze. Nu prea stăteau bine cu sănătatea şi, în plus, erau genul de oameni care se panicau uşor. Nu dorea să-i sperie degeaba.

Dar pe robot găsi un mesaj de la mama ei. Aflase ce se întâmplase de la televizor, aşa că Sharon o sună înapoi. Îi comunică versiunea oficială, anume că autorităţile demaraseră negocieri pentru dezamorsarea situaţiei, apoi îi spuse că, deocamdată, nu avea alte noutăţi.

— Paul ce părere are? întrebă maică-sa.

— Nu ştiu, mamă, răspunse Sharon.

— Cum adică, nu ştii?

— A plecat cu un tip de la serviciul de securitate al ONU şi nu

[64] Program de televiziune cu circuit închis, pentru hoteluri (n.tr.).

s-a întors încă, spuse Sharon.

— Probabil încearcă să dea o mână de ajutor, opină maică-sa.

Sharon se simţi tentată să-i răspundă: „Întotdeauna e gata să dea o mână de ajutor, dar altora, nu nouă”. În schimb, răspunse:

— Ai dreptate.

Maică-sa o întrebă cum se simte. Sharon răspunse că aştepta să primească veşti, ca şi ceilalţi părinţi, dar că toată lumea trăgea nădejdea că evenimentele aveau să se termine cu bine. Îi promise că o sună imediat cum apare ceva nou.

Discuţia despre Paul şi permanenta lui disponibilitate pentru *ei* o indispusese. Dorea să-şi vadă fiica scăpată din infernul acela şi era gata să facă orice sacrificiu ca să o scoată de acolo. În acelaşi timp, era conştientă că Paul va face tot ce considera că e de datoria lui, chiar dacă Harleigh nu s-ar fi aflat printre ostatici. Sharon se ţinuse tare până atunci, dar gândul acesta fu picătura care umplu paharul.

Îşi şterse pe furiş lacrimile care-i apăruseră pe obraji. Încerca să se convingă că Paul făcea asta pentru Harleigh. Şi chiar dacă n-o făcea neapărat pentru Harleigh, oricum, eforturile sale aveau să se răsfrângă şi asupra fiicei lor.

Dar acum se simţea singură. Şi fiindcă Paul o abandonase acolo, fără nici o veste de la el sau de la fiica lor, simţi cum o cuprinde iarăşi un val de enervare. Măcar să-i fi dat un telefon, să-i spună care era situaţia.

Apoi îi veni o idee. Scoase un şerveţel din poşetă, îşi suflă nasul, după care ridică receptorul telefonului. Paul îşi luase cu el telefonul celular. Formă numărul cu mişcări nervoase.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.49 P.M.

Ty Sokha rămase în genunchi, lângă tânăra fată. Nu mai avea cu ce s-o ajute, dar, oricum, nu venise până acolo să facă muncă de caritate. Îi sărise în ajutor cu un singur scop: pentru a afla care anume dintre terorişti era Ivan Georgiev, proxenetul din tabăra ONU din Cambodgia. Bărbatul care ordonase ca Phum să fie împuşcată când încercase să fugă din tabără. Ceilalţi terorişti nu-i interesau; voiau să pună mâna pe Georgiev.

În poşetă, Ty avea ascuns un Browning High Power de 9 mm. Hang avea şi el o armă identică, disimulată la spate, sub sacou. Primiseră armele prin valiza diplomatică, pentru a nu fi depistate de serviciile de securitate ale ONU. La momentul oportun, aveau să le scoată la iveală şi să-l doboare pe nemernicul de Georgiev, după care aveau să-i împuşte şi pe ceilalţi terorişti. Astfel se vor răzbuna pe Georgiev, ba chiar, mai mult, vor deveni eroii zilei, reuşind să elibereze ostaticii, iar cauza pentru care luptau, instaurarea în Cambodgia a unui guvern puternic, cu orientare de dreapta, sub conducerea lui Son Samm, avea să devină cunoscută în toată lumea. Acţiunea lor va pune capăt nedreptăţilor. Khmerii Roşii vor fi urmăriţi în toată ţara şi eliminaţi până la unul, iar Cambodgia va deveni noua putere politică şi financiară a Asiei.

Dar toate acestea depindeau de ce avea să se întâmple în următoarele câteva minute. Acum lui Ty îi părea rău că nu l-a împuşcat pe Georgiev înainte să iasă din sală, dar nu anticipase această mişcare. De teamă ca nu cumva ceilalţi terorişti s-o doboare înainte de a reuşi să-l ucidă, nu s-a grăbit să deschidă focul; voia să fie sigură că-l recunoscuse şi Hang.

Ty scoase o batistă de mătase din poşetă. O lăsă deschisă, pe podea şi începu să tamponeze fruntea fetei cu batista. Browning-ul era la îndemână, în poşetă. Puse batista la loc, după care trase, pe furiş, siguranţa armei. Începea să o cuprindă îngrijorarea. Îi era teamă ca nu cumva javra de Georgiev să cadă la înţelegere cu secretarul general Chatterjee. Acum Ty regreta

că nu-l împuşcase mai devreme, când Georgiev se aflase chiar lângă ea şi avusese ocazia ideală. Poate că ar fi murit şi ea în schimbul de focuri, dar, cel puţin, ar fi murit împăcată cu gândul că Hang, împreună cu spiritele familiei sale, era mândru de ea.

Uşile duble, aflate la capătul de sus al treptelor din cealaltă parte a sălii, se deschiseră dintr-odată. Teroristul care le păzea sări într-o parte, în timp ce Georgiev năvăli înăuntru. Bulgarul îşi ţinea mâna în dreptul gurii. Trântind uşa, îşi scoase pistolul şi-l agită furios către uşă. Se întoarse şi trecu pe lângă teroristul care păzea intrarea. Acesta dădu să se ia după el, dar Georgiev îi ordonă cu un gest să rămână unde era. Apoi începu să coboare treptele, împleticindu-se. Părea ameţit, ca şi cum încasase o lovitură puternică. Era furios.

Cu atât mai bine. Bătrânii învăţaţi care propovăduiau credinţa budistă Theraveda spuneau că un om pe care îl prindea moartea nemulţumit avea să rămână tot aşa după reîncarnare. Ty se gândi că Georgiev îşi merita soarta.

Cu pistolul într-o mână, bulgarul se opri la mijlocul treptelor şi-şi duse cealaltă mână la bărbie. Se clătina uşor.

Teroristul de lângă uşă se apropie de el. Unul dintre bărbaţii care se aflau jos începu să urce treptele, îndreptându-se şi el către Georgiev.

„La dracu’”, se gândi Ty. Acum era momentul cel mai potrivit. În câteva secunde, se vor afla toţi trei, unul lângă altul.

Era posibil să nu-l nimerească pe Georgiev.

Se uită la Hang. Din ochii lui înţelese că era de acord cu planul ei. Hang se ridică de la locul lui, în timp ce ea îşi strecura mâna în poşetă. Hang îşi scoase arma şi ţinti. Ty trase şi ea pistolul din poşetă şi se întoarse cu faţa către Georgiev. Hang trase primul, slobozind trei focuri în direcţia lui Georgiev, înainte ca ceilalţi doi terorişti să apuce să i se alăture. Ultimul glonţ nu-şi nimeri ţinta, dar pe fruntea bulgarului înfloriră două pete roşii, în timp ce forţa loviturilor îl proiectă în peretele sălii. Alunecă la pământ; pe tapetul verde cu galben strălucitor rămăseseră două dâre roşii.

Ty şi Hang se năpustiră în acelaşi timp, adăpostindu-se îndărătul balustradei. Cei doi terorişti aflaţi pe trepte se opriră, după care se ascunseră în spatele fotoliilor şi-şi îndreptară armele în direcţia lor. Ceilalţi doi, care stăteau în partea opusă a sălii, se adăpostiră şi-i luară şi ei în cătările armelor. În acelaşi timp se deschiseră uşile dinspre sala Consiliului de Tutelă. Patru agenţi din forţele de securitate ai Naţiunilor Unite dădură buzna

înăuntru. Urmă un lung moment de tăcere, întreruptă numai de suspinele copiilor, care începuseră să plângă. Cei doi cambodgieni se întoarseră cu faţa către agenţii de securitate. Teroriştii făcură şi ei acelaşi lucru.

Teroriştii aflaţi lângă Georgiev profitară de confuzia creată şi începură să tragă în direcţia lui Ty şi a lui Hang. Cambodgienii se prăbuşiră la baza galeriei, în spatele căreia se adăpostiseră. Hang încasase un glonţ în umăr, iar Ty fusese lovită în coapsă. Ty se răsuci şi căzu fără zgomot pe spate; aterizând în patru labe, Hang scoase un ţipăt, dar acesta fu curmat de un glonţ care-l nimeri direct în frunte. Cambodgianul căzu la pământ, secerat.

Ty scăpase pistolul din mână şi pipăia frenetică să-l găsească, când un alt glonţ o nimeri în braţ şi, în secunda următoare, încă unul, în abdomen. Îşi duse mâna la burtă, exact în clipa în care un al patrulea glonţ îi spulberă craniul.

Agenţii cambodgieni fuseseră doborâţi în câteva secunde. Dar prezenţa lor îi pusese în încurcătură pe agenţii de securitate ai ONU, care nu şi-au putut da seama dacă sunt prieteni sau inamici. Ezitarea acestora le oferi teroriştilor răgazul necesar pentru a deschide focul în direcţia lor. Unul dintre agenţi căzu la pământ, nimerit în picior şi fu evacuat imediat. Ceilalţi trei luară poziţie de tragere şi răspunseră cu foc de acoperire. Văzând-o pe tânăra rănită, un agent o prinse în braţe şi o scoase de acolo.

Unul dintre teroriştii din partea din spate a sălii căzu la pământ şi se rostogoli pe trepte, oprindu-se cu capul într-un fotoliu. Un agent de securitate al ONU încasă un glonţ în faţă şi se prăbuşi. Schimbul de focuri dintre terorişti şi forţele de securitate se înteţi, acoperind ţipetele disperate ale ostaticilor. Câţiva ostatici, care dăduseră dovadă de mai multă prezenţă de spirit, se adăpostiseră care pe unde, iar acum se luptau să-i împiedice pe ceilalţi, care intraseră în panică, să sară în calea gloanţelor.

Într-un târziu, vacarmul încetă, iar echipa de intervenţie a ONU se retrase în sala Consiliului de Tutelă, trântind uşa. Armele tăcuseră, dar în amfiteatru continuă nebunia generală, provocată de ţipetele isterice ale ostaticilor cuprinşi de panică.

TREIZECI ŞI OPT

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.50 P.M.

Reynold Downer întinse pe jos trupul însângerat al lui Georgiev, iar Etienne Vandal se lăsă în genunchi lângă el.

— Mai bine du-te şi păzeşte intrarea, spuse Vandal. S-ar putea să atace din nou.

— Mă duc, răspunse Downer.

Se ridică în picioare şi aruncă o privire prin sală. Un terorist mic de statură cobora treptele în fugă. Văzându-l, Downer înţelese că Sazanka era cel împuşcat. Barone se opri în faţa lui Downer şi-şi trecu un deget pe sub bărbie. Pilotul era mort.

Downer scăpă o înjurătură, iar Vandal îl imită. Downer îşi lăsă privirea în jos.

Vandal scoase masca de pe chipul lui Georgiev. Dar omul care zăcea în faţa lor nu era Georgiev.

— L-au prins, spuse Downer. Mi s-a părut mie de la început că e ceva ciudat în treaba asta. Nemernicii au pus mâna pe el.

Bărbatul întins pe covor arăta a american. Downer scuipă peste chipul acela fără viaţă.

Vandal trase la o parte mănuşa bărbatului necunoscut şi-i verifică pulsul.

— E mort.

Vandal se uită la celelalte două cadavre, care zăceau lângă scară.

— Oamenii care ne-au atacat făceau parte din forţele de securitate ale ONU şi pun pariu că bărbatul acesta era coleg cu ei.

Atunci, ăştia doi cine sunt?

— Probabil sunt agenţi de poliţie sub acoperire, răspunse Downer. Fac parte din dispozitivul de securitate al recepţiei.

— Şi de ce nu au acţionat mai devreme? se întrebă Vandal cu voce tare. De ce nu au încercat până acum să-i salveze pe ostatici?

— Poate că au aşteptat să primească întăriri, spuse Downer.

— Nu cred, răspunse Vandal. E clar că au fost luaţi prin

surprindere de atacul echipei de intervenţie a ONU.

Downer porni să urce treptele către partea de sus a sălii, în timp ce Vandal se întoarse şi o luă în jos. Trebuia să întărească paza intrărilor, deşi, deocamdată, nu se mai aştepta la un al doilea atac. Forţele ONU înregistraseră pierderi. Când au părăsit sala, au luat-o cu ei pe fata rănită, dar Vandal nu credea că acesta fusese obiectivul principal al acţiunii. Din felul în care se desfăşurase atacul, înţelese că scopul acestuia fusese să creeze un cap de pod. O echipă restrânsă de patru oameni, care să deschidă calea celorlalţi, care aşteptau afară. Totuşi, de ce aceştia n-au mai intervenit?

În timpul luptei, de frica împuşcăturilor, o parte din ostatici se culcaseră la pământ, iar alţii se adăpostiseră sub masă. Vandal nu se mai obosi să-i adune laolaltă. Îi auzea suspinând din greu şi văitându-se, cu nervii zdruncinaţi de întâmplările prin care trecuseră mai devreme. N-aveau să le mai facă probleme.

Vandal se opri lângă cei doi morţi, care zăceau la picioarele treptelor. Aveau trăsături asiatice. Se lăsă pe vine şi scotoci prin buzunarele bărbatului. Dădu peste un paşaport cambodgian. Vandal îşi aduse aminte că, în perioada cât fusese membru al misiunii UNTAC, Georgiev fusese amestecat într-o serie de afaceri dubioase, de la spionaj până la prostituţie. Poate că era vorba de o reglare de conturi. Dar cum dăduseră cei doi de urma lui Georgiev?

Barone se apropie. Vandal lăsă paşaportul din mână şi se ridică în picioare.

— E mort? zise Barone, dând din cap înspre Georgiev.

— Nu e el, răspunse Vandal.

— Ce-ai spus?

— Au pus mâna pe el când a ieşit să stea de vorbă cu secretarul general, zise Vandal. Au trimis pe altcineva în locul lui.

— N-am crezut că o să aibă atâta sânge în ei, spuse Barone. Probabil de asta au dat buzna peste noi. Ăsta era iscoada lor.

— Foarte posibil, spuse Vandal.

Barone clătină din cap.

— Dacă Georgiev le spune numerele de cont, chiar dacă reuşim să ieşim de aici cu banii, o să rămânem fără ei cât ai zice peşte.

— Ai dreptate, spuse Vandal.

— Şi-atunci, ce ne rămâne de făcut? întrebă Barone.

— Ostaticii sunt încă în mâna noastră, gândi Vandal cu voce

tare. Iar dacă suntem atacaţi din nou, o să începem să-i ucidem, unul câte unul. Părerea mea e să ne urmăm planul, cu două mici amendamente.

— Care ar fi acelea? zise Barone.

Vandal se uită către masa de conferinţe.

— Unu la mână, le cerem să ne plătească răscumpărarea în bani lichizi, spuse el, îndreptându-se către ostatici şi, doi la mână, începem execuţiile chiar acum.

Îşi trecu privirea peste ostaticii aşezaţi la masă. Se uită la fotoliul gol în care stătuse fata rănită, după care ochii i se opriră asupra lui Harleigh Hood. Fata îi înfruntă privirea. Expresia sfidătoare de pe chipul acesteia îl făcu să se hotărască pe loc.

Îi ceru lui Barone s-o aducă la el.

TREIZECI ŞI NOUĂ

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.51 P.M.

Microfonul cărăbuşului aflat pe coridor captă împuşcăturile din sala Consiliului de Securitate. Pe coridor se auziră ţipete. În ciuda recepţiei slabe, Paul Hood şi cei de lângă el îşi dădură seama că în sală evenimentele începuseră să se precipite. Într-un târziu, împuşcăturile se domoliră, dar ţipetele răsunau în continuare.

Hood stătea în spatele lui Ani. Lipită de monitorul computerului, tânăra urmărea cu mare atenţie transmisia; chipul ei avea o expresie calmă, dar extrem de concentrată. De câteva ori se văzu obligată să se ridice din faţa monitorului şi să apese pe câteva taste de pe claviatura unui laptop aflat pe o masă învecinată, pentru a ameliora calitatea sunetului, după cum le explică ea după aceea.

August era în picioare, în stânga lui Hood. Rodgers stătea pe un scaun pe care-l trăsese de la masa de lângă ei. Îşi scosese haina şi-şi suflecase mânecile cămăşii. Îi ceruse lui Ani mapa cu planurile clădirii Naţiunilor Unite, pe care acum le studia cu atenţie. Hood aruncă o privire peste umărul lui Rodgers. Planurile erau vechi, din anii patruzeci, când FBI-ul adunase laolaltă planurile clădirii, în scopul de a planta dispozitive primitive de ascultare în structura acesteia. Pe câteva pagini se vedeau mai multe note adăugate recent, iar Hood înţelese că CIA se folosise de aceleaşi planuri pentru a stabili rutele cărăbuşilor prin sediul ONU.

Lângă piciorul mesei se afla o servietă cu faţa din pânză groasă. Fermoarul capacului rămăsese deschis pe jumătate, iar Hood observă că înăuntru se afla o staţie de comunicaţie TAC-SAT.

În timp ce asculta transmisia cărăbuşului, telefonul mobil al lui Hood începu să sune. Apelul venea probabil de la Bob Herbert sau de la Ann Farris. Îşi scoase telefonul din buzunar. Mike Rodgers se ridică şi se apropie de el.

— Alo?

— Eu sunt, Paul.

— Sharon, răspunse Hood. „Nu acum, pentru numele lui Dumnezeu”, îi trecu prin minte.

Rodgers se opri. Hood se trase la o parte.

— Îmi pare rău, iubito, spuse Hood în şoaptă. Aveam de gând să vin la tine, dar a intervenit ceva. A trebuit să mă întâlnesc cu Mike.

— E şi el acolo?

— Da, răspunse Hood. Nu prea era atent la ce-i spunea soţia lui. Urechile îi erau ciulite la ce se întâmpla în clădirea Secretariatului. Te simţi bine? o întrebă.

— Cred că glumeşti, Paul, spuse ea. Ar trebui să fii aici, lângă mine.

— Ştiu, răspunse el. Iubito, am de lucru acum. Încercăm să punem la punct un plan ca s-o scoatem de acolo pe Harleigh şi pe ceilalţi ostatici. Nu vrei să stăm de vorbă mai târziu?

— Cum să nu, Paul?! Nu-i prima oară când mă tratezi aşa. Apoi închise.

Lui Hood i se păru că a primit o palmă peste faţă. Cum era posibil ca doi oameni să fie atât de apropiaţi cu o seară înainte, iar a doua zi atât de departe unul de altul? Dar nu se simţea vinovat în nici un fel. De fapt, începea să se enerveze. Ce mai voia de la el? Doar încerca să o salveze pe Harleigh. Sharon nu voia să rămână singură, dar Hood ştia că nu asta era problema. O deranja faptul că nu puteau fi împreună din cauza Centrului de Operaţiuni, ca şi altădată.

Hood închise telefonul şi-l puse înapoi în buzunar. Mike îşi puse o mână pe umărul lui.

Deodată, se auzi clar vocea lui Chatterjee.

— Locotenente Mailman, ce s-a întâmplat? întrebă secretarul general.

— Colonelul Mott a fost împuşcat înainte ca echipa noastră să intre înăuntru, răspunse ofiţerul, cu sufletul la gură. E posibil să fi fost omorât.

— Nu! izbucni vocea lui Chatterjee. Doamne, Dumnezeule!

— Unul din oamenii mei a fost împuşcat şi am fost obligaţi să ne retragem, dar am reuşit să ucidem un terorist, continuă locotenentul. Am scos de acolo o tânără; e rănită. Am fost obligaţi să ne retragem, altfel am fi înregistrat prea multe pierderi.

Hood simţi că i se înmoaie genunchii.

— Aflu eu cine-i fata, spuse Rodgers. N-o suna pe Sharon. Să

nu se îngrijoreze degeaba.

— Mulţumesc, răspunse Hood.

Rodgers ridică receptorul unui telefon şi formă numărul lui Herbert. Pentru a ţine evidenţa teroriştilor cunoscuţi şi a unor personaje din lumea interlopă, care adeseori erau implicate în tot felul de atacuri cu bombă, accidente rutiere sau schimburi de focuri, Centrul de Operaţiuni se afla în permanentă legătură cu toate spitalele importante ale oraşului şi cu asigurările sociale. Răniţii aduşi la spitale erau trecuţi prin baza de date a Centrului de Operaţiuni, pentru a se verifica dacă nu cumva se aflau în atenţia FBI-ului sau a poliţiei. Herbert putea să-i ceară lui Matt Stoll să verifice toţi răniţii care se prezentaseră la spitalele din zona sediului ONU în ultimele treizeci de minute.

În sediul Secretariatului, schimbul de replici continua.

— Ai făcut bine că ţi-ai retras oamenii, spuse Chatterjee.

— Mai am ceva de raportat, continuă locotenentul. În schimbul de focuri au intervenit şi doi diplomaţi.

— Cine erau aceştia? întrebă Chatterjee.

— Nu ştiu încă, replică locotenentul. Unul din oamenii mei i-a văzut şi mi-a spus că aveau trăsături asiatice.

— Atunci nu puteau fi decât din Japonia, din Coreea de Sud sau din Cambodgia, spuse Chatterjee.

— Amândoi au fost ucişi de terorişti.

— În cine au tras cei doi? întrebă Chatterjee.

— Are să vă vină greu să credeţi, dar au tras în colonelul Mott, răspunse bărbatul.

— În colonelul Mott? se miră ea. Probabil erau convinşi că este...

— Teroristul cu care a făcut schimb de haine, îi termină fraza locotenentul.

Se auzi apelul unei staţii de emisie-recepţie. Chatterjee răspunse:

— Aici Chatterjee.

— Aţi făcut o mare prostie, se auzi o voce. Transmisia era slabă şi plină de paraziţi, iar vocea avea un accent străin, dar Hood reuşi să înţeleagă ce spunea. Ciuli urechile, uitând de tânăra rănită, care putea fi chiar fiica sa.

— Vă rog să primiţi scuzele mele, spuse Chatterjee. Am încercat să-i explicăm partenerului dumneavoastră că...

— Să nu ne scoţi pe *noi* vinovaţi de cele întâmplate! i-o reteză celălalt.

— Nicidecum, eu sunt singura vinovată de…

— Ştiaţi ce trebuie să faceţi, dar nu v-aţi conformat, spuse bărbatul. Acum avem alte instrucţiuni.

— Înainte de orice, vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu omul nostru, ceru Chatterjee.

— E mort.

— Eşti sigur? îl imploră Chatterjee.

Se auzi un foc de armă.

— Acum sunt sigur, răspunse celălalt. Mai ai şi alte întrebări?

— Nu, răspunse Chatterjee.

— O să-i vedeţi cadavrul după ce plecăm de aici, spuse teroristul. Numai de voi depinde când plecăm.

Urmă o secundă de tăcere.

— Atunci, te ascult, spuse Chatterjee.

— Vrem un elicopter cu şase milioane de dolari, bani lichizi. Am renunţat la transferul bancar. Omul nostru e în mâinile voastre şi-ar putea să vă spună cine suntem. Un cont bancar poate fi blocat oricând. Să ne daţi de veste când soseşte elicopterul. Vom relua execuţiile peste opt minute, iar apoi vom executa câte un ostatic la fiecare jumătate de oră. Dar acum nu-i vom mai alege dintre diplomaţi. O să trecem la tinerele doamne.

În toată viaţa lui, Hood nu urâse pe nimeni aşa cum îl urî atunci pe bărbatul acela.

— Vă rog, orice numai asta nu! strigă Chatterjee.

— E numai vina voastră că s-a ajuns aici, spuse necunoscutul.

— Ascultă-mă cu atenţie, spuse Chatterjee. Am să vă dau *tot ce doriți*, dar trebuie să opriţi execuţiile. Au murit deja prea mulţi oameni.

— Ai opt minute.

— Nu-i de ajuns! Avem nevoie de câteva ore! îl imploră Chatterjee. O să facem tot ce ne cereţi. Alo? *Alo!*

Nici un răspuns. Hood înţelese cât de adâncă era dezamăgirea secretarului general.

August clătină din cap.

— Echipa de asalt ar trebui să-i atace din nou, chiar acum, ca să-i ia prin surprindere. Nu se aşteaptă la un al doilea atac atât de curând.

— *Noi* ar trebui să lansăm atacul, spuse Hood.

— Au ameninţat că vor folosi gaz toxic, dacă sunt atacaţi, le reaminti Ani.

— Cu ocazia primului asalt n-au făcut-o, răspunse August. Nu

sunt pregătiţi să moară. Tocmai de aceea au şi luat ostatici. Nu vor renunţa atât de uşor la ei.

Rodgers închise telefonul.

— Victima nu este Harleigh. A fost împuşcată o tânără pe nume Barbara Mathis.

Dar faptele rămâneau aceleaşi. Harleigh era în continuare prizonieră, în timp ce colegii ei din orchestră cădeau unul câte unul. Totuşi, când află vestea, Hood simţi cum i se ridică o piatră de pe inimă.

Hood era de acord cu August. Bărbaţii din sala Consiliului de Securitate nu erau terorişti sinucigaşi şi nici nu urmăreau un scop politic. Erau pur şi simplu nişte piraţi în căutarea prăzii. Vor fi în stare de orice pentru a ieşi în viaţă de acolo.

Chatterjee îi comunică locotenentului că se duce la infirmerie. Dorea să stea de vorbă cu teroristul care fusese capturat. După ce plecă, transmisia se întrerupse.

— A ieşit din raza de acţiune a cărăbuşului, spuse Ani.

Rodgers îşi consultă ceasul.

— Au mai rămas mai puţin de şapte minute, spuse el scurt. Ce putem să facem ca să-i oprim?

— Oamenii noştri nu pot ajunge până la sala Consiliului de Securitate în timp util, observă August.

— Ai urmărit situaţia timp de aproape cinci ore, i se adresă Rodgers lui Ani. Tu ce părere ai?

— Nu ştiu ce să spun, răspunse tânăra.

— Fă o presupunere, insistă Rodgers.

— Liderul grupului a fost capturat, spuse ea. Nimeni nu poate spune de ce vor fi în stare acum.

— De unde ştii? o întrebă Hood.

Ea îi aruncă o privire, fără să priceapă întrebarea.

— De unde ai ştiut că liderul teroriştilor a fost capturat? repetă el.

— Mi s-a părut logic ca acela care a vorbit în numele lor să fie chiar şeful bandei, răspunse Ani.

Telefonul începu să sune, iar Ani răspunse. Era Darrell McCaskey; ceru să vorbească cu Rodgers. Ani îi dădu receptorul. Când îl apucă din mâna ei, Rodgers îi aruncă o privire nemulţumită. Sau neîncrezătoare?

Convorbirea fu scurtă. Rodgers îl ascultă cu atenţie pe McCaskey, fără să-l întrerupă. După ce termină de vorbit, îi dădu receptorul înapoi lui Ani. Aceasta se întoarse şi-l puse la locul lui.

— Darrell tocmai a fost informat că serviciul de securitate al ONU a verificat amprentele teroristului capturat, spuse Rodgers, după care se uită din nou la Ani. Aplecându-se asupra ei, se sprijini cu mâinile de braţele scaunului pe care stătea femeia.

— Să auzim ce ai de spus, domnişoară Hampton.

— Poftim? răspunse ea.

— Mike, ce se întâmplă? întrebă şi Hood.

— Teroristul este colonelul Ivan Georgiev, spuse Rodgers. Privirea lui o ţintuia în continuare pe Ani. A făcut parte din misiunea UNTAC în Cambodgia. De asemenea, a fost unul dintre agenţii CIA din Bulgaria. Nu cumva îl cunoşti, din întâmplare?

— Eu? întrebă Ani.

— Da, dumneata.

— Nu, răspunse ea.

— Ştii ceva, dar nu vrei să ne spui, spuse Rodgers.

— Nici vorbă...

— Minţi, spuse Rodgers.

— Mike, unde vrei să ajungi?

— S-a instalat aici exact înainte să înceapă atacul, zise Rodgers. Se trase şi mai aproape de Ani. Ai venit să lucrezi, aşa ne-ai spus nouă.

— E adevărat.

— Eşti îmbrăcată prea elegant pentru serviciu, zise Rodgers.

— Tipul cu care aveam întâlnire m-a lăsat baltă, răspunse ea. De supărare, am venit aici. Am avut o masă rezervată la restaurantul Chez Eugenie, puteţi să verificaţi. Totuşi, ce-i cu toate întrebările astea, care...

— Minţi, spuse Rodgers. Erai la curent cu planul teroriştilor?

— Sigur că nu! răspunse ea.

— Dar ştiai că pregătesc o *lovitură,* continuă Rodgers. Ai fost în Cambodgia. Colonelul Mott a fost ucis de doi cambodgieni deghizaţi în diplomaţi ai ONU. Erau convinşi că Mott este Georgiev, nu-i aşa?

— De unde naiba să ştiu eu? ţipă Ani.

Cu o mişcare bruscă, Rodgers împinse în spate scaunul pe rotile. Acesta alunecă pe pardoseala de gresie şi se izbi cu zgomot de un fişet. Ani încercă să se ridice, dar Rodgers o împinse înapoi.

— Mike, ai grijă! îi strigă Hood.

— N-avem timp de prostii, Paul, spuse Rodgers. Următoarea victimă s-ar putea să fie chiar fiica ta! O străpunse cu privirea pe

Ani. Staţia TAC-SAT e în funcţiune. Cu cine aveai de gând să vorbeşti?

— Cu şeful meu, care se află la Moscova…

— Atunci, pune mâna şi sună-l chiar acum, îi ceru Rodgers.

Tânăra avu o ezitare.

— *Sună-l acum!* strigă Rodgers.

Ea nu schiţă nici o mişcare.

— Cu cine trebuia să iei legătura? continuă Rodgers. Cu agenţii cambodgieni sau cu teroriştii?

Ani nu răspunse nimic. Mâinile îi erau sprijinite de cotierele scaunului. Rodgers o plesni peste o mână, după care i-o imobiliză cu putere pe braţul scaunului. Femeia încercă să şi-o retragă, dar nu reuşi. Cu degetul mare, Rodgers îi dădu arătătorul peste cap şi începu să apese. Ea ţipă şi încercă să se elibereze cu cealaltă mână, dar Rodgers o îmbrânci înapoi cu braţul liber.

— Spune odată cu cine dracu' trebuia să vorbeşti prin staţia TAC-SAT? urlă Rodgers.

— Ţi-am spus deja!

Rodgers apăsă şi mai tare, până când degetul aproape că îi atinse încheietura mâinii. Ani scoase un ţipăt.

— Cu cine? continuă Rodgers.

— Cu teroriştii! ţipă Ani. Cu ei trebuia să iau legătura!

Hood simţi cum i se taie picioarele.

— Mai au şi alţi complici, în afară de tine? voi Rodgers să ştie.

— Nu!

— Misiunea ta care era?

— Să le confirm transferul banilor, răspunse fata.

Rodgers îi dădu drumul şi se îndepărtă de ea.

Hood o fixa cu privirea pe tânăra femeie.

— Cum ai ajuns să intri în cârdăşie cu asemenea oameni? Cum ai putut?

— Lasă asta acum, spuse Rodgers. Peste trei minute vor mai executa un ostatic. Cum să facem să-i oprim?

— Să le dăm banii, spuse August.

Rodgers se uită la el.

— Ce vrei să spui?

— Aflăm de la Centrul de Operaţiuni numărul de telefon al lui Chatterjee, îi explică August. O sunăm şi-i spunem să-i anunţe pe terorişti că e gata să le dea răscumpărarea. Tânăra doamnă aici de faţă va confirma informaţia. Apoi luăm legătura cu poliţia şi le cerem să trimită un elicopter, întocmai cum au solicitat teroriştii.

În acelaşi timp, poliţia desfăşoară o echipă SWAT, care să-i elimine imediat cum ies din clădire.

— Şi dacă ies cu tot cu ostatici? întrebă Hood.

— Va trebui să ne asumăm riscul, spuse August. Oricum, dacă-i atacăm în afara clădirii, vom avea mai puţine victime printre ostatici decât dacă luăm cu asalt sala Consiliului de Securitate.

O să le cerem celor de la SWAT să fie foarte atenţi la fiica ta.

— Daţi-i drumul, spuse Hood, privindu-şi ceasul. Repede.

PATRUZECI

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.55 P.M.

Secretarul general Chatterjee coborî în fugă scara rulantă, îndreptându-se către infirmeria care se găsea la etajul întâi al clădirii, în apropierea zonei rezervate turiştilor. La capătul scării o aştepta un aghiotant, care se luă după ea. Enzo Donati era student în ultimul an la Universitatea din Roma şi venise la ONU pentru a-şi pregăti lucrarea de diplomă, în domeniul relaţiilor internaţionale. Chatterjee îi încredinţase telefonul său celular, iar tânărul ţinea permanent legătura cu biroul Interpol de la New York. Aflaseră că numele teroristului capturat era Ivan Georgiev, fost ofiţer în armata bulgară. Ambasadorul Bulgariei nu luase parte la serată, dar fusese informat în legătură cu ultimele evoluţii ale evenimentelor.

Chatterjee se folosi de ieşirea destinată exclusiv delegaţilor, din vecinătatea expoziţiei despre Hiroshima, după care îşi continuă drumul pe coridoarele luminate intens. Încerca să nu se gândească la moartea colonelului Mott şi a oamenilor săi, precum şi a celor doi diplomaţi care fuseseră executaţi. Se apropia miezul nopţii, oră la care expira termenul acordat de terorişti şi care putea aduce moartea unuia dintre tinerii membri ai formaţiei de vioară. Se concentră intens, încercând să găsească o soluţie pentru a împiedica acest deznodământ. Chatterjee voia să-i propună un târg lui Georgiev. Dacă acesta îi cerea complicelui său să amâne execuţia, ea avea să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a convinge tribunalul să-i acorde clemenţă.

Chatterjee pornea de la premisa că Georgiev nu fusese rănit grav şi că avea să poată sta de vorbă cu el. Nu mai primise nici o veste despre starea lui de sănătate, după ce fusese ridicat şi dus la infirmerie. Dacă-l găsea în stare de inconştienţă, totul era pierdut. Până la următoarea execuţie mai erau mai puţin de cinci minute. Intervenţia în forţă pusă la cale de Mott eşuase, iar eforturile depuse de ea însăşi pentru a dezamorsa situaţia pe cale paşnică nu ajunseseră la nici un rezultat. Mai rămânea

varianta ca răscumpărarea să fie plătită, dar era nevoie de timp pentru ca suma de şase milioane de dolari, pe care o solicitaseră teroriştii, să fie pregătită. Îl însărcinase pe secretarul general-adjunct Takahara să găsească o soluţie la această problemă, împreună cu ceilalţi membri ai comitetului de criză. Îşi dădea seama că nu se putea evita o baie de sânge, chiar dacă răscumpărarea era plătită. Echipele speciale ale poliţiei şi FBI-ului aveau să deschidă focul imediat ce teroriştii încercau să iasă din sală. Dar, cel puţin, erau şanse ca operaţiunea să fie realizată în aşa fel încât să fie cât mai puţine victime printre ostatici.

Crizele internaţionale în care intervenise până atunci, în cariera sa de diplomat, i se păreau floare la ureche pe lângă aceasta. Desigur, asemenea crize aveau implicaţii extrem de largi şi, prin urmare, părţile implicate nu se grăbeau niciodată să recurgă la acţiuni de forţă. Dacă toate acestea se dovedeau adevărate însemna că degeaba trăise până atunci cu ferma convingere că poate aduce pacea în lume. Însemna că persoana ei se reducea la un simplu mijloc de comunicare, precum un telefon sau chiar unul dintre filmele pe care le producea tatăl său. Venea din ţara care-l dăduse pe Gandhi, dar nu se putea compara cu acesta. Nici pe departe.

Ajunseră la capătul coridorului, dădură colţul şi se apropiară de intrarea în infirmerie. Enzo o luă înaintea secretarului general şi îi deschise uşa. Chatterjee intră înăuntru, dar rămase stană de piatră.

În holul de la intrare, două infirmiere zăceau la pământ. În cabinetul medicului, asistenta de serviciu era şi ea întinsă pe pardoseală. Lângă ea căzuseră doi agenţi de securitate.

Enzo se repezi la trupurile nemişcate. Pe gresia de sub ele se vedeau câteva pete de sânge. Infirmierele nu erau moarte, ci doar îşi pierduseră cunoştinţa, în urma rănilor vizibile de la cap. Asistenta se afla într-o stare de leşin adânc.

Hainele le erau intacte. Nicăieri nu se vedea vreun semn de luptă.

Nu era nici urmă de cătuşe, iar Georgiev se evaporase.

Chatterjee avu nevoie de câteva momente pentru a cuprinde priveliştea care i se înfăţişa în faţa ochilor. După ce reuşi să-şi vină în fire, nu găsi decât o singură explicaţie: teroriştii avuseseră un complice în infirmerie.

PATRUZECI ŞI UNU

New York, statul New York
Sâmbătă, 11.57 seara

Hood îl sună pe Herbert şi-i ceru numărul de telefon mobil al lui Chatterjee. În acelaşi timp, Rodgers o legă pe Ani Hampton de scaun. Folosindu-se de o rolă de bandă izolatoare găsită în debara, îi imobiliză mâna stângă de braţul scaunului. Pe raftul debaralei era şi un ghem de sfoară de împachetat, dar, din obişnuinţă, a ales banda izolatoare; pentru interogatoriile din timpul misiunilor operative, banda izolatoare era întotdeauna de preferat: nu provoca răni şi nu lăsa urme pe piele, fiind, în acelaşi timp, mai greu de desfăcut. Rodgers mai găsi în debara şi câteva arme uşoare, precum şi alte piese de echipament destinate agenţilor CIA aflaţi în misiune. Armele erau încuiate într-un rastel din metal. După ce o imobiliză pe Ani, Rodgers găsi cheia în haina femeii, agăţată într-un cuier. Conform regulamentului CIA, personalul de serviciu trebuia să aibă acces la „materialul pentru autoapărare”. Rodgers găsi cheia rastelului şi scoase două pistoale Beretta, pentru el şi încă două, pentru August. Fiecare avea câte cincisprezece cartuşe. Mai luă două staţii de emisie-recepţie, precum şi un calup de explozibil C-4, împreună cu o mână de detonatoare. Puse explozibilul într-un rucsac, pe care şi-l aruncă pe umăr. Nu era chiar materialul de luptă cu care erau obişnuiţi cei de la Striker. Le-ar fi prins bine nişte ochelari de vedere pe timp de noapte şi un pistol-automat Uzi, dar trebuiau să se descurce cu ce aveau la îndemână. Spera că nu va fi nevoie să le folosească, dar trebuia să fie pregătit pentru orice.

Întorcându-se în birou, Rodgers îi aruncă o privire lui Ani.

— Dacă faci ce trebuie, o să pun o vorbă bună pentru tine când se termină toate astea.

Ea nu răspunse.

— M-ai auzit? întrebă Rodgers.

— Te-am auzit, răspunse ea, fără să-l privească.

Rodgers îi dădu cele două pistoale lui August, după care îl apucă de braţ. Se apropiară de Hood, care avea încă în mână

telefonul.

— S-a întâmplat ceva?

— Am o presimţire că femeia o să ne facă probleme, spuse Rodgers, cu voce joasă.

— De ce? întrebă Hood.

— Peste câteva minute, o să fim la mâna ei, zise Rodgers. Gândeşte-te că Chatterjee ia legătura cu teroriştii, iar femeia nu confirmă informaţia. Ce ne facem?

— Păi, n-ar fi nici o diferenţă faţă de situaţia de faţă, zise August.

— Nu fi prea sigur, replică Rodgers. Teroriştii o să-şi dea seama imediat că e ceva în neregulă. Vor trece la represalii. După expirarea termenului-limită vor împuşca un ostatic şi apoi încă unul, în semn de răzbunare.

— Vrei să spui că ar fi de preferat să stăm deoparte? întrebă Hood.

— Nu, nu cred că mai avem de ales, răspunse Rodgers. În cel mai rău caz, mai câştigăm câteva minute.

— În ce scop? întrebă Hood.

— Pentru a prelua controlul situaţiei, zise Rodgers. După acea, pregătim o ambuscadă.

August părea încântat de idee.

Hood clătină din cap.

— Cu ce forţe? întrebă el. Doar voi doi?

— S-ar putea să reuşim, îi spuse Rodgers.

— Te mai întreb o dată, numai cu doi oameni? zise Hood.

— Cam aşa.

Hood nu se arătă prea mulţumit de răspunsul lui Rodgers.

— Amândoi ne cunoaştem meseria, continuă Rodgers. Brett e specialist în operaţiuni de felul acesta.

— Mike, spuse Hood, chiar dacă reuşim să intrăm înăuntru, ostaticii se vor afla în mare pericol.

— Cum am spus şi mai devreme, ce ne facem dacă femeia nu cooperează? întrebă Rodgers. Totul se va întoarce împotriva noastră. Teroriştii vor vedea negru în faţa ochilor.

Hood trebuia să recunoască totuşi că Rodgers avea dreptate.

Îşi consultă ceasul.

— Bob? vorbi el, în receptor.

— Te ascult, răspunse Herbert.

— Ai aflat numărul de telefon al secretarului general?

— N-are să-ţi vină să crezi, dar Departamentul de Stat nu are

decât numărul de telefon al fostului secretar general Manni. Darrell şi-a pus în mişcare relaţiile din Interpol pentru a face rost de numărul lui Chatterjee, iar Matt încearcă să intre în baza de date a ONU, pentru a-l obţine direct din sistemul lor informatic, spuse Herbert. Drept să-ţi spun, cred că Matt are mai multe şanse de reuşită. Mai ai răbdare câteva minute.

— Bob, secundele trec, spune-i să se grăbească, zise Hood.

— Am înţeles, răspunse Herbert.

Hood se uită la Rodgers.

— Cum faceţi să intraţi înăuntru?

— Colonelul August intră singur, continuă Rodgers. Eu voi rămâne afară, ca să-l acopăr. Îi aruncă o privire lui August. Intrarea în garajul ONU se află în partea de nord-est a complexului. Accesul se face printr-un rând de scări, exact peste drum de intrarea principală a clădirii în care ne aflăm acum. Pe acolo vei pătrunde în sediul ONU.

— Şi dacă porţile garajului sunt închise? întrebă Hood.

— Când am venit eu nu erau, răspunse Rodgers. Cu siguranţă, forţele de securitate doresc să aibă acces liber, în cazul în care e nevoie să intre cu oameni sau echipament special. În plus, când este acţionat, sistemul mecanic al porţilor se aude de departe. Ar fi posibil să-l audă şi terorişti şi să-şi dea seama că li se pregăteşte ceva. Sunt convins că au lăsat porţile deschise.

„Avea dreptate”, se gândi Hood.

— Nu cred că vei da peste agenţi de pază în grădina de trandafiri din faţa garajului, i se adresă Rodgers lui August. Toate forţele de securitate au fost concentrate pentru a încercui perimetrul complexului. Dacă grădina e survolată de elicoptere, poţi să te furişezi în umbra tufişurilor şi statuilor, care sunt la tot pasul. După ce ieşi din parc şi intri în garaj, singura problemă rămâne coridorul care duce de la ascensor la intrarea în sala Consiliului de Securitate. După cum reiese din planurile clădirii, între ascensor şi intrarea în sala Consiliului de Securitate mai rămân de parcurs vreo cincisprezece metri, pe coridorul principal.

— Nu e cam riscant? întrebă Hood.

— Deloc, interveni August. O să-i parcurg în fugă. Dacă-mi apare în cale vreun agent de securitate, îl trântesc la pământ. În plus, elementul-supriză va fi de partea mea.

— Şi dacă agenţii de pază deschid focul asupra ta? întrebă Hood.

— Din transmisia audio, am văzut că teroriştii vorbesc englezeşte cu accent străin, spuse August. Mă prefac că iau ostatic un membru din personalul ONU. Iar odată intrat în amfiteatrul Consiliului de Securitate, nu mai are importanţă.

— Totuşi, trebuie să fii foarte atent, spuse Hood.

— La nevoie, poate o convingem şi pe Chatterjee să ne vină în ajutor, sugeră August.

— Dacă stratagema cu răscumpărarea dă greş, nu cred că ne mai putem baza pe ea, spuse Hood. Diplomaţii au oroare de orice acţiune în forţă.

— S-ar putea să nu mai aibă de ales, spuse Rodgers. Colonelul August va fi deja înăuntru.

— Şi intrarea în garaj? Cine crezi că o păzeşte? i se adresă Hood lui Rodgers.

— Poliţia, bănuiesc, răspunse Rodgers. Cea mai mare parte din oamenii celor de la ONU au fost trimişi, probabil, sus, în clădire.

Hood primi un apel din partea lui Bob Herbert. Matt Stoll, geniul în computere al Centrului de Operaţiuni, reuşise să penetreze sistemul informatic al ONU şi să obţină numărul de telefon al lui Chatterjee înaintea lui Darrell McCaskey, care încerca acelaşi lucru prin contactele sale din cadrul Interpol. Hood îl notă la repezeală. Convorbirea nu avea să fie securizată, dar Hood era obligat să-şi asume riscul. Nu mai avea prea mult timp la dispoziţie.

De fapt, întreaga operaţiune avea să fie extrem de riscantă. Îi dădu undă verde lui Rodgers, iar August se făcu nevăzut imediat.

Hood îşi scoase telefonul şi formă numărul lui Chatterjee.

Răspunse o voce cu accent italian.

— Aţi sunat la numărul particular al secretarului general.

— Sunt Paul Hood, directorul Centrului de Operaţiuni din Washington, spuse Hood. Vreau să vorbesc cu secretarul general.

— Domnule Hood, avem o situa…

— Sunt la curent! se răsti Hood. Dacă te mişti repede, putem salva un om de la moarte. Dă-mi-o la telefon!

— Imediat, răspunse celălalt.

Hood îşi privi ceasul. Dacă teroriştii nu se grăbeau cumva, până la ultimatum mai rămăsese mai puţin de un minut.

Se auzi o voce de femeie.

— Mala Chatterjee.

— Doamnă secretar general, la telefon este Paul Hood, începu el. Sunt comandantul unei celule de criză aparţinând unei agenţii de securitate din Washington. Fiica mea se află printre ostatici. În vocea lui Hood îşi făcu loc un tremur uşor. Era conştient că viaţa lui Harleigh atârna de rezultatul acelei convorbiri telefonice.

— Spuneţi, domnule Hood.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, continuă Hood. Trebuie să luaţi legătura cu teroriştii şi să le aduceţi la cunoştinţă că răscumpărarea şi elicopterul pe care l-au solicitat sunt pregătite. În mâinile noastre se află un complice care va confirma această informaţie.

— Dar îmi cereţi să le spun o minciună, răspunse Chatterjee. Aceste solicitări nu pot fi satisfăcute.

— De acord, dar teroriştii n-au de unde să ştie. Vor încerca să iasă din clădire, spuse Hood. Iar afară are să-i aştepte o echipă specială a NYPD.

— S-a încercat deja un atac, dar acesta s-a soldat cu mai multe victime, răspunse Chatterjee. Nu sunt de acord.

Hood ştia foarte bine la ce se referea Chatterjee, dar nu spuse nimic.

— De data aceasta n-o să mai dăm greş, răspunse el. Odată ieşiţi în afara clădirii, teroriştii nu vor mai fi în stare să-i stăpânească pe ostatici. Cei mai mulţi dintre ei vor scăpa cu viaţă. Iar dacă teroriştii dau drumul la gazul toxic, ne va fi mai uşor să venim în ajutorul victimelor. Dar e obligatoriu să luaţi legătura cu teroriştii *imediat.* De asemenea, trebuie să-i informaţi că oferta e valabilă numai dacă opresc execuţiile.

Chatterjee şovăia să ia o hotărâre. Hood nu putea înţelege care era *motivul* şovăielii sale. O primă încercare de anihilare a teroriştilor eşuase lamentabil. Acum, răspunsul ei nu mai putea fi decât unul singur: sunt de acord. Sunt de acord să salvez o viaţă şi să le vin de hac acestor nemernici. Sau încă mai trăia cu speranţa că putea să negocieze cu ei şi să-i convingă să se predea fără vărsare de sânge? Dacă ar fi avut timp de discuţii, i-ar fi atras atenţia că, din informaţiile de care dispunea, se pare că acest colonel Ivan Georgiev transformase misiunea UNTAC într-o bătaie de joc. Ar fi întrebat-o dacă încă mai nutrea convingerea naivă că negocierile şi viziunea pacificatoare a ONU erau singurele soluţii ale unei crize de asemenea amploare şi că abordarea forţei nu putea fi luată în consideraţie.

— Vă implor, doamnă secretar general, spuse Hood. Ne-a mai

rămas mai puţin de un minut.

Ea continua să ezite. Lui Hood îi era silă de această închipuită binefăcătoare a omenirii. Ce o mai făcea să ezite? Faptul că trebuia să mintă nişte terorişti abjecţi? Că s-ar fi văzut obligată să explice reprezentanţilor din Gabon că Organizaţia Naţiunilor Unite călcase pe alături? Că scofâlciţilor din Adunarea Generală nu li se ceruse aprobarea pentru ca o echipă specială a SUA să pună capăt unei luări de ostatici care ameninţa să se termine într-o baie de sânge?

Dar nu avea timp să se întindă la vorbă. Hood spera că Chatterjee va înţelege pe loc gravitatea situaţiei.

— M-ai convins, răspunse secretarul general. Voi intra în legătură cu ei, pentru a salva o viaţă.

— Vă mulţumesc, doamnă secretar general, răspunse Hood.

Promit să vă ţin la curent.

PATRUZECI ŞI DOI

New York, statul New York
Duminică, 12.00 A.M.

Harleigh Hood stătea în genunchi, cu faţa la uşile duble ale sălii Consiliului de Securitate.

În spatele ei, australianul îşi înfipsese mâna în părul fetei şi o ţinea strâns, ca să nu poată face nici o mişcare. Pe obrazul drept al lui Harleigh apăruse o vânătaie mare, acolo unde fusese lovită cu pistolul atunci când încercase să-l muşte de mână. Gura, în care încasase o lovitură în plin, îi şiroia de sânge. Se împotrivise din toate puterile, zbătându-se şi apucându-se cu mâinile de tot ce întâlnea în cale, dar australianul o târâse fără menajamente până la uşă. La umeri rochia îi era sfâşiată, iar pardoseala acoperită cu mochetă o julise rău la ceafă. Mai devreme, teroristul o lovise puternic cu bocancul în partea stângă a torsului, iar acum o chinuia o durere înnebunitoare de câte ori încerca să tragă aer în piept.

Harleigh nu se lăsase târâtă cu una, cu două până la locul execuţiei sale.

Acum rămase nemişcată, privind înainte cu ochii goi. Avea dureri în tot trupul, dar cel mai tare o durea senzaţia de neputinţă care o cuprinsese. Într-o clipă de surprinzătoare luciditate îi trecu prin minte că, probabil, aşa se simţea o femeie care fusese victima unui viol. Neputinţa de a alege. Pierderea demnităţii umane.

Teroarea care avea s-o chinuie de atunci încolo, ori de câte ori va simţi o mână în părul ei sau va atinge cu genunchiul ţesătura unui covor. Şi, mai presus de orice, conştiinţa faptului că tot ce i se întâmpla nu avea nici o legătură directă cu persoana ei. Nu se făcuse vinovată cu nimic. Pur şi simplu, avusese nenorocul să cadă în mâinile acestui animal, care o alesese tocmai pe ea pentru a-şi vărsa mânia. Aşa trebuia să-şi întâmpine momentul morţii? Fără îngeri, fără sunet de trompete. Carne de tun în mâinile unui dezaxat.

Nu.

Furia şi neputinţa o făcură să scoată un ţipăt ce venea din

adâncul fiinţei ei. Ţipă încă o dată, după care muşchii i se încordară şi dădu să se ridice în picioare. N-avea de gând să se lase omorâtă aşa. Australianul o trase tare de păr, obligând-o să se răsucească. Harleigh căzu cu faţa în sus. Începu să se zbată, încercând să se ridice. Bărbatul o trimise înapoi la pământ şi o imobiliză, apăsând-o cu genunchiul în piept. Îi vârî ţeava pistolului în gură.

— Acum mai ţipi? o întrebă el.

Harleigh ţipă din nou, ca să-i facă în ciudă, iar el îi apăsă ţeava armei pe gât, până când fata începu să se înece.

— Hai, mai zbiară o dată, domnişoară, spuse. Încă un ţipăt şi o încasezi.

Saliva plină de gustul metalic al pistolului începu să se adune repede în gâtul lui Harleigh, amestecându-se cu sângele care-i şiroia din rana de la gură. Fata se opri din ţipat, încercând să înghită. Dar ţeava pistolului o împiedica să înghită sau să tuşească; simţea că se sufocă. Era în pericol să se înece cu propria salivă. Încercă să dea pistolul la o parte, dar, folosindu-se de braţul rămas liber, teroristul o prinse de încheieturile mâinilor.

— E timpul, îl anunţă Barone.

Downer îi aruncă o privire plină de ură. Cu ţeava pistolului în gură, Harleigh scoase un strigăt gutural.

În momentul acela, staţia de emisie-recepţie a lui Barone prinse viaţă.

— Aşteaptă, zise Barone, repede. Apoi vorbi în staţie:

— Ce e?

— Aici secretarul general Chatterjee, se auzi. Am obţinut răscumpărarea, iar elicopterul e pe drum.

Downer schimbă o privire cu Barone. Acesta acţionă butonul care oprea microfonul radioului. Ochii i se îngustară, iar pe chip îi apăru o expresie neîncrezătoare.

— Minte, zise Downer. N-avea cum să reuşească atât repede.

Barone reluă emisia.

— Te-ai mişcat foarte repede. Cum ai reuşit? întrebă el.

— Filiala din New York a Federal Reserve a fost de acord să ne pună la dispoziţie suma, sub forma unui împrumut garantat de guvernul american, răspunse Chatterjee. Banii trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Aşteaptă până când primeşti instrucţiuni din partea noastră, spuse uruguayanul. Se întoarse şi o luă la fugă în jos pe scări.

— Am promisiunea voastră că nu veţi executa ostaticul?

întrebă Chatterjee.

— Dacă ne minţi, vom executa nu unul, ci doi, replică Barone.

Închise grăbit aparatul de emisie-recepţie şi porni în fugă către partea din faţă a amfiteatrului, unde se găsea staţia de comunicare TAC-SAT.

PATRUZECI ŞI TREI

New York, statul New York
Sâmbătă, 12.01 A.M.

În timp ce aşteptau apelul pe terminalul TAC-SAT, Rodgers luă legătura cu Herbert şi-l puse la curent. Herbert îi spuse că o să-l caute pe comandantul Kane, şeful poliţiei din New York. Se cunoscuseră cu ocazia operaţiunii de la Brighton Beach, pe care o organizaseră în comun, împotriva unui grup de spioni ruşi care pregăteau o lovitură de stat la Moscova. Cei doi se înţeleseseră foarte bine, iar Herbert era sigur că Gordon o să-i ajute cu tot ce-i stătea în putinţă pentru a salva ostaticii şi, împreună cu ei, Organizaţia Naţiunilor Unite.

După ce vorbi cu şeful poliţiei, Rodgers apelă încă un număr, explicându-le celorlalţi că vrea să-şi asculte mesajele de acasă. Era o minciună, dar nu dorea ca tânăra să ştie unde suna cu adevărat. Îl rugă pe Hood să-i împrumute telefonul său mobil. Sub privirea lui Hood, se aşeză în aşa fel încât femeia să nu-i poată urmări mişcările. Era o şmecherie pe care o învăţase de la Bob Herbert. După ce părăsea încăperea în care avusese loc o şedinţă, acesta se folosea de telefonul montat pe scaunul lui cu rotile pentru a trage cu urechea la ce vorbeau cei rămaşi înăuntru. Rodgers opri soneria telefonului fix din birou, apoi formă numărul acestuia de pe telefonul mobil al lui Hood. Ridică receptorul telefonului din birou şi îl trecu pe amplificare, după care lăsă ambele telefoane deschise. Apoi îşi strecură telefonul mobil în buzunar, cu grijă să nu apese din greşeală pe tasta de deconectare a aparatului.

Rodgers se întoarse şi se sprijini de tăblia mesei, în faţa lui Annabelle Hampton. Hood măsura camera cu pas nervos. Minutele treceau, iar Rodgers nu putea scăpa de senzaţia că lucrurile aveau să ia o întorsătură neplăcută.

Tânăra privea fix un punct aflat în faţa ei, cu ochii goliţi de orice expresie. Rodgers bănuia ce se petrecea în mintea ei. Se gândea la ce o aşteaptă. Rodgers nu găsea că Ani Hampton era genul de PGA[65], adică analist post-operaţiune. Mintea multor

[65] Postgame analyst.

ofiţeri sau specialişti din domeniul informaţiilor funcţiona precum cea a unor maeştri de şah sau a unor balerini de profesie.

Datele care le erau puse la dispoziţie erau interpretate în virtutea unor tipare clare de acţiune, care-şi dovediseră eficienţa în timp şi se încerca, pe cât posibil, includerea lor într-o matrice comportamentală prestabilită. Evenimentele care prezentau abateri de la regulă erau studiate în amănunt şi, pe baza lor, erau elaborate noi tipare de analiză; cele care nu puteau fi încadrate în aceste tipare erau, pur şi simplu, date la o parte.

Pe de altă parte, numeroşi agenţi operativi ai CIA nu acordau atâta importanţă aspectului tactic. Aceştia erau aşa-numiţii „rechini”. În general, rechinii erau personaje solitare, care aveau acţiunea în sânge şi care se conduceau numai după instinct; priveau numai înainte şi niciodată nu dădeau înapoi în faţa pericolului, oricât ar fi fost de mare. Aceşti agenţi reuşeau cel mai bine să se infiltreze în rândul populaţiei locale din zonele de conflict, în celulele teroriste şi în taberele militare ale inamicului.

Rodgers putea să pună pariu pe orice că Ani făcea parte dintre rechini. Dădea impresia că stă cuminte la locul ei, plină de regrete. Dar nu era deloc aşa; de fapt, îşi pregătea mişcarea următoare. Rodgers era aproape sigur că îi ghicise intenţiile. Tocmai de aceea îl şi trimisese pe colonelul August în sala Consiliului de Securitate. Era mai bine să fie pregătiţi pentru orice eventualitate.

În timp ce o studia pe tânără, Rodgers simţi cum îi trece un fior pe şira spinării. Îşi aminti de o lecţie pe care o învăţase cu ocazia primei sale misiuni în Vietnam: trădarea putea să vină de unde te aşteptai mai puţin. Era o lecţie valabilă în orice ţară, în orice oraş, în orice cătun. N-aveai cum să te fereşti de un trădător; nimeni nu putea să-l recunoască fără greş. Putea fi bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, american sau de orice altă naţionalitate. Trădătorii lucrau în instituţii publice sau în firme private, în funcţii care le ofereau acces la informaţii confidenţiale sau care le dădeau ocazia să întâlnească persoane influente în anumite cercuri. Unii trădau din convingere, iar alţii, pur şi simplu, erau mânaţi de dorinţa de se îmbogăţi.

În afară de toate acestea, trădătorii mai aveau şi o altă particularitate, o trăsătură de caracter care nu putea fi întâlnită decât la tagma aceasta de oameni: dacă erau prinşi, deveneau şi mai periculoşi. Când înţelegeau că îi aşteaptă plutonul de execuţie, nu mai aveau nimic de pierdut şi erau în stare de orice.

În 1969, CIA obţinuse informaţii că nord-vietnamezii se foloseau de personalul unui spital militar de la Saigon, Vietnamul de Sud, pentru a face trafic de stupefiante printre soldaţii americani internaţi acolo. Rodgers fusese trimis la spital, pasămite pentru a vizita un camarad rănit. Văzuse cum asistentele primeau dolari americani de la o mână de soldaţi sud-vietnamezi „răniţi" – de fapt, agenţi ai Viet Cong[66]-ului, băieţi tineri, în vârstă de cincisprezece până la optsprezece ani – pentru a burduşi cu heroină şi marijuana trusele de prim ajutor destinate celor de pe linia frontului. În momentul arestării, două din cele trei asistente s-au aruncat în aer cu o grenadă, omorând încă şapte militari dintre pacienţii instalaţi în salon.

Personal medical şi puştani, transformaţi cu toţii în ucigaşi cu sânge rece. Doar în Vietnam putea exista aşa ceva. De aceea îşi pierduseră minţile atâţia veterani, după ce s-au întors acasă. Prin satele cu aer idilic, soldaţilor americani le ieşeau adeseori în cale grupuri de fete tinere. Câteodată le cereau bomboane şi bani. Alteori, fetele aveau în braţe păpuşi umplute cu explozibil. De multe ori, fetele săreau în aer împreună cu ele. Din când în când, femeile mai în vârstă îi îmbiau pe americani să guste din vase pline cu orez amestecat cu cianură; dacă vedeau că soldaţii erau temători să încerce, luau chiar ele prima îmbucătură, pentru a le alunga teama. Asemenea experienţe lăsau urme mai adânci decât o puşcă de asalt M16 sau o mină de câmp. Războiul din Vietnam i-a învăţat pe soldaţii americani să nu aibă încredere în nimeni şi în nimic. Odată lăsaţi la vatră, mulţi nu şi-au mai găsit locul lângă soţia, rudele şi chiar lângă copiii lor. Ăsta era unul dintre motivele pentru care Mike Rodgers nu se căsătorise niciodată. Veteranii din Vietnam deveniseră incapabili să se mai ataşeze de altcineva în afara propriilor camarazi. Se internau în sanatorii, primeau tratament, dar totul era degeaba. Vietnamul le răpise inocenţa o dată pentru totdeauna.

În timp ce o privea pe Annabelle Hampton, Rodgers rememoră toate acestea, iar amintirea acelor orori îi producea un gust amar. Tânăra vânduse vieţi nevinovate în schimbul banilor, acoperind de ruşine ţara în slujba căreia se pusese. Se întrebă cum mai putea ţine fruntea sus, când ştia cât de murdari erau banii pe care-i câştigase.

---

[66] Forţă de gherilă, pseudocomunistă, opusă regimului din Vietnamul de Sud. Denumirea oficială a formaţiunii era Frontul Naţional de Eliberare a Vietnamului. (n.tr.).

În clădire se aşternuse o linişte totală, iar de afară nu răzbătea nici un zgomot. Pe First Avenue circulaţia fusese închisă parţial, iar pe FDR Drive accesul era blocat în întregime, deoarece bulevardul trecea exact prin spatele sediului Organizaţiei Naţiunilor Unite. Evident, poliţia din New York dorea să aibă loc liber de mişcare, în caz că era obligată să intervină de urgenţă. Fundătura din faţa clădirii în care se aflau fusese de asemenea închisă.

Apelul ce răsună dinspre staţia de comunicaţii TAC-SAT îi făcu pe toţi să tresară.

Hood, care măsura camera cu pas egal, se opri şi veni lângă Rodgers. Annabelle Hampton îşi aţinti privirea asupra generalului. Buzele îi erau strâns lipite, iar în ochii ei de un albastru-deschis se vedea că nu are de gând să coopereze. Constatarea nu-l miră deloc pe Rodgers. La urma urmei, Annabelle Hampton era tipul de rechin.

— Răspunde! îi ordonă Rodgers.

Ea îl înfruntă cu privirea. Ochii îi erau ca de gheaţă.

— Şi, dacă nu răspund, o să mă supui din nou la cazne?

— Aş prefera să nu fie nevoie, răspunse Rodgers.

— Mi-am dat seama, spuse Annabelle. Pe faţă îi apăru un rânjet. Te-ai cam înmuiat în ultima vreme. N-am dreptate?

Tânăra îi vorbea acum pe alt ton. Vocea îi devenise agresivă. Prinsese încredere în ea. În cele câteva minute de când Rodgers slăbise presiunea asupra ei, avusese timp să se gândească şi să-şi facă un plan. Începuse dansul, iar cea care conducea pasul era Annabelle Hampton. Rodgers se felicită în sinea lui că-şi luase o măsură de prevedere.

— De ce nu-mi dai iar degetul pe spate, ca să mă faci să răspund? întrebă tânăra. De fapt, sunt convinsă că mai cunoşti şi alte metode de tortură. Ca, de exemplu, să-mi înfigi sub ochi o agrafă de birou sau un ac cu gămălie. Se pare că agenţii CIA preferă în mod special această metodă de convingere. Dar tu n-ai cum să te foloseşti de ea, fiindcă din cauza durerii vocea mea ar suna altfel decât de obicei. Ceilalţi ar deveni suspicioşi.

— Ai promis că vei face ce-ţi cerem, îi aminti Hood.

— Şi dacă nu mă supun, ce vă rămâne de făcut? întrebă ea. Dacă mă împuşcaţi, ostaticul e ca şi mort. Aruncă o privire ostentativă în direcţia lui Hood. S-ar putea să fie chiar fiica ta.

Hood se încordă dintr-odată.

Era mai bună decât se aşteptase, gândi Rodgers. Dansul se

transformase rapid într-un mizerabil joc al nervilor. Rodgers ştia dinainte cine avea să câştige. Singura soluţie era să tragă de timp, pentru ca August să-şi poată îndeplini misiunea.

— Acum ce mai vrei de la noi? o întrebă Rodgers.

— Vreau să-mi scoateţi legăturile şi să părăsiţi camera, răspunse ea. Le transmit mesajul, după care plec şi nu mă mai vedeţi niciodată.

— Nu fac aşa ceva, spuse Rodgers.

— De ce? întrebă Ani. Nu vrei să te murdăreşti, căzând la înţelegere cu mine?

— Am căzut la înţelegere cu alţii mai răi decât tine, replică Rodgers. Dar nu am încredere în tine. Din punctul tău de vedere, teroriştii trebuie să scape nevătămaţi, cu tot cu răscumpărare.

Oamenii de felul lor nu plătesc dinainte. Aşa îşi asigură loialitatea acoliţilor. Iar tu ai nevoie de partea ta din răscumpărare.

Staţia TAC-SAT emise un al doilea apel.

— Dacă nu răspund imediat, spuse Annabelle, ceilalţi vor considera că mi s-a întâmplat ceva. Fata va muri.

— Atunci, răspunse Rodgers cu voce aspră, nu ai decât două alternative: ori încasezi un glonţ pe loc, ori eşti condamnată pentru terorism şi înfunzi puşcăria.

— Dacă fac ce-mi cereţi, oricum primesc între zece şi douăzeci de ani de închisoare, spuse Ani. Dacă nu, mă aşteaptă închisoarea pe viaţă sau condamnarea la moarte. Care-i diferenţa?

— Vreo treizeci de ani, răspunse Rodgers. Poate că acum nu contează, dar când o să împlineşti şaizeci de ani în închisoare, s-ar putea să-ţi schimbi părerea.

— Scuteşte-mă, zise femeia.

— Domnişoară Hampton, mai gândeşte-te, i se adresă Hood. Încă mai ai timp să salvezi de la moarte câteva zeci de oameni nevinovaţi şi să-ţi faci un bine chiar dumitale însăţi.

— Spune-i asta colegului dumitale, nu mie, spuse ea.

Telefonul TAC-SAT sună a treia oară.

— Vor fi numai cinci apeluri, spuse Ani. Dacă nu răspund, o tânără din sala Consiliului de Securitate va fi împuşcată în cap. Asta vreţi?

Rodgers făcu un pas în faţă. Nu credea că Hood are să se lase dus de nas, dar nu voia rişte nimic. Hood era încă directorul Centrului de Operaţiuni, iar Rodgers nu dorea să intre în

contradicţie cu el. Mai ales că Hood nu era la curent cu toate amănuntele.

— Eliberaţi-mă şi le spun orice-mi cereţi, spuse tânăra.

— Întâi preia apelul şi-ţi dăm drumul după aceea, replică Rodgers.

— Problema e că, aşa cum voi n-aveţi încredere în mine, nici eu n-am încredere în voi, spuse ea. Iar acum voi aveţi mai mare nevoie de ajutorul meu.

Staţia TAC-SAT sună a patra oară.

— Mike... începu Hood.

Deşi Hood fusese de acord cu planul de atac, era clar că acum înclina către prima variantă de acţiune: să-i lase pe terorişti să iasă afară din clădire. Dar Rodgers nu se grăbi să-i răspundă.

Victoria sau eşecul puteau să atârne de câteva secunde.

— Nu pot face asta, spuse Rodgers către Annabelle.

— Nu tu ai căderea să hotărăşti ce e de făcut, iar asta nu-ţi cade bine, răspunse ea.

— Nu-i adevărat, i se adresă Rodgers femeii. Doar n-ar fi prima oară când trebuie să înghit ce nu-mi place. Suntem oameni în toată firea. Nu-mi cade bine faptul că sunt obligat să am încredere în cineva care şi-a încălcat deja cuvântul o dată.

Generalul îşi puse un pistol la cingătoare, apoi scoase un briceag din buzunarul pantalonilor. Îl deschise agitându-l în aer, după care începu să-i taie legăturile.

TAC-SAT-ul sună a cincea oară.

Annabelle întinse mâna după briceag.

— Restul le tai eu, spuse.

Rodgers îi dădu cuţitul. Se trase înapoi, pentru a preveni un eventual atac.

— Ieşiţi din cameră şi rămâneţi pe coridor, le ceru tânăra. Să ştiţi că vă urmăresc pe monitorul camerei de supraveghere. Şi lăsaţi-mi şi cheile.

Rodgers scoase cheile din buzunarul pantalonilor şi le aruncă în faţa ei, pe podea. Apoi îşi luă haina de pe speteaza unui scaun şi îl urmă pe Hood, care se îndrepta deja către uşă.

Tânăra îşi tăie ultimele legături, după care deschise pe ecranul computerului imaginile înregistrate de camera de supraveghere. În timp ce Rodgers părăsea încăperea, Ani se aplecă şi apucă staţia TAC-SAT.

— Spune, zise ea.

În momentul în care tânăra preluă apelul, Rodgers mai avea

un pas până la uşă. O deschise şi se îndepărtă cu paşi mari pe coridor, pentru a ieşi din raza de acţiune a camerei de supraveghere.

Precum Annabelle Hampton şi Rodgers făcea parte dintre rechini. Femeia ştia să mintă bine şi avea mult tupeu. Dar, spre deosebire de ea, Rodgers dispunea de un avantaj.

Avea în spate experienţa a treizeci de ani de luptă împotriva altor rechini.

PATRUZECI ŞI PATRU

New York, statul New York
Sâmbătă, 12.04 A.M.

Imediat cum ieşi din obiectivul camerei de supraveghere, Rodgers scoase din buzunar telefonul celular al lui Hood. Generalul se opri în loc şi duse aparatul la ureche. Ascultă un moment în tăcere, apoi închise. Îi întinse telefonul lui Hood, împreună cu unul din cele două pistoale.

— I-a spus adevărul? întrebă Hood.

— Da, ne-a dat planul peste cap, răspunse Rodgers.

Rodgers scoase staţia radio din buzunarul hainei şi acţionă butonul de emisie.

— Brett? spuse el.

— Spuneţi, domnule general.

— Ai undă verde pentru ambuscadă, îi ordonă Rodgers. E totul în regulă?

— Situaţia e sub control, răspunse August.

— Bine, zise Rodgers. De cât timp ai nevoie?

— Două minute, răspunse August.

Rodgers aruncă o privire la ceas.

— Bine, ai două minute la dispoziţie. Eu intru în dispozitiv, în partea de nord a clădirii. Voi fi acolo în şapte minute.

— Am înţeles, zise August. Succes.

— Mult noroc şi ţie, îi ură Rodgers. Puse staţia înapoi în buzunar.

Hood clătină din cap.

— Ai avut dreptate.

— Am avut, din nefericire, încuviinţă Rodgers. Îşi consultă din nou ceasul de la mână. Trebuie să plec. Ia legătura cu poliţia; Spune-le să ocupe etajul şi să aibă grijă de femeia dinăuntru. Mai mult ca sigur că e înarmată, aşa că, dacă iese înainte de sosirea poliţiei, e posibil să fii obligat să deschizi focul.

— Mă descurc, răspunse Hood.

Deoarece puteau deveni în orice moment ţintele unor atacuri teroriste, toţi membrii din conducerea superioară a Centrului de Operaţiuni fuseseră instruiţi în mânuirea armelor de foc. La

nevoie, Hood n-avea să ezite s-o împuşte pe Annabelle Hampton. În primul rând, femeia era o trădătoare.

În al doilea rând, de acum Rodgers se afla în elementul lui şi preluase conducerea operaţiunii, încât nici nu se punea problema să-i nesocotească instrucţiunile. Experienţa de militar activ a lui Rodgers îşi spunea cuvântul.

— Totodată, încearcă să pui în aplicare planul pe care mi l-ai expus mai devreme.

— Să iau legătura cu Chatterjee?

Rodgers aprobă din cap.

— Îmi dau seama că e o sarcină dificilă, dar pune-o la curent cu planul nostru. Dacă se împotriveşte, spune-i că, oricum, nu mai poate să ne oprească şi...

— Ştiu ce am de făcut, îl întrerupse Hood.

— Adevărat, spuse Rodgers. Îmi cer scuze. Transmite-i că nu le cer decât un lucru, atât lui Chatterjee, cât şi oamenilor aflaţi sub comanda ei.

— Care anume? întrebă Hood.

Rodgers se întoarse către ieşire şi începu să coboare scările în grabă.

— Să nu ne stea în cale.

PATRUZECI ŞI CINCI

New York, statul New York
Duminică, 12.05 A.M.

Cu mişcări de felină, colonelul Brett August traversă parcul liniştit. Deasupra lui nu se vedea nici un elicopter; toate aparatele de zbor fuseseră concentrate deasupra clădirii principale, luminate ca ziua de reflectoarele lor puternice. Zona era cufundată într-un întuneric total, întrerupt când şi când de câte o geană de lumină ce răzbătea dinspre spoturile luminoase amplasate pe aleile complexului de clădiri al ONU.

August înainta repede şi sigur, ţinându-şi trupul aplecat de spate, într-un echilibru perfect. Conştiinţa faptului că reuşita întregii operaţiuni apăsa pe umerii săi nu-l intimida deloc, ci era mai degrabă un stimulent pentru el. Se afla în pericol de moarte, dar era nerăbdător să dea ochii cu inamicul, să-şi încerce puterile. Şi, deşi experienţa lui îndelungată îi spunea că în focul luptei se putea aştepta la orice, era încrezător în şansele sale. Asemenea operaţiuni erau specialitatea lui şi era animat de sentimentul că viaţa ostaticilor se afla în mâinile sale.

Avea încredere în planul pus la cale de Rodgers. Generalul avusese absolută dreptate când se referise la caracterul haotic şi echilibrul fragil al operaţiunilor militare. Dar ambuscada era un tip de operaţiune în cursul căreia aceşti doi parametri puteau fi controlaţi într-o oarecare măsură.

Ambuscada este o manevră militară clasică; după câte se pare, ea a fost folosită pentru prima oară în secolul doisprezecelea, de către cneazul rus Alexander Nevski, aflat în fruntea unei mici armate de mujici[67], pentru a ţine piept regimentelor de cavaleri teutoni care dăduseră năvală în Rusia. Aceştia purtau armuri şi erau mult mai bine înarmaţi decât armata cneazului. În luptă dreaptă, ruşii n-ar fi avut nici o şansă în faţa lor. În cele din urmă, i-au atras în mijlocul unui lac îngheţat, unde, din cauza armurilor grele, stratul de gheaţă a

[67] Este vorba de bătălia de pe Lacul Peipus, care avut loc la 5 aprilie 1242 (sec. Al XIII-lea, nu al XII-lea, cum menţionează autorul). În zilele noastre, lacul se află la graniţa dintre Estonia şi Rusia. (n.tr.).

cedat sub picioarele lor. Armata teutonă s-a înecat aproape în întregime. Ideea lui Nevski a fost preluată de către fostul comandant al formaţiunii Striker, locotenent-colonelul Charles Squires, care a avut-o în vedere pentru operaţiunile executate cu personal restrâns.

În timpul unei asemenea ambuscade, inamicul trebuie atras într-o zonă îngustă, dar care să ofere atacatorilor posibilitatea de a se adăposti de o parte şi de alta a forţei inamice, cum ar fi un defileu, o pădure sau malul unui lac. Apoi atacatorii, oricât de puţini la număr, se împart în două grupe de atac. Prima învăluie forţa inamică, prinzând-o la mijloc. Cealaltă înaintează în formaţie strânsă prin terenul îngust. Inamicul nu se poate retrage, deoarece ar fi surprins de focul de pe flanc. Iar dacă încearcă să lanseze un contraatac, subunitatea aflată în faţă poate să-l lovească frontal sau pe oricare din flancuri. Trăgându-se înapoi, trupele inamice cad în bătaia focului celei de a doua grupe, aflată în spatele său. În acel moment, atacatorii pornesc atacul din faţă şi din spate asupra inamicului, prins ca într-un cleşte. Dacă terenul este bine ales, printr-o asemenea operaţiune, executată ca la carte, la adăpostul întunericului, o forţă de atac relativ redusă ca număr poate să vină de hac unei întregi armate.

Odată intrat în sala Consiliului de Securitate, colonelul August n-avea să beneficieze de avantajul întunericului. Dacă încerca să scoată din funcţiune, chiar şi numai pentru câteva secunde, sistemul de iluminare al sălii, teroriştii şi-ar fi dat seama imediat că se întâmplă ceva neobişnuit. Prefera să-i ia prin surprindere. Din păcate, pe lumină, teroriştii aveau să-şi dea seama imediat că sunt atacaţi de o singură persoană. Aveau să-l repereze pe loc, aşa cum se întâmplase şi cu echipa specială a Naţiunilor Unite. Dacă se mişcau repede, era posibil să le dea planul peste cap.

Chiar şi într-o asemenea eventualitate, lui August tot îi mai rămâneau câţiva aşi în mânecă. Spre deosebire de agenţii de pază ai ONU care atacaseră mai devreme, el făcea parte dintr-o unitate de comando. Putea să se adăpostească printre rândurile de fotolii care umpleau amfiteatrul. Din cauza spaţiilor largi, descoperite, ale celor câteva rânduri de scări ce traversau sala de sus până jos, teroriştii nu se vor putea apropia de el cu uşurinţă, mai ales dacă stătea tupilat printre fotolii. Iar dacă încercau să-l atace folosindu-se de ostatici ca de nişte scuturi

umane, comandantul Striker mai avea încă două avantaje în faţa lor. În primul rând, Brett August era un trăgător de mare clasă. În afară de Mike Rodgers, era cel mai bun ţintaş din forţele speciale.

Acest talent extraordinar îi adusese multe decoraţii în decursul timpului. În al doilea rând, August era pregătit să deschidă focul oricare a fi fost situaţia. Dacă se vedea obligat să rişte viaţa unui ostatic pentru a doborî un terorist, n-avea să ezite să apese pe trăgaci. Aşa cum observase şi Mike Rodgers mai devreme, dacă nu interveneau repede şi decisiv, ostaticii erau oricum condamnaţi la moarte.

Grădina se întindea către sud, cale de câteva clădiri. De fapt, era ca un parc de dimensiuni mai reduse, plin de copaci, a cărui intrare era străjuită de o statuie care-l înfăţişa pe Sfântul Gheorghe omorând balaurul. Sculptura, donaţie a guvernului fostei Uniuni Sovietice, era turnată din resturile unor rachete nucleare SS-20, de fabricaţie sovietică şi Pershing, de provenienţă americană, care fuseseră distruse conform prevederilor Tratatului de neproliferare a armelor nucleare cu rază medie de acţiune, semnat în 1987. Ca şi Organizaţia Naţiunilor Unite însăşi, statuia nu era decât întruchiparea unui simplu gest de propagandă: o minciună scoasă din joben de marile puteri, pentru liniştea naivilor care dădeau crezare vorbăriei goale despre promovarea păcii în lume. Sovieticii ştiau prea bine că, fără echilibrul impus de sistemele de rachete SS-20 şi Pershing, pacea mondială rămânea un concept lipsit de orice substanţă.

„Tot respectul pentru Nevski, cneazul rus care a inventat ambuscada, o mişcare tactică genială”, se gândi August. Avea toată admiraţia pentru acest monument al artei militare ruse.

August văzu câţiva şobolani mari, cu blana cenuşie, care mişunau prin umbra tufelor de trandafiri. Nu-i era scârbă de ei, dimpotrivă, se bucură când îi văzu. Asta însemna că în grădină nu mai era nimeni, în afară de el. Când August trecu pe lângă ele, animalele se împrăştiară la repezeală.

Apropiindu-se de capătul parcului, colonelul se făcu una cu pământul. Peste tufişurile din margine se întindea un spaţiu gol de aproximativ douăzeci de metri, dincolo de care se putea vedea holul cel mare al clădirii Adunării Generale. August nu vedea prea bine ce se întâmplă înăuntru, din cauza vegetaţiei dese din faţa lui, care îi împiedica vederea.

August ţinea în mână unul din cele două pistoale Beretta pe care i le dăduse Rodgers. Celălalt stătea la loc sigur, în buzunarul din dreapta al pantalonilor. În timpul misiunii recente din Spania, colonelul fusese obligat să treacă drept turist şi se obişnuise să poarte întotdeauna pantaloni cu buzunarele cât mai largi, în care să poată ascunde o armă. În cealaltă mână avea staţia de emisie-recepţie, pe care o ţinea pregătită, în caz că trebuia să ia la repezeală legătura cu Hood. De fapt, ar fi preferat să vină fără ea. Un apel sau vreo descărcare de paraziţi apărute într-un moment nefericit puteau să-l dea de gol. Deşi mai mult îl încurca, preferase s-o ia cu el; era posibil să se dovedească necesară pentru a pătrunde înăuntru.

Până la clădirea Adunării Generale îi mai rămăseseră de parcurs aproximativ şaptezeci şi cinci de metri. Oprindu-se în loc, îşi ridică privirea peste un rând de sculpturi mai scunde şi aruncă un ochi înspre complexul principal al Organizaţiei Naţiunilor Unite. Trei elicoptere survolau zona. Curtea era luminată puternic de câteva reflectoare, iar la intrarea principală văzu şase oameni ai NYPD. Rodgers avusese dreptate. După ce agenţii de securitate ai ONU fuseseră trimişi sus, poliţia părăsise punctele de control amplasate în stradă şi primise permisiunea de a pătrunde în perimetrul complexului. August n-avea cum să traverseze curtea fără să fie văzut. Între poliţişti şi agenţii de securitate ai ONU nu exista termen de comparaţie. Primii erau oameni duri, la fel ca militarii săi, din unitatea specială Striker. La nevoie, trânteau un om la pământ într-o secundă. Pe vremea când era consilier în cadrul NATO, August avusese ocazia să cunoască un fost şef de departament din Brigada Specială a NYPD. Fusese invitat la NATO pentru un schimb de experienţă cu privire la modul de abordare al atacurilor cu luare de ostatici. În asemenea situaţii, procedura standard a poliţiei din New York era să asigure cât mai bine perimetrul, după care controlul era preluat de echipele speciale, înzestrate cu armament şi echipament adecvat şi care erau pregătite în orice moment să treacă la atac, dacă negocierile eşuau. Criza ostaticilor de la ONU ar fi fost rezolvată cu ore în urmă dacă Chatterjee n-ar fi fost atât de moale. Aceasta era una din consecinţele operaţiunii Desert Storm. Cineva încalcă legea. Apoi, sub pretextul menţinerii păcii mondiale, toată lumea îşi dă cu presupusul şi se lansează în negocieri interminabile, în timp ce agresorul îşi consolidează poziţia. Când, într-un târziu, se ajunge la o soluţie, e nevoie de

formarea unei coaliţii pentru a o pune în aplicare.

O prostie. Tot ce aveai de făcut era să-l prinzi în cătarea puştii pe tipul care pusese lumea pe jar. Dacă-l strângeai cu uşa destul de tare, avea să se lase păgubaş cât ai zice peşte. Era simplu ca bună ziua.

August îşi măsura arareori timpul după ceas. Încerca întotdeauna să se mişte şi să-şi facă treaba cât mai repede, ca şi cum ar fi fost mereu în criză de timp, chiar dacă nu era nevoie. Metoda funcţiona fără greşeală, de fiecare dată. N-avea nevoie să se uite la ceas pentru a şti că minutele treceau inexorabil şi că, dacă era oprit, nu ar fi avut timp să explice cine era sau ce căuta acolo. Se hotărî să iasă din parc şi să coboare înspre FDR Drive. Şoseaua trecea de-a lungul esplanadei largi care mărginea grădina înspre răsărit. Era nevoit să facă un salt destul de periculos, pentru a ateriza chiar în apropierea porţii de acces în garaj. Dacă o lua direct pe scările de la intrarea principală, aflată în spatele clădirii ONU, ar fi fost reperat imediat.

Îndreptându-se spre fluviu, August înaintă pe cărarea de pietriş care ducea către pasarela de acces pavată cu beton. Traversă esplanada şi ajunse în faţa unui gărduleţ metalic, peste care sări fără probleme. Rămase întins la pământ, cu faţa către răsărit şi îşi ridică ochii peste balustrada pasarelei. Se afla deasupra şoselei, la o înălţime de aproape patru metri. Aruncă o privire în jos, dar nu văzu nici o protuberanţă care să îl ajute la coborâre. Scoase din buzunar staţia radio şi puse pistolul în locul ei. Apoi îşi scoase centura, o trecu prin gaica prevăzută pe spatele staţiei de emisie-recepţie, după care împinse aparatul până se opri în cataramă. Aşeză centura în jurul unuia din stâlpii subţiri ai balustradei, ca pe un laţ. Apucă strâns capetele centurii şi se lăsă în echilibru peste balustradă. Apoi, ţinând strâns în mână capătul cu catarama, eliberă din strânsoare cealaltă parte a centurii şi-şi dădu drumul în gol.

În momentul aterizării, August îşi flexă genunchii, pentru a mai atenua forţa impactului cu asfaltul. Se îndreptă repede de spate. Garajul ONU era chiar în faţa lui, către sud. August nu putea să vadă prea bine intrarea, care era ascunsă după colţul unei clădiri aflate de partea cealaltă a drumului.

Îşi prinse la loc centura şi se strecură cu pas uşor pe sub pasarelă. În jurul lui domnea o linişte de mormânt. Apropiindu-se de intrarea în garaj, văzu că era păzită de doi poliţişti. Porţile erau deschise. Interiorul garajului era luminat puternic, dar gura

de acces se afla în întuneric. Ca să poată pătrunde în garaj trebuia să creeze o diversiune, prin care să deturneze atenţia celor doi poliţişti.

August se uită la ceas. Peste douăzeci de secunde, Rodgers avea să-şi pună în funcţiune staţia de emisie-recepţie, cu volumul dat la maximum. August scoase radioul din buzunar şi răsuci până la refuz butonul de volum. În momentul în care Rodgers avea să-l apeleze, câmpul electromagnetic al radioului avea să genereze un val de paraziţi. Auzindu-l, poliţiştii aveau trei variante de acţiune. Unu, se duceau amândoi să vadă de unde venise zgomotul; doi, unul din ei se ducea să vadă ce se întâmplase, lăsându-l pe celălalt să păzească intrarea; trei, luau legătura cu centrul şi solicitau întăriri.

August era aproape sigur că vor alege să plece împreună, pentru a cerceta de unde venise zgomotul. Aveau ordin să investigheze orice eveniment neobişnuit, iar August bănuia că instrucţiunile celor de la NYPD nu făceau excepţie de la regula de aur a forţelor de poliţie din majoritatea oraşelor mari. Regula spunea că poliţiştilor le este interzis cu desăvârşire să abordeze o situaţie potenţial periculoasă dacă se aflau în inferioritate numerică.

Dacă nu procedau aşa cum spera August, s-ar fi văzut nevoit să-i culce la pământ. Perspectiva de a sări asupra unor oameni care erau de aceeaşi parte a baricadei ca şi el nu-i făcea nici o plăcere, dar era hotărât să întreprindă orice era necesar pentru a-şi îndeplini misiunea. Se concentră intens, pregătindu-se psihic pentru confruntare, convins că scopul scuză mijloacele.

Colonelul înaintă cu repeziciune prin umbra pasarelei, apoi scoase staţia radio şi o aşeză lângă bordură, cu volumul dat la maximum. Apelul lui Rodgers avea să vină în câteva secunde; se adăposti în umbra unei uşi de acces, peste drum de intrarea în garaj.

August îşi scoase bocancii.

Cinci secunde mai târziu, liniştea nopţii fu spartă de un zgomot strident. Din ascunzătoare, August văzu cum poliţiştii intră în alertă. Cu pistolul într-o mână şi o lanternă în cealaltă, unul din ei se îndreptă către marginea străzii, în timp ce colegul său anunţa prin radio un eveniment 10-59, ceea ce, în jargonul poliţiei, semnala un zgomot suspect, dar care nu atrăgea după sine un pericol imediat.

— Mi s-a părut că e o staţie de emisie-recepţie, spuse

poliţistul. Mai e careva în post pe aici, în afară de noi?

— Negativ, răspunse dispecerul.

— Recepţionat, zise poliţistul. Mă duc cu Orlando să văd ce se întâmplă.

Primul poliţist se apropie cu prudenţă, luminând cu lanterna colţul clădirii aflate peste drum. Celălalt îi păzea spatele, cu pistolul în mână şi cu staţia radio pregătită în orice moment pentru emisie. La nevoie, August era hotărât să tragă fără somaţie. Trebuia să-i împiedice cu orice preţ să-i divulge prezenţa.

August rămase cu ochii pe ei, în timp ce staţia radio continua să emită valuri de sunete ca de trosnet. Aşteptă ca poliţiştii să dea colţul, după care se aruncă peste drum şi începu să fugă cât îl ţineau picioarele. Alerga fără cel mai mic zgomot, făcând abstracţie de ce se întâmpla în jurul său. Era concentrat exclusiv asupra ţintei. Pătrunse în garaj şi văzu ascensorul din faţa lui. Mintea îi era concentrată exclusiv asupra obiectivului.

Trebuia să învingă.

PATRUZECI ŞI ŞASE

New York, statul New York
Duminică, 12.06 A.M.

Secretarul general se afla încă pe coridorul din faţa intrării în sala Consiliului de Securitate. De la începerea operaţiunii nu intervenise nici o noutate. Oficialii se perindau, într-un du-te-vino permanent. Personalul de securitate fusese cuprins dintr-odată de o stare de nervozitate, mai ales cei câţiva agenţi care participaseră la încercarea de asalt ratată. Tânărul locotenent Mailman, un ofiţer din Marea Britanie, care se alăturase serviciului de securitate al ONU după ce fusese implicat în pregătirea operaţiunii Desert Fox[68], era cel mai agitat dintre toţi. După ce secretarul general Chatterjee termină de vorbit cu teroriştii, pe care îi apelase prin radio pentru a le transmite mesajul lui Hood, ofiţerul se apropie de ea.

— Doamnă secretar general... începu el.

În jurul lor domnea o tăcere apăsătoare. Locotenentul vorbise în şoaptă, dar, în liniştea din jur, lui Chatterjee i se păru că ţipase în gura mare.

— Poftim, domnule locotenent.

— Doamnă, în esenţă, planul colonelului Mott a fost bun, zise el. N-avea cum să anticipeze factorul variabil, faptul că, în afară de terorişti, în sală se mai aflau încă doi gangsteri.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Chatterjee.

— Au mai rămas doar trei terorişti, continuă locotenentul. Am un plan care s-ar putea să funcţioneze.

— Nu, spuse ea, cu voce fermă. De unde ştii că nu mai apar şi alţi factori variabili?

— N-am de unde să ştiu asta, recunoscu el. Sunt doar un soldat, nu cititor în stele. Totuşi, trebuie să facem ceva; altfel, nu ne putem aştepta la nimic bun.

O serie de zgomote răzbătu până la ei, prin uşile masive ale Consiliului de Securitate. Nişte vaiete, apoi câteva lovituri,

[68] Operaţiune militară în cadrul căreia forţele armate ale SUA şi ale Marii Britanii au lansat, timp de trei zile, bombardamente asupra unor ţinte din Irak (16 decembrie – 18 decembrie 1998). (n.tr.).

urmate de mormăieli nemulţumite. Înăuntru se întâmpla ceva.

— Nu mai am nimic de adăugat, replică Chatterjee.

Imediat, telefonul celular al lui Chatterjee începu să sune.

Enzo Donati îi întinse aparatul. Era Paul Hood.

— Da? răspunse Chatterjee, nerăbdătoare.

— Femeia nu ne-a respectat instrucţiunile, spuse Hood.

— Doamne, Dumnezeule, făcu Chatterjee. De-asta e agitaţie înăuntru, în sală.

— Ce agitaţie? întrebă Hood.

— Se aud zgomote ca de luptă, zise secretarul general. Cred că se pregătesc să mai execute un ostatic.

— Nu vă grăbiţi să trageţi concluzii, îi spuse Hood. Un om de-al meu se îndreaptă către dumneavoastră. E îmbrăcat în haine civile şi…

— Nu! se opuse Chatterjee.

— Doamnă secretar general, trebuie să ne daţi voie să ne facem meseria, spuse Hood. N-aveţi nici un plan de acţiune. Noi am reuşit să găsim o soluţie pentru a…

— Aţi găsit o soluţie şi mai devreme, iar noi am pus-o în aplicare, îl întrerupse femeia. Soluţia dumneavoastră a dat greş.

— De data aceasta nu va fi la fel…

— Am spus nu, domnule Hood! îi tăie vorba Chatterjee, după care întrerupse imediat convorbirea. Ajunsese în culmea enervării. Telefonul începu să sune din nou. Anulă apelul şi-i întinse telefonul lui Donati. Îi ceru asistentului să plece de lângă ea.

Dintr-odată, lumea din jurul său începu să se rotească, de parcă ar fi fost prinsă într-un vârtej. Simţi cum o cuprinde un val de ameţeală; în acelaşi timp, mintea îi era surescitată şi solicitată la extrem. Asta era realitatea războiului? O înfruntare a voinţelor, din care ieşea victorios numai cel care reuşea să se împotrivească mai bine acestui şuvoi care-l prindea în capcană şi-l trăgea cu el în străfunduri, măcinându-i energia şi puterea de concentrare? Chatterjee se uită la intrarea în Consiliul de Securitate. Trebuia să încerce din nou să intre înăuntru şi să stea de vorbă cu ei.

Ce altceva îi mai rămânea de făcut?

În acel moment, la uşile Consiliului Economic şi Social se iscă o busculadă. Delegaţii prezenţi se întoarseră să vadă mai bine, iar oamenii din serviciul de securitate se apropiară pentru a vedea ce se întâmplă.

— Vine cineva! se auzi vocea unui agent de securitate.

— Mai încet, idiotule! şuieră Mailman.

Locotenentul se îndreptă în grabă către cordonul format de agenţii de securitate. Exact în momentul acela, colonelul August îşi făcu loc, în picioarele goale, prin mulţimea de delegaţi care se înghesuiau ca la circ. Fără să se oprească din mers, August îşi ridică repede mâinile în aer, pentru le arăta agenţilor de securitate că nu e înarmat.

— Lăsaţi-l să treacă! ordonă Mailman, cu voce abia auzită.

Agenţii îmbrăcaţi în cămăşi albastre se traseră înapoi imediat, iar August trecu pe lângă ei. În acelaşi timp, îşi strecură mâinile în buzunarele pantalonilor. Când le scoase, ţinea în fiecare câte un pistol Beretta. Mişcările ofiţerului erau sigure şi calculate; n-avea nici o secundă de pierdut. Uşa de acces în sala Consiliului de Securitate se afla la mai puţin de patru metri în faţa lui. În cale nu-i stătea decât Mala Chatterjee.

Apropiindu-se, secretarul general se uită la chipul lui August. Expresia acestuia îi amintea de un tigru pe care-l observase demult, în jungla indiană. Bărbatul acela prinsese urma prăzii şi era în stare de orice pentru a porni după ea. Fascinată, rămase cu ochii agăţaţi de privirea lui.

Dar nu aceasta era soluţia problemei. Leon Troţki spusese odată că distanţa cea mai scurtă dintre două puncte nu poate fi parcursă decât prin forţă. Secretarul general nu putea să împărtăşească această idee, nici în ruptul capului. Pe vremea când urma cursurile Universităţii din Delhi, învăţase de la profesorul Sandhya A. Panda, unul dintre susţinătorii lui Mohandas Gandhi, că pacea este lucrul cel mai de preţ din lume. Chatterjee îşi închinase întreaga viaţă realizării acestui ideal. Şi totuşi, în ultimele cinci ore, lumea în care trăia se prăbuşise în jurul său, în ciuda eforturilor supraomeneşti, a tuturor riscurilor pe care şi le asumase, a voinţei sale nestrămutate de a pune capăt acestei crize pe cale paşnică. Deşi fără sorţi de izbândă, intervenţia colonelului Mott dăduse, cel puţin, ocazia echipelor de securitate să trimită la spital o tânără rănită.

Dintr-odată, din cealaltă parte a uşii răsună un ţipăt îndepărtat. Vocea înăbuşită a unei tinere.

— Nu, strigă ea, printre hohote de plâns, *vă rog, nu!*

Chatterjee îşi opri, la rândul ei, un ţipăt involuntar.

Dintr-o pornire reflexă, se repezi să dea buzna înăuntru, dar mâna fermă a lui August o prinse în timp ce trecea pe lângă el.

Cu pistolul în mână, locotenentul Mailman porni pe urmele lui August. Se opri la câţiva paşi în urma colonelului.

Chatterjee se luă după ei. Mailman se întoarse şi îi blocă trecerea.

— Lăsaţi-l să-şi facă treaba, spuse locotenentul în şoaptă.

Pe Chatterjee n-o mai ajutau puterile şi voinţa să i se împotrivească. Într-o casă de nebuni, numai descreieraţii fac faţă presiunii. Sub privirile lor, August se opri timp de o secundă în faţa uşii. Apăsă clanţa cu mâna stângă, după care aşteptă un moment. Ca şi mai devreme, acţiona cu mult calm şi sânge rece.

O fracţiune de secundă mai târziu păşi înăuntru, ţinând câte un pistol în fiecare mână.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

New York, statul New York
Duminică, 12.07 A.M.

Imediat după ce termină de vorbit cu Barone prin staţia TAC-SAT, Annabelle Hampton se duse până la dulap, apucă un pistol Beretta, după care ieşi pe hol. Javrele care încercaseră s-o strângă cu uşa nu mai erau acolo. Apucând-o pe holul plin de birouri, acum închise, depăşi ghereta paznicului, apoi trecu de uşa care ducea înspre toaletă şi ajunse în capul scării.

Annabelle se feri să folosească ascensorul, din două motive. În primul rând, acesta era supravegheat de o cameră de luat vederi, montată în tavan. În al doilea rând, era posibil ca indivizii de la Centrul de Operaţiuni s-o aştepte în holul de la parterul clădirii. Avea de gând să coboare pe scări până la subsol, iar apoi să se strecoare afară pe ieşirea de incendiu, aflată în spatele clădirii. După aceea va lua legătura cu Georgiev, conform planului. Îi trimisese pe cei doi agenţi operativi ai CIA să-l recupereze din infirmeria ONU. Annabelle avea să-i spună superiorului ei că trebuise să ordone recuperarea lui Georgiev datorită informaţiilor pe care le cunoştea acesta în legătură cu operaţiunile CIA din Bulgaria, Cambodgia şi din tot Orientul Îndepărtat. Fusese obligată să ia măsuri pentru ca aceste informaţii confidenţiale să nu ajungă la cunoştinţa celor de la ONU. De asemenea, o să-i spună că toţi cei de la Centrul de Operaţiuni erau mână în mână cu teroriştii. Spera că această stratagemă să-i dea răgazul necesar pentru a pune mâna pe partea ei din răscumpărare, după care să fugă din ţară. Dacă teroriştii nu reuşiseră să obţină răscumpărarea, îi rămâneau banii pe care Georgiev i-i plătise în avans. Apoi avea să-şi piardă urma undeva în America de Sud.

Uşa se deschidea pe dinăuntru. Era construită din oţel solid, conform regulamentelor de pază împotriva incendiului. N-avea nici un fel de fereastră, aşa că tânăra o deschise cu prudenţă, ca nu cumva cineva s-o ia prin surprindere dinspre exterior.

Dar afară nu era nimeni. Annabelle dădu drumul uşii, care se închise de la sine şi o luă în jos, pe palierul din beton. Clădirea

avea patru niveluri; era posibil ca Hood sau vreunul din oamenii lui să o aştepte acolo. Probabil că poliţia împânzise deja clădirea, ocupând toate cele patru etaje, pentru a o bloca înăuntru.

Începu să coboare treptele în camera tehnică. Tânăra se gândi, enervată: „Chiar lângă toaleta bărbaţilor. Nimic nu le-a scăpat blestemaţilor ăstora”. De fapt, era mai supărată pe sine însăşi, pentru că nu-i venise ideea să. Dintr-odată, toate luminile se stinseră. Nu mai ardeau nici măcar lămpile de avarie, al căror comutator central se găsea le-o ia înainte şi să blocheze uşa camerei.

Annabelle se gândi să se întoarcă, dar astfel pierdea timp preţios şi risca să dea nas în nas cu cel care închisese sistemul de iluminare. Trecându-şi pistolul în mâna stângă, apucă balustrada cu dreapta şi începu să coboare treptele pe pipăite. Termină de coborât primul rând de scări, apoi se întoarse şi începu să-l coboare pe următorul. În ciuda întunericului, se descurca destul de bine.

Pe nepregătite, din faţă se aprinse o lumină puternică, iar prin coapsa stângă îi străfulgeră un val de durere vie, înnebunitoare.

Scăpă din mână pistolul şi căzu în faţă, cu răsuflarea tăiată, în timp ce durerea chinuitoare îi paraliza toată partea stângă a corpului.

— Aprinde luminile! se auzi un strigăt.

În casa scării luminile se aprinseră din nou, iar Annabelle îşi ridică privirea. Deasupra ei stătea aplecat un bărbat solid, cu părul negru, care o ţintuia cu o privire dură. Purta o cămaşă albă şi pantaloni bleumarin. În mâinile puternice ţinea o staţie de emisie-recepţie şi un baston de poliţie, din cauciuc negru. Făcea parte din serviciul de securitate al Departamentului de Stat. Ecusonul agăţat pe pieptul cămăşii arăta că este Bill Mohalley, comandant adjunct.

Mohalley ridică pistolul de pe jos, după care şi-l înfipse la centură. Annabelle încercă să se ridice, dar nu reuşi. Se lupta să-şi recapete respiraţia. Auzi cum se deschide uşa palierului de la etajul al patrulea.

În timp ce ofiţerul de la Departamentul de Stat îşi chema oamenii prin radio, cerându-le să vină la etajul trei, îşi făcu apariţia şi Hood, coborând scările în fugă. Probabil că el fusese cel care stinsese luminile. Hood se opri în faţa ei şi îi aruncă o privire. Chipul lui avea o expresie tristă.

— Am crezut că... avem o înţelegere, rosti ea, luptându-se

pentru a-şi recăpăta respiraţia.

— Şi eu la fel, replică Hood. Ştiu ce-ai făcut. Te-am auzit.

— Minţi, spuse tânăra. V-am văzut... pe monitor... când aţi plecat.

Hood clătină din cap. Mohalley interveni, în timp ce oamenii lui urcau treptele în fugă.

— Acum o ia în primire echipa mea, spuse Mohalley către Hood. Mulţumesc pentru ajutor.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc. Noroc că mi-ai dat cartea de vizită, răspunse Hood. Mai ai noutăţi despre tânăra rănită?

Mohalley dădu din cap.

— Barbara Mathis a intrat în operaţie. A pierdut mult sânge, iar medicii n-au putut extrage glonţul din rană. Încearcă să facă tot ce le stă în putinţă, dar şansele ei de supravieţuire sunt reduse.

Îşi coborî privirea către Annabelle. Are doar paisprezece ani.

— Îmi pare rău... N-am ştiut că... se vor atinge de copii, spuse Annabelle.

Hood se trase un pas înapoi. Cu o clătinare a capului, se întoarse şi porni să coboare scările în fugă.

Annabelle rămase unde se afla, în timp ce-şi făcură apariţia încă o mână de oameni din serviciul de securitate al Departamentului de Stat. Durerea îi pulsa în coapsă, iar spatele o înjunghia, de la lovitura încasată când se prăbuşise pe scări. Totuşi, reuşise să-şi recapete respiraţia.

Annabelle îi spusese adevărul lui Mohalley. Regreta cu adevărat că una dintre tinerele muziciene ajunsese pe masa de operaţie, zbătându-se între viaţă şi moarte. N-ar fi trebuit să se ajungă aici. Dacă secretarul general s-ar fi supus de la început instrucţiunilor, nici una dintre tinere n-ar fi fost rănită.

Deşi mintea îi era confuză din cauza durerii îngrozitoare, Annabelle îşi dădea seama că avea să-şi petreacă restul vieţii în închisoare. Gândul nu-i făcea nici o plăcere, desigur, dar pe moment, ceea ce o chinuia cel mai tare era faptul că se lăsase atât de uşor păcălită de Paul Hood.

Ca şi altădată, un bărbat o împiedicase din nou să-şi atingă scopul.

PATRUZECI ŞI OPT

New York, statul New York
Duminică, 12.08 A.M.

Uşile din lemn masiv ale Consiliului de Securitate se dădură în lături. Colonelul August rămase în prag, complet descoperit, căutându-l pe asasin cu privirea. Purta o vestă antiglonţ şi era ferm hotărât să nu se dea la o parte din calea gloanţelor, dacă astfel îi stătea în putere să salveze viaţa unui ostatic. August spera să atragă atenţia teroristului asupra lui, pentru a salva viaţa acestuia.

Imediat, privirea lui August căzu pe silueta subţirică a unei adolescente. Era aşezată în genunchi, la mai puţin de cinci metri în faţa lui. Trupul îi era scuturat de hohote de plâns. August nu ştia cine e fata. În spatele ei, foarte aproape, stătea un terorist. Cu coada ochiului, August studie poziţiile celorlalţi doi terorişti. Unul se afla în partea din faţă a amfiteatrului, în spatele mesei în formă de potcoavă. Celălalt era amplasat chiar lângă ieşirea care răspundea în sala învecinată, a Consiliului de Tutelă.

Cei trei purtau haine de culoare neagră, iar feţele le erau acoperite cu măşti de schi. Gangsterul din spatele fetei îşi înfipsese o mână în părul lung şi blond al acesteia şi-l strângea cu putere, obligând-o să-şi ţină capul pe spate şi privirea aţintită în tavan. În cealaltă mână avea un pistol, a cărui ţeavă era lipită de ceafa tinerei.

Lui August i-ar fi fost uşor să-l nimerească cu un glonţ drept în mijlocul frunţii şi să-l ucidă pe loc, dar se feri să tragă el primul. Încasând lovitura, era posibil ca teroristul să apese involuntar pe trăgaciul armei, zburând creierii fetei. August realiză pe loc că era o greşeală; instinctul îi spunea că ar fi trebuit să profite de ocazie, dar preferă să mai aştepte, gândindu-se că tânăra din faţa lui putea fi chiar fiica lui Hood.

La vederea lui, teroristul avu o ezitare, apoi făcu o mişcare care-l luă prin surprindere pe August. Cu iuţeala fulgerului, se lăsă în jos, în spatele fetei îngenuncheate, apoi execută un salt spre dreapta, căutând adăpost între două rânduri de scaune. Fără să dea drumul fetei, o trase de păr, după el. Era clar că nu

dorea să se angajeze într-un schimb de focuri cu August. Iar acum reuşise să se ascundă.

„Trebuia să tragi când ai avut ocazia”, îşi spuse August, enervat pe sine însuşi. În loc să profite de situaţie, îşi asumase un risc inutil, iar acum se aflau cu toţii în pericol.

Teroristul se ascunsese printre scaune, împreună cu fata, cu patru rânduri mai jos faţă de locul unde se găsea August. Acesta puse pistolul Beretta în buzunar, se întoarse către stânga şi alergă câţiva metri de-a latul galeriei. Fiind în picioarele goale, se mişca în deplină tăcere. Se prinse cu mâna de balustrada fixată de spătarele fotoliilor din ultimul rând al stalului şi, cu un salt, ateriză dincolo de scaunele tapiţate în catifea verde, după care, imediat, sări şi peste rândul următor. Acum se afla la o distanţă de numai două rânduri de scaune de locul unde se ascundea teroristul, împreună cu tânăra.

— Downer, atenţie, se apropie de tine! îl puse în gardă unul dintre acoliţii lui. Vorbea englezeşte cu accent franţuzesc. În spatele tău…

— Îndepărtează-te, altfel îi zbor creierii pe loc! strigă Downer, teroristul pe care-l încolţise.

Îi mai despărţeau două rânduri de scaune. Bărbatul cu accent franţuzesc începu să se îndrepte în fugă în direcţia lor. În două, trei secunde avea să coboare treptele. Al treilea terorist stătea cu ochii pe ostatici.

— Barone, gazul! strigă francezul.

Barone, teroristul care stătea de pază lângă ostatici, dădu fuga în partea din faţă a sălii, lângă fereastra dinspre nord, unde se găsea o geantă de voiaj cu fermoarul deschis. Dintr-un salt, August trecu şi de cel de-al treilea rând de scaune. Acum putea să-i vadă bine pe Downer şi pe fata de lângă el. Erau ascunşi sub fotoliile din rândul de lângă el. Teroristul stătea lungit pe spate, ţinând-o pe tânără culcată peste el, cu faţa în sus. Dar apăruse o problemă.

Conform planului, August trebuia să împiedice executarea fetei, să-l elimine pe teroristul aflat în imediata lui apropiere şi să-i ţină pe ceilalţi la distanţă de uşa de acces din partea din spate a sălii, pregătind intrarea generalului Rodgers. Ultimul obiectiv fusese ratat. Din nefericire, planul lor eşuase, iar colonelul se văzu obligat să-şi schimbe priorităţile. Acum, obiectivul numărul unu era să prevină atacul cu gaz toxic.

Barone se găsea în partea opusă a mesei semicirculare,

adăpostit de tăblia acesteia şi de ostaticii care erau aşezaţi în spatele mesei. Îşi trase masca de schi de pe faţă, apoi scoase din geantă trei măşti de gaze. Una şi-o puse pe figură, iar pe cele rămase le aruncă celorlalţi doi terorişti. Aceştia nu se grăbiră să şi le pună pe figură, deoarece vizoarele înguste le-ar fi împiedicat vederea. Apoi Barone se apropie din nou de geantă şi scoase din ea un recipient metalic de culoare neagră.

August se întoarse şi se îndreptă în goană către latura de nord a amfiteatrului. Francezul ajunsese la scările din partea opusă, iar acum se apropia în grabă. August n-avea timp să se oprească, pentru a încerca să-l împuşte. Deşi francezul se apropia repede din spatele lui, trebuia să ajungă în cealaltă parte a sălii; de acolo putea să-l scoată mai uşor din joc pe Barone.

Dar între el şi uruguayan se aflau masa şi ostaticii înghesuiţi în spatele ei.

— Nimeni să nu facă nici o mişcare! strigă August. Dacă-şi părăseau locurile, ostaticii i-ar fi intrat exact în bătaia armei.

Toată lumea rămase nemişcată. August ajunse la rândul de trepte şi începu să le coboare. Îşi ţinea mâna dreaptă strânsă la piept. Dacă o lăsa în jos, de-a lungul trupului, celălalt l-ar fi putut nimeri mai uşor. Francezul se afla exact în partea opusă a sălii. Teroristul se opri brusc în loc şi trase câteva focuri. Două din cele patru gloanţe îl nimeriră pe August în şold şi în piept.

Forţa loviturilor îl izbi de perete, dar proiectilele se opriră în vesta antiglonţ.

— Te-am nimerit, jigodie! strigă francezul, triumfător. Downer, acoperă-mă! ordonă el, apropiindu-se, printre rândurile de fotolii, de locul unde căzuse August.

Australianul dădu drumul fetei şi se ridică în picioare. Dar, imediat, scoase un urlet de mânie şi neputinţă.

Adunându-şi forţele, August continua să coboare scările târâş, încercând să ignore durerea care-i cuprinsese şoldul. Fotoliile îl împiedicau pe francez să tragă asupra lui. Încă puţin şi colonelul îl avea pe Barone în cătarea armei.

În momentul acela, din partea din spate a amfiteatrului răsună un foc de armă. Cu coada ochiului, August văzu cum francezul cade secerat, peste spătarele scaunelor. Downer se aruncă la pământ, în timp ce locotenentul Mailman rămase ghemuit în pragul uşii deschise, în poziţie de tragere.

— Daţi-i drumul, domnule colonel! strigă Mailman.

„Bine lucrat, locotenente”, îl felicită August în gând. Mailman

trăsese în direcţia francezului, dar August nu putea să-şi dea seama cu siguranţă dacă acesta fusese lovit de moarte.

August coborî restul treptelor, în timp ce Barone desfăcea cu grijă un sigiliu din plastic roşu, lipit peste partea superioară a recipientului. Aruncă fâşia de bandă adezivă şi începu să desfacă buşonul. August trase două focuri în direcţia lui. Gloanţele îl nimeriră pe Barone în tâmplă, iar acesta se prăbuşi, scăpând din mână butelia de gaz, care ateriză pe mochetă. Pe lângă buşonul pe jumătate desfăcut începu să se degaje un norişor de culoare verde.

Lui August îi scăpă o înjurătură. Se ridică în picioare, îndreptându-se în fugă către uşa dinspre sala Consiliului de Tutelă. Spera să ajungă la butelie şi să strângă la loc buşonul. Dacă nu reuşea, avea de gând să încerce să evacueze ostaticii către Consiliul de Tutelă, acoperindu-le retragerea.

Dar nu mai apucă să-şi pună planul în aplicare.

Francezul se ridică nevătămat din partea opusă a galeriei şi începu să tragă. De data aceasta ţinti la picioarele lui August.

Colonelul simţi două arsuri puternice, una în coapsa stângă, iar cea de-a doua puţin mai jos de genunchiul piciorului drept. Se prăbuşi, străfulgerat de durere. Strânse din dinţi şi începu să se târască mai departe. La cursurile speciale de antrenament învăţase cum să ignore durerea provocată de rănile căpătate în timpul luptei. Trebuia să-şi fixeze obiective uşor de atins, care să nu-i secătuiască puterile. Aşa rezistau soldaţii în focul luptei, pe câmpul de bătălie. Se concentră intens asupra locului unde trebuia să ajungă.

În spatele său, Downer deschise focul asupra lui Mailman, obligându-l să se retragă. În acelaşi timp, francezul mai coborî câteva trepte.

Îi mai rămâneau de parcurs câţiva metri până la butelia cu gaz toxic. Gazul continua să se împrăştie în aer. Trebuia neapărat să ajungă la recipient şi să strângă bine buşonul. Nu-i rămânea vreme pentru a răspunde la focul teroristului francez.

Deodată, la vreo trei metri în faţa lui August răsună un trosnet cumplit. Draperiile cafenii ale ferestrei dinspre nord fură date în lături de suflul exploziei, care împrăştie în jur o ploaie de cioburi de sticlă blindată. Aproape imediat, partea superioară a geamului înalt, de mari dimensiuni, se prăvăli la pământ, cu un zgomot asurzitor de sticlă spartă.

În secunda următoare, exact la momentul convenit, Mike

Hodgers îşi făcu apariţia în sală.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

New York, statul New York
Duminică, 12.11 A.M.

„Ambuscada noastră s-a dus pe apa sâmbetei”, se gândi Mike Rodgers, îngrijorat, în timp ce cuprindea cu privirea sala Consiliului de Securitate. Era încă dovadă a axiomei care circula printre cei de la Striker: nimic nu ieşea conform planului.

Rodgers venise prin grădina de trandafiri, exact pe urmele lui August. În timp ce se apropia de curtea exterioară, în Consiliul de Securitate începuseră să se audă schimburi de focuri, iar majoritatea forţelor de poliţie amplasate în faţa holului central fuseseră trimise sus, în clădire. A reuşit să ajungă nevăzut până la extremitatea de răsărit a curţii. Continuându-şi drumul până la fereastra dinspre nord a sălii Consiliului de Securitate, a fixat de aceasta o bucată de explozibil C-4, pe care l-a detonat imediat. A folosit o cantitate mică de explozibil, de teamă ca nu cumva cioburile de sticlă antrenate de suflul exploziei să-i rănească pe ostaticii din interior. Conta pe faptul că, odată ce baza ferestrei avea să fie spulberată de explozie, partea de sus va cădea de la sine. Avusese dreptate.

Odată intrat înăuntru, Rodgers îl văzu pe colonelul August prăbuşit la pământ, la vreo patru metri în faţa lui. Colonelul stătea în genunchi, cu răni la ambele picioare. Între ei, un terorist zăcea mort, iar în apropierea acestuia se vedea un recipient metalic din care se degaja un nor de gaz. Rodgers îl văzu şi pe teroristul înarmai, aflat pe treptele din partea de nord a sălii. Înţelese imediat că situaţia scăpase de sub control.

Trăgând două focuri în direcţia teroristului, pentru a-l obliga să se retragă, Rodgers se întoarse şi apucă strâns materialul draperiei. Puterea exploziei o sfâşiase la mijloc şi, cu o smucitură, Rodgers reuşi să desprindă o bucată destul de mare. Ştia că, la contactul cu pielea, gazul toxic avea efecte mortale. N-avea de gând să încerce să închidă capacul recipientului.

Rodgers aruncă bucata grea de draperie peste butelia cu gaz. Astfel avea să mai câştige vreo cinci minute, destul pentru ca toţi cei dinăuntru să poată părăsi sala. Intenţiona să-i scoată direct

prin cadrul ferestrei sparte; aşa putea să le acopere mai bine retragerea.

În timp ce Rodgers se apropia de tinerele aşezate în jurul mesei, August făcu un efort şi se ridică în picioare. Se întoarse către partea din spate a sălii; în mână ţinea unul din pistoalele Beretta.

— În regulă, zise Rodgers. Toată lumea să iasă imediat afară prin fereastră. Grăbiţi-vă!

În frunte cu domnişoara Dorn, tinerele se grăbiră să iasă pe terasă. Rodgers se întoarse cu faţa către August.

— Unde e al treilea terorist? întrebă el.

— S-a ascuns în mijlocul galeriei, printre fotolii, răspunse August. A luat-o cu el pe una din fete.

Rodgers scoase o înjurătură. N-o văzuse pe Harleigh Hood printre cei care părăsiseră sala. Ea era fata din mâinile teroristului.

În timp ce vorbea, August se lăsase în genunchi şi începuse să se furişeze către scară. Sprijinindu-se de balustrada de lemn, începu să urce treptele încet. Se vedea că trece prin chinuri groaznice; evita pe cât posibil să se folosească de braţul drept. În mână ţinea pistolul Beretta, pregătit de tragere. Rodgers îi înţelese imediat intenţia; voia să atragă atenţia teroristului asupra lui. Îl urmări pe August cu privirea, în timp ce colonelul urca treptele scării. Rodgers rămase în picioare, în spaţiul liber dintre ostatici şi galerie. Câţiva delegaţi se ridicară de la locurile lor şi dădură buzna să iasă afară, îmbrâncindu-le pe tinerele care le stăteau în drum. Dacă ar fi fost după el, i-ar fi împuşcat acolo, pe loc. Dar nu voia să se întoarcă cu spatele la galerie. Ştia că ultimul terorist se ascundea undeva în partea de sus a sălii.

Unul câte unul, ostaticii părăseau amfiteatrul, iar deocamdată nu se vedea vreo degajare de gaz de sub bucata de draperie groasă pe care o aruncase peste recipientul metalic. Rodgers ar fi vrut să-şi schimbe poziţia, pentru a-l putea acoperi mai bine pe August, dar trebuia să rămână lângă ostatici, ca să se asigure că părăseau cu toţii încăperea în siguranţă. Îşi ridică din nou privirea către August, care urca scările treaptă cu treaptă, şchiopătând.

Rodgers se întoarse să vadă cum decurgea evacuarea. Tinerele părăsiseră deja încăperea, iar ultimii diplomaţi se pregăteau şi ei să iasă afară. Deodată, în mijlocul galeriei se auzi o împuşcătură. Scăpând arma din mână, August bătu aerul cu

braţele, după care se poticni, sprijinindu-se de perete. O secundă mai târziu, colonelul se prăbuşi pe spate.

Rodgers scăpă o înjurătură, apoi se îndreptă în fugă către rândul de scări. Teroristul se ridică din ascunzătoare şi deschise focul asupra generalului. Rodgers nu purta vestă antiglonţ, aşa că fu obligat să se trântească la pământ, în faţa galeriei.

— Stai liniştit! strigă teroristul către Rodgers. O să-ţi vină şi ţie rândul!

— Predă-te, ţipă la el Rodgers, pornind târâş către scară.

Teroristul nu-i mai răspunse. În schimb, în secunda următoare se auziră două împuşcături, urmate de un strigăt de durere.

Rodgers blestemă din nou. „Îl mănânc de viu”, gândi Rodgers, cuprins de o furie oarbă. Ţâşni imediat în picioare, hotărât să-l culce pe terorist la pământ, înainte ca acesta să aibă timp să tragă din nou.

Dar cineva i-o luă înainte. Teroristul scăpă arma din mână şi se prăbuşi peste spătarul unui scaun. Pe spinare îi apăruseră două cercuri roşii, pe unde ieşiseră gloanţele care-i veniseră de hac. Rodgers se apropie de scară, unde îl găsi pe August, întins pe jos.

În buzunarul din stânga al pantalonilor avea o gaură de glonţ.

— Nemernicul trebuia să fie mai cu băgare de seamă, spuse August, scoţând din buzunar al doilea pistol. Din ţeava strălucitoare a pistolului Beretta se prelingea un firicel de fum.

Rodgers simţi că i se ia o piatră de pe inimă. Se întoarse şi se uită în jos, către fotoliile din galerie. Printre ele se ascundea ultimul terorist, care o ţinea ostatică pe Harleigh Hood. În timpul ultimului schimb de focuri acesta stătuse ascuns, fără să facă nici o mişcare. Un agent de securitate al ONU era ghemuit în pragul uşii. În tăcerea din sală se auzea doar şuierul gazului ce se degaja din recipientul acoperit cu bucata ruptă din draperie. Apoi, dinspre partea de sus a galeriei se auzi o voce:

— Încă nu s-a terminat, spuse Reynold Downer. Acum, că am rămas singur, răscumpărarea îmi revine în întregime.

CINCIZECI

New York, statul New York
Duminică, 12.15 A.M.

— Au ieşit! îi anunţă un tânăr, cu voce surescitată, pe cei din sala de aşteptare. Copiii sunt afară, în siguranţă!

Părinţii primiră vestea cu bucurie, iar unii dintre ei chiar izbucniră în lacrimi. Ridicându-se cu toţii de la locurile lor, se îmbrăţişară, după care se îndreptară spre uşă. În timp ce părinţii ieşeau din sală, îşi făcu apariţia un reprezentant al serviciului de securitate al Departamentului de Stat. Era o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în uniformă; avea nişte ochi mari şi negri, iar părul şaten îi era tuns scurt. Pe ecusonul pe care-l purta în piept se putea citi numele ei, Baroni. Îi informă că starea de sănătate a copiilor părea să fie bună, dar, ca măsură de precauţie, aveau să fie conduşi la NYU Medical Center, unde vor rămâne sub supraveghere medicală. De asemenea, le aduse la cunoştinţă că le va fi pus la dispoziţie un autocar, pentru a-i transporta până în centrul oraşului. Părinţii se arătară din cale afară de recunoscători şi se pierdură în efuziuni, ca şi cum salvarea copiilor fusese meritul exclusiv al femeii.

Reprezentanta Departamentului de Stat îndrumă un grup de părinţi către ascensorul din capătul holului, după care intră în sala de aşteptare. Privirea ei căuta pe cineva anume. Când o văzu pe Sharon Hood, se apropie şi intră în vorbă cu ea.

— Doamnă Hood, numele meu e Lisa Baroni, se prezentă ea. Putem sta puţin de vorbă?

Auzind cuvintele femeii, Sharon simţi cum o cuprinde pe loc ameţeala.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Lisa o trase delicat pe Sharon la o parte, pentru a le face loc ultimilor părinţi care părăseau sala. Se opriră în faţa uşii, lângă o canapea.

— Ce doriţi să-mi spuneţi? repetă Sharon.

— Doamnă Hood, răspunse femeia, trebuie să vă informez cu regret că fiica dumneavoastră se află încă în sala Consiliului de Securitate.

Lui Sharon nu-i venea să-şi creadă urechilor. Puţin mai devreme fuseseră anunţaţi că toţi copiii se aflau în siguranţă.

Toată lumea aplaudase, inclusiv ea.

— Mi-e teamă că nu vă înţeleg, zise Sharon.

— Fiica dumneavoastră a fost împiedicată să părăsească sala Consiliului de Securitate.

— Dar au fost evacuaţi cu toţii! răspunse Sharon, simţind cum o cuprinde un val de panică. Un bărbat ne-a spus că toată lumea a fost scoasă de acolo!

— Cei mai mulţi dintre copii au fost evacuaţi printr-o fereastră spartă a sălii, spuse femeia. Dar fiica dumneavoastră nu se afla printre aceştia.

— De ce?

— Doamnă Hood, nu vreţi să vă aşezaţi puţin? îi spuse Lisa.

O conduse uşor înspre canapea. O să iau şi eu loc lângă dumneavoastră.

— De ce nu era şi fiica mea printre ei? insistă Sharon. Ce se întâmplă? Soţul meu e acolo?

— Deocamdată avem numai informaţii disparate, răspunse Lisa, cu voce blândă. Totuşi, am reuşit să aflăm că în sală se află trei ofiţeri SWAT. Teroriştii au fost în număr de cinci. Se pare că au reuşit să-i elimine pe patru dintre ei. Dar al cincilea...

— *Al cincilea a pus mâna pe Harleigh!* ţipă Sharon. Îşi duse mâinile la tâmple. *Oh, Doamne, fetiţa mea e în mâinile teroristului!*

Cu un gest delicat, dar plin de hotărâre, femeia o apucă de încheieturile mâinilor şi i le strânse uşor, încercând să-i aducă alinare.

— Vreau să ştiu unde se află soţul meu! ţipă Sharon.

— Doamnă Hood, vă rog să mă ascultaţi cu atenţie, i se adresă Lisa. Vă asigur că facem tot posibilul pentru a o salva pe fiica dumneavoastră, dar trebuie să aveţi puţină răbdare. Trebuie să daţi dovadă de tărie.

— Vreau să vorbesc cu soţul meu! suspină Sharon.

— Unde s-a dus când a plecat de lângă dumneavoastră? întrebă femeia.

— Nu ştiu, răspunse Sharon. Mi-a... mi-a spus că trebuie să încerce să-i oprească pe teroriştii. Are la el telefonul celular. Trebuie să-l sun neîntârziat!

— Mai bine daţi-mi mie numărul. Am să-l sun chiar eu, spuse femeia.

Sharon îi dădu femeii numărul de telefon al lui Paul Hood.

— Mulţumesc, zise Lisa. Dădu drumul mâinilor lui Sharon şi îi arătă o masă aflată în apropiere. O să-l sun de la telefonul acesta. Vă rog să luaţi loc, mă întorc imediat.

Sharon încuviinţă cu o clătinare a capului. Apoi izbucni din nou în plâns.

Se aşeză pe canapea, în timp ce Lisa Baroni se apropie de masa pe care se aflau câteva telefoane. Formă numărul şi aşteptă o secundă, dar nu primi nici un răspuns. Hood îşi închisese telefonul.

Niciodată, de când se ştia, Sharon nu fusese copleşită de atâta furie şi disperare. N-avea nevoie de compasiunea unei funcţionare a Departamentului de Stat. Avea nevoie de soţul ei. Voia să-l ştie lângă ea, ca să nu se mai simtă atât de singură şi abandonată. Oriunde se afla în acel moment, oricât era de prins, era imposibil să nu-şi poată rupe câteva minute, ca s-o sune şi să-i spună ce se întâmplă. Măcar atât putea să facă.

În orice caz, Sharon ştia un singur lucru.

Că niciodată n-avea să-l ierte pe Paul pentru chinurile prin care trecuse din cauza lui.

Niciodată.

CINCIZECI ŞI UNU

New York, statul New York
Duminică, 12.16 A.M.

Când auzi vuietul exploziei, urmat de o străfulgerare de lumină în partea din spate a clădirii ONU, Paul Hood o luă la fugă prin parc. Dinspre exteriorul clădirii nu răzbătu zgomot de sticlă spartă, iar explozia nu fu urmată de o ploaie de cioburi. Aşa cum prevăzuse colonelul, imensul geam al ferestrei probabil că se prăbuşise înspre interior. Hood se năpusti înainte, în timp ce poliţiştii postaţi la intrarea în holul cel mare se grăbiră să dea ocol clădirii, ca să vadă ce se întâmplase. Când Hood ajunse la faţa locului, copiii şi diplomaţii începuseră să fie evacuaţi în cea mai mare viteză, prin cadrul ferestrei sfărâmate.

„Au reuşit”, se gândi Hood, cu mândrie. Spera că Rodgers şi August erau nevătămaţi.

Ajuns în faţa curţii exterioare, Hood se opri să-şi tragă sufletul. Un ofiţer de poliţie ieşise în faţa complexului, pe First Avenue. Probabil că luase legătura prin radio cu cei din serviciile medicale de intervenţie, iar acum îi aştepta să-şi facă apariţia pentru a-i dirija către parcare, departe de clădire, unde să-şi instaleze echipamentul de urgenţă. În acelaşi timp, alţi agenţi de poliţie se ocupau de grupul de copii şi delegaţi care erau evacuaţi, conducându-i de-a curmezişul curţii exterioare, până în perimetrul parcării. Nici un ostatic nu avea nevoie de ajutor pentru a se deplasa. Păreau să fie cu toţii nevătămaţi.

Hood scrută grupul cu privirea, în timp ce se apropia. Nu era nici urmă de Harleigh, dar o recunoscu pe una din prietenele acesteia, Laura Sabia. Se apropie s-o întâmpine.

— Laura, o strigă el.

Un agent de poliţie îi tăie calea, imediat.

— Îmi pare rău, domnule, trebuie s-o aşteptaţi pe fiica dumneavoastră în…

— Nu este fiica mea, domnule poliţist. Sunt Paul Hood, de la Centrul de Operaţiuni din Washington. Asaltul a fost executat de oamenii mei.

— Felicitări, domnule Hood, răspunse poliţistul. Totuşi, vă rog

să părăsiţi perimetrul şi să ne permiteţi să...

— Domnule Hood! răspunse Laura, îndreptându-se către ei.

Hood se strecură pe lângă agentul de poliţie. Se apropie de fată şi o apucă de mână.

— Laura, slavă Domnului. Eşti teafără?

— Da, n-am păţit nimic, răspunse tânăra fată.

— Ce-i cu Harleigh? întrebă el. N-o văd aici.

— Harleigh a... a rămas înăuntru.

Hood simţi o strângere de inimă.

— A rămas înăuntru? repetă el. În sala Consiliului de Securitate?

Laura îi răspunse cu o înclinare a capului.

Hood se uită în ochii umflaţi de plâns ai fetei. Din expresia lor înţelese că îl aştepta o veste proastă.

— E rănită?

— Nu, răspunse Laura, scuturând din cap, după care izbucni în hohote de plâns. Dar se află în mâinile lui.

— În mâinile cui?

— În mâinile celui care a împuşcat-o pe Barbara.

— Unul dintre teroriştii? întrebă Hood.

Laura aprobă din cap.

Hood nu mai pierdu timpul. Se desprinse de Laura şi, fără a-l lua în seamă pe agentul de poliţie, care-i striga să se oprească, se îndreptă în fugă către terasă.

CINCIZECI ŞI DOI

New York, statul New York
Duminică, 12.18 A.M.

Capul lui Harleigh se vedea pe deasupra rândului de fotolii.

Ascuns în spatele ei, Downer o ţinea strâns de păr, trăgându-i capul cu putere spre spate. O ţinea atât de strâns, încât, sub apăsarea nemiloasă, chipul palid al fetei era îndreptat în sus, iar ochii i se îngustaseră. Ţeava pistolului îi era lipită de ceafă.

Mike Rodgers se afla la baza galeriei, în centrul sălii. Dintre rândurile abrupte de scaune nu se vedea decât mâna stângă a teroristului. Nu voia să-şi asume riscul de a-l împuşca în mână; din greşeală, era posibil s-o nimerească şi pe Harleigh. Generalul preferă să aştepte, cu pistolul pregătit, deşi îşi dădea prea bine seama că trebuia să se grăbească. În cel mult câteva minute, gazul avea să treacă prin materialul draperiei cu care acoperise recipientul, infestând aerul din sală. Rodgers putea să-şi tragă pe faţă una din măştile de gaze abandonate de terorişti, dar Harleigh n-ar fi avut nici o scăpare.

August continua să urce târâş treptele scării din partea de nord a amfiteatrului, în dreapta lui Rodgers. Deşi abia se mai putea mişca din cauza rănilor de la picioare, colonelul nu se dădea bătut în faţa durerii crunte. Prin uşa din spatele teroristului, ofiţerul din serviciul de securitate al ONU pătrunse în sală şi începu să înainteze cu băgare de seamă. August bănuia că este locotenentul Mailman, cel care o informase mai devreme pe Chatterjee despre eşecul tentativei de atac puse la cale de colonelul Mott.

Rodgers auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse şi-l văzu pe Hood, care tocmai îşi făcea apariţia prin cadrul ferestrei sfărâmate. Cu un semn al mâinii, Rodgers îi ceru să rămână acolo.

Hood păru că ezită, dar în secunda următoare se pierdu în întunericul de pe terasă.

Rodgers se întoarse din nou către sală, cu pistolul îndreptat asupra teroristului.

— Hei, eroule, strigă acesta din urmă. Vezi pe cine am aici?

I se adresase pe un ton bătăios, cu o voce puternică şi sigură pe ea. N-o să le fie uşor să-i vină de hac. Dar în mintea lui Rodgers încolţi o idee.

— *Ai văzut sau nu?* întrebă din nou teroristul.

— Am văzut, răspunse Rodgers.

— Dacă mă obligaţi, îi fac de petrecanie imediat puicuţei ăsteia! ţipă Downer. La cea mai mică şmecherie, i-am împrăştiat creierii pe toţi pereţii!

— Am văzut de ce eşti în stare. Mi-ai împuşcat un camarad, răspunse Rodgers. Te cred pe cuvânt.

August se opri şi-i aruncă o privire lui Rodgers. Acesta îi făcu semn să nu se mişte. Colonelul pricepu imediat. Teroristul trebuia lăsat să creadă că August fusese scos din circulaţie.

— Ce doreşti să facem mai departe? întrebă Rodgers.

— În primul rând, vreau ca omul care se furişează în spatele meu să mă lase dracului în pace, spuse teroristul. De unde mă aflu, pot să-i văd clar picioarele. Şi să ştii că sunt cu ochii pe cadrul ferestrei. Oricine încearcă să se strecoare înăuntru, l-am reperat imediat.

— Bine, n-o să încercăm nici o şmecherie, răspunse Rodgers. Am priceput.

— Asta sper şi eu, continuă Downer. După ce se retrage omul din spatele meu, vreau să arunci pistolul şi să ridici mâinile cât mai sus. Apoi ieşiţi amândoi din sală şi mi-o trimiteţi înăuntru pe scorpia de Chatterjee, cu mâinile împreunate deasupra capului.

— Nu mai ai prea mult timp la dispoziţie, îl informă Rodgers. Gazul începe să se răspândească prin...

— Am văzut şi eu, nu trebuie să-mi explici, i-o reteză Downer. Dacă-ţi ţii gura şi faci ce trebuie, n-o să dureze mult!

— De acord, spuse Rodgers. Îşi ridică privirea către uşă.

— Locotenente, te rog să ieşi afară şi s-o informezi pe doamna secretar general Chatterjee că e nevoie de prezenţa Domniei Sale, după care te rog să rămâi pe coridor. Vin şi eu imediat.

Mailman nu se arăta dornic să părăsească încăperea.

Rodgers îşi aţinti pistolul către fruntea lui Mailman.

— Locotenente, ţi-am cerut să ieşi afară.

Pe faţa lui Mailman apăru o grimasă, după care se întoarse şi se făcu nevăzut.

Rodgers se aplecă uşor şi puse arma pe podea, după care îşi ridică mâinile deasupra capului. Se îndreptă către treptele de pe latura din stânga a sălii şi începu să le urce cu pas alert. Nu-i era

teamă că teroristul va încerca să tragă asupra lui. Până la sosirea secretarului general Chatterjee, Rodgers rămânea singura persoană care-i putea transmite cerinţele către cei de afară.

Rodgers continua să urce treptele. Mai avea puţin până să ajungă în dreptul rândului de fotolii unde se ascunsese teroristul. Ochii îi erau aţintiţi asupra lui Harleigh, care stătea cu spatele la el. Downer o ţinea strâns de păr, iar tânăra nu putea schiţa nici cea mai mică mişcare. Nu plângea, dar Rodgers nu se miră când o văzu atât de calmă. Stând de vorbă cu foştii prizonieri de război, Rodgers aflase de la aceştia că, adeseori, torturile la care erau supuşi aveau darul de a le spori puterea de concentrare. De cele mai multe ori, era o binecuvântare care le distrăgea atenţia de la pericolul care le stătea în faţă şi care le dădea forţa de a rezista, atunci când nu mai aveau nici o speranţă.

Simţea nevoia să-i spună câteva cuvinte lui Harleigh, pentru a-i da curaj. Dar nu voia să-şi asume riscul de a-l irita cumva pe terorist, atâta timp cât pistolul acestuia rămânea lipit de fruntea fetei.

Apropiindu-se de uşă, Rodgers ieşi din sală cu spatele. Din prag, aruncă o ultimă privire către partea opusă a amfiteatrului. August nu se mai vedea. Poate că se ascunsese printre fotoliile galeriei sau poate că pierduse atât de mult sânge încât leşinase, pur şi simplu.

Totuşi, Rodgers spera că August nu-şi pierduse cunoştinţa. Asta le-ar mai fi lipsit, în situaţia disperată în care se aflau.

Rodgers păşi pe coridor. Chatterjee îl aştepta în faţa uşii.

Secretarul general îi aruncă o privire, după care îşi împreună mâinile deasupra capului şi dădu să intre în sala Consiliului de Securitate.

Rodgers ridică un braţ în faţa ei, împiedicând-o să treacă.

— Ştiţi că înăuntru se află un recipient care conţine gaz toxic?

I se adresă el.

— Da, locotenentul m-a informat, răspunse ea.

Rodgers se apropie de ea.

— V-a informat şi despre faptul că unul din oamenii mei se află încă în sală? o întrebă el, în şoaptă.

Pe chipul lui Chatterjee apăru o expresie de surpriză.

— Teroristul e convins că l-a omorât, continuă Rodgers. Dacă i se oferă ocazia potrivită, colonelul August o să deschidă focul împotriva teroristului. Am vrut să vă aduc la cunoştinţă planul nostru, pentru ca nu cumva să-l daţi de gol.

Chatterjee se întunecă la faţă.

Rodgers îşi coborî braţul, iar Chatterjee trecu pe lângă el. În timp ce secretarul general intra în sala Consiliului de Securitate, închizând uşa în urma ei, Rodgers fu tentat să se ia după ea şi să o întoarcă înapoi. Din străfundul fiinţei sale îl năpădi sentimentul neplăcut că, în pofida tuturor celor întâmplate, Chatterjee încă mai credea într-o teorie care circula printre cei de la Organizaţia Naţiunilor Unite. Teorie pe care oficialii organizaţiei mondiale încercaseră în repetate rânduri s-o transpună în fapte, împotriva oricărui simţ al realităţii şi în ciuda celor mai elementare principii de moralitate.

Teoria conform căreia teroriştii aveau drepturi care se cereau respectate.

CINCIZECI ŞI TREI

New York, statul New York
Duminică, 12.21 A.M.

Mala Chatterjee intră în sala Consiliului de Securitate, chinuită de gânduri negre.

Teroristul era întins pe podea. Chatterjee putea să vadă capul prizonierei, precum şi ţeava pistolului sprijinită de el. Îi era o milă cumplită de copilă, iar vederea acestui act de terorism îi provocă o senzaţie de greaţă. Chatterjee ar fi fost în stare de orice pentru a salva viaţa fetei.

Nu-i dădea pace gândul că avea să asiste neputincioasă la asasinarea omului aceluia, când s-ar fi putut să mai existe şi o altă cale de rezolvare a situaţiei. Dacă proceda asemenea acestor oameni, dacă se cobora atât de jos încât să permită uciderea fără nici o remuşcare a unui om, împotriva literei şi spiritului legii, atunci care mai era sensul vieţii ei? Nici măcar nu era absolut convinsă că bărbatul omorâse cu adevărat pe cineva sau măcar dacă *era în stare* să omoare pe cineva.

Începu să coboare treptele, apropiindu-se de ascunzătoarea teroristului.

— Ai cerut să stai de vorbă cu mine, începu ea.

— Nu, am cerut doar să vii până aici, spuse Downer. N-am nimic de vorbit. Din partea mea, poţi să pleci imediat. Dar, mai înainte, vreau să primesc ce mi se cuvine.

— Eu sunt dispusă să te ajut, spuse Chatterjee. Se opri în dreptul intervalului dintre rândurile de fotolii. Las-o pe tânără să plece.

— Am spus că *n-am nimic de vorbit!* ţipă Downer. Australianul îşi înfipse şi mai tare mâna în părul lui Harleigh, iar fata scoase un ţipăt ascuţit. Lângă noi se află o butelie din care se scurge gaz toxic. Am nevoie să mă duci undeva unde să pot aştepta în linişte până îmi vin banii, împreună cu tânăra domnişoară aici de faţă şi să-mi faci rost de un mijloc de transport. Vreau şase milioane de dolari.

— Am înţeles, răspunse Chatterjee.

Lui Chatterjee i se păru că vede o mişcare în partea cealaltă a

încăperii. Un bărbat trăgea cu ochiul din spatele unui fotoliu aflat în capătul opus al galeriei. Îşi ridică puţin capul şi-şi duse un deget la buze.

Chatterjee era chinuită de sentimente contradictorii. Venise aici pentru a pune umărul la salvarea unei vieţi omeneşti sau pentru a deveni părtaşă la o crimă cu sânge rece? Împreună cu partenerul său, soldatul american aflat în faţa ei reuşise să-i scoată de acolo pe toţi ceilalţi ostatici, în afară de fată. Poate că fuseseră obligaţi să ucidă pentru a-şi îndeplini misiunea, dar asta nu le dădea dreptul să continue vărsarea de sânge. Chatterjee încercase întotdeauna să rezolve pe cale paşnică orice situaţie tensionată. Nu putea să renunţe tocmai acum la idealul vieţii ei.

Trebuia să-i demonstreze teroristului că poate să aibă încredere în ea. Dacă reuşea să-l convingă că doreşte cu adevărat să îl ajute, poate că avea să se predea fără condiţii.

— Colonele August, spuse ea, s-au pierdut destule vieţi până acum.

August înţepeni. Timp de o secundă, Chatterjee se temu că August avea să o împuşte.

— Cu cine vorbeşti? se interesă Downer. Cine e ascuns *acolo?*

— Tot un soldat, ca şi dumneata, îi răspunse Chatterjee.

— Deci n-am reuşit să-i vin de hac nemernicului! ţipă Downer.

— Domnule colonel, te rog să arunci arma şi să părăseşti încăperea, ceru Chatterjee.

— Nu pot, răspunse August, scrâşnind din dinţi. Am fost împuşcat.

— Atunci o să fii împuşcat din nou dacă nu ieşi dracului odată de aici! se răsti Downer în direcţia lui.

Australianul o răsuci pe Harleigh fără menajamente. Cu mâna înfiptă în părul fetei, o trase în sus, obligând-o să se aşeze în capul oaselor, după care se lăsă în genunchi în spatele ei şi-şi îndreptă arma în direcţia lui August. Trase o rafală, obligându-l pe comandantul unităţii speciale Striker să se facă una cu pământul. Gloanţele se înfipseră în cotierele de lemn ale scaunelor, împroşcând în jur o ploaie de aşchii. Teroristul ridică degetul de pe trăgaci, în timp ce ecoul împuşcăturilor reverberă îndelung între pereţii amfiteatrului.

Rânjind, Downer se uită la Chatterjee. O ţinea pe Harleigh în aşa fel încât fata să se afle între el şi August. Secretarul general văzu norul de gaz toxic ce începea să se răspândească de sub draperia cu care era acoperit recipientul, în partea de jos a sălii.

— Spune-i să părăsească încăperea! zbieră Downer.

— Vreau să te ajut, strigă Chatterjee către Downer. Dă-mi voie să...

— *Ţine-ţi gura şi fă ce ţi-am cerut!* ţipă Downer, întorcându-se către ea. Timp de o secundă, pieptul îi rămase descoperit.

Sala imensă răsună de tunetul unei împuşcături. Glonţul îl nimeri pe Downer în partea dreaptă a gâtului. Forţa loviturii îl dezechilibră; bătând aerul cu braţele, scăpă arma din mână şi-i dădu drumul lui Harleigh.

Paul Hood se ridică de unde stătuse ascuns, în partea de jos a sălii. În mână avea pistolul Beretta abandonat de Mike Rodgers.

— Harleigh, lasă-te la pământ! strigă el.

Fata îşi acoperi capul cu mâinile şi se lăsă în jos. În secunda următoare, din partea opusă a amfiteatrului trosni încă o împuşcătură. Glonţul tras de August îi spulberă teroristului partea stângă a capului. În timp ce cădea la pământ, un al doilea glonţ i se înfipse în tâmplă.

Teroristul se prăbuşi, într-o baltă de sânge.

Chatterjee începu să ţipe.

Paul Hood aruncă pistolul şi se îndreptă în viteză înspre treptele de pe latura de nord a sălii, unde se afla August. Acesta îi făcu un semn cu mâna, iar Hood continuă să alerge către locul unde fiica sa rămăsese culcată la pământ.

CINCIZECI ŞI PATRU

New York, statul New York
Duminică, 12.25 A.M.

Părăsind sala Consiliului de Securitate, prima grijă a lui Mike Rodgers a fost să anunţe poliţia despre existenţa recipientului din care se degaja gaz toxic. Echipa specială se afla în aşteptare în curtea exterioară a clădirii, pregătită să intre în acţiune imediat după evacuarea sălii. Complexul de clădiri al sediului ONU fusese complet închis. Poliţia trecu neîntârziat la procedurile de carantină, aplicând folii de plastic la uşile şi ferestrele clădirii, după care acestea fură izolate etanş cu o spumă care făcea priză instantaneu. Deoarece nu se cunoştea natura exactă a gazului, la faţa locului fusese adus un laborator mobil de analiză. Departamentul de pompieri din New York trimisese mai multe echipe de primajutor, care-şi instalaseră corturile în incinta complexului de divertisment Robert Moses, aflat în imediata vecinătate a sediului Organizaţiei Naţiunilor Unite. De asemenea, era prezentă şi Unitatea Marine 1 a FDNY[69]. Pompierii erau obligaţi prin lege să intervină imediat când la locul unui incident era raportată prezenţa unor substanţe periculoase. Multe grupări teroriste lăsau în urma lor asemenea substanţe, în scopul de a provoca pierderi maxime, chiar şi în cazul unui eşec. Deoarece unul dintre membrii grupului terorist dispăruse fără urmă din infirmeria Organizaţiei Naţiunilor Unite, iar poliţia n-avea cum să ştie dacă nu cumva acesta mai avea şi alţi complici, autorităţile erau pregătite pentru a face faţă oricărei situaţii, inclusiv unui ultim act de sabotaj gratuit.

Paul Hood îşi îmbrăţişă fiica îndelung. Hood izbucnise în lacrimi, în timp ce Harleigh nu se putea opri din tremurat. Îşi ascunse capul la pieptul lui, strângându-l cu putere în braţe. Un asistent medical o înfăşură într-o pătură, după care îi conduse pe amândoi până la corturile de primajutor.

— Trebuie s-o anunţăm neîntârziat pe mama ta, spuse Hood, printre lacrimi.

---

[69] Fire Department of New York – Serviciul de Pompieri al oraşului New York.

Harleigh îl aprobă, cu o mişcare a capului.

În spatele lor, Mike Rodgers privea scena, în timp ce personalul medical se ocupa de Brett August. Rodgers le spuse că o să ceară ca Sharon să fie condusă la ei fără întârziere. Apoi îi spuse lui Hood că era mândru de el. Hood îi mulţumi, printre lacrimi. Adevărul era că, în momentul în care Rodgers ieşise din sala Consiliului de Securitate, iar Hood se strecurase înăuntru, acesta din urmă era mânat de hotărârea fermă de a-şi salva fiica, oricât de mare ar fi fost pericolul şi împotriva oricăror reglementări ale dreptului naţional sau internaţional.

Însoţit de Harleigh, Hood se îndreptă către scările rulante, prin mulţimea de delegaţi şi membri ai personalului de securitate. În timp ce coborau, Hood încerca să înţeleagă ce era în mintea lui Harleigh. Se ţinea strâns de el, iar ochii sticloşi îi priveau ţintă înainte. Era în stare de şoc. Din punct de vedere fizic, starea ei era mulţumitoare. Dar, în cele aproximativ cinci ore cât fusese ţinută prizonieră în sala Consiliului de Securitate, fusese obligată să îndure schimburile de focuri în cursul cărora mai multe persoane fuseseră împuşcate chiar sub ochii săi; printre victime se aflase chiar cea mai bună prietenă a ei. Ea însăşi scăpase de la moarte ca prin urechile acului. Era cu nervii la pământ.

Hood ştia că întâmplările acelea aveau s-o urmărească toată viaţa. Supravieţuitorii unei luări de ostatici îşi reveneau extrem de greu. Harleigh va fi bântuită pentru tot restul vieţii sale de sentimentul de însingurare totală, de umilinţa de a fi fost tratată ca un obiect, nu ca o fiinţă umană. Demnitatea ei de om avea să rămână pentru totdeauna afectată de evenimentele prin care trecuse. Pentru fiica lui, viaţa nu va mai fi niciodată la fel ca înainte.

„La ce greutăţi ne supune viaţa”, gândi Hood.

Dar Harleigh se afla în sfârşit în siguranţă, în braţele sale. În timp ce coborau al doilea rând de scări rulante, Hood o văzu pe Sharon apropiindu-se în fugă prin holul principal al clădirii. Pe chipul ei se vedea că nimeni n-ar fi putut s-o oprească. În urma lui Sharon alerga din răsputeri o femeie de la Departamentul de Stat, luptându-se să ţină pasul.

— *Puişorul meu,* striga Sharon. *Fetiţa mea!*

Harleigh se desprinse din braţele lui Hood şi alergă să-şi întâmpine mama. Se prinseră în braţe, izbucnind în hohote de plâns. Sharon o strânse la pieptul ei, de parcă nu voia să-i mai dea drumul niciodată. Hood rămase nemişcat, cu ochii la ele.

Rodgers îşi făcu apariţia, însoţit de Bill Mohalley. În spatele acestora, în curte, secretarul general Chatterjee era asaltată de reporteri. Gesticula agitată, în timp ce răspundea tirului de întrebări.

— Am vrut neapărat să vă strâng mâna, spuse comandantul-adjunct Mohalley. Hood îi întinse braţul, iar Mohalley i-l scuturã cu putere. Aveţi toată admiraţia mea pentru felul cum aţi condus operaţiunea, atât dumneavoastră, precum şi cei doi ofiţeri de la Striker. A fost o onoare să particip la această misiune.

— Vă mulţumesc, răspunse Hood. Cum se simte Brett?

— O să se facă bine, îl informă Rodgers. Gloanţele au trecut pe lângă artera femurală. Are dureri mari, dar rănile nu sunt grave.

Hood dădu din cap la aflarea veştilor. Privirea i se opri asupra Malei Chatterjee. Hainele, mâinile şi faţa acesteia erau pline de sângele teroristului.

— Ea, în schimb, nu pare prea mulţumită, spuse Hood.

Mohalley ridică din umeri.

— Se vor spune tot felul de tâmpenii despre ce aţi făcut acolo, spuse el. Dar ostaticii au scăpat cu viaţă, iar patru din cei cinci terorişti au dat ochii peste cap. În orice caz, un lucru ştiu sigur.

— Care-i acela? întrebă Rodgers.

— Nimeni nu va mai încerca vreodată o asemenea lovitură, răspunse Mohalley.

CINCIZECI ŞI CINCI

New York, statul New York
Duminică, 12.51 A.M.

Când Hood intră în camera de hotel, Alexander dormea adânc.

Sharon plecase cu Harleigh la NYU Medical Center. După examenul medical, avea s-o vadă imediat un psiholog. Era obligatoriu ca Harleigh să înţeleagă că evenimentele prin care trecuse nu se întâmplaseră din vina ei şi că nu trebuia să se simtă vinovată fiindcă trecuse cu bine peste ele. Acesta era primul aspect care trebuia lămurit, înainte de orice altceva.

Hood se opri lângă patul de mari dimensiuni, cu ochii la fiul său. Viaţa băiatului n-avea să mai fie niciodată aceeaşi; sora lui va avea nevoie de ajutorul lui, iar el habar n-avea. Dormea acolo, neştiutor.

Hood se întoarse şi intră în baie. Dădu drumul la apă şi aşteptă să se umple chiuveta, după care se spălă pe faţă. Nici viaţa lui n-avea să mai fie ca înainte. Luase viaţa unui om. Şi, fie că acel om îşi meritase moartea sau nu, atunci când îl culcase la pământ Hood se afla pe teritoriu internaţional. Erau şanse mari să fie târât într-un proces, care era posibil să nu aibă loc în Statele Unite. Putea să dureze ani în şir şi, în cursul acestuia, ar fi putut să se ridice întrebări nedorite în legătură cu Centrul de Operaţiuni.

De unde obţinuseră anumite informaţii? Ce relaţii erau între Centrul de Operaţiuni, CIA şi Departamentul de Stat? Care era legătura dintre autorităţile americane şi numitul Georgiev, de cetăţenie bulgară? Erau întrebări la care nici o agenţie a guvernului Statelor Unite nu putea răspunde.

Ironia era că toată povestea aceasta putea să dea apă la moară Organizaţiei Naţiunilor Unite, care ar fi avut astfel ocazia să pozeze în victima unei conspiraţii puse la cale de Statele Unite ale Americii. Începând cu neplata datoriilor către organizaţia mondială şi terminând cu presiunile de tot felul exercitate asupra secretarului general, Statele Unite încălcaseră multe din regulile pe care statele-membre ale ONU erau datoare să le respecte. Ţările cu regimuri autoritare, care nesocoteau drepturile omului,

susţineau terorismul sau erau amestecate în traficul de narcotice, vor profita de situaţie pentru a înfiera cu indignare politica Statelor Unite.

De teama presei, care era cu ochii la ei, înalţii oficiali americani nu vor scoate o vorbă. Hood fusese întotdeauna de părere că reţelele de televiziune serveau de minune scopurilor Organizaţiei Naţiunilor Unite. Pentru ele, toată lumea era o apă şi-un pământ.

Hood se şterse cu prosopul şi îşi privi chipul în oglindă. Îşi dădu seama, cu amărăciune, că de fapt cel mai tare se temea nu de confruntarea cu inamicii lui, ci de momentul când va trebui să dea ochii cu Sharon. Va trebui să vorbească nu doar despre comportamentul lui în seara aceea, dar şi despre viitorul lor comun, care, dintr-odată, nu mai arăta aşa cum şi-l închipuiseră ei doi.

— Destul, şopti el.

Hood aruncă prosopul pe etajera chiuvetei şi sorbi puţină apă direct de la robinet. Se întoarse înapoi în dormitor, călcând în vârful picioarelor. Oboseala acelei zile începea să-şi spună cuvântul. Picioarele îl dureau de la atâta alergătură şi îşi simţea şalele înţepenite, de când fusese obligat să se furişeze, aplecat de spate, prin sala Consiliului de Securitate. Se aşeză fără zgomot în pat, lângă Alexander şi-l sărută uşor, în spatele urechii. Trecuseră ani de zile de când nu mai făcuse asta şi fu surprins să constate că imaginea băiatului adormit îi aducea aminte de propria copilărie.

Uitându-se la chipul liniştit al copilului, bărbatul fu cuprins de o senzaţie de linişte sufletească. Şi, în timp ce aluneca uşor în mrejele somnului, Hood se gândi cât de ciudată era viaţa. Împreună cu soţia lui, adusese pe lume doi copii. Iar ei, cu dragostea lor, îi întorseseră bucuria însutit.

Datorită lor învăţase să fie un tată adevărat.

CINCIZECI ŞI ŞASE

New York, statul New York
Duminică, 7.00 A.M.

La şapte dimineaţa, Hood fu trezit de un apel din partea lui Bill Mohalley.

Funcţionarul Departamentului de Stat îi aduse la cunoştinţă că soţia şi fiica lui, precum şi ceilalţi copii, împreună cu părinţii lor, urmau să plece la aeroportul La Guardia, de unde un avion avea să-i ducă la Washington. Mohalley îi spuse că Sharon fusese anunţată direct la spital, unde se afla în acel moment şi că un echipaj al poliţiei o să se prezinte într-o oră la hotel, pentru a-l conduce la aeroport, împreună cu fiul său.

— De ce atâta grabă? întrebă Hood. Avea dureri în tot trupul, mintea îi era confuză, iar lumina albă şi orbitoare a soarelui de dimineaţă îi trimitea săgeţi ascuţite până în creier.

— Ne-am gândit în primul rând la dumneavoastră, răspunse Mohalley. Sper că nu vă deranjează.

— Nu înţeleg de ce trebuie să plecăm atât de repede, zise Hood.

Şi ce amestec are poliţia în treaba asta? În mod obişnuit, n-ar trebui să ne conducă un reprezentant al Departamentului de Stat?

— E treaba poliţiei să ofere protecţie personajelor importante ale momentului. Şi, fie că vă place sau nu, aflaţi de la mine că aţi devenit o celebritate peste noapte.

Telefonul mobil al lui Hood începu să sune. Era Ann Farris. Hood îi mulţumi lui Mohalley şi întrerupse legătura. Se dădu jos din pat. Cu telefonul în mână, se îndepărtă către uşă, ca să nu-l trezească pe Alexander. După lumina puternică din cameră, întunericul din hol era o adevărată binecuvântare.

— Bună dimineaţa, spuse Hood.

— Bună dimineaţa, răspunse Ann. Cum te simţi?

— Destul de bine, ţinând seama de întâmplările prin care am trecut azi-noapte, spuse Hood.

— Sper că nu te-am trezit din somn…

— Nu, zise Hood, eram treaz; tocmai am vorbit cu cineva de la

Departamentul de Stat.

— Era atât de important încât a trebuit să te sune cu noaptea-n cap? întrebă ea.

— Mda, spuse Hood. Vor să-mi fac bagajele şi să plec de-aici cât mai repede.

— Mă bucur, zise ea. Acolo eşti prea în văzul lumii.

— Totuşi, am impresia că-mi scapă ceva. Ann, ce dracu' se-ntâmplă?

— Păi, s-a pornit ceea ce noi, în relaţiile publice, numim „sarabanda aiurelilor", răspunse ea. Identitatea celor doi care au intrat în sală înaintea ta n-a fost făcută publică; toată lumea se referă la ei ca la „cei doi membri SWAT". Aşa că totul are să cadă în capul tău.

— Mala Chatterjee şi-a dat drumul la gură, spuse Hood.

— Da, nu prea te are la inimă, spuse Ann. E de părere că ai expus-o pe Harleigh unui pericol inutil şi că, datorită ţie, criza s-a terminat într-o baie de sânge.

— S-o ia dracu', spuse Hood.

— Pot să te citez într-un comunicat? glumi Ann.

— Da, să pui şi un titlu mare, replică Hood. Ce se mai aude la voi?

— Bob Herbert e stăpân pe situaţie, spuse Ann. Dintre toţi membrii echipei care a contribuit la anihilarea acestui grup de terorişti proveniţi din trei ţări diferite, doar numele tău a apărut în presă. Acum Bob încearcă să afle dacă au avut legături cu alte grupări teroriste sau dacă există vreo facţiune de naţionalişti fanatici care ar putea încerca să-i răzbune.

— Mda, trebuie să-mi cer scuze că n-am luat în considerare o asemenea eventualitate, spuse Hood, cu supărare în glas.

— Nu se pune problema de scuze, răspunse ofiţerul de presă. Aici e vorba de tot felul de legături de interese. De ani de zile încerc să vă atrag atenţia asupra acestui aspect. În ziua de azi, există legături acolo unde te aştepţi mai puţin. Reţeaua asta de interese trebuie supravegheată îndeaproape. A devenit o necesitate stringentă.

Hood trebuia să recunoască faptul că vorbele ei aveau un sâmbure de adevăr. Şi, uneori, acest adevăr ieşea la iveală atunci când te aşteptai mai puţin. Cu cincisprezece ani mai înainte, informaţiile provenite de la agenţii CIA ai lui Bob Herbert erau puse la dispoziţia tuturor structurilor de informaţii ale SUA, inclusiv a serviciului de informaţii al marinei militare. În 1980,

după ce Jonathan Pollard, un analist din serviciul de informaţii al marinei militare, a vândut israelienilor date confidenţiale obţinute de agenţi ai Statelor Unite, Israelul a predat o parte din ele Moscovei, în schimbul unor evrei ruşi. Comuniştii din vechea gardă de la Moscova s-au folosit de aceste informaţii pentru a pune la cale un complot împotriva regimului sovietic. Mult mai târziu, când Centrul de Operaţiuni a intervenit pentru a împiedica tentativa de puci de la Moscova, datele furnizate iniţial de Herbert au fost folosite chiar împotriva lui.

— Presa cum a comentat afacerea? întrebă Hood.

— În marile ziare din Statele Unite ecoul a fost pozitiv, spuse Ann. Pentru prima oară, presa de orientare liberală a fost la unison cu cea conservatoare. În comentariile apărute, ai fost numit „tatăl-erou”.

— Şi presa internaţională? întrebă el.

— În Marea Britanie şi Israel, dacă te hotărăşti mâine să candidezi la postul de prim-ministru, sunt sigură că ai avea câştig de cauză, răspunse Ann. În rest, veştile nu sunt prea bune. Secretarul general a declarat că eşti „un american nestăpânit, căruia i s-a pus o armă în mână”. A solicitat deschiderea unei anchete şi a cerut să fii pus sub arest la domiciliu. Restul presei internaţionale s-a raliat acestei poziţii.

— Şi cum ne vor afecta pe noi toate astea? întrebă Hood.

— Păi, exact cum ai spus şi tu, răspunse ea. Te-ai trezit luat pe sus. Nici Departamentul de Stat, nici Casa Albă nu au dat publicităţii vreun comunicat oficial până în acest moment. Părerea mea e că mai întâi vor să stea de vorbă cu tine. Pe de altă parte, trebuie să te informez că Bob a luat legătura cu poliţia locală şi a solicitat ca locuinţa ta să fie supravegheată, pentru orice eventualitate. Echipajele se află deja în dispozitiv.

Hood închise telefonul, după care îl trezi pe Alexander, ca să se pregătească de plecare. Hood discuta întotdeauna foarte deschis cu copiii săi şi, în timp ce se îmbrăcau, îi povesti băiatului cu lux de amănunte ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Lui Alexander nu-i venea să-şi creadă urechilor; abia când îşi făcură apariţia poliţiştii care aveau să-i ducă la aeroport se convinse că totul era adevărat. Cei şase ofiţeri de poliţie îl întâmpinară pe Hood cu mare simpatie, arătându-i o atenţie deosebită în timp ce-i conduceau, prin subsolul clădirii, către garajul unde aştepta coloana formată din trei maşini de poliţie. Acest tratament, de care în mod obişnuit nu beneficiau decât

marile staruri rock, îl impresionă în mod deosebit pe Alexander.

Cei patru membri ai familiei Hood, laolaltă cu ceilalţi copii şi cu părinţii acestora, au fost trimişi la Washington, D.C., cu un Boeing 737 al forţelor armate. În timpul zborului de o oră, Sharon a rămas foarte tăcută. A stat tot timpul lângă Harleigh, iar fata şi-a ţinut capul pe umărul ei. Din fotoliul său, aflat peste drum, Hood le privea pe amândouă. La fel ca majoritatea tinerelor muziciene, Harleigh primise un sedativ uşor, care să o ajute să se odihnească. Dar, spre deosebire de ceilalţi copii, a avut un somn agitat şi, în câteva rânduri, s-a trezit în ţipete, spunând cuvinte fără şir, întretăiate de gemete adânci. Pentru Hood, tragedia cea mai mare era tocmai faptul că Harleigh încă nu realiza că totul se terminase. Mintea bietei fete pur şi simplu nu putea să uite întâmplările îngrozitoare prin care trecuse acolo, în sala aceea blestemată.

Aeronava a aterizat la baza militară Andrews. Pasagerilor li s-a explicat că fusese preferată mai ales din cauza copiilor, pentru ca armata să-i poată feri mai uşor de priviri indiscrete. Dar Hood cunoştea adevăratul motiv. Baza Andrews adăpostea cartierul general al Centrului de Operaţiuni. După ce avionul rămase nemişcat, Hood observă furgoneta albă a Centrului de Operaţiuni, care-i aştepta la capătul pistei de aterizare. Prin uşa deschisă a maşinii, înăuntru se zăreau siluetele lui Bob Herbert şi Lowell Coffey.

Sharon îi văzu abia în timp ce cobora scara aeronavei. Hood îi salută cu o înclinare a capului. Nici unul nu coborî din maşină.

Departamentul de Stat pusese la dispoziţia pasagerilor mai multe scaune rulante, care îi aşteptau pregătite. Lângă avion era parcat un autocar, gata să-i transporte la casele lor. O persoană oficială îi informă pe adulţi că maşinile lor personale, care rămăseseră în parcarea aeroportului, aveau să le fie aduse direct acasă, în cursul aceleiaşi zile.

Împreună cu Hood, Sharon o ajută pe Harleigh să se aşeze într-un scaun cu rotile. Luându-şi un aer important, Alexander apucă mânerele scaunului, în timp ce Sharon se întoarse către soţul ei.

— Nu vii cu noi acasă, nu-i aşa? îl întrebă Sharon. Vocea îi era resemnată şi lipsită de vlagă, iar ochii ei îl priveau cu răceală.

— N-am ştiut că ne aşteaptă la avion, spuse el, arătând peste umăr, către furgonetă.

— Totuşi, nu pari mirat că au venit.

— Nu, recunoscu el. Aminteşte-ţi că am ucis un om pe teritoriu internaţional. Va trebui să dau socoteală. Dar voi puteţi s-o luaţi înainte. Mulţumită lui Bob, casa este supravegheată de poliţie, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Nu-mi făceam probleme pentru securitatea noastră, spuse Sharon, apropiindu-se de scaunul cu rotile. Hood o apucă de mână, iar Sharon se opri.

— Sharon, nu face una ca asta.

— Cum adică? întrebă ea. Să nu mă duc acasă, cu copiii?

— Nu-mi întoarce spatele aşa, spuse el.

— Nici vorbă, Paul, răspunse Sharon. Dar, ca şi tine, încerc să-mi păstrez calmul şi să fac faţă situaţiei. Peste câteva zile va trebui să stăm de vorbă şi să hotărâm încotro ne îndreptăm; viitorul lui Harleigh se află în mâinile noastre. Vreau să fiu pregătită când va veni momentul să iau o hotărâre atât de importantă.

— Va trebui să luăm o hotărâre *împreună,* spuse Hood. Suntem *amândoi* părinţii ei.

— Aşa sper şi eu, spuse Sharon. Dar tu te-ai întors deja la munca ta. Nu mai sunt dispusă să-mi irosesc energia încercând să-ţi aduc aminte că ai şi răspunderea unei familii.

— M-am întors la munca mea? repetă Hood. Sharon, n-am nici o vină pentru cele întâmplate! Mi-am dat demisia de la Centrul de Operaţiuni! Acum sunt obligat să mă întorc la Centru, deoarece sunt prins în mijlocul unui conflict cu ramificaţii internaţionale. Te rog să nu mă laşi singur tocmai acum.

Oficialul de la Departamentul de Stat se apropie de ei şi îi anunţă că toată lumea se îmbarcase în autocar, iar acesta era pregătit de plecare. Sharon îi ceru lui Alexander să urce în maşină, spunându-i că vine şi ea într-un moment. Hood îi făcu lui Alexander cu ochiul şi-l rugă să aibă grijă de sora lui. Alexander răspunse că a înţeles.

Hood o privi din nou pe soţia lui. Sharon îi aruncă o privire lungă. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Şi, după ce se termină criza asta cu ramificaţii internaţionale, ce ai de gând să faci? întrebă ea. O să te întorci lângă noi? Eşti convins că vei fi fericit când o să ai grijă de treburile casei, tocmai tu, care eşti obişnuit să fii mereu în vâltoarea evenimentelor, la cârma unui oraş întreg sau a unui serviciu de informaţii?

— N-am de unde să ştiu, răspunse Hood. Dă-mi ocazia să aflu.

— Să-ţi dau ocazia să afli? Sharon zâmbi. Paul, poate că pentru tine nu are nici o importanţă, dar azi-noapte, când am aflat cum ai salvat-o pe Harleigh, am fost supărată pe tine.

— Supărată? De ce?

— Fiindcă ţi-ai pus la bătaie propria viaţă, reputaţia, cariera, chiar libertatea, pentru a o salva pe fiica noastră, spuse ea.

— Şi din cauza asta ai fost *supărată?* o întrebă Hood. Nu-mi vine să cred că...

— Ba e foarte adevărat, spuse ea. Nu ţi-am cerut niciodată decât să ne acorzi şi nouă o parte din timpul tău. Să fii prezent la câte un recital de vioară al lui Harleigh, să încingi o partidă de fotbal cu Alexander, să mergi cu noi în vacanţă din când în când. Să putem lua cina împreună, ca orice familie cumsecade. Să mergem de sărbători în vizită la părinţii mei. Până acum, foarte rar am avut parte de lucrurile astea. N-am reuşit nici măcar să te conving să rămâi lângă mine azi-noapte, când fiica noastră era în pericol.

— Am fost prea ocupat cu operaţiunea de salvare.

— Ştiu, spuse ea. Şi, în cele din urmă, ai reuşit s-o salvezi. Mi-ai arătat de ce eşti în stare atunci când vrei. Subliniez, atunci când *vrei.*

— Îmi reproşezi că nu-mi pasă îndeajuns de familia mea? o întrebă Hood. Sharon, ai trecut prin momente grele şi...

— Am ştiut de la început că n-ai să înţelegi, îi spuse ea.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Trebuie să plec.

— Nu, aşteaptă, spuse Hood. Nu pleca aşa...

— Autocarul mă aşteaptă, zise Sharon. Se desprinse din mâna lui şi o luă la fugă înspre autocar.

Hood o privi cum se îndepărta. După ce uşa fu închisă iar autocarul se puse în mişcare, Hood se îndreptă către locul unde se aflau Coffey şi Herbert.

Acum era rândul lui Hood să fie supărat.

Nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. Chiar şi propria soţie îl judeca pentru ce făcuse în sala Consiliului de Securitate. Putea să se ia de mână cu Chatterjee şi să convoace amândouă o conferinţă de presă.

În timp ce se apropia de furgonetă, Hood mai uită de supărare. Dar, pe neaşteptate, un alt gând începu să-şi facă loc în mintea lui. În străfundul sufletului îl chinuia o avalanşă de sentimente amestecate, vină şi îndoială laolaltă, care ieşiră la iveală în momentul în care îl văzu pe Bob Herbert cum îi întinde

mâna, plin de căldură.

În secunda aceea, Hood îşi dădu seama că nu mai era atât de singur.

Hood îşi puse o întrebare simplă, dar cât se poate de dureroasă:

„Şi dacă Sharon avea totuşi dreptate?”

CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Washington, D.C.
Duminică, 10.00 A.M.

Hood urcă în furgonetă. Coffey şi Herbert îl întâmpinară cu mare căldură, felicitându-l pentru modul în care condusese operaţiunea de eliberare a ostaticilor. După ce Herbert închise uşa maşinii, iar Hood se instală comod pe scaunul din faţă, Coffey puse furgoneta în mişcare şi se îndreptară către sediul Centrului de Operaţiuni, aflat în imediata apropiere. Expertul în probleme juridice îi spuse că aveau să facă o vizită foarte scurtă la Centru, unde Hood putea să facă un duş la repezeală, să se bărbierească şi să-şi schimbe costumul cu unul nou, pe care Herbert i-l adusese de acasă.

— De ce? întrebă Hood. Mergem undeva după aceea?

— Suntem aşteptaţi la Casa Albă, răspunse Coffey.

— Ce-mi pregătesc cei de la Casa Albă, Lowell? întrebă Hood.

— Drept să-ţi spun, n-am nici cea mai vagă idee, îi răspunse Coffey. Mala Chatterjee vine şi ea la Washington, împreună cu ambasadoarea Meriwether, pentru o întrevedere cu preşedintele Lawrence. Se întâlnesc la ora douăsprezece. Preşedintele şi-a exprimat dorinţa să fii şi tu prezent.

— Dar de ce a cerut să fiu şi eu acolo?

— Presupun că vrea să afle direct de la tine amănunte despre criza ostaticilor de la ONU, răspunse Coffey. Mai mult nu ştiu, dar nu cred că te aşteaptă nimic bun.

— Ce vrei să spui? întrebă Hood.

— Vreau să spun că e posibil să te trimită sub escortă înapoi la New York şi să-ţi ceară să rămâi la dispoziţia ambasadorului american la ONU, spuse Coffey. Ca să se asigure că, în cazul în care se deschide o anchetă, eşti acolo pentru a răspunde la întrebările secretarului general şi ale celorlalţi oficiali ai ONU. Un gest de bunăvoinţă din partea Statelor Unite, care să arate că autorităţile americane sunt dispuse să coopereze cu organizaţia mondială, în vederea clarificării tuturor aspectelor legate de criza ostaticilor.

Herbert stătea în spatele lor, în scaunul lui cu rotile.

— Auzi, un gest de bunăvoinţă, mormăi el. Să recunoaştem, intervenţia lui Paul a fost providenţială. Adat dovadă de un mare curaj. Mike şi Brett şi-au făcut şi ei datoria cu vârf şi îndesat. Dar vestea că tu, Paul, ai fost cel care l-ai eliminat pe ultimul terorist rămas în viaţă, m-a făcut să mă simt mai mândru ca niciodată.

— Din nefericire, spuse Coffey, noţiunea de „mândrie” nu poate fi invocată ca apărare într-un proces de drept internaţional.

— Şi-ţi mai spun un lucru, Lowell, zise Herbert. Dacă Paul ajunge la New York sau la Haga, pe mâinile afurisiţilor de la aşa-numita Curte Internaţională de Justiţie, sau în faţa cine ştie cărui tribunal, unde să fie scos ţap ispăşitor de nişte hârţogari fără sânge-n ei, jur pe Dumnezeul meu că o să fac o tevatură de-o să mă ţină minte.

Herbert şi Coffey erau obişnuiţi să se ciondănească astfel; ca de obicei, adevărul se afla undeva la mijloc. Situaţia era serioasă, fără discuţie, dar, dacă era trimis în judecată, Hood putea invoca circumstanţe atenuante de ordin emoţional, pe motiv că printre ostatici se aflase chiar propria fiică. De fapt, perspectiva de a ajunge în faţa tribunalului nu îl îngrijora prea tare. În acel moment era mai preocupat de ce avea să se întâmple cu familia lui. Voia să fie alături de soţia lui şi de copii, voia să fie alături de Harleigh, ca s-o ajute să se pună pe picioare. Dacă era obligat să apară în faţa unui tribunal din străinătate, ar fi fost legat de mâini şi de picioare.

Hood îşi dorea din tot sufletul să rămână la Centrul de Operaţiuni. Poate că se grăbise când îşi dăduse demisia. De fapt, poate câteva zile de concediu ar fi fost de ajuns.

„În orice caz, acum nu mai e nimic de făcut”, se gândi el.

Cu câteva zile în urmă, decizia cu privire la propriul viitor stătea în mâinile lui. Acum, aceasta depindea de preşedintele Statelor Unite.

Deoarece venirea lui Hood nu fusese anunţată, la Centru nu erau prezenţi decât oamenii din echipa de permanenţă, care asigurau serviciul la sfârşitul săptămânii. Toată lumea i-a transmis felicitări pentru eroismul de care dăduse dovadă şi pentru salvarea lui Harleigh. I-au urat toate cele bune şi l-au asigurat că sunt alături de el, oricare ar fi fost situaţia.

Duşul fierbinte îl ajută pe Hood să se mai relaxeze, iar costumul bine călcat îl făcu să se simtă iar în largul său. După mai puţin de patruzeci şi cinci de minute de la aterizarea la baza

militară Andrews, Hood se urcă iarăşi în furgonetă, împreună cu Lowell Coffey, care se instalase la volan şi cu Herbert, care luă asupra sa formalităţile legate de securitate.

CINCIZECI ŞI OPT

Washington, D.C.
Duminică, 11.45 A.M.

În timp ce limuzina o conducea către Casa Albă, pe Mala Chatterjee o încerca o senzaţie de necurăţenie.

Nu era vorba de necurăţenie corporală, deşi i-ar fi prins bine puţină odihnă şi o baie bună. Totuşi, înainte de a părăsi New York-ul, făcuse un duş rapid la birou, iar în avionul care o adusese până la Washington apucase să tragă un pui de somn.

Senzaţia de necurăţenie îi era provocată de faptul că vocea diplomaţiei fusese acoperită de zgomotul armelor. Nu fusese în stare să oprească măcelul, dar acum era ferm hotărâtă să taie în carne vie şi să-i pedepsească pe vinovaţi. Trebuia să dea un exemplu.

În timpul zborului, Mala Chatterjee nu schimbase prea multe cuvinte cu Flora Meriwether, ambasadoarea Statelor Unite la ONU. Deşi se afla printre organizatorii seratei de sâmbătă seara, ambasadoarea, o femeie în vârstă de cincizeci şi şapte de ani, întârziase la recepţia din sala Consiliului de Securitate, ca şi Mala Chatterjee. Din această cauză, ambasadoarea şi soţul acesteia nu fuseseră luaţi ostatici, împreună cu ceilalţi invitaţi. După momentul atacului, ambasadoarea nu rămăsese laolaltă cu ceilalţi delegaţi. Dimpotrivă, părăsise clădirea Adunării Generale şi se refugiase în biroul ei, sub pretextul că răspunderea pentru rezolvarea crizei cădea în sarcina Malei Chatterjee şi a consilierilor săi. În principiu, afirmaţia era adevărată, iar plecarea precipitată a ambasadoarei Meriwether le dăduse tuturor de înţeles că nu voia să aibă nici un amestec în gestionarea crizei.

Chatterjee ştia că ambasadoarea nu dorise ca prezenţa ei la faţa locului să fie interpretată ca un mijloc de presiune asupra oficialilor ONU, pentru ca aceştia să permită intervenţia unor negociatori americani sau a trupelor SWAT. Fusese o bătaie de joc, ţinând cont de felul cum evoluaseră evenimentele.

Mala Chatterjee nu ştia ce părere avea ambasadoarea despre toate acestea sau care avea să fie următoarea mutare a preşedintelui. Nici nu avea importanţă. Secretarul general

solicitase cu insistenţă această întrevedere, deoarece era obligatoriu să restabilească fără întârziere dreptul legitim al Organizaţiei Naţiunilor Unite de a rezolva prin forţe proprii situaţiile de criză care ţineau de competenţa sa şi de a pune la punct naţiunile care nesocoteau prevederile dreptului internaţional. După invadarea Kuweitului de către Irak, Organizaţia Naţiunilor Unite nu ezitase să condamne imediat agresiunea. Acum venise rândul Statelor Unite să fie trase la răspundere neîntârziat pentru intervenţia neavenită în criza luării de ostatici.

Reprezentanţii presei internaţionale, prezenţi *en masse* în faţa intrării dinspre sud-vest, luară cu asalt limuzina, în momentul când se opri în faţa porţii de acces. Ambasadoarea Meriwether refuză să facă vreo declaraţie şi rămase impasibilă, în timp ce Mala Chatterjee se adresa reporterilor.

— Evenimentele ultimelor optsprezece ore au fost o piatră de încercare pentru Organizaţia Naţiunilor Unite şi pentru marea familie a statelor-membre, declară ea. Deplângem tragicul sfârşit al unora dintre preţioşii noştri colaboratori. Ne exprimăm recunoştinţa că persoanele care au fost ţinute ostatice şi-au putut relua locul printre cei dragi, dar nu putem fi de acord cu metodele prin care a fost pus capăt acestei crize. Pentru a-şi atinge obiectivele, Organizaţia Naţiunilor Unite trebuie să se poată baza pe cooperarea necondiţionată a statelor-membre. Am solicitat o întrevedere cu domnul preşedinte şi cu ambasadoarea Meriwether din două motive. În primul rând, pentru a încerca să refacem firul evenimentelor care au condus la încălcarea suveranităţii şi cartei Organizaţiei Naţiunilor Unite, precum şi a angajamentului asumat de către organizaţia mondială, încă de la înfiinţarea sa, de a soluţiona orice conflict nu pe calea armelor, ci pe calea diplomaţiei şi a bunei înţelegeri. În al doilea rând, am solicitat această întâlnire pentru a cere asigurări că suveranitatea ONU nu va mai fi încălcată în viitor.

Cu un cuvânt de mulţumire, Chatterjee se despărţi de mulţimea de reporteri, care se precipitau în jurul ei, fără a mai răspunde altor întrebări, dar le promise că avea să revină în mijlocul lor după consultarea cu preşedintele. Spera că reuşise să-i facă să înţeleagă că intervenţia forţelor armate ale SUA era considerată un amestec în treburile interne ale ONU şi o violare a statutului ei personal.

Drumul către Biroul Oval trece printr-o serie de coridoare care

conduc dincolo de biroul secretarului de presă şi de sala de şedinţe a cabinetului. În vecinătatea acesteia se află biroul asistentei particulare a preşedintelui. Aceasta este singura cale de acces către Biroul Oval, a cărui uşă este păzită în permanenţă de un agent al Serviciului Secret.

Preşedintele şi-a făcut apariţia exact la ora doisprezece. A ieşit pe uşa Biroului Oval, ca s-o întâmpine personal pe Mala Chatterjee. Michael Lawrence era înalt de un metru nouăzeci, cu păr cărunt, tuns foarte scurt şi cu pielea arsă de soare. Pe faţă avea un zâmbet larg. Îi strânse mâna cu putere, rostind cu vocea sa adâncă:

— Mă bucur să vă revăd, doamnă secretar general, spuse.

— Şi eu la fel, domnule preşedinte, deşi aş fi preferat să ne reîntâlnim sub auspicii mai favorabile, răspunse ea.

Ochii de un albastru-cenuşiu ai preşedintelui se opriră asupra ambasadoarei Meriwether. Se cunoşteau de aproape treizeci de ani. Fuseseră colegi la Facultatea de Ştiinţe Politice a NYU[70], iar preşedintele o convinsese să renunţe la cariera universitară pentru a deveni reprezentantul SUA la Organizaţia Naţiunilor Unite.

— Flora, spuse el, vrei să ne laşi singuri câteva minute?

— Desigur, spuse doamna Meriwether.

În timp ce asistenta sa personală închidea uşa, preşedintele o conduse către un fotoliu şi o rugă să ia loc. Chatterjee se aşeză, dar rămase dreaptă şi ţeapănă în scaun. Preşedintele purta un costum cenuşiu, fără cravată şi avea un aer relaxat. Apucă telecomanda şi opri televizorul aflat în birou, care transmitea ştirile canalului CNN.

— Am urmărit declaraţia pe care aţi făcut-o în faţa ziariştilor, spuse preşedintele. Când aţi vorbit de evenimentele care au condus la încălcarea suveranităţii Organizaţiei Naţiunilor Unite, v-aţi referit la atacul terorist de la sediul ONU?

Chatterjee îşi aşează mâinile peste piept şi-şi încrucişă picioarele.

— Nu, domnule preşedinte, răspunse secretarul general. Acesta este un subiect cu totul aparte. M-am referit la operaţiunea pusă la cale de domnul Paul Hood, de la Centrul Naţional pentru Situaţii de Urgenţă al SUA, împreună cu doi membri încă neidentificaţi ai forţelor armate ale Statelor Unite.

— E vorba de operaţiunea care a pus capăt luării de ostatici,

[70] New York University – Universitatea din New York.

spuse el, amabil.

— Să lăsăm deocamdată la o parte rezultatul acestei operaţiuni, răspunse Chatterjee, cu voce fermă. Pentru moment, sunt deosebit de îngrijorată de maniera în care a fost realizată această operaţiune.

— Înţeleg, spuse preşedintele. Se aşează în spatele biroului. Şi ce măsuri veţi lua în continuare?

— Voi deschide o anchetă în legătură cu acest subiect. Doresc ca domnul Hood să se întoarcă la New York pentru a răspunde unor întrebări referitoare la intervenţia oamenilor săi, zise ea.

— Să plece chiar acum la New York? întrebă preşedintele. Fiica sa nu şi-a revenit încă după încercările prin care a trecut.

— Nu este necesar să se prezinte imediat, răspunse ea.

Comisia de anchetă mai poate aştepta câteva zile.

— Înţeleg. Şi care este scopul acestei anchete? întrebă el.

— Va trebui să stabilim cu certitudine dacă nu cumva legea a fost încălcată şi dacă echipa domnului Hood avea dreptul să intervină în desfăşurarea acestei crize, răspunse Chatterjee.

— Doamnă secretar general, zise preşedintele, daţi-mi voie să vă spun că trebuie să priviţi situaţia dintr-o perspectivă mai largă.

— Adică?

— După părerea mea, poliţia din New York, FBI-ul, precum şi reprezentanţii forţelor armate ale Statelor Unite au intervenit cu mare precauţie şi deosebit profesionalism. Un grup de tineri de naţionalitate americană se afla în pericol iminent. Este adevărat, când evenimentele s-au precipitat, iar forţele dumneavoastră de securitate au fost depăşite de situaţie, trei din oamenii noştri au intrat în sala Consiliului de Securitate. Dar au acţionat cu mare dăruire şi curaj, două trăsături de care soldaţii americani au dat dovadă în orice împrejurare.

— Nu le-am pus nici o clipă la îndoială curajul, spuse Chatterjee. Totuşi, este posibil ca intervenţia lor să fi fost la limita legii. Dacă reglementările internaţionale au fost încălcate, atunci trebuie să suporte consecinţele. Nu am nimic personal împotriva lor, domnule preşedinte. Dar carta ONU, legea supremă a organizaţiei mondiale, trebuie respectată în orice situaţie. Deja s-au ridicat unele voci care afirmă că prevederile cartei au fost nesocotite.

— Cui aparţin aceste voci? întrebă preşedintele. Statelor din care provin teroriştii ucişi în cursul intervenţiei soldaţilor

americani?

— Aparţin tuturor statelor civilizate ale lumii, răspunse ea.

— Şi, pentru a le potoli setea civilizată de răzbunare, sunteţi gata să-l trimiteţi pe Paul Hood în faţa tribunalului, zise preşedintele.

— Nu e nevoie să deveniţi sarcastic, zise Chatterjee. Totuşi, fiindcă aţi evocat această posibilitate, vă rog să luaţi la cunoştinţă că, într-adevăr, există şanse mari ca domnul Hood să fie adus în faţa justiţiei. Faptele sale o cer.

Preşedintele se lăsă pe spate în scaun.

— Doamnă secretar general, după ce a făcut azi-noapte, pentru mine însumi şi pentru încă aproximativ două sute cincizeci de milioane de cetăţeni americani, Paul Hood a devenit un adevărat erou. E adevărat că teroriştii au primit ajutor şi din partea unor persoane de naţionalitate americană, inclusiv din partea unei agente CIA, care şi-a trădat jurământul şi care probabil îşi va petrece restul vieţii în închisoare. Dar nu voi permite niciodată ca omul acesta să fie trimis în judecată pentru simplul motiv că şi-a salvat fiica din mâinile unor terorişti.

Chatterjee se uită o clipă în ochii preşedintelui.

— Să înţeleg că nu veţi permite anchetarea lui?

— Aceasta este poziţia mea oficială în ceea ce-l priveşte pe Paul Hood, zise preşedintele.

— Statele Unite se vor împotrivi dorinţei exprimate de comunitatea internaţională? întrebă Chatterjee.

— Exact cum aţi auzit, replică preşedintele. Şi, ca să vă spun drept, doamnă secretar general, părerea mea este că reprezentanţii statelor-membre ale ONU nici nu vor insista prea mult asupra acestei afaceri.

— Organizaţia Naţiunilor Unite nu este Congresul SUA, domnule preşedinte, spuse ea. Să nu credeţi că noi uităm atât de uşor.

— Nici vorbă, răspunse preşedintele. Dar gândiţi-vă un moment la ipoteza că Statele Unite ar propune mutarea sediului ONU de la New York într-o altă capitală a lumii, de exemplu la Khartoum sau Rangoon. Când se vor vedea obligaţi să-şi caute noi reşedinţe de lux în care să se instaleze şi alte şcoli de renume la care să-şi dea copiii, sunt convins că gândul diplomaţilor de la ONU va fi numai la afacerea Paul Hood.

Chatterjee simţi cum o cuprinde un val de mânie. „Ticălosul. Are tupeul să mă ameninţe cu schimbarea sediului ONU.”

— Domnule preşedinte, nu răspund unor asemenea ameninţări.

— Dar tocmai aţi făcut-o, spuse preşedintele. Aţi răspuns imediat la ameninţarea mea.

Într-o secundă, Chatterjee îşi dădu seama că preşedintele avea dreptate.

— Nu veţi obţine nici un rezultat încercând să exercitaţi vreo presiune asupra mea, spuse preşedintele. Această problemă trebuie rezolvată pe cale amiabilă, în aşa fel încât toată lumea să fie mulţumită.

— Atunci, care-i soluţia dumneavoastră? întrebă ea. Deşi iritată de atitudinea preşedintelui, Chatterjee rămânea un diplomat de carieră. Trebuia să asculte ce avea să-i propună Lawrence.

— O abordare mai constructivă pentru a potoli protestele la adresa Statelor Unite ar fi, de exemplu, ca această ţară să-şi plătească integral datoria restantă către Organizaţia Naţiunilor Unite, care se ridică la suma de două miliarde de dolari, spuse preşedintele. Astfel organizaţia ar dispune de fonduri suficiente pentru a-şi continua programele de ajutor umanitar, precum cele derulate prin intermediul Consiliului Internaţional pentru Alimentaţie, al fondului destinat copiilor sau al Institutului pentru Învăţământ şi Cercetare. Dacă procedăm cu băgare de seamă, adversarii Statelor Unite vor avea satisfacţia de a mă fi obligat să cedez în problema datoriei restante. Iar reputaţia dumneavoastră va rămâne neştirbită, îi explică el.

Chatterjee îi aruncă o privire rece.

— Domnule preşedinte, oferta dumneavoastră este generoasă. Dar există unele aspecte de natură juridică ce nu pot fi ignorate.

Preşedintele zâmbi.

— Doamnă secretar general, cu aproape douăzeci şi cinci de ani în urmă, un rus, Alexander Soljeniţîn, a făcut o declaraţie pe care eu, ca avocat de formaţie, n-am s-o uit niciodată. Iată ce a spus: „Toată viaţa mi-am petrecut-o sub regimul comunist. Şi vă rog să mă credeţi că o societate în care nu domneşte legea este de-a dreptul înfricoşătoare. Pe de altă parte, o societate în care legea domneşte cu ochelari de cal este la fel de strâmbă”.

Chatterjee se uită cu atenţie la preşedinte. De când pusese piciorul în Biroul Oval, era pentru prima oară când în ochii şi în expresia de pe chipul său vedea ceva care putea fi luat drept

sinceritate.

— Doamnă secretar general, spuse preşedintele, sunteţi extrem de obosită. Îmi permiteţi să vă fac o sugestie?

— Vă rog, spuse ea.

— Vă propun să vă întoarceţi la New York şi să vă acordaţi câteva zile de pauză, reflectând asupra cuvintelor mele, spuse preşedintele. Gândiţi-vă cum putem să ne unim eforturile pentru realizarea unor obiective noi, cu adevărat importante.

— Şi să dau uitării pentru ce am venit aici? întrebă ea.

— Lăsaţi la o parte orice ne-ar putea despărţi, răspunse el. Lumea aşteaptă de la noi să-i oferim răspunsuri, nu probleme fără soluţie.

Chatterjee oftă îndelung, apoi se ridică de pe scaun.

— Sunt de acord cu propunerea dumneavoastră, domnule preşedinte, spuse ea.

— Mă bucur, replică el. Sunt convins că totul se va aranja de la sine.

Preşedintele se ridică din spatele mesei de lucru. Îi strânse mâna, după care o conduse până la uşă.

Secretarul general nu se aşteptase la un asemenea rezultat. Ştiuse de la început că preşedintele avea să se împotrivească cererilor ei, dar se gândise că avea să cedeze sub presiunea reprezentanţilor presei. Acum, ce mai putea să declare în faţa reporterilor? Că preşedintele se purtase ca un nemernic. În loc să dea pe mâna justiţiei un tată de naţionalitate americană, oferise Organizaţiei Naţiunilor Unite o importantă sumă de bani, datorită căreia organizaţia mondială va putea să vină în ajutorul câtorva mii de alţi taţi, care aveau nenorocul să trăiască în ţări subdezvoltate.

În timp ce se îndrepta către ieşire, păşind peste covorul cu emblema prezidenţială, Chatterjee se gândi cât de ironică era situaţia. Venise la Casa Albă cu un sentiment de necurăţenie în suflet, deoarece vocea diplomaţiei fusese redusă la tăcere. Şi, când colo, fusese redusă la tăcere prin chiar puterea diplomaţiei, cu abilitate şi inteligenţă.

Atunci, de ce senzaţia de necurăţenie care o încerca i se părea şi mai puternică decât la sosire?

CINCIZECI ŞI NOUĂ

Washington, D.C.
Duminică, 12.08 P.M.

Paul Hood trecuse la viaţa lui prin destule întâmplări cu substrat politic şi încărcătură emoţională, atât ca angajat al guvernului, cât şi pe vremea când lucra pe Wall Street. Ştia din experienţă că, de multe ori, rezultatul unor întrevederi importante era hotărât chiar înainte ca interlocutorii să se întâlnească faţă în faţă. Oamenii cu greutate se puneau de acord dinainte sau, pur şi simplu, tranşau problema cu mult înainte ca şedinţa să înceapă. Când îşi făceau apariţia şi restul participanţilor, se discuta mai mult de dragul protocolului, deoarece hotărârile erau deja luate.

De data aceasta, nici măcar nu se mai osteniră să respecte acest obicei.

În timp ce intra în sală, Hood îi salutase pe reporterii prezenţi, dar refuzase să facă orice comentariu. Când intră în Biroul Oval, ambasadoarea Meriwether stătea de vorbă cu asistenta personală a preşedintelui, Elizabeth Lopez, în vârstă de patruzeci şi doi de ani. Schimbau impresii în legătură cu cele întâmplate cu o zi în urmă. La vederea sa, cele două femei îşi încetară conversaţia.

Lui Hood, Lopez i se păruse întotdeauna o femeie cu maniere impecabile, dar uşor distantă. De această dată, îl primi cu un zâmbet larg pe faţă. Îi oferi o cafea Kona[71], din rezerva specială a preşedintelui. Ambasadoarea, o persoană ursuză de felul ei, îl întâmpină şi ea cu o căldură neobişnuită. Hood se amuză la gândul că singura femeie care părea să aibă ceva împotriva lui în ziua aceea era chiar soţia lui. Mama copiilor săi.

Ambasadoarea îl informă pe Hood că Mala Chatterjee se găsea deja în biroul preşedintelui.

— O să încerc să ghicesc pentru ce a venit aici, spuse Hood. Vrea să mă prezint în faţa unei comisii ad-hoc, formată din oficiali care nu au la inimă Statele Unite.

— Văd că te-ai împăcat cu situaţia, îi spuse ambasadoarea, cu

[71] Marcă de cafea, produsă în Hawaii (n.tr.).

un zâmbet.

— Dar am dreptate, nu-i aşa? întrebă Hood.

— Secretarul general nu e o femeie absurdă, spuse ambasadoarea Meriwether, doar că este animată de nişte idealuri uneori cam naive pentru lumea în care trăim. În orice caz, azi-dimineaţă am avut o discuţie cu preşedintele şi cred că am găsit o cale potrivită pentru a rezolva problema. O soluţie care credem că va fi acceptată şi de doamna secretar general.

Hood luă o înghiţitură din cafeaua neagră şi tocmai se pregătea să se aşeze, când uşa Biroului Oval se dădu în lături. Dinăuntru îşi făcu apariţia Mala Chatterjee, urmată de preşedinte. Pe chipul secretarului general se citea nemulţumirea.

Hood lăsă jos ceaşca de cafea, în timp ce preşedintele îi întindea mâna ambasadoarei Meriwether.

— Doamnă ambasador, vă mulţumesc că aţi venit, spuse preşedintele. Mă bucur să constat că sunteţi în plină formă, ca întotdeauna.

— Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o arătaţi, domnule preşedinte.

— Doamnă ambasador, continuă preşedintele, am avut un schimb de vederi foarte constructiv cu doamna secretar general. O să vă punem la curent în timp ce vă conducem până la ieşirea dinspre sud-vest.

— Foarte bine, fu ea de acord.

Preşedintele se uită la Hood.

— Paul, mă bucur să te văd, spuse el, întinzându-i mâna. Cum se mai simte fiica ta?

— E destul de afectată de întâmplările prin care a trecut, răspunse Hood.

— Înţeleg foarte bine, spuse preşedintele. Vă urez la amândoi toate cele bune. Dacă pot să vă ajut cu ceva, te rog să mă anunţi.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

— De fapt, cred că am găsit o soluţie care va mulţumi pe toată lumea, zise preşedintele. Ce-ar fi să te întorci acasă, lângă fiica ta?

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, spuse Hood.

— O să te anunţăm dacă mai avem nevoie de prezenţa ta, spuse preşedintele. Cel mai bine ar fi să te fereşti de reporteri vreo câteva zile; lasă-l pe ofiţerul de presă al Centrului de Operaţiuni să se ocupe de ei. Trebuie să-i oferim doamnei

secretar general timpul necesar pentru a avea o discuţie lămuritoare cu colaboratorii săi de la New York.

— Desigur, domnule, răspunse Hood.

Hood dădu mâna cu preşedintele şi cu ambasadoarea, apoi strânse mâna secretarului general. Se întâlneau pentru prima oară după evenimentele din noaptea precedentă. Sub ochii obosiţi ai femeii apăruseră nişte cearcăne negre, pe faţă i se citea epuizarea, iar în părul ei văzu câteva fire albe pe care nu le observase până atunci. Chatterjee nu spuse nimic. Nu-i mai rămânea nimic de spus. Pentru ea, aceasta era încă o bătălie pierdută.

Între capătul coridorului principal şi intrarea în aripa de vest se afla o cameră a serviciului de pază. Acolo îl aşteptau Lowell Coffey şi Bob Herbert, stând de vorbă cu doi agenţi din serviciul secret. Nu fuseseră invitaţi să participe la şedinţă, dar ţinuseră cu tot dinadinsul să rămână în apropierea lui Hood, pentru a-i oferi ajutor în caz de nevoie sau pentru a-l conduce acasă după încheierea întrevederii.

Cei doi se apropiară de Hood, în timp ce preşedintele, însoţit de secretarul general şi de ambasadoarea Meriwether, o luă înainte pentru a răspunde întrebărilor reporterilor.

— S-a terminat repede, spuse Herbert.

— Ce s-a discutat înăuntru? întrebă Coffey.

— Nu ştiu, răspunse Hood. Nici eu, nici ambasadoarea Meriwether n-am luat parte la întâlnire.

— Dar preşedintele a stat de vorbă cu tine? întrebă Coffey.

Pe chipul lui Hood apăru un zâmbet vag. Îşi puse mâna pe umărul consilierului în probleme juridice.

— Mi-a spus să mă duc acasă, lângă fiica mea, ceea ce şi am de gând să fac imediat.

Părăsiră împreună incinta Casei Albe. Ocoliră grupul de reporteri, îndreptându-se spre West Executive Avenue, după care o luară către sud, înspre Elipsă[72], unde îi aştepta maşina.

În timp ce se îndreptau către maşină, lui Hood i se făcu milă de Chatterjee. Nu era împinsă de răutate. Pur şi simplu, încerca să-şi facă datoria cât de bine se putea în condiţiile date. Problema era însăşi Organizaţia Naţiunilor Unite. Un stat îşi

[72] Parc de formă circulară, aflat în partea de sud a Casei Albe; numele oficial este President’s Park South (Parcul Preşedintelui – sud); supranumele de „Elipsa” vine de la aleea rotundă care-l înconjoară. (n.tr.).

trimitea armata împotriva altui stat sau comitea genocide pe teritoriul acestuia. Apoi Organizaţia Naţiunilor Unite îi oferea agresorului posibilitatea de a da explicaţii în legătură cu actul comis. Simplul fapt de a-şi putea face auzită vocea dădea legitimitate unui act imoral.

În mintea lui Hood încolţi ideea că Centrul de Operaţiuni avea posibilitatea de a pune capăt acestor abuzuri. Dispunea de resursele necesare pentru a da de urma unor criminali internaţionali şi de a face dreptate. Nu aducându-i în faţa justiţiei, ci pedepsindu-i, pur şi simplu, pentru faptele lor. Ba chiar, dacă era posibil, chiar înainte ca aceştia să lovească.

Asta îi dădu de gândit. Avea datoria să-i ofere fiicei sale protecţia şi căldura unei familii. În acelaşi timp, mai avea o datorie faţă de ea; îi stătea în putere să-i ofere ceva ce nu se afla la îndemâna oricui.

Îi stătea în putere să-i ofere fiicei sale o lume mai bună în care să-şi întemeieze propria familie.

ŞAIZECI

Los Angeles, California
Duminică, 3.11 P.M.

Călătorise în atât de multe locuri din lumea asta! Fusese în regiunile polare din nord. Fusese la tropice. Fiecare loc pe care-l văzuse avea farmecul şi frumuseţea sa. Dar nici unul nu era mai frumos decât aceasta.

Ieşi din clădirea terminalului şi trase adânc în piept aerul fierbinte, răcorit de o adiere de vânt. Cerul după-amiezii târzii era de un albastru desăvârşit, iar în jur se simţea gustul îndepărtat al oceanului.

Îşi puse paşaportul în buzunarului jachetei sport şi aruncă o privire în jurul său. Autobuzele care făceau legătura cu oraşul erau oprite lângă bordură; alese unul care mergea la un hotel renumit. Nu avea cameră rezervată. Dar, odată ajuns la recepţie, avea să-i spună recepţionerului că-şi făcuse o rezervare în prealabil. Nu-şi mai amintea numărul de referinţă al confirmării; asta era treaba *hotelului,* nu a lui. Chiar dacă nu erau camere libere, personalul o să se dea peste cap să-l aranjeze undeva. Hotelurile care se respectă nu-şi lasă niciodată clienţii pe drumuri.

Găsi un scaun liber şi se întoarse ca să privească pe fereastră. Turnul de control, cu pereţii de un alb orbitor, trecu în goană pe lângă el. Pe marginea şoselei era o vegetaţie bogată. Traficul curgea lin, fără ambuteiaje, spre deosebire de New York sau de Paris.

Ivan Georgiev avea să se simtă bine aici.

S-ar fi simţit la fel de bine şi în America de Sud. Dar operaţiunea nu decursese conform planului. Se mai întâmpla, câteodată. Dar, spre deosebire de ceilalţi, el îşi făcuse din timp un plan de rezervă. Dacă evenimentele luau o turnură neaşteptată, Annabelle Hampton trebuia să-şi trimită agenţii de teren ca să-l recupereze. Hotărâseră să se întâlnească mai târziu, la hotel, unde Annabelle avea să-şi primească plata, ori din suma obţinută ca răscumpărare, ori din banii pe care Georgiev îi avea asupra sa.

A aşteptat-o la hotel, dar ea n-a apărut. Georgiev şi-a dat seama că intervenise ceva neprevăzut. Mai târziu, când agenţii au venit să-l ia de la hotel pentru a-l conduce la avionul cu care trebuia să plece din ţară, Georgiev a aflat că Ani fusese capturată. Agenţii i-au spus că, pentru a obţine o pedeapsă mai uşoară, probabil cincisprezece ani de închisoare, era posibil ca Ani să facă un târg cu autorităţile şi să le divulge numele omului ei de legătură de la CIA şi UNTAC. I-au mai spus că era necesar să părăsească ţara cât mai repede. CIA avea să dezmintă oficial toată povestea.

Georgiev trebuia să ia avionul de la Los Angeles către Noua Zeelandă. Dar bulgarul n-avea de gând să se ducă în Noua Zeelandă. Nu dorea ca CIA să cunoască locul unde se ascunde. În plus, avea asupra lui o importantă sumă de bani şi ştia ce are de făcut. Avea destule contacte printre emigranţii proveniţi din Europa de Est, mai ales printre români, care deţineau câteva companii de producţie cinematografică de la Hollywood.

Georgiev zâmbi. Partenerii lui îi spuseseră că în industria filmului competiţia era nemiloasă, dar că în acest domeniu de activitate totul se baza pe aparenţe. Un domeniu în care engleza cu accent străin era apreciată ca o pată de culoare, o dovadă de cultură, care garanta accesul la recepţiile din lumea bună. Un domeniu în care nu riscai să fii înjunghiat pe la spate. Dimpotrivă, lovitura o primeai în public, drept în piept, sub ochii avizi de cancanuri ai asistenţei.

Georgiev zâmbi din nou. Accentul străin nu era o problemă pentru el; în plus, era o gata oricând să înfigă cuţitul, pe ascuns sau în public, la alegere.

Avea să se simtă bine aici.

Se afla în elementul său.

„În treizeci de ani de domnie ai familiei Borgia, dominaţi de lupte intestine, teroare, asasinate şi vărsare de sânge, Italia i-a dat lumii pe Michelangelo, pe Leonardo da Vinci şi curentul Renaşterii. În cinci sute de ani de pace, democraţie şi iubire faţă de semeni[73], ce ne-a dat Elveţia? Ceasul cu cuc!”

Orson Welles.

[73] Aluzie la doctrina Bisericii Reformate, al cărei întemeietor, Jean Calvin (1509–1564) şi-a petrecut o parte din viaţă în Elveţia. (n.tr.).

MULŢUMIRI

Aducem mulţumirile noastre lui Jeff Rovin, pentru sugestiile sale şi pentru contribuţia nepreţuită la redactarea manuscrisului acestei cărţi. De asemenea, le mulţumim pentru ajutor lui Martin H. Greenberg, lui Larry Segriff, domnului Robert Youdelman, precum şi extraordinarei echipe de la editura Penguin Putnam Inc., dintre care îi menţionăm pe Phyllis Grann, David Shanks şi pe Tom Colgan. Ca întotdeauna, îi rămânem îndatoraţi lui Robert Gottlieb, de la Agenţia William Morris, agentul şi prietenul nostru, fără de care această carte n-ar fi fost scrisă niciodată. Şi, cel mai important, rămâne ca dumneavoastră, cititorii, să apreciaţi rezultatul eforturilor noastre comune.

Tom Clancy şi Steve Pieczenik.

În seria

Centrul de Comandă

au apărut:

Centrul de comandă
Imaginea din oglindă
Jocuri de stat
Acte de război
Echilibru de forţe

va apărea

Dezbină şi cucereşte

Cuprins

PROLOG.....5
Kampong Thom, Cambodgia, 1993.....5
UNU.....8
Paris, Franţa Luni, 6.13 A.M.....8
DOI.....18
Baza Andrews a Forţelor Aeriene, statul Maryland Duminică, 12.10 A.M.....18
TREI.....26
Paris, Franţa Marţi, 7.32 A.M.....26
PATRU.....39
Chevy Chase, statul Maryland Vineri, 9.12 A.M.....39
CINCI.....46
New York, statul New York Sâmbătă, 4.57 A.M.....46
ŞASE.....55
New York, statul New York Sâmbătă, 6.45 P.M.....55
ŞAPTE.....66
New York, statul New York Sâmbătă, 7.27 P.M.....66
OPT.....69
New York, statul New York Sâmbătă, 7.30 P.M.....69
NOUĂ.....74
New York, statul New York Sâmbătă, 7.34 P.M.....74
ZECE.....78
Bethesda, statul Maryland Sâmbătă, 7.46 P.M.....78
UNSPREZECE.....83
Baza Andrews a Forţelor Aeriene, statul Maryland Sâmbătă, 8.37 P.M.....83
DOISPREZECE.....90
New York, statul New York Sâmbătă, 9.01 P.M.....90
TREISPREZECE.....94
New York, statul New York Sâmbătă, 9.33 P.M.....94
PAISPREZECE.....100
Quantico, statul Virginia Sâmbătă, 9.57 P.M.....100
CINCISPREZECE.....106

New York, statul New York Sâmbătă, 10.08 P.M.....106
ŞAISPREZECE.....111
Baza Andrews a Forţelor Aeriene, statul Maryland Sâmbătă, 10.09 P.M.....111
ŞAPTESPREZECE.....118
New York, statul New York Sâmbătă, 10.11 P.M.....118
OPTSPREZECE.....133
New York, statul New York Sâmbătă, 10.29 P.M.....133
NOUĂSPREZECE.....136
New York, statul New York Sâmbătă, 10.30 P.M.....136
DOUĂZECI.....140
New York, statul New York Sâmbătă, 10.31 P.M.....140
DOUĂZECI ŞI UNU.....143
New York, statul New York Sâmbătă, 10.39 P.M.....143
DOUĂZECI ŞI DOI.....146
New York, statul New York Sâmbătă, 11.08 P.M.....146
DOUĂZECI ŞI TREI.....151
New York, statul New York Sâmbătă, 11.11 P.M.....151
DOUĂZECI ŞI PATRU.....154
New York, statul New York Sâmbătă, 11.28 P.M.....154
DOUĂZECI ŞI CINCI.....158
New York, statul New York Sâmbătă, 11.29 P.M.....158
DOUĂZECI ŞI ŞASE.....163
New York, statul New York Sâmbătă, 11.30 P.M.....163
DOUĂZECI ŞI ŞAPTE.....166
New York, statul New York Sâmbătă, 11.31 P.M.....166
DOUĂZECI ŞI OPT.....170
New York, statul New York Sâmbătă, 11.32 P.M.....170
DOUĂZECI ŞI NOUĂ.....174
Washington, D.C. Sâmbătă, 11.33 P.M.....174
TREIZECI.....177
New York, statul New York Sâmbătă, 11.34 P.M.....177
TREIZECI ŞI UNU.....182
New York, statul New York Sâmbătă, 11.35 P.M.....182
TREIZECI ŞI DOI.....184
New York, statul New York Sâmbătă, 11.36 P.M.....184
TREIZECI ŞI TREI.....186
New York, statul New York Sâmbătă, 11.37 P.M.....186

TREIZECI ŞI PATRU.....190
New York, statul New York Sâmbătă, 11.42 P.M.....190
TREIZECI ŞI CINCI.....194
New York, statul New York Sâmbătă, 11.43 P.M.....194
TREIZECI ŞI ŞASE.....199
New York, statul New York Sâmbătă, 11.48 P.M.....199
TREIZECI ŞI ŞAPTE.....201
New York, statul New York Sâmbătă, 11.49 P.M.....201
TREIZECI ŞI OPT.....204
New York, statul New York Sâmbătă, 11.50 P.M.....204
TREIZECI ŞI NOUĂ.....207
New York, statul New York Sâmbătă, 11.51 P.M.....207
PATRUZECI.....215
New York, statul New York Sâmbătă, 11.55 P.M.....215
PATRUZECI ŞI UNU.....217
New York, statul New York Sâmbătă, 11.57 seara.....217
PATRUZECI ŞI DOI.....223
New York, statul New York Duminică, 12.00 A.M.....223
PATRUZECI ŞI TREI.....226
New York, statul New York Sâmbătă, 12.01 A.M.....226
PATRUZECI ŞI PATRU.....233
New York, statul New York Sâmbătă, 12.04 A.M.....233
PATRUZECI ŞI CINCI.....235
New York, statul New York Duminică, 12.05 A.M.....235
PATRUZECI ŞI ŞASE.....242
New York, statul New York Duminică, 12.06 A.M.....242
PATRUZECI ŞI ŞAPTE.....246
New York, statul New York Duminică, 12.07 A.M.....246
PATRUZECI ŞI OPT.....249
New York, statul New York Duminică, 12.08 A.M.....249
PATRUZECI ŞI NOUĂ.....254
New York, statul New York Duminică, 12.11 A.M.....254
CINCIZECI.....257
New York, statul New York Duminică, 12.15 A.M.....257
CINCIZECI ŞI UNU.....260
New York, statul New York Duminică, 12.16 A.M.....260
CINCIZECI ŞI DOI.....262
New York, statul New York Duminică, 12.18 A.M.....262

CINCIZECI ŞI TREI.....266
New York, statul New York Duminică, 12.21 A.M.....266
CINCIZECI ŞI PATRU.....269
New York, statul New York Duminică, 12.25 A.M.....269
CINCIZECI ŞI CINCI.....272
New York, statul New York Duminică, 12.51 A.M.....272
CINCIZECI ŞI ŞASE.....274
New York, statul New York Duminică, 7.00 A.M.....274
CINCIZECI ŞI ŞAPTE.....280
Washington, D.C. Duminică, 10.00 A.M.....280
CINCIZECI ŞI OPT.....283
Washington, D.C. Duminică, 11.45 A.M.....283
CINCIZECI ŞI NOUĂ.....290
Washington, D.C. Duminică, 12.08 P.M.....290
ŞAIZECI.....294
Los Angeles, California Duminică, 3.11 P.M.....294
MULŢUMIRI.....297
Cuprins.....299